

Giới thiệu Khoảnh Khắc Cậu Mỉm Cười

Truyện Khoảnh Khắc Cậu Mỉm Cười tác giả Tiểu Kết Kết Truyện teen với những tình tiết giật hờn vu vơ nhưng sau đó lại là nỗi nhớ nhung da diết đem lại nhiều cảm xúc cho bạn đọc.

Những tháng ngày cuối cấp của Ngọc đã thay đổi khi cô gặp Hải Ninh, một nam sinh ít nói, giỏi thể thao, được nhiều nữ sinh hâm mộ.

Vượt lên những khó khăn trong cuộc sống cũng như trong tình cảm, cả hai dần trưởng thành nhưng liệu họ có tìm được hạnh phúc?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mỉm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Hôm đó là thứ sáu ngày mười ba, lần đầu tiên trong đời nó tin đó là một ngày xui xẻo. Tan học, nó bước lang thang về nhà với tâm trạng chán chường. Bài kiểm tra một tiết môn Toán vừa rồi nó chỉ được có 9 điểm, chỉ vì chữ “t” của nó trông hơi giống dấu “+” mà cô giáo trừ nó mất 1 điểm. Nó biết chữ nó xấu, không, là rất xấu, nhưng cô dạy học lâu năm như vậy lẽ ra cũng phải phân biệt được dấu là dấu của phép tính, dấu là kí hiệu của ẩn phụ chứ!

Đang miên man suy nghĩ thì bỗng nhiên một quả banh chả biết từ đâu bay thẳng vào mặt làm nó hoa cả mắt. Một chất lỏng ấm nóng chảy xuống miệng, nó đưa tay quệt, là máu! Nó tức tối nhìn quanh, một dáng người cao cao chạy đến nhặt quả banh rồi quay người đi, không hề quan tâm đến việc tốt hắn vừa gây ra. Thôi kệ, cứ coi như hôm nay nó xui xẻo đi, nhưng cứ để nó gặp lại lần nữa xem.

Nhưng đột nhiên hắn trở lại, đưa cho nó một cái khăn tay và nói: “Cậu có tay chứ, tự làm đi. Tôi không cố ý”. Nói rồi xách ba lô đi mất, may mà nó kịp nhìn thấy gương mặt cậu ta, trông hơi quen. Nó không phải loại con gái thấy trai đẹp là bảo quen nhưng người này thực sự đã gặp ở đâu đó.

Sáng hôm sau đến lớp, nó liền kể cho bạn thân - cái Hương nghe về chuyện đó:

-Hôm qua tớ gặp một tên côn đồ nhé, hắn ném banh vào mặt tớ làm tớ chảy máu mũi nhé, thế rồi hắn bỏ đi.

-Trời, người đâu mà kì cục vậy chứ! Tội nghiệp chưa, mũi cậu còn sưng kia.

-Nhưng mà sau đó hắn quay lại, cầm theo một cái khăn tay, sau đó...

Nó chưa nói hết câu thì...

-Chàng khề quỳ gối xuống, một tay nâng cằm của cậu lên, tay kia nhẹ nhàng giúp cậu lau vết máu trên miệng và ân cần hỏi: “Cậu không sao chứ? Có đau lắm không? Cho mình xin lỗi nhé! Mình sẽ chịu trách nhiệm. Nói cho mình biết nhà cậu ở đâu, số điện thoại của cậu là bao nhiêu, nick facebook của cậu là gì, mình sẽ...”

-Thôi, thôi, thôi! Cậu đang kể chuyện ngôn tình đấy hả? Tớ sắp nôn ra hết rồi đây. Sự thật khác hoàn toàn nhé, hắn đưa khăn cho tớ rồi lại bỏ đi, cả một lời xin lỗi cũng không có!

Hương đành an ủi nó :

-Thôi đừng giận nữa, tớ mời cậu ăn kem nhé?

-Cảm ơn cậu nhưng tớ không đi đâu, sắp truy bài rồi.

Nó lơ đãng nhìn xuống sân trường, hàng phượng đang thay lá. Những tán lá non xanh ròn đung đưa trong gió sớm. Phượng sắp ra hoa rồi. Bỗng một đối tượng lọt vào tầm mắt, máu nóng dồn lên não, nó liền kéo áo Hương :

- Đó, chính là cái thằng dở hơi đó đã ném banh vào mặt mình, nó đi đôi giày màu xanh dương đó, cậu thấy không?

Hương vừa nhìn xuống đã ngoác miệng ra:

-Ôi Hải Ninh ca ca, hôm nay cậu ấy đi học thật là sớm !

-Cái gì? Cậu vừa nói cái thằng chết bầm đó là Hải Ninh sao?

-Ngọc, đừng nói với tớ người đó là Hải Ninh nhé, mà cậu không biết mặt Hải Ninh sao?

-Thì tớ mới biết hắn hôm qua.

Tức thì Hương chộp lấy nó đẩy tới đẩy lui, lắc qua lắc lại:

-Nói cho tớ biết lớp 6, lớp 7, lớp 8 cậu học ở đâu hả ? Không phải cậu học ở Nguyễn Hào Sự sao? Không phải cậu học chung với tớ sao? Tớ đã kể rất nhiều về Hải Ninh cho cậu nghe, làm sao cậu lại không biết cậu ấy chứ?

- Không phải hẳn ta học ở trường Chu Văn An sao?

- Không! Người kia là Hải Minh hiểu không hả? Cậu có thể không biết bố tớ là ai nhưng không thể không biết Hải Ninh là ai! Đã bao nhiêu lần tớ nói với cậu là phải học ít lại, đừng có suốt ngày như con mọt sách, vậy mà cậu không nghe. Mai mốt cậu vào viện tâm thần rồi tớ không thèm đi thăm đâu! Tớ không thèm nói nữa đâu, mặc kệ cậu đấy!

Hương giận dỗi bỏ đi về lớp. Mà lỗi có phải tại nó đâu cơ chứ, trường này có những tám lớp 9, mỗi lớp có hơn 30 học sinh, vị chi là hơn 240 người, làm sao nó có thể nhớ mặt hết từng người chứ. Nhưng khoan, nó mới là người bị hại mà, kẻ đáng bị giận phải là cái thằng kia mới đúng.

Nó biết Hương rất thần tượng cái tên kia, ngày nào cũng lăm nhăm: Hải Ninh ca ca đẹp trai, Hải Ninh ca ca chơi bóng rất hay, Hải Ninh ca ca rất cool, ... làm nó nổi hết cả da gà. Hương còn cho nó xem ảnh của hắn và kể cho nó nghe những thành tích của hắn khi nằm trong đội tuyển của trường, hắn còn là con cưng của các giáo viên thể dục, bla bla ...

Nhưng nó không hề để tâm đến mấy chuyện đó, từ nhỏ đến giờ nó chỉ chuyên tâm học hành. Nó sinh ra trong một gia đình có truyền thống hiếu học, bố mẹ đã luôn dạy nó là phải học thật chăm, thật giỏi. Ước mơ của nó là trở thành một nhà sinh vật học, nghiên cứu hệ sinh vật ở đại dương. Vì vậy nó đã rất cố gắng học bài, chăm chỉ làm bài tập, đọc sách. Nó không thích đi chơi, không thích mua sắm, không thích ăn vặt (ngoại trừ kem). Lúc nào trên tay nó cũng cầm một cuốn sách, nó đọc rất chăm chú, thỉnh thoảng lại cười phá lên. Ai cũng tưởng nó đọc truyện cười nhưng thực ra nó đang xem sách khoa học. Mọi người bảo nó cổ quái, nó không có nhiều bạn, chỉ có Hương chịu được cái tính dở người của nó. Nó biết Hương sẽ không giận nó lâu đâu.

NGƯỜI TRONG LÒNG HẢI NINH VÀ NỖI LÒNG CỦA MIMI

Gần đây mọi người rất tò mò về người con gái trong lòng Hải Ninh. Có một bạn X cho rằng đó là Hải Châu, hot girl của khối 8. Cô bé học giỏi, dễ thương, hát hay múa đẹp, lại đá cầu rất tốt. Bạn X nói rằng đã chứng kiến Hải Ninh và Hải Châu tập cầu với nhau rất thân thiết.

Bạn Y lại cho rằng người đó phải là Kim Ngân, lớp trưởng của lớp 9H, đồng thời là chị cả của trường. Đã nhiều lần bọn con trai trong trường định tụ tập đánh hội đồng Hải Ninh nhưng cô ấy đã xử đẹp tất cả với khẩu hiệu quen thuộc: “ Ai muốn động đến Hải Ninh ca ca thì phải qua cửa của chị trước đã!”.

Còn cô Liên y tá thì cho rằng người con gái đó là Nguyễn Mai Ngọc, học sinh lớp 9A, là học trò cưng của các giáo viên trong trường. Chính cô đã thấy họ rất thân nhau lúc ở phòng y tế. Nhưng hiển nhiên đây là giả thiết ít được ủng hộ nhất.

Nó cũng có nghe qua mấy tin đồn đó nhưng theo nó thì tên Hải Ninh đó chỉ yêu bản thân hắn thôi. Mà có khi hắn ta không thích con gái cũng nên!

Một ngày nọ, nó tỉnh dậy khi nghe thấy tiếng của Mimi. Mở mắt ra, nó thấy mình đang ở khu nội trú cũ, Hải Ninh không có ở đây, chỉ có cô bạn Mimi dễ thương đang nhìn nó chăm chú.

-Có chuyện gì không Mimi, sao lại nhìn chị kì vậy?

-Chị Ngọc ơi, em có một bí mật về anh Hải Ninh muốn kể cho chị nghe đấy!

-Ồ, vậy ư? Chuyện gì thế?- Ngọc vô cùng tò mò.

-Chị có biết anh ấy thích ai không?

-Làm sao mà chị biết được chứ! Mau nói đi Mimi, ai mà xui xẻo vậy?

-Đúng vậy, thật là xui xẻo! Anh ấy thích em.

-Cái gì! Thật không đấy? Em kể rõ ràng xem! -Đây đúng là một chuyện động trời đó nha!

Nhìn khuôn mặt đầy xúc động của bạn Ngọc, Mimi vô cùng thích thú, chậm rãi kể lại buổi chiều hôm đó:

-Hôm đó, anh Ninh trốn tiết Công nghệ, anh ấy bảo môn đó rất nhàm chán nên ra đây ngủ. Vừa ngủ, anh ấy vừa ôm em vào lòng. Trong giấc mơ, anh ấy nói với em rằng: “Mèo con à, tớ thích cậu”. Ôi, chị biết đấy, em rất khó xử. Em chỉ coi anh Hải Ninh như một người anh thôi. Chị giúp em nói rõ với anh ấy nhé!

“Chuyện này lại có thể xảy ra sao? Không lẽ nào lại thế! Hải Ninh, cậu ta, cậu ta... Ngay từ đầu mình đã biết mà, nhưng mình không ngờ đây lại là sự thật. Hương có biết chuyện này không nhỉ, cậu ấy sẽ đau lòng lắm. Việc này không dễ chấp nhận chút nào.”

- Hải Ninh... cậu ta thật là BIẾN THÁI.

-Chị bình tĩnh đã, em sẽ không đến với anh ấy đâu. Chị Ngọc à, vì người em thích là chị!

“ Chuyện này lại càng không thể xảy ra. Hải Ninh à, cậu vẫn chưa phải là người biến thái nhất đâu!”

-Mimi à, em... em thật là dễ thương quá đi !

P/S:Xin mọi người hãy thứ lỗi cho tâm hồn ngây thơ đến ngốc nghếch của bạn Ngọc nhà ta nhé! :D

Vậy là “Khoảnh khắc cậu mỉm cười” đã đi xa hơn mình tưởng. Ban đầu mình chỉ định viết truyện ngắn thôi. Nhưng sau đó có thêm ý tưởng nên mình viết thành truyện dài khoảng 5 chương. Nhưng sau đó lại nảy ra thêm nhiều ý tưởng khác vậy nên mình sẽ viết dài hơn, khoảng vài chục chương.

Một số chi tiết trong truyện là mình đã lấy từ thực tế cuộc sống của bản thân. Các tên riêng trong truyện cũng được mình lấy từ tên của bạn bè, tên trường nơi mình học bởi nó cho mình cảm giác chân thực, giống như mình đang kể lại một thời học sinh cấp 2 đáng nhớ, trong sáng nhưng cũng lắm rắc rối của mình.

Giờ nghĩ lại mình thật không sao hiểu nổi lúc đầu lại chọn “Hải Ninh” làm tên của nam chính vì ở lớp mình rất ghét hần, tính cách hần cũng chả giống nam chính tẹo nào. Còn hình tượng “Ngọc” và “Hương” là một sự kết hợp theo kiểu “trao đổi đoạn” giữa mình và cô bạn thân. Tính cách của mình hơi giống với nhân vật “Hương”, nhưng ước mơ và cái tính dở người của mình lại giống với “Ngọc”. Mình thật sự rất thích hai nhân vật này.

Có lẽ đây là lần đầu cũng như là lần cuối mình viết truyện dài. Mình sẽ cố gắng hoàn thành bộ truyện này trước khai giảng. Năm nay mình học lớp 11 rồi, sẽ rất bận, chắc các bạn cũng vậy phải không? Cảm ơn mọi người trong thời gian qua đã ủng hộ cho truyện của mình. Sarang hae yo!

Xin mọi người cũng hãy thứ lỗi cho sự dài dòng của bạn tác giả nhé!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mỉm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Ra chơi tiết 4, cô Ngân bảo nó đi lấy dụng cụ thực hành. Ai bảo nó là học trò cưng của cô, mà không chỉ cô Ngân, các thầy cô khác trong tổ Sinh của trường đều yêu mến nó- người đã mang về nhiều giải thưởng cao ở các lần thi học sinh giỏi, khiến tổ Sinh vốn không được coi trọng như các môn tự nhiên khác được nở mày nở mặt.

Lúc đi ngang qua khu nội trú cũ của thầy cô, nó nghe thấy tiếng động ở góc khuất cầu thang. Tim nó bắt đầu đập nhanh hơn. Không phải chứ! Nơi đây nổi tiếng có nhiều ma, những oan hồn không tên tuổi từ trận trong chiến tranh, những nữ sinh vì chán đời mà tự tử,... Linh hồn họ không được siêu thoát cứ lẩn vẩn quanh đây. Nó đã được nghe Hương kể những huyền thoại rừng rợn về ma trong khu nội trú cũ. Nó hơi sợ nhưng tuyệt đối không tin, chả có bằng chứng khoa học nào chứng minh ma là có thật cả.

(he he bây giờ đang là tháng cô hồn)

Nó lại gần, cúi người thật thấp, cố bước thật nhẹ. Trước mắt nó xuất hiện cảnh tượng hay ho: một nam sinh đang hút thuốc. Làn khói mờ mờ làm nó nhìn không rõ mặt người đó nhưng đôi giày màu xanh dương kia thì không lẫn vào đâu được.

Đúng lúc bác bảo vệ đi ngang qua, một tư tưởng đen tối hiện lên trong đầu nó : “Đã bảo là đừng để tôi gặp lại cậu rồi mà ! He he!”

-Cháu chào bác ạ!

-Ừ, chào cháu, có việc gì không, sao lại ở đây ?

-Dạ, cháu...

“Nhưng mà khoan, không được, cái Hương còn đang giận, lỡ nó biết chính mình là người tổ giác thân tượng của nó hút thuốc thì liệu nó có tuyệt giao với mình không? Liệu nó có vì chuyện này mà tới đây treo cô không? Không tới mức ấy chứ? Nhưng mà mình không thể phản bội bạn bè được, coi như làm phúc tha cho hần lần này vậy.”

Nó nhanh chân chạy tới trước mặt bác bảo vệ, căn tầm nhìn của bác ấy rồi nói:

-Bác Dũng ơi, bác có chìa khóa nhà kho 205 không ạ? Cô Ngân bảo cháu đi lấy 2 bộ mô hình AND ạ.

-Ừ, bác có. Đi thôi, để bác mở cho.

Nó vội cất cái chìa khóa lúc nãy cô Ngân đưa vào túi áo rồi chạy theo bác Dũng đến nhà kho.

Lúc nó quay về, hần không còn ở đó nữa, trên sàn chỉ còn vương lại bốn cái tàn thuốc còn mới, “Hần ta hút nhiều vậy sao? Ha ha xem ra cậu ta nghiện nặng lắm. Chắc chắn lần sau hần sẽ quay lại đây.”

Hôm sau đến lớp, nó mua mứt táo mà Hương thích, thế rồi hai đứa làm hòa. Nó liền nhân cơ hội này thăm dò Hương:

-Cho tớ hỏi cái này nhé, tớ chỉ hơi tò mò thôi. Nếu cậu biết cái thằng à không,Hải Ninh ca ca của cậu có tật xấu nào đó chẳng hạn như hút thuốc thì cậu có thôi thân tượng hần không?

-Nói cho cậu biết nhé, Hải Ninh ca ca hoàn hảo 100%, cậu ấy không hút thuốc đâu, mà nếu có thì tớ rất muốn xem khi hút cậu ấy tuấn tú đến nhường nào!

Nói xong mắt cô nàng lại sáng lên long lanh. Kế hoạch thất bại thảm hại, nó định dẫn Hương đi rình thằng kia, cho xem cận cảnh hần hút thuốc để Hương khỏi mơ mộng, nào ngờ...Nhưng rốt cuộc nó vẫn không hiểu cái tên kia có điểm nào tốt chứ.

Nó vốn thân với cô Dân thủ thư vì nó hay xuống thư viện mượn sách nên đã được cô cho xem sổ điểm lớp 9H. Trời ơi, hần ta học dở tệ, suýt thì đội sổ. Đã vậy còn tập tành hút thuốc, chả ra làm sao! Loại con trai như hần nó rất ghét, nhưng mà như người ta hay nói, ghét của nào trời trao của đó!

NGƯỜI NGỒI CHUNG BÀN- CÁI TÊN ĐÁNG GHÉT LÊ DUY HUYHôm đó là thứ tư, vào tiết 2, lớp 9C có giờ văn của cô Lâm. Hôm trước lớp kiểm tra một tiết môn Tiếng Việt nên giờ cô trả bài.

-Bài kiểm tra lần này các em là khá tốt, đa số được từ 6 đến 7 điểm, có ba điểm 8 và một điểm 9.

Cả lớp xì xào bàn tán. Một bạn đứng lên hỏi:

-Ai được 9 điểm vậy cô? Có phải em không ạ?

Dưới lớp cười ầm cả lên.

-Tĩnh à, tớ cá cậu được điểm 9 lật ngược đó!

-Hôm qua rõ ràng tớ mơ thấy vậy mà!

Cô Lâm gõ thước lên bàn, nói:

-Trật tự nào! Bài được điểm 9 không ghi tên người làm nên cô không biết. Cô cũng vừa chấm xong nên chưa kiểm tra lại. Hôm trước em nào không ghi tên vậy?

Tức thì bọn con trai đồng loạt giơ tay lên:

-Em, hôm ấy em quên ghi tên ạ!

-Không phải, hôm trước cậu ấy đâu có đi học! Dạ thưa cô, người đó là em

-Em nữa, em cũng quên ghi tên ạ!

Cô Lâm khế lắc đầu, “Kế hoạch 1 thất bại, thủ phạm không chịu ra mặt!”

-Trật tự, đó là nét chữ của một bạn nữ.

Bọn con trai liền thất vọng bỏ tay xuống. Mọi người nhìn Hương, người học văn khá trong lớp.

-Không phải tớ đâu, hình như tớ có ghi tên mà. Với lại tớ làm sai 2 câu, không được 9 điểm đâu.

-Vậy thì là ai được nhỉ? Đúng rồi cô cứ để em phát bài ra là biết ai thôi mà! -Khai, lớp trưởng đề nghị.

-Không được, phát xuống sẽ lộn xộn, khó xác định được.- Cô Lâm nói, nét mặt cô có vẻ nghiêm trọng.

Hương cảm nhận được sự khác thường đó, ngập ngừng đứng lên hỏi:

-Thưa cô, có phải là có chuyện gì đó không ạ? Cô cứ nói ra để lớp em cùng cô giải quyết!

Cả lớp cũng thấy có điều gì đó không ổn liền hùa theo:

-Đúng đấy ạ, có việc gì không hay sao cô?

-Cô cứ nói ra đi!

Cô Lâm thấy vậy cũng đành nói ra điều phiền muộn trong lòng mình:

-Lúc này tôi chấm bài, có một bài làm khá tốt, nhưng không ghi tên mà lại viết một chữ “chó”. Là em nào, mau nhận tội. Để tôi mà tìm ra thì mời xuống phòng thầy Hiệu phó uống trà nghe chưa!

Cả lớp lại nỉ nàm. Không thể nào, lớp 9C tuy không phải lớp chọn, học lực không giỏi nhưng lại khá là ngoan và biết nghe lời hơn mấy lớp khác, phải chăng có nhầm lẫn nào đó? Phụng - lớp phó, không tin việc đó, đứng lên nói:

-Thưa cô, có phải cô xếp nhầm bài của lớp khác không ạ? Lớp em không có ai làm như vậy đâu!

-Không, tôi không để nhầm, hôm ấy chỉ có lớp này làm kiểm tra thôi. Xi số lớp là 29 đúng không? Trừ bạn Đức nghỉ thì còn đúng 28 bài đây.

-Cô cứ để em phát bài xuống đi ạ!

-Không được. Giờ tôi sẽ đọc điểm từng người, ai không có tên thì chính là thủ phạm.

Cô lần lượt đọc từng bài: Khai 8, Thắm 8, Uyên 7, Tịnh 6, Hiếu 7, Thiện 8, Hòa 5,...cuối cùng là Huy 6,5.

Cả lớp tức thì nhìn Hương, chỉ có mình nó không có điểm. Hương lo lắng nhìn cô, cô cũng nhìn nó:

-Hương, có phải em không?

-Em... em không biết.

-Được rồi, để tôi đọc một đoạn trong bài làm này để em xem thử phải bài của mình không: “Tác giả không gọi nhân vật của mình bằng những cái tên cụ thể mà bằng những từ rất gần gũi như anh thanh niên, bác họa sĩ, cô gái. Anh thanh niên trẻ tuổi, yêu đời, yêu công việc, tính tình lại cởi mở, hiếu khách. Anh đón tiếp bố con ông họa sĩ rất nhiệt tình dù họ mới gặp nhau lần đầu. Căn nhà của anh tuy nhỏ nhưng gọn gàng, sạch sẽ, anh còn trồng hoa, nuôi gà...”

-Dạ đây là đúng là bài của em.

-Hương, em làm tôi quá thất vọng!

-Thưa cô, bài này của em nhưng em không hề ghi cái chữ đó, em có tên của mình mà, sao em lại phải làm vậy chứ ạ?

-Bài của em mà em không ghi thì ai ghi chứ?

Ánh mắt của cô vô cùng sắc bén, Hương lo lắng đến phát khóc.

-Không phải em làm đâu ạ, huhu!

Ngay lúc đó, một nam sinh ngồi cạnh Hương đứng dậy.

-Thưa cô, là em đã ghi ạ!

Mọi ánh mắt lại đổ dồn vào Huy, vâng là bạn Lê Duy Huy, chàng thư sinh nghịch nhất lớp 9C.

-Em nói rõ ra xem.

Cậu ta ngập ngừng, vẻ hối hận:

-Hôm đó, hết giờ, bạn Hương đưa bài cho em, bảo em chuyển ra cho lớp trưởng thu. Em thấy bạn ấy quên ghi tên nên đã điền vào chữ... chữ đó. Em chỉ muốn trêu bạn ấy thôi, em không biết sẽ làm cô giận, em xin lỗi cô ạ!

-Em thật là... Em làm tôi trách oan Hương rồi. Tôi trừ em 2 điểm, tôi sẽ nói việc này với thầy Liêm để thầy ấy trừng trị em!

Rồi cô quay sang Hương:

-Không sao rồi, em đừng khóc nữa. Mà thật ra bài của em chỉ có 8 điểm thôi, tôi nói vậy để thủ phạm tự nhận tội thôi. Nhưng tôi sẽ cộng cho em một điểm coi như bù đắp, được chứ?

-Cảm ơn cô nhưng không cần đâu ạ! Em làm bài được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu điểm. Năng lực mới là quan trọng chứ không phải điểm số ạ!

-Rất tốt. Được rồi, Khai phát bài xuống đi.

Huy nhìn sang Hương đôi mắt đã đỏ hoe, thấy vô cùng hối hận.

-Hương, cho tớ xin lỗi nhé, tớ chỉ đùa thôi mà!

-Cậu đùa vui chứ?

-Tớ không nghĩ mọi việc lại nghiêm trọng như vậy, tớ không cố tình làm vậy đâu!

-Đúng, là lỗi của tôi, là tôi quên ghi tên. Không liên quan tới cậu.

-Hương, đừng giận nữa mà!

Hương quay mặt đi, không thèm đôi co với hắn nữa. Con gái khi giận đáng sợ thật đấy!

Hương vốn đã không ưa tên đó. Con trai gì mà ăn mặc diêm dúa kì cục, lại để móng tay dài như tay quý vậy, mặt mũi nhìn đến là khó ưa. Nó đâu muốn ngồi cạnh cái tên đáng ghét đó, nhưng chính thầy chủ nhiệm đã sắp xếp hai đứa ngồi cạnh để Hương giúp đỡ hắn học tập. Hắn ta học thì dở mà nghịch thì không ai bằng.

Mỗi lần Hương sợ ý là hắn lại lấy giấy dán vào lưng nó mấy câu bậy bạ như: “Tôi là chó đại, xin đừng động vào tôi”, “Tôi bị điên nặng rồi, ai đó làm ơn đưa tôi vào viện tâm thần đi!”, “Một ngàn lẻ, một đêm, ai mua em không?,...

Loại con trai như hắn, Hương rất rất ghét. Nhưng mà người xưa có câu...

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Đạo này trời rất hay mưa, nhất là vào chiều tối. Chiều nay, sau tiết 4, trời bắt đầu mưa to, lại còn sấm chớp đùng đùng. Tan học, nó đứng nép vào phòng bảo vệ, lặng lẽ ngắm làn mưa. Thành phố này trở nên nhộn nhịp hơn, vội vã hơn trong cơn mưa. Xe cộ tấp nập, dòng người đông đảo, nhất là lúc tan trường như thế này khiến nó thấy mình thật nhỏ bé và lạc lõng. Nó bỗng nhớ đến bài “Cold Rain” của nhóm 4 Minute mà Hương hay hát, “Nummuri jureureuk, du ppyam wiro jakku heulleonaerijyo...” (Giọt lệ cứ rơi, cứ mãi lăn dài trên đôi má em...). Nó cũng thấy lạnh lạnh, thấy cô đơn, mọi người dần về hết, bác bảo vệ sắp đóng cổng rồi. Mà mưa to thế này chắc không tanh nhanh đâu nhỉ?

Hôm nay Hương nghĩ, nếu không hai đứa về chung thì ổn rồi. Nó lấy tay đánh vào đầu, lẩm bẩm: “Sao mày lại ngu thế, có cái ô mà cũng quên đem. Để tao coi chiều nay mày về bằng cách nào!”.

Nó vốn thông minh, trí nhớ rất tốt, nhưng là tốt khi học bài thôi, còn những chuyện vặt khác thì nó rất đoán. Chẳng hạn như trong một đêm nó có thể học thuộc mười trang sách nhưng sáng ra lại không biết mình đã để quyển sách đó ở đâu. Chẳng hạn như không cần lật vở nó vẫn nhớ ngày này tuần trước học bài gì nhưng đôi khi lại không thể nhớ nổi trưa hôm qua mình ăn những món gì; nó có thể tự vẽ bản đồ Việt Nam và điền chính xác tên các tỉnh thành nhưng lại không nhớ đường đến trung tâm văn hóa,... Có những thứ học nhiều lần thì sẽ nhớ được nhưng có những việc có cố đến mấy nó sẽ quên, chẳng hạn như nó đã gặp Hải Ninh rất nhiều lần ở trường, ở trong ảnh, nhưng nó vẫn quên, như hôm nay nó bỏ ô ở nhà dù rằng dạo này rất hay có mưa.

“Hay là đi về luôn nhì, mình sẽ chạy thật nhanh”. Nhà nó cách trường cũng không xa, nghĩ là làm liền, nó lao đầu định chạy nhưng có một bàn tay kéo nó lại.

-Cầm ô của tôi mà về.

Nó ngạc nhiên quay lại, là hắn! Đôi mắt nó mở to khó hiểu, âm mưu, nhất định là có âm mưu. Bộ óc nó bắt đầu hoạt động với tần suất cao: “Tên này nổi tiếng lạnh lùng, sao tự nhiên lại đưa ô cho mình chứ? Vì thương xót mình ư, không thể nào, mình và hắn đâu có quen biết. Hay hắn ta thấy áy náy vì đã ném banh vào mặt mình? Không, biểu cảm của hắn không giống người đang xin lỗi, mà giống như đang ban ơn vậy. Khoan, mình tên là Ngọc, hắn tên Ninh, đều có chữ “N”, bình thường lúc thi tập trung mình và hắn ngồi 2 phòng cạnh nhau. Nhưng năm nay khối 9 có 3 học sinh bỏ học, nghĩa là, hắn sẽ thi chung phòng với mình. Khoảng hai tháng nữa là thi học kì hai rồi, mà hắn ta học dở như vậy phải chăng muốn nhờ vả mình. Đúng, một lí do vô cùng hợp lí, Ngọc à mày rất thông minh. Xem ra hắn cũng rất biết nhìn xa trông rộng, biết đầu tư.”

Hải Ninh hươ hươ tay trước mặt nó, nói:

-Suy nghĩ xong chưa, có cầm cái ô thôi mà cũng nghĩ ngợi mất hết một phút rồi. Đừng nghĩ lung tung, tôi chỉ muốn cảm ơn cậu hôm trước ở khu nội trú cũ đã giúp tôi, giờ tôi cho cậu mượn ô, coi như hòa.

“Chỉ vậy thôi sao, mình nghĩ xa quá rồi. Mà hôm đó hắn thấy mình sao?”

-À ừ, chuyện nhỏ ấy mà. Được thôi, cậu đã có lòng như vậy. Nhưng còn cậu thì sao?

- Không cần cậu lo, tôi không chết được đâu.

Nói rồi hắn đạp xe đi mất. Nó cảm ô, lang thang bước về, con đường bỗng như dài ra. “Xem ra cậu ta cũng không quá xấu xa như mình nghĩ, nhưng để mình thần tượng cậu ta như cái Hương thì còn lâu nhé !”.

Đúng vậy, trong lòng nó trước giờ chỉ có hình bóng duy nhất của một người, dù chưa từng gặp mặt nhưng nó biết rất nhiều về người đó, cũng rất ngưỡng mộ, tôn sùng và biết ơn người đó. Vâng người đó không ai khác chính là thần tượng số một của nó: ISSAC NEWTON.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tối, ăn cơm xong nó đi mua ít hoa quả sang thăm Hương, cậu ấy vẫn còn đang bệnh. Nó còn mang cả vở mượn của lớp 9C sang cho Hương. Hai đứa không học cùng lớp nhưng gần nhà nhau, thân nhau từ lúc nhỏ tuy tính cách hơi trái ngược nhau. Hương dịu dàng, hiền lành, tính tình ngay thẳng dễ tin người, lại rất mơ mộng, thích đọc ngôn tình. Còn nó thì chả có tí gì nữ tính cả, đôi lúc lại đánh đá, tính tình trẻ con nhưng luôn tự cho mình là già dặn, chín chắn. Nó luôn suy nghĩ một cách thực tế, đôi lúc hay lo xa, nghĩ theo nhiều chiều, nghĩ sâu xa nên khi làm văn thường hay bị lạc đề. Nó luôn chăm chỉ để thực hiện ước mơ, nó từng nghĩ sẽ không lấy chồng cho đến khi nó làm được điều gì đó có ý nghĩa, mà cái “ý nghĩa” của nó thì lại rất lớn lao, ít ra cũng phải trở thành giáo sư nổi tiếng hay đạt giải Nobel Sinh học! Vậy nên xem ra suy nghĩ của nó cũng khá là “thực tế”!

Nó vốn định nhờ Hương đem ô trả cho tên kia, tạo cơ hội cho hai người gặp mặt nói chuyện, nhưng Hương bệnh chưa khỏi, chắc mai không đi học được. “Mà vậy cũng được, tốt nhất là không để cho Hương qua lại với hắn, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Hương chỉ nên chơi với bạn tốt như mình thôi”.

Hôm sau là thứ 7, theo thường lệ, toàn trường THCS Nguyễn Hào Sự học vào buổi chiều, riêng thứ 7 học buổi sáng, còn buổi chiều thì các thầy cô họp. Sáng, nó đến sớm nhưng không dám qua lớp 9H trả ô cho hắn, mọi người sẽ nghĩ sao chứ.

Giờ truy bài, như mọi khi, nó xuống văn phòng mượn sổ điểm lớn cho các thầy cô. Nhưng hôm nay nó không đi lối chính mà đi vòng qua khu nội trú cũ, có lẽ hắn ở đó. Nó chỉ đoán vậy thôi không ngờ hắn ở đó thật, nghĩa là mọi hôm hắn không phải đi trễ mà là trốn ở đây hút thuốc. Nhưng kệ hắn, không liên quan gì đến nó cả.

Hải Ninh ngồi tựa vào tường, một chân hơi co lại, chân kia duỗi thẳng, một tay kẹp điếu thuốc, tay kia đặt trên đùi trông rất nhàn nhã. Mà kể cũng lạ, các nam sinh khác khi hút thuốc thường tụ tập thành một nhóm, vào nhà vệ sinh lén lút mà hút. Còn hắn thì thản nhiên, đường hoàng cứ như đang ở nhà. Quả thật như lời của cái Hương nói, trông hắn rất cuốn hút.

Nó bước đến gần, lấy tay che mặt vì không quen mùi thuốc, lên giọng hỏi hắn:

-Này, còn nhớ tôi chứ?

Hắn chậm rãi mở mắt, nói:

-Tất nhiên tôi nhớ. Một con mèo tội nghiệp đứng trong mưa, tôi vì nãy lòng trắc ẩn mà cho nó mượn ô, và giờ thì nó đang đứng trước mặt tôi, muốn trả ô cho tôi.

“Hừ, gì chứ, mèo à? Hắn đang kể chuyện cổ tích chắc, hắn là hoàng tử tốt bụng còn mình là con mèo xấu xí đáng thương được hắn chiếu cố à? Vậy mà mình còn định làm hòa với hắn nữa chứ!”

-Đúng, tôi đến đây là để trả cái ô rách này cho cậu đấy!

Nó bực mình cầm cái ô ném thẳng vào mặt hắn với vận tốc 30m/s nhưng hắn nhanh tay chụp được.

Nó bỏ đi, không thèm dây dưa với loại người đều cán như hắn. “Coi như mình nhìn nhầm người. Nhưng khoan đã, chuyện chưa xong đâu.”

Mới đi được vài bước nó liền quay lại, hất mặt lên hỏi:

-Này, còn nhớ tôi chứ?

-Tất nhiên tôi nhớ, cách đây 1 phút 40 giây cậu đã hỏi tôi câu này. Trí nhớ cậu có vấn đề à, hay không nhớ xa tôi ?

-Trí nhớ tôi rất tốt, cách đây 7 ngày, vào lúc 5 giờ 20 phút ngày 13 tháng 3, chính cậu đã ném banh vào mặt tôi, cậu còn nhớ chứ?- Giọng điệu nó đầy mỉa mai.

Hắn thoáng nở một nụ cười gian tà:

-Ném như thế này phải không?

Nói rồi hắn cầm quả banh bên cạnh ném vào người nó. Nó liền né qua một bên.

-Ha ha may mà bốn cô nương thân thủ nhanh nhẹn, làm cậu thất vọng rồi!

-Vậy sao hôm đó cậu không né?

-Tôi, hôm đó...

Hôm đó nó mãi miết suy nghĩ về bài kiểm tra môn Toán nên không để ý.

-Tôi đã rất từ tế kêu cậu tránh ra mà mặt cậu cứ ngẩn ngẩn ngờ ngờ, tôi còn tưởng cậu vừa bước ra từ trường Niềm Vui* cơ đấy.

* Trường dành cho trẻ em khuyết tật.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

-Gì chứ? Cậu dám bảo một người có IQ 150 mà học ở cái trường đó ư? Thần kinh cậu có vấn đề thì có, đã làm người ta bị thương rồi mà còn không chịu xin lỗi.

-Tôi không cố ý, việc gì phải xin lỗi chứ.

-Vậy cậu có thấy ai cố ý ném banh vào người khác rồi chạy lại xin lỗi không hả?

-Vậy cậu có thấy ai cố ý ném banh vào người khác rồi chạy lại đưa khăn tay không?

“Ừ nhỉ, mình quên mất, nhưng mình là người bị hại cơ mà”. Nó quyết không chịu thua nhưng đến giờ vào lớp rồi, trống đánh tùng tùng làm nó giật mình sợ nhớ ra nó chưa đi mượn sổ điểm. “Chết rồi tiết đầu là giờ Toán của cô Thi, cô ấy nổi tiếng là khó tính.”

Nó vội chạy xuống văn phòng còn hắn thì ung dung bước về lớp.

Thứ 2 tuần sau, buổi sáng lớp 9A có tiết thể dục lúc 7 giờ 30. Hôm đó thầy Phiên nghỉ nên thầy Phát dạy thay, cùng lúc dạy 2 lớp 9A và 9H.

Nó rất bức mình khi lại phải chạm mặt hắn. Kể từ cái hôm thứ sáu ngày 13 nó toàn gặp xui xẻo, mà những chuyện xui xẻo đó hiển nhiên đều liên quan tới cái thằng dở người kia. Trong khi đó bọn con gái lớp nó cứ túm tụm bàn tán khen hắn đẹp trai, body chuẩn. “Gớm ghê quá mấy cô nương ơi, nuốt nước bọt vào dùm đi, mắt vệ sinh quá! Trông các cậu giống chó đại lắm biết không hả?”

Giờ giải lao, nó vào thư viện mượn sách xong rồi ra ngồi ở ghế đá cạnh đó. Vừa đọc nó vừa nhắm nháp que kem dâu mát lạnh. Cuốn sách này rất hay, nói về cuộc đời và sự nghiệp của Thomas Hunt Morgan, người đã tìm ra quy luật di truyền liên kết, bổ sung cho quy luật di truyền độc lập của Men Đen. Nhà khoa học này vô cùng xuất sắc, năm 24 tuổi nhận bằng tiến sĩ, năm 25 tuổi được phong giáo sư. Nó đã được nghe cái Hương kể, Bạc Cận Ngôn trong truyện “Hãy nhắm mắt khi anh đến” 26 tuổi cũng chỉ làm đến phó giáo sư thôi. Ngôn tình cũng chỉ là ngôn tình, không thể so sánh với thực tế được.

Đang đọc chăm chú thì một quả bóng chuyền vút theo một đường cong parabol tuyệt đẹp bay thẳng vào người nó. Lần này không bay vào mặt nữa, quả bóng đã bay trúng cánh tay đang cầm kem của nó. Que kem rơi xuống làm cuốn sách dính đầy kem. Nó tức đỏ cả mặt, quát:

-Là ai, ai chơi cái trò bẩn thỉu này hả?

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nó. Một bóng dáng quen thuộc chạy đến, lại là hắn!

Hải Ninh nhể nhại mở hời trong bộ quần áo thể thao, bước đến gần nó nhặt quả bóng. Vội về mặt đầy áy náy, hắn nói to:

-Thật xin lỗi nhé, cậu ngồi đó mà tớ không thấy.

Sau đó hắn ghé sát tai nó khẽ thì thầm: “Là tôi cố ý đấy, để xem cậu làm gì được tôi?”

Nó chịu hết nổi rồi, đứng phắt dậy la lớn:

-Giữ chứ? Nguyễn Hải Ninh, cậu chết với tôi!

Tức thì bọn con gái xúm lại vây quanh nó, ánh mắt đầy cảnh cáo.

-Này, cậu vừa vừa phải phải thôi chứ, người ta đã xin lỗi rồi còn gì.

-Cậu tính ăn vạ đấy à?

-Hải Ninh có cố tình làm vậy đâu, mà ai bảo cậu ngồi ở đó chứ!

“Giữ chứ, bọn họ đúng là mê muội rồi. Sao lại bênh vực hắn chứ, mình mới là người bị hại cơ mà. Tại sao mọi người lại chỉ trích mình trong khi hắn mới là người có lỗi? Nếu có Hương ở đây thì...Không, có lẽ cậu ấy cũng sẽ không tin mình. Phải làm sao đây?”

-Khoan, mọi người hãy nghe mình giải thích, chính hắn cố ý đấy, hắn ghét mình nên mới làm vậy.

-Cậu nghĩ bọn tôi sẽ tin cậu sao, Hải Ninh tuyệt đối không phải loại người nhỏ nhen như vậy.

Biết họ không tin mình nhưng nó vẫn cố thanh minh:

-Các cậu lầm rồi, cậu ta chính là hạng người đó. Tránh ra hết đi, chuyện này không liên quan đến mọi người, cứ để tôi tự giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Nó đang định ra tay dạy dỗ cho tên đáng ghét đó một bài học nhớ đời thì một dáng người bệ vệ đi đến, gần giọng hỏi:

-Có chuyện gì mà ồn ào vậy hả?

Thầy Phát đến, đám con gái liền tản ra. Ai cũng biết thầy Phát rất khó tính, học hành không nghiêm túc sẽ bị phạt, nữ thì chạy 20 vòng sân, nam thì chống đẩy 100 cái. Vậy nhưng thầy lại rất coi trọng Hải Ninh, ra sức mài giũa viên ngọc quý này chuẩn bị cho cuộc thi đá cầu toàn quốc sắp tới. Những tiết học văn hóa không quan trọng ở lớp thầy đều xin cho hắn nghỉ, dành thời gian để luyện tập. Kê nào to gan lại dám động đến học trò cưng của thầy chứ?

Một đứa con gái lớp 9H nhanh miệng thưa:

-Dạ không có gì đâu thầy, chỉ là chút hiểu lầm thôi ạ!

-Không có gì thì thôi. Tất cả tập trung ở vạch vôi tôi vừa kẻ. Nữ một nhóm, nam một nhóm chuẩn bị chạy bền. Nữ 5 vòng, nam 7 vòng, ai chạy không đủ vòng mà dừng thì phải chạy gấp đôi, rõ chưa?

Tất cả tái mặt đồng thanh: “Rõ”

Nó cũng rất sợ ông thầy này, nhưng mà ông chỉ là dạy thay thôi, có cần dữ dằn vậy không? Nó vội lấy khăn giấy lau vết kem trên sách rồi nhanh chóng trả lại cho thư viện. Nó thấy rất áy náy, cô Dân tin tưởng nó nên thường hay cho nó mượn sách mà không ghi sổ. “Cô Dân ơi, em thật sự rất xin lỗi. Nhưng cô cứ tin em, em nhất định sẽ giúp cô trả thù cái thằng khốn nạn đó!”

Chiều hôm đó, nó đến sớm hơn mọi khi, chuẩn bị sẵn sàng chờ hắn đến. “Tiểu hồ li à, dù người giầu kĩ đến đâu thì cái đuôi của người không sớm thì muộn cũng sẽ lòi ra thôi. Ta nhân danh công lí sẽ giúp cho cả cái trường này nhận ra sự hư đốn của nhà ngươi. Nói có sách mách có chứng, ta biết nếu nói suông thì không ai tin ta đâu, vậy nên...”

12 giờ 40 phút, với danh nghĩa đi mượn sổ điểm lớn, nó rời lớp 9A, đi vòng qua khu nội trú cũ. Gió thổi tóc nó bay bay, hàng cây bàng xanh tốt lay lay theo gió, cảnh sắc nên thơ như vậy nó cũng không thêm ngắm, nó đang bận đại sự.

Nó nhẹ nhàng bước lại gần, hắn đến rồi. Nhưng hôm nay hắn lại không hút thuốc, chỉ nửa nằm tựa lưng vào tường, hình như đang ngủ.

“Không sao cả, ngủ cũng được, mình chỉ cần chụp ảnh rồi tới tiệm nhờ người ta ghép cảnh hắn hút thuốc là được. Nhưng như vậy liệu mọi người có tin

không, hay là hôm khác mình đến nhĩ? Không, không được, mình thường xuyên đến đây sẽ bị hấn phát hiện, nhất định phải chụp ngay hôm nay.”

Nó liền lấy điện thoại ra, điều chỉnh góc độ để chụp cho rõ nét. Đang loay hoay thì bỗng “Tít tít...Tít tít...”

“Trời ơi, lại là tin nhắn của tổng đài chứ gì! Sao lại nhắn đúng lúc thế không biết! Chết hấn tình rồi, làm sao đây?”

- Cậu làm cái quái gì ở đây vậy? - Giọng hấn hơi khàn khàn.

- Ô, tôi... tôi thấy nơi này có phong cảnh rất là đẹp, tôi đang định chụp vài tấm hình làm kỉ niệm. Hi hi sắp phải xa trường rồi mà. À đúng rồi, cậu tạo dáng đi tôi chụp cho vài tấm nhé!

- Thôi đi! Đừng vờ vịt nữa!

Nói rồi hấn liền đứng dậy giật mạnh cái điện thoại trong tay nó làm nó ngã xuống đất. Hấn vội mở điện thoại nó xem, may quá chỉ có cảnh hấn ngủ thôi, nhưng dù là vậy cũng không thể để cô ta đem đi rêu rao khắp nơi được. Hấn đang định xóa đi thì “bộp”, nó đá một cú thật mạnh vào lưng hấn rồi nhanh chóng giật lại cái điện thoại. Công tình nó chụp mất mấy phút mới được ba tấm ưng ý, không thể để hấn xóa đi như vậy được.

- Cậu dám chụp lên tôi hả, mau đưa đây!

- Không đưa, cậu đánh chết tôi cũng không đưa đâu.

Nó rút điện thoại vào túi, định chạy về lớp thì đã bị hấn kéo lại.

- Đưa đây cho tôi.

- Không, tuyệt đối không!

Giằng co qua lại một hồi, nó bị hấn đẩy vào tường. Một tay hấn giữ chặt hai tay nó, một tay thì sờ lên đùi nó. Ở khoảng cách gần như vậy, nó cảm nhận được cơ thể hấn rất nóng. “Không phải hấn đang “muốn” mình đấy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

- Mau buông tôi ra, nếu không thì tôi la lên đấy!

Hấn cũng không chịu thua:

- Cậu có giỏi thì la đi, la to lên!

- A! A! A! Cứu tôi với, có người định cưỡng dâm. Có ai không, làm ơn cứu tôi đi!

“Trời, cô ta đang nghĩ cái vớ vẩn gì trong đầu vậy? Mình mà lại đi làm cái chuyện vô vị đó với cô ta sao, la to vậy làm gì chứ? Nhưng nơi đây nằm phía sau văn phòng thầy Hiệu phó, lẽ có ai nghe được thì rắc rối to.”

Chả biết nên phải làm sao, hấn đành cúi xuống, dùng môi mình để che cái miệng đang ầm ĩ kêu cứu kia. Khoảnh khắc môi chạm môi, tim nó như ngừng đập, trừng mắt nhìn hấn. Đôi mày hấn khẽ nhíu lại, hàng mi dài khép hờ, đẹp mê hồn, làm nó quên cả dây dũa.

Nhân lúc nó đang hồn siêu phách lạc, hấn thò tay vào túi quần nó, móc ra cái điện thoại. Hấn buông nó ra rồi nhanh tay xóa đi mấy cái hình đó.

- Nếu ngay từ đầu cậu chịu đưa thì tôi đâu phải làm vậy.

Trong lúc hấn đang xóa thì nó đã hoàn hồn, nhanh chóng lấy lại tinh thần. Hấn ta dám giờ trò ư, nó giận dữ đập cho hấn khụy xuống rồi đá hấn mấy cái.

- Cho cậu chết này! Cái này là cho quả banh thứ nhất. Cái này là cho quả banh thứ hai. Cái này là cho cuốn sách hồi sáng. Cái này là cho nụ hôn đầu của tôi. Cái này là cho tổn thương về tâm hồn của tôi,...

Nó đá một hồi cũng mệt, nhưng lại cảm thấy rất chi là sảng khoái. Đến lúc cúi xuống nhặt điện thoại nó mới nhận ra một điều kì lạ: “Sao hấn không tránh, cũng không đánh lại mình, không lẽ...”

Hắn nằm im dưới đất, nó thử đá hắn thêm một cái nữa, hắn vẫn bất động.

“Không lẽ, không lẽ hắn chết rồi sao. Công lực của mình mạnh vậy ư? À phải rồi, lúc này Hương có đưa mình uống một ngụm “Rồng đỏ”, không ngờ cái đó hiệu quả thật, người ta quảng cáo không sai chút nào cả. Khoan, bây giờ không phải lúc nghĩ mấy chuyện này. Hắn ta chết rồi thì mình phải làm sao đây, mình có phải đi tù không? Hu hu mình mới 15 tuổi mà!”

Nó hốt hoảng, luống cuống không biết phải làm gì. Nó đưa ngón tay dề trước mũi hắn, may quá hắn còn thở! Không suy nghĩ nhiều nữa, nó liền đỡ hắn xuống phòng y tế. Tên này nặng thật đấy!

Cô Liên thấy nó diu tên kia thì có vẻ lo lắng:

-Có chuyện gì vậy Ngọc? Hải Ninh bị làm sao thế?

-Dạ em... em thấy cậu ấy ngất ở sân trường nên đưa cậu ấy vào đây ạ.

Cô Liên đỡ hắn nằm xuống giường rồi bắt đầu kiểm tra.

-Hình như em ấy bị sốt rồi, người nóng lắm!

“Hừ! Cô làm rồi, cậu ta chắc chỉ giả vờ thôi, mới sáng còn khỏe như voi ấy mà!”

Cô lấy nhiệt kế đo rồi khẽ lắc đầu, là 38,5o C.

-Sao tự dưng lại sốt cao thế chứ, trên người còn có vết bầm nữa.

-Có vết bầm ạ?

-Ừ, chắc là bị mấy đứa nào đó đánh. Sắp hết năm rồi mà còn tụ tập đánh nhau, cô nghe nói năm nay các cô Hoa hiệu trưởng sẽ làm gắt gao việc này, nhẹ thì hạ hạnh kiểm, nặng thì đuổi học.

-Sao, sao cơ ạ?

-Cô sẽ nói chuyện này với thầy tổng phụ trách Đội để thầy ấy điều tra. Đúng rồi, chỉ còn một tuần nữa là thi đá cầu, thầy Phát mà biết chuyện này sẽ không để yên đâu.Ồi, tội nghiệp thằng bé, mặt mày sáng sủa, thông minh thế này chắc là bị tụi nó ghen ghét nên ra tay đây mà!

-Cô Liên, cô đừng vội nói với thầy ấy, chắc cậu ấy ơ... cậu ấy luyện tập vất vả quá nên bị kiệt sức, còn mấy vết bầm chắc là do tai nạn nghề nghiệp thôi!

-Vậy ư? Cô thấy đâu có giống vết bầm do luyện tập, giống bị đánh hơn!

-Đây nhất định là hiểu lầm, cô đừng lo lắng! Khi nào cậu ấy tỉnh em sẽ hỏi rõ chuyện này.

“Làm sao đây, mình phải làm sao đây? Ồi hạnh kiểm mình tu dưỡng suốt 4 năm nay giờ lại bị hủy hoại trong tay hắn sao? Thầy Luật, thầy Phát mà biết chính mình đã hành hung tuyền thù của trường thì mình không còn đất sống trong cái trường này nữa. Còn cái Hương, nó sẽ không tha thứ cho mình. Hải Ninh ơi, cậu không được có chuyện gì đâu đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Một hồi sau khi được cô Liên cho uống thuốc hạ sốt, Hải Ninh đã tỉnh.Hắn khẽ mở mắt, môi mấp máy muốn nói gì đó.

“Không phải cậu ta muốn tố cáo hành vi bạo lực của mình đó chứ? Nhưng ai bảo cậu ta giật điện thoại của mình, còn cưỡng hôn mình nữa, mình sẽ méc thầy Luật !”

Nhưng những việc xảy ra vừa qua cho nó thấy rằng sẽ không ai tin lời nó. Mọi người chắc chắn sẽ nghĩ là nó vì nhớ thương Hải Ninh nên mới lên chụp ảnh cậu ấy chứ tuyệt đối không tin Hải Ninh hút thuốc, càng không tin cậu ta đã giả trò bậy với nó. Có chăng thì chính nó đã cưỡng hôn Hải Ninh, bị cậu ta cự tuyệt nên đánh cậu ấy ngất xỉu!

Đã vậy thì...Nó vội chạy đến ngồi bên giường nắm lấy tay hắn:

-Hải Ninh, thật may quá cậu tỉnh rồi! Cậu có biết tớ rất lo cho cậu không?

-Cậu uống nhầm thuốc à? Tự nhiên lại tử tế với tôi vậy?- Giọng hần yếu ớt.

-A, cậu muốn uống nước hả? Đợi mình chút nhé!

Nó vội đi lấy cốc, rót nước cho hần, còn cô Liên thì nhìn nó cười:

-Xem ra hai đứa khá là thân thiết nhỉ! Hải Ninh biết không, lúc này Ngọc lo cho em lắm đấy, mặt mày nó trắng bệch ra. Mà thôi Ngọc giúp cô chăm sóc cậu ấy nhé, cô ra ngoài một lát.

-Dạ, cô cứ yên tâm giao cậu ấy cho em.

Cô Liên đi rồi nó liền thở phào nhẹ nhõm. Chia cốc nước trước mặt hần, giọng nó lạnh lùng:

-Cậu có tay chứ? Tự cầm lấy đi!

-Cậu lật mặt cũng nhanh thật đấy!

Nó cũng không vừa, trả lại câu hỏi sáng hần nói:

-Đúng, tôi hai mặt đấy, lúc này cũng là tôi cố tình đánh cậu đấy, để xem cậu làm gì được tôi!

-Cậu được lắm!

Bỗng từ phòng bảo vệ vang lên tiếng trống “Tùng tùng, tùng...”

“Cái gì, sao trống lại đánh, mấy giờ rồi? Thôi chết là 1h 45’, hết tiết một rồi! Làm sao đây, mình còn chưa mượn sổ, tiết đầu là môn Hóa, thầy Huy giết mình mất! Phải nhanh lên mới được, trời ơi cây bút của mình đâu mất tiêu rồi!”

Mặc kệ hần nằm đó, nó luống cuống chạy đi mượn sổ, rồi lại vội vàng chạy lên lầu 2. Đến nơi thì một thờ không ra hơi. Vừa đúng lúc thầy Huy bước ra, nó liền cúi đầu về đây tội lỗi:

-Xin lỗi thầy, em...

-Không sao, cô Liên đã gọi điện cho tôi. Hải Ninh sao rồi?

“Cô ơi, em yêu cô chết đi được!”

-Dạ cậu ấy uống thuốc hạ sốt xong giờ đã ổn rồi ạ.

- Không sao thì tốt, nghe nói tuần sau là thi rồi, mong là em ấy kịp bình phục.

Thầy vừa đi khỏi, bọn con gái xung quanh liền xúm lại vây quanh nó hỏi han. Hiếm khi thấy tụi nó nhiệt tình như vậy nó đành thật thà nói:

-Cậu ấy bị sốt, đang nằm ở phòng y tế đó, mau xuống thăm hỏi đi!

Nó thực không dám nhắc đến mấy vết bầm đó. Bên cạnh lại vang lên một trận bàn tán sôi nổi:

- Sao lại thế được chứ, mới sáng cậu ấy còn đá cầu với tớ mà!

-Sắp thi rồi, cậu ấy sẽ không sao chứ?

-Hôm trước trời mưa tớ thấy cậu ấy dầm mưa về đấy!

-Đúng vậy, tớ đưa ô của mình cho Hải Ninh nhưng cậu ấy không lấy.

- Nhanh lên, tớ phải đi mua thuốc cho cậu ấy.

-Tớ sẽ mua sữa.

Tức thì tụi nó chạy đi hết. “Hần đã chết được đâu mà, à đúng rồi sao các cậu không đi mua bìm cho hần luôn đi! Haizz đúng là đại trai mà.”

“Nhưng, hôm đó trời mưa sao hần lại dầm mưa về mưa nhỉ? Hình như, hình như hần đã đưa ô cho mình còn hần thì về không. Là lỗi tại mình ư, vậy mà mình còn đánh người ta ngất nữa chứ. Ngọc ơi mây gây ra họa lớn rồi! Thầy Phát mà biết được thì mây tiêu, có khi nào ông ấy gây áp lực cho thầy Phiến khiến mình không đạt môn thể dục không?”

Tiết 2, tiết 3 học văn, nó không thể tập trung được, cuối giờ thấy vở mình ghi toàn là “Nguyễn Hải Ninh”.

Tiết 4 là giờ Sử của thầy chủ nhiệm, thầy là người Quảng Ngãi nên nói giọng hơi khó nghe. Nhưng thầy giảng bài rất hay, giọng thầy rất vang, học nhạc ở tầng dưới cũng có thể nghe thấy. Vậy mà ngay lúc này đây, nó chẳng nghe được từ nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Không hiểu sao hôm nay nó lại không có tâm trạng nghe giảng, tâm trí cứ để ở đâu đâu. Nó nhớ lại lúc môi hắn chạm vào môi nó, bờ môi ấm áp đó. Ôi cứ như là bị điện giật ấy, nó bỗng đỏ mặt. Khoảnh khắc khó tin đó đã không thể thoát khỏi đôi mắt chim ưng lão luyện của thầy Tiên.

-Ngọc!

Tiếng gọi đầy nội lực của thầy khiến nó sực tỉnh nhưng gương mặt vẫn còn ngơ ngác, nó ấp úng:

-Dạ, thầy gọi em?

-Nhắc lại câu tôi vừa nói xem.

-Ơ dạ thầy vừa mới gọi tên em.

Cả lớp cười nghiêng ngả, còn nó thì bối rối không biết phải làm sao. Bình thường thầy rất thương nó, nhưng lúc thầy giận rất đáng sợ. Thầy cứ nhìn nó chằm chằm khiến nó lo lắng sụp mặt xuống, chờ đợi sự trừng phạt.

Thầy giáo Lê Hoài Tiên bước xuống cạnh bàn nó, ánh mắt dò xét. Cô học trò ngoan của ông hôm nay sao lại không tập trung, mặt còn đỏ bừng thế kia? Kinh nghiệm lâu năm cho ông biết rằng có lẽ Ngọc không được khỏe. Vừa rồi em ấy thi IOE và Thí nghiệm thực hành cấp tỉnh chắc là vất vả nhiều rồi, nên cho em ấy chút thời gian nghỉ ngơi.

-Em về nhà đi!

-Dạ? Em, em biết lỗi rồi ạ! Em sẽ tập trung, em không dám lơ đãng nữa! Thầy đừng đuổi em về mà hu hu!

Thấy nó hoảng hốt vậy thầy lại càng khẳng định suy luận của mình là đúng, liền đổi giọng dịu dàng:

-Tôi thấy em mệt rồi, về nhà nghỉ đi!

-Không cần đâu ạ, em rất khỏe, em có thể học tiếp ạ!

-Đây là mệnh lệnh đấy, nhanh đi trước khi tôi đổi ý!

- Em... em xin tuân lệnh, em cảm ơn thầy ạ!

Nó nhanh chóng thu dọn sách vở và cũng không quên cầm trả cái sổ điểm lớn.

Lúc đi ngang qua phòng y tế, nó không thấy hắn. Nó liền quay lại khu nội trú cũ, quả nhiên hắn ở đó. Nó thực sự lo cho hắn, tất cả đều là lỗi của nó. Đến gần góc cầu thang nơi hắn hay ngồi, nó lại nghĩ thấy khó thuốc lá. Cậu ấy đang không khỏe, sao lại còn...

-Sao cậu không ở trong phòng nghỉ ngơi mà lại ra đây?

-Ồ đó ồn ào như vậy, làm sao mà tôi ngủ được chứ!

“À, đó cũng là lỗi của mình, chính mình đã nói cho họ biết hắn ở đó.”

-Tôi xin lỗi, thực sự xin lỗi cậu!

Hắn nhìn bộ mặt ăn năn hối cải của nó bỗng thấy buồn cười, mới lúc nãy còn vênh váo lắm mà.

-Sao phải xin lỗi tôi chứ? Chẳng phải cậu muốn xem tôi có thể làm gì được cậu sao? Tôi đang định sẽ...

Nó hoảng sợ cúi đầu thấp hơn nữa, không phải hắn đang định móc thầy Phát đấy chứ?

-Tôi thực xin lỗi, tôi sai rồi! Cậu đừng, đừng mếu thầy được không?

-Tốt thôi, chỉ cần cậu giữ im lặng chuyện riêng của tôi thì tôi cũng sẽ không nói cho mọi người biết chính cậu đã hành hung tôi.

- Chuyện đó, à tôi hiểu rồi.

Nó định đi nhưng nghĩ gì đó lại quay đầu nói:

-Cậu đang không khỏe, nên hút ít thôi.

Nói rồi nó vội bước đi, hôm nay quả là một ngày dài với nó.

Vừa đi nó vừa nghĩ “Lẽ ra mình không nên xuống nước xin lỗi hần trước như vậy, mình đang nắm trong tay bí mật trọng đại của hần cơ mà! Nhưng cũng thật là may vì có lẽ hần không biết, nếu mình có nói ra thì cũng đâu có ai tin!”

Trường nó đã có quy định nghiêm ngặt từ trước rằng cả giáo viên và học sinh không được hút thuốc trong trường. Cô Hiệu trưởng đang từng bước đưa trường THCS Nguyễn Hào Sự trở thành một trường đạt chuẩn quốc gia, trong đó có mục tiêu là xây dựng trường học lành mạnh không khói thuốc. Nếu giáo viên bị bắt gặp hút thuốc trong trường sẽ bị kỉ luật và phạt một ngày lương. Còn nếu là học sinh thì xem xét hạnh kiểm và phạt dọn nhà vệ sinh trong một tuần. Đối với mấy nam sinh ngỗ ngược thì hạ hạnh kiểm là chuyện bình thường, còn việc kia mới là quan trọng. Vậy nên hần sợ là đúng rồi.

Nhưng hần cũng không giống những đứa con trai kia. Nam sinh thông minh, học giỏi sẽ chăm chỉ học tập, những đứa ưa bạo lực thì thích đánh nhau, mấy tên lẳng tử thì thích trêu hoa ghẹo nguyệt, số khác thì thích tụ tập hút thuốc, đánh bài, có đứa thì bỏ tiết đi chơi game,...Hần chỉ ở khu nội trú cũ đó, lẳng lẽ hút thuốc. Nó có thể nhìn thấy, trong mắt hần có cái gì đó, nói như thế nào nhỉ? Có lẽ nó chưa đủ sâu sắc để thấu hiểu điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Hôm sau, đúng 12h 45’, nó lại tiếp tục công việc mượn sổ điểm lớn. Mà chắc mọi người cũng thắc mắc sao ngày nó cũng phải làm việc đó đúng không?. Cũng dễ hiểu thôi, sắp cuối năm rồi, thầy Tiên yêu cầu lớp phải mượn sổ điểm lớn để các thầy cô nhập điểm, các học sinh trong lớp cũng tiện theo dõi điểm của mình, nếu có sai sót thì nói để thầy cô sửa lại trước khi nhập điểm vào Smas. Nó lại là lớp phó học tập, thầy Tiên đương nhiên tin tưởng giao cho nó công việc cao cả đó. Mà cũng chỉ có lớp chọn như lớp nó mới làm cái việc nhàm chán đó thôi, mấy lớp khác đâu có. Trong sổ ghi mượn toàn là tên của nó. Nhưng nó lại thích như vậy, trong lúc mọi người truy bài, nó lại có thể tự do đi lại trong sân trường yên ắng mà không bị đội Cờ đỏ dòm ngó. Nó thích sự bình yên đó, như thế thế giới rộng lớn này chỉ có mình nó, và nó có thể bước đi đầy kiêu hãnh trong thế giới đó.

Lo lắng cho sức khỏe của hần, nó ghé qua khu nội trú cũ. Hần đã có ở đó, vừa hút hết một điếu thuốc. Nó bước đến, chìa trước mặt hần mấy viên kẹo dâu:

-Cho cậu này!

-Cảm ơn.-Hần cũng không khách sáo cầm lấy.

-Nếu cậu có cảm thấy nhạt miệng thì ăn cái này, đừng hút nhiều, không tốt đâu. Trong khói thuốc có chứa hơn 200 chất độc, chất gây nghiện, gây ung thư nguy hiểm như Nicotine, CO, Benzopyrene, Arsenic, Cadmium, Methanol, Formaldehyde, Acetaldehyde,...

Nó kể lại cho hần nghe những gì nó đọc được trong sách. Hần cũng chăm chú lắng nghe rồi phán một câu:

-Nhưng có những khoảng trống chỉ có khói thuốc mới có thể lấp đầy.

“Gi cơ? Khoảng trống, ở trong lòng sao? Mà cậu ta đang dùng nghĩa đen hay nghĩa bóng vậy chứ?” Nó không hiểu lắm, đành lảng sang chuyện khác:

-Cậu không sợ bị phát hiện sao? Ở đây tuy vắng người nhưng lại nằm phía sau phòng thầy Hiệu phó, còn thầy Luật - Tổng phụ trách Đội thì cũng hay đi tuần tra quanh trường, nếu họ thấy cậu thì sao?

-Sợ gì chứ?

Nói rồi hần mở điện thoại đưa cho nó. Nó tò mò cầm lấy, trong đó là những bức hình chụp thầy Nam hiệu phó và thầy Luật đang hút thuốc trong văn phòng. Nó thật sự rất bất ngờ và xúc động:

-Cao tay, cậu rất cao tay!

-Chuyện nhỏ thôi mà!

-Vậy sao hôm đó cậu lại sợ bị bác Dũng bắt?

-Bác Dũng bảo vệ ấy hả? Đơn giản thôi, bác ấy đâu có hút thuốc.

-Đúng rồi, vậy mà tôi không nghĩ ra, ha ha!

Nó cười, hần cũng cười. Lần đầu tiên nó thấy nụ cười đó, không phải cười nhạt, cũng không phải cười đều. Hần mỉm cười vui vẻ như một đứa trẻ. Tim nó bắt gặp đập nhanh hơn vài nhịp. Nó bối rối đứng lên:

-Thôi tôi đi đây, lần nào gặp cậu tôi cũng quên mượn sổ.

-Ừ. Nhưng đó là do cậu đoán, chắc tôi không phải xin lỗi cậu đâu nhỉ?

-Không cần!

Tiết ba học văn. Hôm nay cô giảng về tình yêu trong ca dao, dân ca. Đề tài này vô cùng hấp dẫn, cả lớp thảo luận rất sôi nổi, riêng chỉ có nó ngồi khá im lặng, tay chống cằm, đôi mắt xa xăm nhìn ra cửa sổ. Tuy nó học văn không giỏi nhưng lại rất chăm chỉ làm bài tập, tác phong nghiêm túc, phát biểu sôi nổi nên cô Lâm rất mến nó. Không hiểu sao cô học trò ngoan hôm nay lại suy tư vậy nhỉ?

-Ngọc, em có suy nghĩ hay thắc mắc gì về đề tài này không?

Ồ một câu hỏi rất hợp lí đấy nhỉ! Nó cũng thật thà nói:

-Dạ em thắc mắc một điều: Khoảng trống trong lòng là gì ạ?

Cả lớp nhìn nó chằm chằm, vài đứa bàn tán gì đó, vài đứa thì cười khúc khích. Cô Lâm đập đập tay lên bàn, nói:

-Thôi, có gì đâu mà cười chứ! Câu hỏi của Ngọc rất có chiều sâu, tư duy của bạn ấy rất tốt. Được rồi, em nào có thể trả lời câu hỏi này? À, cô mời Tuyên Thủy!

Tuyên Thủy là học sinh giỏi văn của trường, cô bé đứng dậy đầy tự tin, nói:

-Dạ thưa cô, theo em nghĩ thì “khoảng trống trong lòng” là cảm giác thiếu vắng điều gì đó vốn quen thuộc, gần gũi hoặc mất đi thứ mà mình yêu thích và trân trọng. Đó cũng có thể là do sự thiếu thốn tình cảm, không được người thân quan tâm chăm sóc. Người đó sẽ cảm thấy tâm hồn mình cô đơn, lạc lõng. Khoảng trống đó dường như rất khó để lấp đầy. Em xin hết ạ!

Một tràng vỗ tay hoan hô. Nó thì gật gù tán thưởng. Cô Lâm cười nhìn nó, nói:

-Ngọc, em thấy câu trả lời của bạn ấy thế nào?

- Bạn Thủy trả lời rất hay , rất sâu sắc ạ!

Khôi -lớp trưởng ngồi bàn cuối bỗng giơ tay lên, đứng dậy nói:

-Thưa cô, trong lòng em cũng có khoảng trống, em đang rất đói ạ!

Cả lớp lại được một trận cười no cả bụng.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mỉm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Mấy hôm sau, trên đường đến văn phòng mượn sổ, nó tuyệt đối không cố tình đi qua khu nội trú cũ nhưng vì nghe có tiếng gọi nên nó tò mò vào đó xem thử.

-Mimi ơi cậu đâu rồi?

“ Là giọng của hần. Ha ha ngay từ đầu mình đã biết hần ta đến đây không đơn thuần là để hút thuốc mà. Chắc chắn có chuyện mờ ám!”

-Mimi đừng trốn nữa, ra đây đi, xem tớ có gì cho cậu nè! Tớ biết cậu đói nên đã mua cho cậu một bịch sữa tươi đây!”

“Được lắm, cậu dám đến đây để lút hện hò à! Quan tâm chăm sóc người yêu nhiệt tình thế! Tôi đã hứa là sẽ giữ im chuyện đó chứ đâu có hứa là không chụp hình nữa. Phải chụp làm bằng chứng để cho Hương sáng mắt ra!”

Nó đến gần hơn, lấy điện thoại ra, điều chỉnh ánh sáng. Rút kinh nghiệm lần trước, nó tắt hết âm thanh. Nó đứng núp sau cây bàng, cố gắng xác định mục tiêu nhưng không thấy hần đâu nữa. Bỗng dưới chân có cái gì đó mềm mềm quăn lấy chân nó, nó nhìn xuống, cái đó màu trắng trắng, khẽ cử động. Không lẽ...

-Á, ma!

Nó hét lên, định chạy đi thì một bàn tay từ phía sau bịt miệng nó, một tay khác ôm lấy eo nó rồi cứ thế kéo nó đi.

“Giờ thì mình đã tin rồi, ma là có thật. Chỉ cần lần này sống sót trở về, mình nhất định sẽ viết một cuốn sách khoa học về ma, bản thân mình chính là một bằng chứng sống đầy giá trị. Nhưng trước tiên phải thoát đã, nó đưa mình đi đâu thế này, không phải xuống âm phủ chứ? Mình còn trẻ mà, mình là người tốt mà, mình chưa muốn chết đâu hu hu!

Bàn tay đó buông nó ra, người nó vẫn run rẩy. Lúc nó mở mắt ra thì thấy mình đang ở khoảng đất trống giữa hai dãy phòng của khu nội trú cũ. Nó thờ phào nhẹ nhõm, “là mơ sao?”. Nó quay người lại, thấy một đôi mắt đen lầy đang mở to nhìn mình, vội lùi lại phía sau mấy bước. “Lại là hần! Là hần ta đã gặp rồi!”

-Nhìn gì mà nhìn, tránh ra đi!

-Tôi chỉ muốn nhìn xem cậu mộng du tỉnh chưa thôi. Cậu lại định rình mò chuyện riêng của tôi đấy à?

-Là cậu có tật giật mình thì có!

-Đúng, tôi không muốn mọi người biết chuyện này, Mimi sẽ gặp nguy hiểm.

Nó cố tỏ ra ngây thơ hỏi:

-Mimi là ai vậy?

-Đây, nó đây.- Hần chỉ vào con mèo đang đứng dưới chân mình. Rồi hần cúi xuống lấy một cái bát nhỏ, rót sữa vào đó.

-Mimi mau uống sữa đi, cậu đói lắm đúng không?

“Mimi, Mimi là một con mèo ư? Không phải bạn gái của hần, càng không phải một con ma ! Mình nghĩ nhiều quá rồi!”

-Thật không thể tin nổi, người ưa sạch sẽ như cậu lại thích loài động vật hung dữ, lông lá xù xì, suốt ngày kêu “meo meo” một cách vô nghĩa này.- Nó rất không thích mèo, lúc bé nó nghịch con mèo nhà hàng xóm rồi bị cào cho rách cả áo, trên lưng giờ vẫn còn sẹo.

-Thì sao chứ, Mimi rất đáng thương, mẹ của nó vào nhà bếp của căn-tin ăn vụng bị các học sinh ở đó đánh chết. Mimi thường xuyên bị đói.

-Vậy ư? - Nhìn con mèo con có bộ lông trắng muốt, thân hình nhỏ bé và hơi gầy, lòng nó đầy thương cảm.

Những người vốn được sống trong sự chăm sóc, yêu thương, chiều chuộng của cha mẹ sẽ không thể hiểu được nỗi khổ đó. Có lẽ nó cũng không hiểu hết. Dù là súc vật nhưng chúng cũng có linh hồn, có cảm xúc, cũng biết đau, biết vui buồn, yêu ghét chứ. Tự nhiên nó thấy mến con mèo nhỏ này.

Nó ngồi xuống, đưa tay vuốt ve bộ lông mềm mượt của Mimi. Con mèo cũng nhìn nó, dúi dúi đầu vào tay nó.

-Mimi có vẻ thích cậu đấy. Tuần sau tôi đi thi đá cầu ở Đà Nẵng, cậu giúp tôi trông chừng nó nhé!

-Ừ, được thôi.

-Mimi thích uống sữa và ăn bánh quy. Nó không ăn nhiều đâu.

-Nó không bắt chuột ăn sao?

-Nó còn nhỏ mà, với lại không ai dạy nó cả.

-Ừ nhì, bắt chuột là tập tính hỗn hợp, vừa có tính bẩm sinh, vừa cần phải học tập.

Bỗng nhiên hần nhìn nó rồi cười vẻ sâu xa:

-Cậu không đi mượn sổ sao?

Nó lấy điện thoại ra xem, hốt hoảng nói:

-Thôi chết, còn có 5 phút. Tôi phải đi đây.

-Chuyện của Mimi cậu đừng nói với ai nhé, kể cả cô bạn thân của cậu.Nếu không Mimi sẽ gặp rắc rối đó.

-Tôi tin Hương, bạn ấy sẽ không làm gì đâu.

-Nhưng tôi không tin những người khác.

Nói rồi hắn đứng dậy đi về lớp. Nó thì vẫn đứng đó ngơ ngác. “Chẳng lẽ cậu ta tin mình? Nếu không sao lại giao Mimi cho mình chứ? Tên này đúng là khó hiểu.”

“Đúng vậy, mèo con dễ thương à, tôi chỉ tin cậu thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Tuần sau, Hải Ninh đi, nó thay hắn chăm sóc cho Mimi chu đáo. Chuyện này phải giấu Hương làm nó thấy rất áy náy. Hương là bạn thân nhất mà nó có, cô ấy vốn là người hiểu chuyện, thế nhưng lại không giữ bí mật, chỉ cần vui lên một chút là chuyện gì cũng nói ra hết. Chỉ cần bạn không hỏi Hương là bố mẹ giấu tiền ở đâu, mọi chuyện khác, nếu biết cô ấy đều sẽ kể cho bạn nghe. Vậy nên một lần nọ, Ngọc rủ Hương đi ăn kem, hôm ấy tâm trạng Hương rất tốt. Ngọc hỏi Hương:

-Cậu có biết điểm yếu của thầy Hiệu phó là gì không?

-Cậu nói chủ tớ ấy hả? Chủ ấy rất chi là sợ vợ nhé, mà thím thì lại rất bá đạo.

-Còn gì nữa không?

-Chủ ấy bị nghiện thuốc lá nặng. Từ ngày cô Hoa cấm hút thuốc trong trường, chủ ấy đã rất khổ tâm nên gầy đi nhiều rồi đó.

Xem ra bạn Hương đang vô cùng trung thực. Nó hỏi tiếp vấn đề chính mà nó muốn hỏi:

-Vậy cậu có biết Hải Ninh có điểm yếu gì không?

-Hải Ninh ca ca của tớ ư? -Lần này Hương cũng rất thành thật trả lời-Không, hoàn toàn không. Có chăng thì là cậu ấy quá đẹp trai thôi!

-Hương à, điểm yếu của cậu chính là mê trai đó!

-Ngọc à, điểm yếu của cậu chính là không biết thương thức các đẹp!

Giờ Hương vẫn vậy, suốt ngày nhắc “Không biết Hải Ninh ca ca thi có tốt không? Bao lâu nữa thì cậu ấy về nhỉ? Ôi một ngày không gặp anh không thể không thấy nhớ!”

Thầy Phát vẫn thường gọi điện về trường thông báo tình hình, nghe nói Hải Ninh đá rất tốt, đã lọt vào bán kết rồi. Fan của hắn biết được tin đó không hề có phản ứng gì đặc biệt cả vì Hải Ninh ca ca không vào được bán kết mới là chuyện lạ.

Mấy hôm sau, thầy lại gọi về báo tin, Hải Ninh đã thắng đối thủ với tỉ số cách biệt. Cậu ấy đang chuẩn bị thi chung kết, gặp Nguyễn Thanh Minh, đương kim vô địch giải trẻ môn đá cầu toàn quốc năm ngoái. Hương vừa mừng vừa lo, nghe nói Thanh Minh có thể lực và kĩ thuật đều tốt, cậu ta đã lọt top 10 vận động viên trẻ xuất sắc nhất thế giới môn đá cầu năm mới 12 tuổi. Hương biết Hải Ninh đá cũng rất tốt nhưng vừa rồi cậu ấy bị sốt cao, thể lực bị ảnh hưởng nhiều, thắng được Thanh Minh e rằng là khó.

Nó nghe Hương nói vậy trong lòng lại nổi lên sự áy náy, lần đó vì nó mà hắn bị sốt,lại bị nó đánh ngất xỉu. Năm nay hắn là niềm hi vọng của toàn trường cũng như của thành phố này, hắn mà thua thì nó cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, nó quyết định gọi điện cho hắn.

-Mới 5 ngày mà đã nhớ tôi rồi sao?

-Nhớ nhưng gì chứ, tôi thấy lo cho cậu nên gọi thôi.

-Lo lắng cũng là một kiểu nhớ đấy.

-Đừng tưởng bỏ, tôi lo cậu thua nên gọi điện an ủi thôi.

Quả thực hần cũng đang rất mệt mỏi, thời tiết nơi đây khác với ở nhà nên hần không thích ứng được, tối ngủ cũng không ngon giấc, đôi lúc hôn lại để ở đâu đâu. Mỗi lần thấy không khỏe trong người hần liền đi mua một bịch kẹo dâu về nhai, tâm trạng liền trở nên dễ chịu hơn.

-Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ thắng. Đợi tôi về nhé!

-Ừ tôi sẽ đợi cậu đem quà về cho tôi. Thi tốt nhé, nhớ đừng hút nhiều, không tốt đâu.

-Tôi biết rồi.

Nghe được giọng nói trong trẻo của nó, Hải Ninh thấy khá hơn rất nhiều, hần càng có thêm quyết tâm để chiến thắng. Hần không muốn làm nó thất vọng.

Sáng thứ bảy, như thường lệ, nó đi học, vừa đi vừa nhẩm hát mấy câu hát tiếng Anh:

“Grateness as you, smallest as me

You show me what is deep as sea

A little love, little kiss

A little hug, little gift

All of little something, they are our memories...”

Hôm nay tâm trạng nó rất tốt, haha đợi hần về nó sẽ có quà. Lúc đi mượn sổ, nó không quên đem cho Mimi ít thức ăn. Mimi rất khôn, chỉ cần gọi tên, nó sẽ chạy đến liền, nó lại rất ngoan, không hề hung dữ như con mèo nhà hàng xóm. Càng ngày nó càng quý Mimi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Hôm đó, vừa hết tiết 2, nó sang tìm cô bạn thân để tán gẫu. Đạo này nó mãi lo cho Mimi nên ít có thời gian nói chuyện với Hương. Đi được nửa đường thì thấy Hương chạy lại, gương mặt đầy xúc động, mắt thì đỏ hoe, ôm chặt lấy nó, mếu máo:

-Ngọc ơi, Hải Ninh...cậu ấy, cậu ấy...huhu!

-Có chuyện gì thế, cậu ta thua rồi à?- Nó sốt ruột hỏi.

-Cậu nói gì vậy chứ, Hải Ninh ca ca của tớ thắng rồi huhu!

-Thôi được rồi, cứ làm như cậu ta sắp chết không bằng!

-Tớ không cho cậu nói Hải Ninh ca ca như vậy! Cậu ấy thắng rồi, tớ vui quá mà không kìm được nước mắt đây!

-Tớ biết rồi, coi cậu kia, nước mắt, nước mũi chèm nhem, cậu ta nhìn thấy chắc bỏ chạy mất dép đấy!

-Thật á? Tớ phải đi rửa mặt đã. Hi hi tại tớ vui quá!

Bỗng trên loa phát thanh của trường vang lên giọng nói đầy xúc động của thầy Hiệu phó:

-Tôi xin thông báo đến toàn trường một tin vui. Em Nguyễn Hải Ninh, học sinh lớp 9H trường ta vừa đánh bại cự vô địch năm ngoái để đăng quang ngôi vị vô địch giải trẻ đá cầu toàn quốc năm nay. Đây là một niềm tự hào to lớn đối với toàn thể trường THCS Nguyễn Hào Sứ chúng ta. Tôi hi vọng em ấy sẽ là tấm gương sáng để các em học sinh khác trong trường học tập và noi theo...

Các học sinh chăm chú lắng nghe, ai cũng xúc động, dẫu biết đó là điều hiển nhiên! Có vài nàng cũng giống cái Hương, khóc thút thít, vài nàng thì la hét,

nhảy căng lên. Xem ra bạn Hải Ninh sắp có thêm một lượng fan lớn rồi, nghe nói làm người nổi tiếng thích lắm.

“Ừ, vui ghê, tự hào ghê! Vậy sao lúc mình đậu thủ khoa môn Sinh học cấp tỉnh, chả ai dùng loa phát thanh để thông báo nhỉ? À, có lẽ mọi người cũng đều coi đó là điều hiển nhiên!”

Thứ hai tuần sau, nó đến sớm hơn mọi ngày. Chưa kịp vào lớp cất cặp, nó chạy thẳng xuống khu nội trú cũ, nhưng... hần chưa đến. Mimi thấy nó liền chạy lại. Nó cúi xuống, lặng lẽ vuốt ve con mèo, đút cho nó vài miếng mứt táo.

-Mimi, em nói xem, sao cậu ta còn chưa đến nữa, 12 giờ rưỡi rồi. Hay là cậu ấy đi thi về mệt quá nên nghỉ học rồi nhỉ?

-Cậu đang mong tôi nghỉ học sao?

Nó bối rối quay người lại, “Cậu ấy đến rồi”. Nó có cảm giác như lâu lắm rồi mới lại được gặp hần, còn hần thì vẫn vậy, thích trêu nó.

-Hi hi đâu có, chỉ là...À, chúc mừng cậu, nhà tân vô địch.

-Tôi nói rồi, tôi sẽ thắng. Mimi vẫn ổn chứ?

-Hình như là không, nó mập lên rồi!

-Tôi chỉ sợ cậu ngược đãi nó, nếu không thì lại quên cho nó ăn.

-Giữ chứ, tôi đâu đến nỗi...

-Quà của cậu đây!

Hần đưa cho nó một cái hộp nhỏ. Nó nhìn qua cái hộp, hơi thất vọng nói:

-Sao quà lại bé thế, có ăn được không đây?

- Tất nhiên là không, cậu đâu phải heo. “Cậu là một con mèo đáng yêu”

-Đúng, tôi không phải heo. Cái gì đây vậy?

Vừa nói nó vừa mở cái hộp ra, đó là một sợi dây chuyền có gắn một mặt mèo dễ thương làm bằng đá gì đó nó không biết.

-Là cho tôi á?

-Chẳng lẽ lại cho Mimi sao ?

Nó vui vẻ ngắm chiếc dây chuyền, lại phát hiện có gì đó không đúng, “Mình và hần đâu thân quen gì, sao lại tặng mình mấy thứ này chứ? Hình như mình không nên nhận, may quá chưa nói cảm ơn hần”

-Có lẽ tôi không nên...

Hần hiểu nó muốn nói gì, liền chen ngang:

-Trả công cậu đã giúp tôi lo cho Mimi. Nếu cậu không thích thì cứ đeo cho Mimi, nó không ngại đâu.

Nói rồi hần bước về lớp. Nó nhìn sợi dây chuyền, lại nhìn Mimi.

-Mimi sướng nhé, xem ra cậu ấy rất quan tâm em. Mua dây chuyền cho chị cũng chọn hình mặt mèo. Vậy thôi em cứ nhận tình cảm, chị sẽ nhận vật chất. Nhưng mà, cái này đeo như thế nào nhỉ?

Trước giờ nó đâu có dùng mấy thứ này. Trên người nó chả có tí trang sức nào cả, ngoại trừ dây buộc tóc. Nó đến kẹp cài cũng không có, khuyên tai, dây chuyền, nhẫn, vòng tay, lắc, đồng hồ,... cũng không lun. Nó thấy mấy cái đó rất vướng víu, với nó thì tri thức chính là món trang sức đẹp nhất, quý giá nhất. Nhưng dây chuyền này là thành ý của người ta, chẳng lẽ lại đem đeo cho Mimi?

Còn hần thì đứng cách đó không xa khẽ lắc đầu “Gọi cậu là mèo quà không sai!”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

CON MA THẬT SỰ (1)

Sau lần hiểu lầm Mimi là ma, nó bắt đầu thấy sợ, nếu không có hấn thì nó sẽ không dám đến khu nội trú cũ đó một mình. Hương cũng thường xuyên nhắc nhở nó phải cẩn thận, “có kiêng có lành”.

Hôm đó thứ tư, nhân ra chơi 15 phút, nó đến đó đem theo ít thức ăn, cùng hấn chơi với Mimi. Sau đó nó thấy đầu của mình hơi đau, rồi nó ngủ thiếp đi.

Không biết bao lâu sau nó mới tỉnh dậy. Vừa mở mắt ra nó đã thấy khuôn mặt đầy lo lắng của Hương với đôi mắt đỏ hoe, còn miệng thì mếu máo:

-Ngọc, may quá cậu tỉnh rồi. Cậu ổn chứ, có đau ở đâu không? Cậu có nhận ra mình không? Cậu biết đây là số mấy chứ?-Hương xòe trước mặt nó bốn ngón tay.

-Hương à, cậu đang sỉ nhục IQ của tớ đấy!

-Tốt quá, cậu không sao là tốt rồi.

Nó nhìn xung quanh, “Sao đông người vậy? Có thầy Luật, cô Vân- giáo viên môn Giáo dục công dân và cả Khôi, Trí, Thảo Nguyên, Diên Vĩ là học sinh lớp của nó nữa. Có chuyện gì vậy chứ? Mà Hải Ninh và Mimi đâu rồi? Thôi chết mấy giờ rồi, là mình ngủ quên ư?”

Nó lấy điện thoại ra, 4 giờ rồi, à còn có tin nhắn nữa, là của hấn gửi: ”Vì sự bình yên của khu nội trú này và Mimi, cậu nhớ diễn sâu vào.”

“Gi chứ? Hấn ta đang nói cái quái gì vậy chứ?”

Mọi người vẫn nhìn nó chăm chú. Nó thì cứ ngỡ ngác, có cảm giác như mình vừa từ trên trời rơi xuống. “Ai đó làm ơn giải thích cho tôi biết rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra đi!”

Cuối cùng thì thầy Luật cũng lên tiếng:

-Ngọc, nói cho tôi biết tại sao em lại ở đây?

-Em... Sao, sao mọi người lại ở đây vậy ạ?

-Hương nói em đột nhiên biến mất, em ấy đã đi tìm em khắp nơi. Ngọc, sao em lại đến đây?-Cô Vân lo lắng hỏi nó.

Bên cạnh mấy đứa bạn thì đang xì xào bàn tán: “Là ma làm đấy!”, “Cái này gọi là ma dẫn”, “Có ma ở đây thật sao?”, “Có phải Ngọc mộng du không?”, “Không, nhất định là ma rồi!”...

“Ý hấn là...hấn sợ có người đến đây nên bày ra trò này, và mình là nạn nhân kiêm diễn viên ư? Được thôi!”

-Em không biết sao mình lại ở đây nữa, em định đến thư viện nhưng sau đó...em không nhớ gì nữa. Em... em thấy đầu mình hơi đau ạ!

Tức thì cô Vân tái mặt, nắm chặt tay thầy Luật:

-Anh Luật, làm sao đây, có phải do... không, em sợ lắm!

-Không sao đâu! Chắc chỉ là trùng hợp thôi. Em Ngọc không sao rồi, tất cả giải tán. Nhớ là không được đồn chuyện này lung tung. Từ nay về sau không ai được đến đây nữa, rõ chưa?

-Vâng ạ!

Sau đó thầy Luật đưa cô Vân về, Hương cùng với Thảo Nguyên và Diên Vĩ đưa nó về lớp. Hai đứa con trai kia nghĩ “May quá, được nghỉ tiết công dân ra đây dạo mát, hehe!”. Mấy đứa con gái thì nghĩ “Ồ đây rất nguy hiểm, mình sẽ không đến đây nữa. Việc này hệ trọng, cần thông báo cho cả trường biết đề phòng”. Hấn nghĩ “Kế hoạch thành công nữa này”, nó thì nghĩ “Hải Ninh, cậu chết với tôi!”

Chiều hôm đó, nó đứng ở cổng trường chờ hấn. Vừa thấy hấn nó liền nắm lấy tay hấn lôi đến khuôn viên trường lúc này đã vắng người.

-Có chuyện gì vậy? Sao lại kéo tôi đến đây?

-Cậu còn hỏi sao, cậu không có gì để giải thích với tôi ư?

-Chuyện đó cậu đã xử lý rất tốt mà!

-Tốt gì chứ, tại cậu mà tôi đã phải nói dối thầy cô, bạn bè. Cậu nói là vì sự bình yên của khu nội trú này hả? Vốn nơi đây đã rất bình yên rồi, chính vì cậu mà nó mới ồn ào và rắc rối như vậy đấy biết không hả?-Nó thực sự rất bức mình bởi cái trò này của hấn.

-Cậu đang giận tôi sao?

-Không thèm giận đồ ích kỉ như cậu. Cậu bày ra trò này chỉ để che giấu cho việc xấu cậu làm thôi. Vậy mà cậu còn lờ tôi vào, một tiếng cũng không nói trước với tôi, chỉ gửi mỗi một cái tin nhắn trừu tượng.

-Đó là vì tôi biết IQ của cậu rất cao. Với lại nếu nói trước thì gương mặt cậu lúc tỉnh sẽ không thể biểu cảm đạt như vậy. Tôi không vì riêng bản thân tôi, còn vì cậu và Mimi nữa.

-Mặc kệ là vì ai, tôi mới là người chịu khổ. Lỡ như tôi không đọc được tin nhắn đó thì sao chứ? Nếu không vì Mimi thì tôi cũng sẽ không làm cái việc lừa dối mọi người đó đâu.

-Cậu nghĩ là tôi sẽ để cậu một mình ở đó chịu nguy hiểm sao? Tôi đã chuẩn bị hết rồi. Tôi cũng đâu muốn phải làm ra việc đó, chính bọn họ cứ thích làm phiền cuộc sống riêng của tôi.

-Đúng, cậu đạt được mục đích rồi đó. Từ nay sẽ không có ai tới đây làm phiền cậu nữa đâu. Vĩnh biệt!

Nói rồi bỏ về. Còn hấn thì vẫn đứng đó bất lực. “Cô ấy giận rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

CON MA THẬT SỰ (2)

Chuyện này cũng là bắt đầu dĩ hấn mới phải làm vậy. Từ ngày hấn giành quán quân cuộc thi đá cầu, bọn con gái cứ bám theo hấn hoài, phiền chết đi được. Khó khăn lắm hấn mới cắt đuôi được họ để đến được khu nội trú cũ. Việc hấn hút thuốc bị phát hiện cũng chẳng sao, nhưng hấn thấy lo cho Mimi. Trường này có mấy nam sinh rất nghịch, nếu biết ở đây có mèo, họ sẽ tìm cách bắt cho bằng được rồi hành hạ nó không thương tiếc, giống như đã từng làm với mẹ của nó. Hấn thực không dám tưởng tượng đến điều kinh khủng đó.

Việc lần này cũng là vì Ngọc. Hấn và nó thường xuyên đến đó, nếu ai nhìn thấy chắc chắn sẽ hiểu lầm. Trường cũng có quy định, học sinh có thể tự do yêu đương ở bên ngoài miễn là không làm ảnh hưởng đến danh tiếng của trường, còn lúc ở trường tuyệt đối không được hẹn hò. Tuy rằng hấn và nó trong sáng nhưng tình ngay lý gian, hấn sợ làm ảnh hưởng đến nó. Còn hấn trước giờ vốn đã mang danh hư hỏng rồi. Đúng là hấn ích kỉ, muốn nhìn thấy nó mỗi ngày, muốn thấy nó cười. Đã lâu lắm rồi, hấn mới lại có cảm giác ấm áp như vậy.

Hấn tưởng đã nghĩ ra kế hoạch vẹn toàn, không ngờ lại làm nó giận. Hấn cũng thật không hiểu nổi, chỉ là một lời nói dối vô hại thôi, chẳng ảnh hưởng đến kinh tế nhà ai cả, sao nó lại giận chứ? Con gái đúng là con gái!

Nó đúng là rất giận, hấn chẳng hề nghĩ đến cảm nhận của nó. Mặc dù nó biết là mình thông minh, nhưng những sự cố ngoài ý muốn luôn có thể xảy ra. Hấn là đồ ích kỉ đáng ghét, vì hấn mà một học sinh ngoan gương mẫu như nó phải nói dối, tung ra tin đồn nhảm khiến mọi người hoang mang. Nếu có chuyện gì xảy ra thì hấn có gánh được hết không chứ?

Từ hôm đó, nó không thèm đến khu nội trú cũ nữa, không thèm nói chuyện với hấn, tránh hấn như tránh tà. Coi như một lần nữa nó lại nhìn nhầm người.

Hôm nay đến lớp chẳng có gì làm, nó sang lớp 9C kiếm Hương nói chuyện. Buổi chiều, gió thổi mát rượi. Trường nó trồng rất nhiều cây, nào là cây bóng mát, cây ăn quả, cây cảnh,... Mỗi lần bước trên sân trường vào buổi trưa, không khí luôn trong lành và dịu mát, bóng râm của cây xanh còn nhiều hơn cả ánh sáng. Và cứ đến mùa quả chín, ngồi trong lớp học cũng có thể ngửi thấy mùi mít, ổi, xoài ngọt lịm, còn có cả quả điều màu vàng, màu đỏ trông thích mắt.

Hương cũng đang tận hưởng sự trong lành đó, cô ấy nhắm mắt lại, thả mình hồn vào gió. Lúc này nhìn Hương như một thiên thần, chỉ cần có được đôi cánh, có lẽ cô ấy sẽ bay đi. Nó thật không dám nghĩ đến một ngày sẽ sống thiếu Hương, đó là người bạn cũng như là người chị em tốt nhất mà nó có, không giống như kẻ xấu xa nào đó toàn mang đến rắc rối cho nó.

-Được rồi đó, diễn sâu quá cô nương!

- Hi hi, gió mát quá! Mà cậu thấy bớt nhứt đầu chưa?

-À, tớ khỏe rồi. Sao hôm qua mọi người lại biết tớ ở đó vậy?

-Hôm qua, ...

Ra chơi tiết 3, Hương muốn tìm Ngọc tâm sự vài chuyện bực mình về cái kẻ đáng ghét ngồi cùng bàn tên là Lê Duy Huy, hần ta..., nghĩ đến là... là tức chết mất! Nhưng Ngọc không có trong lớp, xuống thư viện tìm cũng không có, căn-tin, văn phòng cũng không có, phòng y tế cũng không luôn. Hương tìm khắp trường cũng không thấy, cô ấy đã rất lo lắng, Ngọc chưa bao giờ làm việc tùy tiện, chỉ sợ có chuyện gì đó không hay.

Hương về lại lớp 9A, trống đánh vô lớp rồi mà nó vẫn chưa về. Hương nhờ Thảo Nguyên khi nào thấy nó về thì nhắn tin qua cho yên tâm. 15 phút sau, Nguyên nhắn qua, Ngọc vẫn chưa về lớp. Hương không nghĩ ngợi nhiều liền xin cô ra ngoài. Hương chạy xuống sân trường, tìm một vòng nữa. Thật may, cô gặp được bác lao công, bác ấy bảo lúc nãy thấy Ngọc đi xuống khu nội trú cũ. Linh cảm có chuyện không hay, nhưng Hương không dám đến đó một mình. Cô đã nhắn tin kể mọi chuyện và rủ Thảo Nguyên đi cùng. Không ngờ Nguyên lại báo cho thầy Luật và cô Vân. Khi mọi người đến nơi thì Ngọc đang nằm ở đó. Hương đã rất sợ Ngọc xảy ra việc gì, cô đã nhiều lần nhắc nhở mà nó cứ không tin.

Vậy nên người ta mới nói: “Đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma”, đang tháng cô hồn, mọi người nhớ cẩn thận nhé.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

CON MA THẬT SỰ (3)

Hải Ninh lúc này cực kì đau khổ. Nó không đến đó nữa, hần thấy khoảng trống trong lòng mình như lớn thêm. Hơn nữa, không biết trong khi hần đi thi, nó đã cho Mimi ăn cái gì mà giờ hần cho bánh quy cũng không ăn, sữa cũng uống rất ít. Mimi suốt ngày nhìn hần rồi kêu “meo meo” làm hần điên cả đầu. “Làm sao đây, làm gì đây? Người ta giận thật rồi!”

Rồi hần lại nhìn Mimi, “Có cách rồi!”

-Mimi, cậu đói lắm đúng không?

Hôm đó, nó đang ngồi chăm chú làm bài tập môn lí thì đột nhiên trong lớp vang lên tiếng xì xào. Nó ngẩng đầu lên, là một oan hồn cứ bám theo nó, phiên chết đi được. Nó không thèm để tâm đến sự xuất hiện của hần, tiếp tục làm bài. Nhưng mà... “Trời ơi mình làm sao thế này, 10+1 mà cũng bấm máy tính. Mình điên mất rồi!”

-Hải Ninh đây à, có việc gì không em?-Thầy Nhị khẽ hỏi hần.

-Dạ thầy Phát có việc muốn gặp bạn Ngọc ạ!

-Được rồi! Ngọc, em ra gặp thầy ấy đi!

“Giờ chứ? Hần ta đang trả đũa mình ư? Vì mình chỉ trích cái kẻ hoạch đen tối đó mà cậu ta méc thầy Phát cái chuyện từ thời cổ đại sao? Có lẽ mình không nên đi thi hơn!”

-Dạ em không đi có được không thầy?

-Sao lại không đi chứ? Đi nhanh đi kéo thầy Phát đợi!

Thầy Nhị dạy vật lí có “hoi hơi” khó tính thôi, không nên để thầy ấy giận. Nó miễn cưỡng đứng dậy.

-Em xin phép ra ngoài ạ!

-Ừ.

Nó bước nhanh khỏi lớp, hần chậm rãi đi sau. Đến lúc thấy nó đi thẳng xuống phòng đợi của giáo viên hần mới nắm lấy tay nó kéo đi.

-Không phải lỗi đó.

-Không ở đó thì ở đâu chứ? Buông ra, cứ làm như tôi là phạm nhân vậy. Cậu lại đi mách leo với thầy Phát rồi đứng không hã cái đồ nhỏ nhen?

Nó cứ giãy dụa còn hần lại không nói lời nào, cũng không buông tay, kéo nó đến khu nội trú cũ.

-Giờ chứ? Sao lại đưa tôi tới đây hả? Tôi đi gặp thầy Phát chứ đâu có đi gặp ma đâu.

-Hôm nay thầy ấy không có tiết thì tới trường làm gì chứ?

-Cậu dám lừa tôi sao cái đồ xấu xa!

Nó vung tay đâm vào bụng hấn nhưng hấn không né.

-Cứ đánh đi nếu việc đó có thể khiến cậu vui.

-Vui về gì với cái trò bạo lực này chứ! Tránh ra, tôi phải về lớp.

-Mimi rất nhớ cậu.

-Mặc kệ nó, tôi không quan tâm.

Tuy nói vậy nhưng nó vẫn lo cho Mimi. Một ngày nay nó muốn xuống đây thăm con mèo nhưng lại sợ chạm mặt hấn. Tội nghiệp Mimi bé nhỏ!

-Nhưng tôi...cũng rất nhớ cậu!

Nó ngạc nhiên quay đầu lại, hấn ta vừa nói gì vậy?

-Tôi xin lỗi. Tôi đã không nghĩ cho cảm nhận của cậu, là tôi sai rồi. Cậu đừng giận nữa có được không?

“Đây có phải là Hải Ninh mà mình quen không vậy? Cậu ta có bị làm sao không, hay đây là di chứng của cơn sốt để lại nhỉ?”

-Một ngày nay cậu không đến Mimi đã rất đói.

“Hóa ra là xin lỗi mình vì Mimi ư? Mình thật không bằng một con mèo mà!”

Hấn vẫy tay, Mimi từ trong đó đi ra, trên cổ đeo một mảnh giấy ghi: “I’m sorry, I was wrong. Please forgive me!”. Khuôn mặt Mimi lại vô cùng biểu cảm, trông rất đáng thương. Xem ra Mimi đang rất khổ sở vì thiếu nó.

Nó nhìn bộ dạng của Mimi bỗng bật cười, chạy lại ôm con mèo, đưa cho nó ít thức ăn.

-Mimi à, chị nhớ em quá! Sao em gầy vậy, có phải cậu ta ngược đãi em không?

-Không hiểu sao tôi đưa gì nó cũng không ăn.

-À quên chưa nói với cậu, Mimi rất thích ăn ớt tảo. Khi cho nó uống sữa tôi cũng hay bỏ thêm phô mai vào.

Hôm trước nó mua phô mai với ớt tảo cho Hương nhưng cậu ấy bị đau răng nên không ăn. Nó đem cho Mimi ăn thử thì con mèo có vẻ rất thích.

-Cậu không giận tôi nữa chứ?

-Không thêm, giận cậu thì tôi được gì chứ? Nhưng hôm đó tại sao cậu biết tôi sẽ mở điện thoại ra mà lại nhắn tin cho tôi, lẽ tôi không xem được thì sao?

-Khi tỉnh dậy, cậu sẽ rất hoang mang. Vì tính cậu hay quên nên khi nhớ ra việc gì đó thì cậu sẽ muốn biết thời gian có còn đủ để làm việc đó hay không. Cậu không có đồng hồ nên sẽ mở điện thoại thôi.

“Việc này, có lẽ là do thói quen. Nhưng chính mình cũng không ý thức được điều đó. Hấn ta hiểu mình vậy sao?”

-Thôi tôi về lớp đây.

-Vậy mai cậu có đến đây không?

-Không đến để cậu lại lên lớp tìm tôi sao?

-Tôi công nhận, IQ của cậu rất cao.

-Đó là điều đương nhiên!

Làm hòa với nó xong, hấn thấy vô cùng nhẹ nhõm, lại nhìn sang Mimi. “Lâu nay tôi nuôi cậu thật không uống chút nào!”

Mimi vừa ăn ngon lành vừa nghĩ “Em giúp anh làm hòa với chị ấy cũng thật không uống!”

Nó thì lại nghĩ: “Cậu ta nói nhớ mình, có thật không nhỉ?”

Cách đó không xa, nơi những con ma thật sự đang cư ngụ, con ma A nói:

-Con người thật là rắc rối!

- Chẳng phải cậu cũng từng là người sao?- Con ma B phản bác.

- Nhưng giờ tôi là ma rồi huhu!

- Tôi cũng vậy huhu!

Thế là hai con ma ôm nhau khóc nức nở làm Mimi nổi hết cả da mề!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Gần đây nó để ý thấy Hải Ninh hay bị ho, hút thuốc nhiều quả không tốt. Nó thật lòng khuyên hấn:

- Tôi nghĩ cậu nên cai thuốc đi, còn trẻ không nên hút nhiều đâu.

- Vậy đợi già rồi thì tôi có thể hút đúng không?

- Này, tôi đang nói nghiêm túc đấy!

- Việc đó không dễ như cậu nghĩ đâu.

Hấn biết hút thuốc là không tốt, có vài lần cũng định cai nhưng không thành.

- Tôi sẽ giúp cậu.

- Được thôi, cậu định giúp tôi như thế nào đây?

- Tôi cũng chưa biết nữa, để tôi về xem sách đã.

Tối đó về nó đã kiểm sách, còn lên mạng xem nữa, tìm được rất nhiều thông tin hữu ích. Hôm sau, họ bắt đầu chiến dịch cai thuốc.

- Tôi biết không thể cai ngay nhưng cậu phải hút ít lại.

- Lúc trước khi đi thi tôi đã hút rất ít. Nhưng từ lúc cậu giận đến giờ tôi lại hút nhiều rồi đấy!

- Cậu lại đổ lỗi cho tôi ư? Mà phụ huynh cậu không ngăn cản cậu sao?

- Biết làm sao được, mẹ tôi cũng hút.

“Có chuyện đó nữa sao? Haizz vậy nên người ta mới nói con hư tại mẹ! Nhưng phụ nữ thường hút thuốc với lí do không giống đàn ông. Nói thế nào nhỉ? Ôi rắc rối quá!”

- Được rồi, vậy nên giờ tôi đang giúp cậu cai thuốc nè! Lúc thêm thuốc cậu nên ăn vài viên kẹo bạc hà, nên uống nhiều nước hoặc uống sữa cũng được. Cậu cũng có thể thư giãn bằng cách đọc sách hay nghe nhạc. Thường xuyên luyện tập thể thao, mà cái này với cậu là quá dễ nhỉ?

- Tôi sẽ cố gắng nhưng nói thật là cai thuốc không dễ đâu.

- Vậy nên tôi sẽ thường xuyên xuống đây canh chừng cậu. Cố lên, coi như là vì Mimi đi, hút thuốc thụ động cũng không tốt cho nó.

- Tại sao tôi lại phải cai thuốc vì một con mèo chứ? Cậu không tìm được lí do nào hay hơn sao?

- Vậy coi như là vì cậu đi!

- Đúng, coi như vì cậu.

- Không phải, là vì cậu!

- Ủ, là vì cậu.

Mọi việc tiến triển rất tốt, mỗi lần có nó ở đây, hần hầu như không hút.

“Xem ra cậu ấy rất chịu khó hợp tác, cai thuốc cũng không khó như mình nghĩ.”

Nhưng nó nào biết, hần chịu đựng rất vất vả. Nghiện thứ gì đó cũng giống như khi yêu một ai đó. Trả giá bằng hi sinh và đau khổ để nhận lại một chút hạnh phúc nhỏ nhoi. Đôi lúc sẽ cảm thấy thật chán nản, mệt mỏi nhưng lại không đành lòng buông tay.

Mà khi quên được rồi, chỉ cần nghe đến tên đối phương thì con tim bắt gặp lại xao động. Vết thương có thể lành nhưng vết sẹo để lại thì còn mãi.

Hôm nay nó lại đến, mang theo vài viên kẹo bạc hà cho hần và ít mứt táo cho Mimi. Hần thì đang nghe nhạc, đôi mày khẽ nhíu lại.

-Nếu thấy khó chịu thì cứ hút một điếu đi, cai từ từ cũng được.

-Không hút được. Cái bật lửa của tôi đâu mất rồi.

-À... ơ chắc nó rơi ở đâu đó thôi. Cậu nghe bài gì vậy, hay không?

-Bài “Mẹ của nó”, cậu nghe thử không?

Thấy hần đưa tai nghe, nó cũng cảm thấy.

“Giọt nước mắt đầm hàng mi ngày bỏ nó qua đời

Rồi hàng mi đầy nước mắt ngày mà mẹ nó theo người

Những lời dèm pha chê trách người hàng xóm nói ai cười

Mẹ đi trong tủ nhục mặc cho bao lời nói hai người,

Ai sẽ lo cho nó, khi ông bà ngoại đã già yếu,

Ai chăm sóc cho nó được bằng như mẹ hiền dấu yêu...”

-Bài này nghe buồn quá, có bài khác không?

-Tôi chỉ có bài này thôi!

“Thôi vậy! Có lẽ cậu ta bị tự kỉ rồi!”

-Sao cậu không thử nghe mấy bài hát tiếng Anh đi, hay lắm đó!

-Tôi nghe không hiểu gì cả.

-Nhưng nhạc hay là được, vừa nghe vừa học tiếng Anh. Tôi sẽ tìm cho cậu vài bài.

-Ừ, cũng được.

Hôm sau, trên đường đi mượn sổ nó mang theo máy mp3 cho hần, đang định ghé qua khu nội trú thì lại gặp Hương đang đứng gần đó.

-Ngọc, cậu lại đi mượn sổ điểm à?

-À, ừ. Thầy Tiên bắt từ ngày nào cũng phải đi mượn.

-Sao cậu không đi đường chính mà lại đi đường này, cậu quên lần trước xảy ra chuyện gì rồi sao?

-Ồ, tớ...tớ nhớ chứ. Tớ chỉ vô tình đi ngang qua đây thôi. Không có gì đâu cậu đừng lo.

Hương nhìn nó, vẻ mặt đầy thất vọng và buồn bã.

-Ngọc, rốt cuộc cậu có còn coi tớ là bạn của cậu không vậy? Cậu định giấu tớ đến bao giờ đây?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Nó hốt hoảng nhìn Hương, có lẽ cô ấy đã biết được gì đó rồi.

-Hương, có chuyện gì vậy? Ý cậu là sao?

-Cậu còn giả vờ ư, chuyện cậu ngày nào cũng xuống khu nội trú gặp Hải Ninh chứ gì nữa. Sao cậu lại giấu tớ chứ? Tớ là gì của cậu hả?

Hương giận dữ hét lên, nó liếc xung quanh, có vài người đang nhìn về tò mò. Nó liền kéo cô ấy đến chỗ hàng ghế đá trong khuôn viên trường. Giữa những hàng bằng lăng sắp trở hoa, gió thổi nhẹ nhẹ đưa hương sen trong hồ thoang thoảng. Nơi đây hai đứa vẫn hay ngồi tán gẫu nhưng giờ lại khác, Hương vùng khỏi tay nó:

-Cậu sợ gì chứ? Nếu sợ mọi người biết sao cậu còn làm?

-Hương, cậu bình tĩnh nghe tớ nói đã!

-Được, tớ đang muốn nghe cậu giải thích đây. Cậu nói đi!

Nó kể lại cho Hương mọi chuyện, Hương cũng nghe nó nói. Nhưng sau đó kết quả không thay đổi, cô ấy vẫn giận.

-Ngọc, cậu và Hải Ninh làm bạn cũng được, hẹn hò yêu đương tớ cũng có thể chấp nhận, nhưng cậu không thể giấu tớ, cậu không tin tớ sao?

-Tớ xin lỗi, tớ không cố ý giấu cậu. Tớ chỉ sợ Mimi sẽ gặp nguy hiểm thôi.

-Vậy cậu sợ tớ sẽ làm hại nó sao? Cậu biết tớ cũng rất thích mèo cơ mà!

-Không, tớ không có ý đó.

-Vậy ý cậu là gì chứ? Tớ có cảm giác như mình vừa bị cậu phản bội vậy. Tớ không muốn nhìn thấy cậu nữa!

Hương nói rồi liền chạy đi. Trống đánh báo hiệu vào lớp, nó không kịp đuổi theo đành lặng lẽ đi mượn sổ. Cả buổi học, nó cứ mong cho hết giờ để sang tìm Hương nhưng cô ấy cứ ở trong lớp không chịu ra gặp nó. Tan học, nó ra thật sớm đứng đợi ở cổng trường. Hải Ninh cũng vừa ra, nhìn nó có vẻ lo lắng, hần ngạc nhiên hỏi:

-Sao cậu còn chưa về? Mà cậu cứ yên tâm, ở đây đông người vậy tôi đâu thể hút thuốc!

-Hải Ninh, không xong rồi. Hương biết mọi chuyện rồi, cậu ấy đang rất giận tôi, làm sao đây?

-Không sao đâu! Bình tĩnh đi tôi sẽ nghĩ cách.

-Lẽ ra tôi không nên giấu Hương, cậu ấy là bạn thân nhất của tôi.

Vừa lúc đó, Hương cũng đang ra về. Nhìn hai người họ ở cạnh nhau, Hải Ninh còn vỗ vai nó về thân thiết cô thực sự thấy khó chịu. “Sau khi làm tớ tổn thương rồi cậu lại ở đây nói chuyện với Hải Ninh ca ca trước mặt mọi người sao? Ngọc, cậu thật quá đáng mà!”

Hương liền quay lại, theo lối cổng phụ mà về. Nhưng nó đã nhìn thấy cô ra khỏi trường, liền đuổi theo. Bỗng tay nó bị Hải Ninh nắm kéo lại.

-Cậu về nhà trước đi. Chuyện này là do tôi, để tôi giải quyết!

-Nhưng...

Hải Ninh không nghe nó nói, vội chạy đi. Học sinh trong trường ủa ra đông nghịt, nó không thấy Hương và hần đâu nữa.” Mọi chuyện sao lại ra nông nỗi này chứ?”

Nó lang thang bước từng bước nặng nề, gặp tán cây nào sà thấp là nó lại hái vài chiếc lá, xé nhỏ rồi thả xuống đường. Nhưng làm như vậy nó cũng chẳng thấy khá hơn tí nào. (Lá: Chị ơi, em đâu có tội tình gì!)

Về đến nhà, nó chẳng muốn làm gì nữa, leo lên giường nằm nghỉ. “Hương thần tượng Hải Ninh như vậy, lời nói của cậu ta sẽ có giá trị chứ nhì? Đều là lỗi của mình, là lỗi của mình hết, làm sao cho cậu ấy hết giận đây?”

Nó và Hương thân nhau từ nhỏ, trước giờ cả hai chẳng mấy khi giận nhau, mà cũng chưa bao giờ giận lâu quá ba ngày. Ai sai thì sẽ là người xin lỗi trước, có khi qua hôm sau là quên giận luôn, vậy nên họ mới thân nhau đến giờ. Nhưng lần này có vẻ rất nghiêm trọng, chắc Hương sẽ tuyệt giao với nó mất!

Ăn cơm xong, nó lên phòng tự học. Ngồi một lúc lâu nhưng chẳng có chữ nào vô đầu cả, sắp thi học kì 2 rồi, kiểu này chắc nó điên mất. Đang lo lắng

ngồi không đầu thì có tiếng gõ cửa, một giọng nói trong trẻo quen thuộc vang lên:

-Ngọc, là tớ đây!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

“Là mình nghe nhầm sao, cậu ấy...”

Nó vội chạy ra mở cửa, đúng là cô ấy.

-Hương, cậu...cậu vào đi!

Hương lặng lẽ bước vào, đôi mắt sưng lên, đỏ hoe. Nó nhìn thấy vô cùng đau lòng và áy náy.

-Cậu ngồi đây đi!- Nó kéo cái ghế tựa đưa cho Hương.

-Ừ. Tớ...tớ đến đây để xin lỗi cậu.

-Cậu nói gì vậy chứ? Cậu đâu có làm gì sai. Chính tớ mới là người phải xin lỗi cậu, tớ...

- Là tớ đã sai, lúc chiều lẽ ra không nên nổi nóng với cậu. Hải Ninh đã giải thích với tớ rồi. Là tớ đã hồ đồ, là tớ ngu muội...

Không nói hết câu, Hương lại khóc, cô ấy vốn là người yếu đuối, dễ khóc. Nó ôm Hương, vuốt ve mái tóc dài của cô ấy, thấy lòng mình cũng không hề dễ chịu, nó đã làm người bạn thân nhất của mình tổn thương sâu sắc.

-Không sao nữa rồi, chúng mình vẫn là bạn thân của nhau đúng không? Ban đầu tớ không nên giấu cậu, từ giờ tớ sẽ kể cho cậu nghe mọi chuyện, một chữ cũng không giấu cậu, được không?

-Vậy cậu nói đi, cậu có thích Hải Ninh không?

-Cái gì cơ? Tớ mà lại đi thích cậu ta sao? Ha ha không có đâu. -Nó xua xua tay- Có chẳng cậu thích hấn ta thì nghe còn được!

-Tớ cũng không thích cậu ấy, tớ chỉ thần tượng thôi.

-Trời, vậy chứ thần tượng với thích là mấy hã cô nương?

-Nói thế nào nhỉ? Cậu thử nghĩ xem, cậu thần tượng Newton như vậy, cậu có thích ông ấy không?

Đúng, một ví dụ vô cùng điển hình. Nó ngó ra một hồi rồi gật gù:

-Ừ nhỉ, nhưng tớ chưa hề gặp mặt ông ấy. Với lại người ta đã lên thiên đàng mấy trăm năm rồi, tớ có muốn thích cũng đâu có được.

-Thôi được rồi, tớ không cãi lại cậu. Lí lẽ như vậy mà cũng nghĩ ra!

Hai người ngồi nói chuyện một lúc nữa rồi Hương mới về. Nó vẫn còn đang rất vui, liền rủ Hương đi chơi.

-Hương này, tớ mời cậu ăn kem nhé!

-Ngọc, cậu đang tính mưu sát tớ đấy à? Giờ này mà còn ăn kem gì nữa! Thôi để khi khác đi, tớ sẽ mời.

-Ôi, 9 giờ rồi à, tớ không để ý nữa. Chào cậu, mai gặp nhé!

Hiểu lầm đã được làm rõ, nó thấy thật dễ chịu. Lật xem vài trang sách Hóa, mấy cái phương trình này sao mà dễ thế nhỉ?

“Mà kể ra cái tên đó cũng thật là cao tay! Mình năn nỉ, giải thích thế nào Hương cũng không nghe, lại đi nghe hấn mà đến xin lỗi mình. Đúng là trọng sắc khinh bạn mà!”

Hương bước lang thang giữa những hàng hoa sữa, gió đêm thổi nhẹ nhàng, mát lạnh. Cảm xúc của cô hôm nay thật là hỗn độn. “Lẽ ra mình nên biết kiểm

ché, không nên nóng nảy như vậy, tri kỉ như Ngọc rất khó tìm, dù đôi lúc nó có hơi khác người. Họ là những người mà mình yêu nhất, chỉ cần hai người hạnh phúc... mình cũng sẽ rất vui. Hương à, mày làm đúng rồi đó!”

Lúc nhỏ, Hương không giống bây giờ. Cô từng nói ngọng, lại còn bị lắp nữa. Bạn bè ai cũng trêu chọc, ăn hiếp, không muốn chơi với cô. Hương ngày càng ít nói và nhút nhát, không muốn tiếp xúc với mọi người. Chỉ có nó, một cô bé vô tư hồn nhiên chịu làm bạn, nói chuyện cùng cô, giúp cô phát âm đúng. Đến giờ, hai người đã chơi với nhau hơn 10 năm, tình bạn đó đâu thể phai nhạt chỉ vì cái tôi của cô? Còn Hải Ninh...

Hai năm trước, vào một ngày đầu năm lớp bảy, cô gặp cậu ấy. Lúc đó, cô đang trên đường đến phòng thực hành Sinh, trên tay ôm một đồng sách lẫn vở, bút, thước, mẫu vật thực hành. Bỗng một đám con trai từ trên cầu thang chạy xuống, va vào người cô. Hương không bị làm sao, đồng sách vở cũng không bị đổ xuống nhưng cây bút cô để ở trên cùng đã rơi xuống đất. Cô đang loay hoay không biết làm sao thì có một người đã cúi xuống nhặt giúp. Hương nhận ra đó là Hải Ninh ca ca trong truyền thuyết mà bọn con gái lớp cô hay ca tụng. Cô chỉ biết nói lí nhí: “Cảm ơn cậu”, nhưng người đó không nói gì liền bỏ đi. Vậy mới cool chứ!

Học sinh trường cô rất đông, người học cùng khối cũng chưa chắc biết hết nhau. Trước giờ cô cũng không có cơ hội gặp Hải Ninh nhưng không hiểu sao sau lần đó, đi đâu cũng thấy cậu ấy. Cô cho đó là duyên phận, bắt đầu yêu mến, ngưỡng mộ cậu ta, những trận đấu có cậu ta tham gia cô đều không bỏ sót. Cô suốt ngày nhắc đến cậu ta, kể về cậu ta cho Ngọc nghe nhưng cô ấy có vẻ không mấy quan tâm, dù là bạn bè nhưng mỗi người vẫn có sở thích, quan điểm riêng.

Cô không biết liệu mình có thích Hải Ninh hay không nữa. Đến khi cô lớn hơn, suy nghĩ chín chắn hơn, cô mới nhận ra đó chỉ là sự ngưỡng mộ đơn thuần, loại tình cảm này đôi lúc có thể nồng nhiệt, say đắm hơn cả tình yêu nhưng tuyệt đối không phải là tình yêu. Mặc dù cô muốn thấy cậu ấy mỗi ngày, muốn được nhìn cậu ấy tỏa sáng, đó là một hạnh phúc không thể phủ nhận. Nhưng đó không phải tình yêu đích thực bởi khi hình tượng đẹp đẽ trong lòng không còn nữa, có thể cô sẽ đi thần tượng người khác. Loại tình cảm này chỉ có tính tương đối thôi, không giống tình yêu, càng không phải tình bạn nhưng cũng không thể dễ dàng từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Sau khi làm lành với nó, Hương hay đi với nó xuống khu nội trú cũ chơi với Mimi nhưng thường không gặp Hải Ninh ở đó. Hương biết ý của hấn nên không xuống nữa, chỉ lâu lâu lại cùng nó đem mứt táo cho Mimi.

Hải Ninh cũng cai thuốc được phần nào rồi, nó không còn thấy vẻ mặt bơ phờ khi thèm thuốc của hấn nữa. Nhưng những ngày tháng thanh thoi của họ cũng chẳng còn nhiều, sắp thi học kì 2 rồi.

Cuối tháng tư, trời nắng nhiều hơn, gắt hơn. Như mọi năm, khối 9 toàn tỉnh thi đề chung của Sở giáo dục. Những môn không thi tập trung nó đều thi xong, chỉ còn Toán, Văn và Anh. Nó phải cố gắng thật nhiều, vì ước mơ của chính mình.

Hôm nay, tiết 2 học Tin nhưng thầy Thôi không lên lớp. Phải nói là các thầy cô rất tâm lí, tạo điều kiện cho tụi nó ôn bài. Thế nhưng, nó nhìn lại cái lớp như cái trại tị nạn, khê lặc đầu ngán ngẫm. Bọn con trai xúm lại đánh bài hoặc chơi game, con gái thì ngồi lại thành nhóm xem phim ma, la hét inh ỏi, có đứa thì ôm điện thoại đọc ngôn tình, đứa thì ngồi ăn vặt, tám trên trời dưới đất. Tuy là lớp chọn nhưng cũng giống như lớp 9H, hai lớp đều là cá biệt. Học sinh lớp nó đầu óc rất thông minh nhưng lại thường xuyên hăm hăm dờ dờ. Khó, học nhiều quá nên thành ra như vậy, và nó cũng là một trong số đó.

Với học sinh lớp 9A thì thi học kì là việc hết sức bình thường, nhắm mắt nhắm mũi cũng đủ điểm đạt học sinh giỏi, với lại chỉ mới học cấp 2 thôi, mục tiêu chính là thi đại học cơ, học không chơi thì đánh rơi tuổi trẻ hehe!

Nhưng nó khác họ, để thực hiện ước mơ, nó phải vào được một trường cấp 3 thật tốt, mà trường đó vừa thi tuyển vừa xét tuyển học bạ, vậy nên nó phải cố gắng, chỉ còn 3 môn thôi! Nhưng mà ồn ào quá, đến Đường tăng cũng không thể đọc kinh được. Nó không chịu nổi nữa, bèn đứng lên nói to:

-Cô Hoa, em chào cô ạ!

Cả lớp trong phút chốc như rồ hết hết pin, đứng khựng lại, tim đập nhanh, có đứa còn tái cả mặt. Cô Hoa hiệu trưởng vô cùng khó tính và nghiêm khắc, thỉnh thoảng cô lại đi khám xét từng phòng, thấy một cái vỏ kẹo rơi trên sàn cô cũng nhăn mặt không hài lòng. Cho dù là cá biệt hay cá diếc cũng sợ cô tuốt.

-Ha ha xem các cậu kia!

-Nguyễn Mai Ngọc, cậu dám lừa bọn này sao hả?

-Đừng nóng, tớ chỉ đùa thôi, đùa cho vui ấy mà!

Nhưng xem ra họ không thấy vui với trò đùa của nó, trừng mắt lên dọa nạt. Nó hoảng hốt vội chạy ra ngoài.

-Các cậu bắt nạt tớ, tớ đi méc cô Hoa đây huhu!

Mấy lớp khác cũng được nghỉ, nó chạy sang lớp 9C kiểm Hưng. Nhưng thật không may, bên đó đang học Toán, thầy Tôn giận dữ quát tháo, nó vội chuồn đi.

“Đúng rồi, thư viện là nơi yên tĩnh nhất”. Nó chạy xuống đó, mượn phòng đọc sách để ngồi học bài, nhưng nó lại chậm một bước, các thầy cô đang ở đó chấm bài.

Nó lang thang trong sân trường, không hiểu sao một hồi lại xuống đến khu nội trú cũ. Hải Ninh cũng ở đó, cùng Mimi nằm ngủ. “Trên đời này thật không còn ai sướng bằng hai người này mà!”

Nghe tiếng bước chân, hần liền mở mắt. Nhìn thấy nó, môi hần khẽ nhếch lên:

-Cô học trò gương mẫu sao hôm nay lại trốn học đến đây vậy?

-Tôi trốn khi nào chứ? Tôi chỉ đi tìm một nơi yên tĩnh để học bài thôi, cậu trốn học thì có!

-Tôi không hề! Cô Diễm bảo đến tiết của cô thì tôi không cần phải vào lớp .-Hải Ninh thật thà trả lời.

-Tại sao chứ?

-Lí do đơn giản chỉ là vì tôi đã chơi cầu trong phòng thực hành làm vỡ vài cái lọ cũ kĩ.

-Cậu...cậu thật là...Vậy còn điểm môn Hóa thì cậu tính sao?

-Việc đó cứ để thầy Phát tính.

-Ồ tôi quên, cô Diễm là vợ thầy Phát. Cậu sướng rồi nhé!

Hần chỉ cười nhìn nó tay đang ôm một đồng sách.

-Sách gì vậy?

-Là sách giáo khoa, sách bài tập, sách nâng cao, sách tham khảo, sách học tốt môn Toán.

Bên cạnh môn Sinh thì Toán cũng là môn nó rất thích. Nó ngồi xuống đối diện với hần, tựa lưng vào tường, mở sách ra đọc rồi lại lấy vở ghi chép, tính toán gì đó. Sau một hồi làm bài, tính đi tính lại nó vẫn thấy sai nhưng không biết là sai ở đâu. Nhìn bộ dạng vò đầu bứt tai của nó, hần đến ngồi xuống cạnh nó.

-Sao vậy, quyển sách này nó ăn hiếp cậu à?

-Không phải, nó nào dám. Nhưng mà bài này tôi giải sai rồi, thử lại kết quả không đúng.

-Tại cậu không chịu coi lại điều kiện ở đầu bài. Nghiệm của bài này phải là số nguyên khác không, bao gồm cả số nguyên âm và nguyên dương. Cậu nói xem -1/2356 là số gì hả?

-À, đúng rồi! Vậy mà tôi quên mất. Cảm ơn nha! Cậu làm tôi bất ngờ đấy!

-Có gì đâu, chỉ là thỉnh thoảng đọc vài cuốn sách thôi.

Mắt nó mở to hơn, vẻ thích thú:

-Đọc sách á? Quả thật, tôi chưa bao giờ hết bất ngờ về cậu. Cậu giống như một phương trình vô nghiệm vậy.

-Còn theo tôi thấy thì cậu là một phương trình vô số nghiệm, không biết nên chọn cái nào đấy!

“Còn em thì thấy hai người chính là nghiệm kép đấy, tuy hai mà một!”

Ôi Mimi nhà ta thật là thông minh quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mimi Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Thứ năm ngày 5 tháng 5, khối 9 toàn tỉnh bắt đầu thi tập trung, đầu tiên là môn Văn. Đúng như tính toán sơ bộ của nó, Hải Ninh và nó ngồi chung phòng. Giống như bao học sinh khác, hắn chỉ cầm theo mỗi cây bút bi. Trong khi đó nó cầm một đồng sách, vở, giấy nháp, bút, thước, cả compa và máy tính nữa, vì nó hay quên nên mọi đồ dùng học tập luôn được định cư trong cặp nó.

Cách đó không xa, tại phòng thi số 2, một đôi oan gia lại ngồi chung bàn. Huy đang cảm thấy vô cùng may mắn khi được ngồi cạnh Hương, liền cất lời ngon ngọt:

-Hương, lát nữa nhớ chiều cô tớ nhé!

-Hừ, đừng có mơ!

-Đi mà, tớ bị điểm thấp thì cậu cũng sẽ bị thầy Liêm quở trách đúng không?

-Gi cơ? Chuyện lần trước còn chưa đủ sao, giờ cậu lại đang đe dọa tôi đấy hả cái đồ trơ trên?

Hương tức giận lấy quyển vở đập lên bàn một cái rầm. Vừa lúc đó thầy Tôn bước vào, tâm tình thầy có vẻ không vui.

-Hai em kia, trong phòng thi mà đùa giỡn vậy à? Lớp thi bản như cái chuồng heo, không ra làm sao cả! Còn không mau lấy chổi quét đi! Hay để tôi quét giúp cho mấy anh mấy chị hả?

Hai đứa ngay lập tức đi kiểm chổi rồi quét dọn. Hương trừng mắt nhìn kẻ đang giả vờ tội nghiệp trước mặt mà máu trong người sôi ùng ục, ông trời thật là bất công mà! Nợ cũ nợ mới chồng chất, cả đời này bạn Huy sẽ không thể trả hết rồi!

Đề văn năm nay cũng như mọi năm, rất vừa sức. Nó cặm cụi làm, 10 phút sau quay sang nhìn bàn đối diện, hắn đang ngủ ngon lành. Nó khẽ gọi tên, hắn vẫn nằm im, thật là...

Cô Diễm đã nhìn thấy, cô bước xuống cạnh hắn, gõ gõ thước lên bàn:

-Anh nghĩ đây là đâu mà ngủ hả?

Hắn ngẩng đầu lên, lễ phép thưa:

-Dạ đây là phòng thi ạ!

-Vậy anh đến đây để làm gì?

-Tất nhiên là để thi, cô hỏi thừa!

-Anh có biết là hành động của mình đang khiến các học sinh khác thấy khó chịu không hả?

-Vậy cô có biết là lời nói của cô đang làm các học sinh khác mất tập trung không?

Cô bắt gặp nhìn quanh, mọi ánh mắt trong phòng đang đổ dồn vào người mình. “Cái thằng nhóc trời đánh này, thật là một học sinh chẳng ra gì! Sao anh Phát nhà mình lại coi trọng hắn chứ? Nhưng mình là người cao thượng, không thèm chấp trẻ con, mình sẽ nhịn, nhịn, nhịn!

-Nhìn gì hả, mau làm bài đi! Tôi sẽ nói cô Lâm chấm thật gắt gao bài thi của cái phòng này, mấy anh chị hãy cẩn thận đấy!

Tuy biết là không nên nhưng nhìn bộ dạng tức tối của cô, nó thấy rất vui. Cô Diễm rất khó tính nhé. Có một lần, thầy Huy nhờ cô coi thi lớp nó. Hôm đó đề dài, nó làm không đủ trong tờ giấy thi nên lật vở bút một đôi ra làm tiếp. Nhưng mấy quyển vở của nó đều qua trang giữa, tìm mãi mới ra một quyển còn trang đôi - vở bài tập hóa. Chỉ vậy thôi mà cô lại nói nó xem tài liệu rồi đánh dấu bài, nó giải thích thế nào cũng không được. Thầy Huy trừ của nó 2 điểm, thế là nó không được tròn 10 chấm môn Hóa, nó đã khóc 3 ngày! Hôm nay một người bạn tốt đã giúp nó trả món nợ đó, nó vô cùng cảm kích.

Rồi nó lại chăm chú làm bài, cảm nghĩ về những người thanh niên yêu nước trong hai cuộc kháng chiến chống Pháp và Mĩ, nó viết những 2 đôi giấy. “... Tình bạn là vô cùng quan trọng trong cuộc sống của mỗi người, trong thời bình lẫn thời chiến. Bạn bè là phải biết quan tâm, giúp đỡ nhau trong cuộc sống, trong học tập, cả trong việc trả thù người đã làm bạn mình tổn thương nữa, vậy mới là bạn tốt...Ba nữ thanh niên xung phong trong truyện “Những ngôi sao xa xôi” cùng sống và chiến đấu trên một tuyến đường trọng điểm trên đường Trường Sơn. Họ yêu mến nhau, thân thiết như những người bạn, những người chị em. Tình cảm giữa họ trong sáng, không hề toan tính, tình bạn như vậy mới bền vững...Hai người lính trong bài “Đồng chí” cũng là một biểu hiện của tình bạn trong chiến tranh, họ cùng nhau chia ngọt sẻ bùi, đứng gác trong đêm đông lạnh giá, sức mạnh của tình bạn đã vượt lên tất cả...Em cũng có một tình bạn đẹp, bọn em thân nhau từ nhỏ, tuy đôi lúc hay giận hờn nhưng chúng em rất thân nhau. Tình bạn là tình cảm thiêng liêng nhất chỉ sau tình mẫu tử. Cảm ơn các tác giả đã cho ta những bài học sâu sắc về tình bạn.”

Thôi lại lạc đề rồi cô nương ơi!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Hôm sau, buổi sáng thi Toán, nó và hần ngồi chung bàn. Không khác gì hôm qua, hần chỉ đem mỗi cây bút bi và sau khi đọc đề xong thì gục lên bàn ngủ, cứ như là đêm qua hần thức khuya học bài không bằng!

Đề này cũng không làm khó được nó, 50 phút là nó làm xong. Thầy Phát không cho nộp sớm nên nó đành ngồi vẽ lên giấy chơi. Một nữ sinh ngồi bàn trên quay xuống hỏi bài nó:

-Ê, chỉ câu 2 đi!

-Câu 2 hả, tôi không biết làm, hỏi người khác đi!

-Học giỏi chi mà chảnh vậy bạn!

-Kệ tôi!

Người kia quay lên, thì thầm gì đó với người ngồi cạnh.

Nó chả quan tâm nữa, nó không chỉ bài không phải vì nó ích kỉ mà vì nó rất ghét cảm giác bị người khác hỏi bài, đây là một kiểu ám ảnh. Nó căm thù cái tên Bạch cốt tinh đó.

Nhìn hần nằm ngủ, nó cao hứng đá chân hần mấy cái. Hần ngẩng đầu lên, nói nhỏ:

-Cậu có biết đôi chân của tôi đáng giá bao nhiêu không vậy?

-Tôi đâu biết, chắc khoảng vài xu.

-Cậu chắc bài của mình được 10 điểm chứ?

-Tất nhiên rồi, cậu lo cho cậu đi là vừa.

-Được thôi. Thầy ơi!

Thầy Phát khoan thai bước xuống làm nó tái mặt.

-Sao vậy Hải Ninh, có chuyện gì à?

Nó nhìn về mặt gian xảo kia, trong lòng nhức nhối. Hần ta ý được thầy thương nên lại bày trò gì nữa đây?

-Dạ bạn Ngọc, bạn ấy...

-Này Hải Ninh, cậu...cậu...cậu dám...

-Bạn Ngọc muốn nộp bài ạ!

Gương mặt thầy thoáng đăm chiêu rồi lắc đầu:

-Không được, đợi hết giờ rồi nộp. Nộp sớm sẽ làm ảnh hưởng đến tinh thần các bạn khác hiểu chưa?

-Vâng ạ!-Nó khẽ đáp.

Nó biết tông bạn khác là ai rồi, thầy đúng là thiên vị mà! Nó trừng mắt nhìn hần, còn hần chỉ khẽ nhếch môi cười đều rồi tiếp tục chăm chú làm bài.

Hết giờ, nó liền nhanh chân nộp bài. Hải Ninh cũng vừa làm xong, cả bài làm đúng 1 trang giấy. Hần ta chả có vẻ gì là bối rối hay lo sợ bị điểm thấp cả, đúng là rất tự tin, mà không, cái này chắc là do bị điểm thấp quen rồi.

Xong hai môn rồi, nó thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn. Nó lang thang bước xuống khu nội trú thăm Mimi, vừa đi vừa ngân nga mấy câu trong bài hát

“Beautiful in white”:

“So as long as I live I’ll love you

Will have and hold you

You look so beautiful in white

And from now till my very last breath...”

Đột nhiên có bàn tay bịt miệng nó rồi lôi đi. Nó nhận ra chính mình đang bị kéo đến khu nội trú cũ, chẳng lẽ lần này... là ma thật sao?

Đến cạnh một cái giếng cạn bỏ hoang, bàn tay kia mới buông nó ra. Nó hốt hoảng quay lại, có những năm người. Kẻ cầm đầu hình như là người lúc này hỏi bài nó. Cô ta bước lại gần nó, bốn nữ sinh kia thì vây quanh nó.

-Mày còn nhớ tao chứ?

“Giờ đây? Bạo lực học đường sao? Mình phải làm sao đây? À, đúng rồi mình từng xem qua 36 kế nhĩ, lúc này nên dùng kế nào nhĩ? Tá đao sát nhân, mĩ nhân kế, hay tẩu kế đây? Không, không dùng được!”

-Mấy bạn đang làm gì vậy? Bạo lực học đường là không tốt đâu nha! Tôi sẽ méc cô Hoa đó!

-Tao thách mày đó! Mà mày không biết tao là ai sao hả?

Thấy mặt nó ngơ ra, chị cả liền hất cằm kêu đàn em giới thiệu. Côn đồ A cao giọng nói:

-Nói cho mày biết, chị của tao là Hoàng Kim Ngân, là vàng vàng vàng đó, vô cùng cao quý, vô cùng bá đạo.

“Vàng ư?”, nó bỗng nhớ đến con Vàng của lão Hạc liền khúc khích cười.

-Mày cười gì chứ? Mày nghĩ mày là ai hả? -Côn đồ B gần giọng đe dọa.

-Mày tưởng học giỏi là ngon sao hả? Nói ra chỉ sợ mày tè ra quần thôi, chị Ngân nhà tao là nữ sinh quyền lực nhất cái trường này, đồng thời cũng là bạn gái của Hải Ninh ca ca đó. Đến mấy thằng con trai còn không dám động đến chị ấy, mày nghĩ mày là ai? Dám từ chối yêu cầu của chị tao sao hả?

-Mấy người thật là vô lí, cô ta không biết làm bài là lỗi của tôi sao?

“Chát!”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cận Mỉm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Kim Ngân tát vào mặt nó, lực rất mạnh, nó thấy má trái mình đau rất.

-Còn dám cãi à? Đừng tưởng là con cưng của thầy cô thì không ai dám làm gì mày! Mấy chuyện nhỏ nhặt kia tao không thèm chấp, nhưng mày tuyệt đối phải tránh xa Hải Ninh của tao ra, hiểu chưa?

-Cậu lấy tư cách gì mà sai bảo tôi chứ?

-Tao á? Ha ha tao chính là bạn gái của Hải Ninh!

-Vậy thì tôi là vợ chưa cưới của cậu ta đây!

-Mày vừa nói cái gì hả con hâm kia? Mày nói lại thử xem!

Cô ta định cho nó thêm một cái tát thì cánh tay đã bị một bàn tay khác nắm lấy.

-Cô mau dừng mấy cái trò bần thiêu này lại ngay cho tôi.

Kim Ngân giật mình quay đầu lại, lấp bắp:

-Hải Ninh ca ca, sao cậu lại...

-Đây là bạn gái của tôi. Tôi cảm thấy người động đến cậu ấy rồi chưa?

Nói rồi Hải Ninh nắm tay nó kéo đi trong ánh mắt đầy xót xa của năm người còn lại. Hắn kéo nó đến hàng ghế đá trong khuôn viên trường. Đặt nó ngồi xuống ghế, hắn ân cần hỏi:

-Cậu không sao chứ? Có đau lắm không?

Không hiểu sao tự nhiên nước mắt nó rơi, rồi sau đó vỡ òa thành tiếng khóc.

-Thôi đừng khóc mà! Đau lắm hả?-Hắn lo lắng đưa tay sờ má nó, chỗ đó đang sưng đỏ lên.

-Tôi...tôi không sao.-Nó bối rối nghiêng người sang một bên- Sao, sao cậu biết tôi ở đó?

-À, cậu dễ quên máy tính ở dưới học bàn. Tôi hỏi Hương thì cô ấy nói thấy cậu xuống chỗ cũ nên tôi cũng đi theo. Thật không ngờ lại thấy chuyện này.

Đúng rồi, nó đoán quá mà, nhưng đôi lúc điều đó lại có những lợi ích đến không tưởng.

-Nhưng sao lúc này cậu lại nói với cô ta như vậy, lỡ họ đồn vợ vẫn thì sao?

-Ừ, lẽ ra tôi nên nói giống cậu, rằng cậu là vợ chưa cưới của tôi mới phải!

Má phải của nó cũng tự nhiên đỏ lên.

-Tôi, cái đó...tôi...

-Không sao, cậu đừng lo, cô ta không dám nói lung tung đâu!

-Hi! Cậu sướng rồi nhé, được nữ sinh quyền lực nhất trường thầm thương trộm nhớ.

-Thôi đi, phiền chết đi được! Mà chẳng phải tôi đã có vợ sắp cưới rồi sao?

-Cái đó chỉ là hiểu lầm thôi, cậu đừng nghĩ lung tung.

-Không sao, để anh đưa vợ về nhé!

-Thật may là tôi chưa ăn sáng đấy!

Chiều hôm đó, toàn tỉnh thi môn cuối cùng. Lần này nó cũng làm rất nhanh, 20 phút là xong. Nhưng chẳng dại gì nộp sớm, phải coi lại bài chứ. Nó nhìn xuống bàn dưới, hắn cũng đã làm xong, nhưng chỉ làm phần trắc nghiệm. "Ừ cũng dễ hiểu thôi, Anh văn đâu phải sở trường của hắn!"

Nó lại nhìn sang bên cạnh, Kim Ngân vừa làm vừa ngáp. Cô ta không cần nhìn đề, từ trên xuống dưới chỉ tô toàn câu A. "À, trong trường hợp này xác suất số câu đúng là khoảng 25%, sẽ cao hơn khi mà cô ta chọn lựa một cách không có hệ thống. Xem ra cô ấy thông minh hơn mình tưởng."

Kim Ngân cũng nhìn nó, ánh mắt đầy thù hận nhưng kèm theo đó là sự bất lực. "Hải Ninh à, sao cậu lại chọn con nhỏ đó chứ? Nó thì có gì tốt, nó đâu thể bảo vệ, che chở cho cậu được như tớ đâu! Rồi cậu sẽ hối hận cho mà xem!"

Trong khi đó, tại phòng thi số 2, duyên phận lại một lần nữa đưa Hương và Huy ngồi cạnh nhau, một người bàn trên, một người bàn dưới. Hương vẫn còn giận nhưng hắn thì cứ tỏ ra thân thiện, nhiệt tình làm cô thấy rất khó chịu. Hắn chọt chọt và lưng cô, nói:

-Hương ơi cậu đề mấy vậy? Tớ đề 128 nè!

-Ồ vậy á, tớ cũng đề 128.

-May quá, haha! Cậu làm xong thì chỉ cho tớ với nhé!

-Được thôi!

30 phút sau, Hương dựa lưng vào bàn sau đọc đáp án, còn Huy thì rón người về phía trước, vừa lắng nghe vừa nhanh chóng dùng bút chì tô vào phiếu trả lời trắc nghiệm.

-1a, 2c, 3a, 4a, 5d...Xong chưa?

-À xong rồi, cảm ơn bạn Hương dễ thương nhiều nhiều.

-Hi hi không có chi, bạn Huy khách sáo quá!

“Lê Duy Huy ơi là Lê Duy Huy, bài này mà cậu được đủ 3 điểm thôi thì tôi cũng xin lấy đầu là banh cho cậu đá! Cậu ngây thơ vừa vừa thôi chứ, ha ha!”

Vậy nên đừng ai đại mà chọc giận con gái!BẠCH TÔN NGUYỄN- THIÊN THẦN VỚI TRÁI TIM ĐEN

Có một lần nọ, Ngọc và Hương cãi nhau gay gắt. Lí do vẫn là vì một thằng con trai.

-Sao có thể như vậy chứ? Cậu đã hứa chủ nhật này đến nhà sách với tớ rồi mà?

-Tớ xin lỗi nhưng hôm đó là trận chung kết rồi. Tớ đâu thể không đi xem!

-Vậy còn tớ thì sao?-Ngọc bực bội.

-Cậu có thể đi một mình mà! Nhưng nếu tớ không đến đó xem thì...

-Nếu không có cậu thì sẽ có cả tá cô ở đó cổ vũ, lo gì chứ!

-Cậu biết đấy những trận vòng loại vì trùng lịch học ở lớp nên tớ đã không thể đi xem rồi, may mắn là trận cuối lại đúng vào ngày chủ nhật.

-Có gì đáng xem đâu chứ, 22 người chạy vòng vòng tranh một quả bóng!

-Tại cậu không biết, đó là cả một nghệ thuật!

-Được rồi tớ nói thẳng nhé, giữa tớ và Hải Ninh cậu chọn ai?

-Ngọc à, cậu là bạn tớ.

-Được rồi, vậy cậu cứ đi đi!

-Ồi cảm ơn cậu!

-Đi luôn đi, đừng trở lại nữa. Cậu đúng là một đứa đại trai!

-Được thôi tớ đi. Tớ sẽ chống mắt lên xem, cậu hãy cứ chờ đi, rồi sẽ có một thằng nào đó thuận phục cậu.

Và không lâu sau, người đó đã đến, người thực sự cho nó biết thế nào là đại trai!

Hôm đó ngày 7 tháng 3, ngày thi Thí nghiệm thực hành cấp tỉnh. Buổi sáng, 7 giờ nó có mặt tại trường Hùng Vương, lúc 7 giờ 30 phút sẽ bắt đầu thi lí thuyết. Nó ngồi bàn 4, xung quanh cũng chẳng có ai quen để nói chuyện, nó đành ngồi vẽ lên giấy nháp chơi.

Giám thị 1 vào phát giấy thi, nó nhận lấy rồi chuyển cho người ngồi phía trong. Giám thị 2 vào sau cầm theo đề thi. Tên đó chuyển lại giấy thi ra đầu bàn cho giám thị 2 kí tên, nó để ý thấy tên hán là Bạch Tôn Nguyễn(tên này là của một thằng du côn học chung lớp 9 với mình đó), wow một cái tên rất hay, chữ lại đẹp nữa, gương mặt baby dễ thương, nói chung là ấn tượng của nó về người đó rất tốt (ngược lại hoàn toàn với tên du côn kia:).

Đề thi này không hề làm khó nó, nó đã học và ôn rất kĩ. “Đề gì mà, cứ như đề kiểm tra một tiết vậy!”. Đang ung dung làm bài thì người ngồi cạnh gõ gõ ngón tay lên bàn, nó theo phản xạ quay sang nhìn hán.

-Đang ấy chi giúp tớ câu “Kĩ thuật gen” với! Câu này tớ học qua rồi nhưng không nhớ rõ. -Bạch Tôn Nguyễn nói nhỏ.

Nó liếc nhìn người ta chằm chằm. Một khuôn mặt khôi ngô, làn da trắng trẻo, đặc biệt là đôi mắt trong veo, trông giống hệt trẻ con. Hán lại gãi đầu về ngượng ngùng, bối rối, vô cùng đáng yêu. Nhìn lại đề, quả thật câu đó hơi khó nuốt, lí thuyết dạng này không dễ nhớ chút nào, với lại bài này các giáo viên thường bỏ qua, chả trách...

-Làm ơn giúp tớ đi!

Gương mặt đó thật là tội nghiệp, nó biết rằng bọn con trai học giỏi đều có lòng kiêu hãnh, người kia thật sự cần giúp đỡ nên mới cầu xin mình như vậy. Nó liền gật đầu đồng ý.

-Cậu chờ chút nhé!

Nó xé tờ giấy nháp ra một mảnh nhỏ, ghi câu trả lời vào đó, sợ chữ mình xấu quá người ta không đọc được, nó cố viết thật nắn nót. Xong xuôi rồi thì gấp tờ giấy lại, ném sang bên cạnh, may mà mấy giám thị không để ý. Hán nhặt lấy rồi quay sang cười với nó:

-Cảm ơn cậu nhé!

-Hi hi không có chi!

Chợt nhớ ra điều gì, nó vội ngừng đầu nhìn đồng hồ trên tường, 8 giờ 20 phút rồi, chỉ còn 10 phút thôi, mà nó thì chưa làm câu cuối. Đó là câu khó nhất, một dạng toán về gen bị đột biến, câu này lại gồm 4 ý nhỏ. Tuy không làm khó được bộ óc với IQ 150, nhưng nó cũng cần thời gian suy nghĩ nữa chứ!

Nó rất nhanh làm đến ý cuối cùng, sắp hết giờ rồi, nó cố viết thật nhanh, mà mỗi lần viết nhanh là chữ nó rất xấu. Thầy giám thị kêu nó nộp bài, nó viết vội quá, chả biết có ghi đúng đáp số không nữa! Haizz!

Chiều, nó thi lượt 2, Bạch Tôn Nguyên cũng thi chung với nó. Hắn nhìn nó rồi cười thân thiện:

-Chào Ngọc, lại gặp cậu rồi!

-Chào, cậu biết tên tôi sao?

-Phải biết chứ! Hồi sáng thật sự cảm ơn cậu lắm!

-Chuyện nhỏ ấy mà.

Không hiểu sao chỉ vài câu trò chuyện cùng hắn mà tâm trạng nó đã khá hơn rất nhiều. 3 giờ chiều bắt đầu thi. Các thí sinh chọn bài thi thông qua việc bốc thăm nên có thành công hay không thì may mắn cũng chiếm một phần. Kết quả bốc thăm là nó摸 ếch còn hắn thì摸 cá.

(TT)

Nó đứng ở bàn đầu, quay mặt xuống dưới phòng, còn hắn thì ở bàn cuối, quay mặt lên. Trên đời này quả thực có những sự sắp đặt hay ho mang tên “duyên phận”.

Nó làm rất tốt, từ chộp tủy đến cố định ếch trên khay mổ, rồi cắt, lột da, rạch bụng, phanh bụng ra để quan sát các nội quan(đã man quá!). Thình thoảng nó ngừng đầu lên thì lại thấy hắn đang rất chăm chú, thao tác nhanh nhẹn, gọn gàng.

Mổ xong, nó sắp xếp dụng cụ gọn gàng rồi gọi thầy giám thị đến. Ông ấy hỏi vài câu về: cấu tạo ngoài của ếch để chúng thích nghi với đời sống vừa trên cạn vừa dưới nước, đặc điểm da ếch, chức năng tim, hoạt động hô hấp, tập tính kiếm mồi,...nó đều trả lời tốt. Xong xuôi, nó viết bản tường trình, vẽ hình, chú thích đâu ra đấy rồi đem nộp.

Nó liếc nhanh xuống phía dưới, hắn cũng đã mổ xong. Nó trở lại bàn thu dọn mẫu vật, dụng cụ rồi bê khay mổ đi xuống góc phòng nơi có bồn rửa để làm vệ sinh. Hắn nhiệt tình hỏi thăm nó:

-Cậu mổ xong rồi à, làm tốt chứ?

-Cũng được thôi, còn cậu?

-Tớ mổ xong rồi nhưng mà... lạ nhỉ tớ không thấy gan của con cá này.

-Vậy ư? Để tôi xem thử -Nó nhìn quanh, thấy hai giám thị đang ra câu hỏi cho các thí sinh khác liền ghé lại xem.

-Đây, nó ở đây nè, cạnh tim cá, cái màu sẫm sẫm ấy, cậu thấy không?

-Ôi vậy mà tớ cứ tìm mãi. Cảm ơn cậu nhé!

-Không có chi.

Nói rồi nó vội đi rửa khay và dụng cụ mổ. Thầy giám thị bước đến bàn hắn, quan sát một lượt, gật đầu vẻ hài lòng.

-Em chi cho tôi xem tim của con cá này.

-Dạ, nó ở đây ạ!- Vừa nói hắn vừa chỉ vào -Tim cá có hai ngăn tạo một vòng tuần hoàn, có chức năng co bóp đẩy máu mang oxy và chất dinh dưỡng đi nuôi cơ thể ạ!

-Tại sao cá lại có vòng tuần hoàn đơn trong khi các động vật có xương sống khác lại có vòng tuần hoàn kép?

-Dạ là do cá sống trong môi trường nước, khi bơi thì cơ thể được nước nâng đỡ. Cá là động vật biến nhiệt và nước thì lại có nhiệt độ ổn định nên cá không cần tốn nhiều năng lượng để điều chỉnh nhiệt độ. Vậy nên nhu cầu cầu oxy của cá không cao, với vòng tuần hoàn đơn cũng có thể giúp chúng thích nghi với môi trường sống.

- Rất tốt! Thế gan của nó đâu?

-Ở đây, cạnh tim ạ!

Rồi thầy chỉ vào một bộ phận khác, hỏi:

-Đây là gì?

-Dạ là bóng hơi giúp cho cá có thể chìm nổi dễ dàng.

-Vậy phổi của nó đâu?

-Dạ cá không có phổi ạ! (Ông thầy này đầu quá!)

-Vậy làm sao mà nó thở được?

-Dạ cá có các lá mang với hệ mao mạch dày đặc giúp cá trao đổi khí.

-Được rồi, em lên lấy giấy viết tường trình đi!

-Dạ em cảm ơn thầy.

Đúng, hần trả lời rất tốt, rõ ràng, trôi chảy, lại rất lễ phép. “Nhìn mặt hần hơi ngổ nhưng không ngờ lại thông minh thế, rất có triển vọng, rất có tương lai!”

Một tuần sau là có kết quả thi. Phần lí thuyết nó chỉ-được-có 9,5 điểm, còn phần thực hành lần bản tường trình được tròn 30 điểm, tổng cộng là 39,5. “Thôi kệ, vậy cũng tạm được rồi!”

Nhưng mà, đến lúc xếp giải, nó mới nhận ra một điều...

1.Bạch Tôn Nguyên _ THCS Hoàng Văn Thụ _40 điểm _Giải Nhất

2.Nguyễn Mai Ngọc _ THCS Nguyễn Hào Sứ _39,5 điểm _Giải Nhất

...

“Gì chứ? Có nhầm lẫn gì không vậy, sao...sao có thể như vậy được. Không thể nào, không thể. Hần được 40 điểm, có nghĩa là lí thuyết được 10 điểm, hần giải được bài cuối sao? Còn những câu khác, câu về “Kĩ thuật gen” là...là mình đã chỉ cho hần, mình đã cho đối thủ 2 điểm sao? Trời ơi sao mình lại ngu thế? Không, không chỉ có vậy, mình còn chỉ hần phần thực hành nữa! Ngọc ơi mày đi chết đi!”

Đến lúc đó nó mới biết, giúp đỡ kẻ thù chính là tự sát, người không vì mình thì trời tru đất diệt! “Cái tên có bộ mặt ngây thơ đó giả vờ tội nghiệp, đáng thương rồi dụ dỗ mình, mình mắc bẫy của hần rồi!”

(TT)

Trong khi đó, đi đâu nó cũng nghe bàn tán về Bạch Tôn Nguyên, nhất là tụi con gái lớp nó, có muốn không nghe cũng không được.

-Cậu biết Bạch Tôn Nguyên không? Thủ khoa thực hành Sinh đó!

-Sao tớ lại không biết chứ! Lúc thi học sinh giỏi cậu ấy cũng thi Văn mà, giải Nhì cấp tỉnh đó!

“Hừ, con trai mà thi Văn, đúng là biến thái!”

-Sao cái gì cậu ấy cũng giỏi thế nhỉ!

-Còn phải nói sao, người ta là thần đồng đấy! Năm lớp 1 đã giải được toán lớp 7 đó!

-Tớ còn nghe nói năm lớp 7 cậu ấy đã thi IOE lớp 9, được giải Ba.

-Thi thực hành lần này là phong độ tốt nhất, cậu ấy đạt điểm tuyệt đối đấy!

Nghe mấy lời đó, nó muốn điên luôn. Quá bức xúc, nó nói:

-Các cậu chả biết gì cả, cậu ta mà giỏi gì chứ? Giỏi giả nai thì có! Thủ khoa mà đến “Kĩ thuật gen” là gì cũng không biết, gan cá ở cạnh tim mà cũng không nhìn ra!

-Ngọc à, cậu đang ghen tị với người ta đấy ư?

-Tớ thêm vào!

Nó giận dữ chạy ra ngoài, đến căn-tin mua một hũ kem bự rồi lên chỗ hàng ghế đá ngồi nhấm nháp. Vị kem mát lạnh khiến nó thấy dễ chịu hơn.

Hương thấy nó ra đó liền đi theo an ủi, chuyện kia là một cú sốc quá lớn với nó.

-Thôi đừng buồn nữa, cậu mới là người có năng lực thực sự, tớ biết mà!

-Hi hi tớ không sao đâu, tớ là một cô gái mạnh mẽ mà! Mọi chuyện đã qua rồi!

Cạnh đó, từ loa phát thanh của trường vang lên giọng nói ngọt ngào của chị phát thanh viên. Hai tuần một lần, chương trình phát thanh Măng non do Sở giáo dục đảm nhiệm lại được phát sóng ở các trường.

“... Vừa qua, tỉnh ta tổ chức thành công đợt thi Thí nghiệm thực hành cấp tỉnh ở ba môn: Vật lý, Hóa học, Sinh học. Đặc biệt là ở môn Sinh đã có một em đạt điểm tối đa là 40 điểm. Vâng, gương mặt xuất sắc này chính là Bạch Tôn Nguyên, học sinh lớp 9A trường THCS Hoàng Văn Thụ.

-Chào em, cảm ơn em đã tham gia buổi phỏng vấn này.

-Dạ em chào chị ạ!

-Wow, một cậu bé vô cùng dễ thương và lễ phép...”

Nó thấy máu trong người mình sôi lên, hai bàn tay nắm chặt vào nhau.

“- Vừa qua em đã giành giải Nhất trong cuộc thi Thí nghiệm thực hành môn Sinh, cảm xúc của em thế nào?

-Em rất vui và tự hào, với em thì đó là một vinh dự rất lớn.”

- Tôi thấy nhục nhã thay cho cậu đấy!- Nó tức tối, nghiêng răng nghiêng lợi, trông đến là khó coi.

-Cậu bình tĩnh đi, thôi tụi mình về lớp nhé!

-Không vội, mình muốn xem tên đó cao tay đến mức nào!

“-Theo chị được biết thì cuộc thi này gồm bài thi lý thuyết và bản tường trình đều là hệ số 1, bài thi thực hành thì là hệ số 2, để đạt điểm tối đa thật không dễ. Vậy em có kinh nghiệm hay bí quyết gì muốn chia sẻ với các bạn khác không?

-Cũng không có gì đặc biệt đâu ạ! Với phần lý thuyết cần học bài thật kỹ, cố gắng làm bài tập và đọc nhiều sách. Khi đã nắm vững kiến thức thì làm bản tường trình cũng không khó ạ. Còn phần thực hành thì phải thường xuyên luyện tập để nâng cao kỹ năng. Nhưng theo em điều quan trọng nhất chính là tình yêu và sự đam mê với bộ môn này ạ!

-Chị biết, em đã rất cố gắng và nỗ lực trong thời gian qua, đây chính là thành quả xứng đáng dành cho em.Vậy em có muốn chia sẻ niềm vui này với ai không?

-Dạ, có được thành tích này, em rất biết ơn các thầy cô trường của THCS Hoàng Văn Thụ đã hướng dẫn, chỉ bảo tận tình cho em. Em cũng muốn gửi lời cảm ơn đến nhà trường và bạn bè đã tạo điều kiện tốt nhất để em ôn tập chuẩn bị cho kì thi này. Em cũng rất muốn chia sẻ niềm vui này cho một người đã giúp đỡ em rất nhiều.”

-Hừ, có thể chứ! Cậu ta cũng không đến nỗi tệ bạc!- Nghe những lời này khiến Ngọc thấy khá hơn một chút.

“-Ồ, là ai vậy?

-Là mẹ của em ạ. Mỗi lần em thức khuya học bài thì bà ấy sẽ thức cùng em, làm cho em vài món điểm tâm. Mẹ là sức mạnh tinh thần đã giúp cho em vượt qua nhiều khó khăn, thất bại.

...”

Nó tức đến nghẹn lời, nói lắp ba lắp bắp:

-Hắn ta...hắn ta là đồ khốn nạn! Bạch... Bạch Tôn Nguyên cái con khi khô! Bạch cốt tinh thì có! Hu hu! Hương ơi, tớ...tớ muốn phạm pháp!

-Thôi cho qua chuyện này đi, nghĩ nhiều chi cho mệt! Đừng buồn nữa!

-Nhưng mà tớ tức lắm! Vị trí thủ khoa là của tớ, người được phỏng vấn lẽ ra phải là tớ. Hắn ta cướp của tớ một cách trắng trợn! Vậy mà vừa rồi tớ còn nghĩ...

-Cậu nghĩ người ta sẽ ở trên đài mà cảm ơn cậu sao? Ngọc ơi, cậu ngây thơ quá!

-Đúng, tớ rất ngu huhu!

-Cậu cứ nói người khác cho lắm vào, giờ thì cậu biết thế nào là đại trai rồi chứ?

Haizz, biết làm sao được, vì con trai mà mềm lòng là bản tính của con gái rồi.Không ai là ngoại lệ đâu!

Hừu duyên thiên lí năng tương ngộ, chúng ta sẽ gặp lại Bạch cốt tinh huyền thoại vào những chương sau.

Chương 24

Thứ hai tuần sau là có kết quả thi học kì của 3 môn thi tập trung, công nhận là các thầy cô chấm bài rất siêng. Trên đường đi mượn sổ, thấy bảng tin của trường đã dán điểm thi, nó liền chạy lại xem. Không bắt ngờ mấy, điểm của nó cũng tương đối thời: Toán-10, Văn- 7, Anh- 9,8.

“Trời ơi, mình chỉ làm sai 1 câu trắc nghiệm phần phát âm thôi, sao lại làm tròn kiểu này chứ? Còn môn Văn nữa, mình viết những 2 đôi giấy mà! Mình thật muốn đập đầu vào gối tự tử quá!”

Nó liền lướt qua danh sách 9C, theo thứ tự 3 môn trên, Hương được 8 - 8,5 - 8. Cô ấy vốn học giỏi văn mà! Nếu bạn thử hỏi Hương bí quyết, cô ấy sẽ sẵn lòng nói cho bạn nghe: “Rất đơn giản thôi, bạn chỉ cần đọc thật nhiều truyện ngôn tình, bài văn của bạn sẽ thật bay bổng và tràn đầy cảm xúc!”

“Còn hần thì sao nhỉ?” Nó nhìn sang tờ giấy cuối cùng ghi danh sách 9H, điểm của hần là 5 - 5 - 7. Toán và Văn thì còn được nhưng mà điểm Anh rõ ràng có vấn đề. “Cậu ta chỉ làm trắc nghiệm thôi, sao lại được 7 điểm nhỉ? Giáo viên trường mình không thể chấm nhầm đâu! Chẳng lẽ cậu ta làm đúng hết, may mắn đến vậy sao?”

Trong khi đó, ở phòng học lớp 9C, bạn Hương đang ngồi chống cằm, ánh mắt xa xăm tưởng tượng ra một khung cảnh thú vị.

**Huy vừa xuống bảng tin trường xem điểm thi xong, trông cậu cứ ngỡ ngàng, lại liên tục gãi đầu. Gương mặt cậu ta có vẻ bồn chồn, lo lắng điều gì đó. Huy liền chạy lại chỗ Hương đang ngồi, ngập thơ nói:

-Hương ơi, hình như giáo viên môn Anh chấm nhầm bài tớ hay sao ý! Cậu được 9 điểm còn tớ chỉ được 2,75 thôi. Làm sao đây, tớ có nên khiếu nại không nhỉ?

-Ồ, vậy á? Sao lại thế nhỉ, hay lúc trước cậu xem nhầm mã đề?

-Không đâu, không thể như vậy! Tớ xem rất kĩ mà! Huhu, mẹ tớ sẽ đánh chết tớ mất!

-Cậu biết không, cái này là do ăn ở đó! Ha ha ha!**

Bỗng nhiên có một bàn tay đập đập vào vai cô.

-Này, cậu cười gì mà vui vậy?

-Không, không có gì đâu! Mà cậu xem điểm chưa, Anh văn cậu được mấy điểm vậy?

-Sao cậu không hỏi mấy môn khác mà chỉ hỏi Anh văn thôi ?

-À, thì Toán với Văn tớ nghe thầy Liêm nói rồi.- Bạn Hương nói dối không chớp mắt.

- Vậy sao? Cậu được 8 còn tớ thì 6, cũng coi như tạm tạm rồi nhỉ?

-Cái gì? Không thể nào, cậu có xem nhầm không vậy? Làm sao mà cậu lại được 6 chứ?

-Sao Hương lại phản ứng như vậy? Cậu chê điểm thấp ư?

-Không, không phải. Để tớ đi kiểm tra lại!

Hương vừa đi vừa gãi đầu với gương mặt bồn chồn, khó hiểu. “Không lẽ là giáo viên chấm nhầm? Hần ta may mắn vậy sao?”

Hương nhanh chóng chạy đi coi lại. Huy nói đúng, cậu ta được 6 điểm. “Nhưng rõ ràng hôm đó mình đọc cho cậu ta đáp án của mã đề 375, còn đề của cậu ta là 128 mà! Không thể như vậy được!”

Hương về lại lớp, Huy thư sinh đang ngồi chống cằm suy tư điều gì đó, thấy cô vào liền mỉm cười với ánh mắt sâu xa.

-Tớ không nhìn nhầm đúng không? Vì tớ không làm phần tự luận nên chỉ được 6 điểm thôi!

-Không thể nào! Có phải hôm đó cậu nhìn nhầm mã đề đúng không?

-Ồ, chắc là vậy. Hình như mã đề của tớ ...là 375!

~Cạn lời~ “Minh, mình bị hấn ta lừa rồi!” Hương tức đến đỏ cả mặt, chỉ hận không thể lột da xẻ thịt cái tên khốn nạn đó. Huy nhìn vẻ mặt đầy đau khổ vì lừa đảo không thành của cô bạn kia, thấy lòng mình rất vui vẻ. Chợt nhớ ra điều gì đó, hấn nói:

-Hương à, mai lớp mình đã giao hữu với 9H đấy, cậu có đi xem không?

“...tôi sẽ lấy đầu làm banh cho cậu đá... -Ồi mình điên mất!”

-Không thèm!

-Sao vậy? Có Hải Ninh ca ca của cậu nữa mà?

-Không thèm, tôi không thèm! Tôi tuyệt đối không đi đâu!

Nói rồi cô giận dỗi chạy qua lớp 9A kiểm Ngọc. Âm mưu lần này coi như thất bại thảm hại rồi!

“Bạn Hương dễ thương của tôi ơi, bạn còn non lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Một tuần sau, chương trình học cũng đã hết, các giáo viên đều cho học sinh nghỉ ngơi, tha hồ mà chơi. Riêng thầy Tiên thì vẫn nguyên tắc cũ, học không bao giờ là đủ. Thầy bước vào lớp, chưa an tọa đã nói một câu làm học sinh hết cả hồn:

-Cả lớp lấy giấy ra!

-Dạ???-Đám học sinh 9A hốt hoảng.

-Không nghe rõ sao? Lấy giấy ra!

-Thầy, thi xong rồi mà thầy! Tụi em năn nỉ thầy đó, đừng làm vậy mà!

-Tôi bảo lấy thì cứ lấy ra đi!

Cả lớp chán nản bứt ra một đôi giấy, ghi họ và tên. Thầy chủ nhiệm gì mà ác quá!

-Xong chưa? Tác phong nhanh nhẹn lên chứ!

-Dạ rồi!

-Tốt! Chơi ca rô đi!

Tức thì cả lớp vang lên tiếng reo hò tán thưởng:

-Oh yeah, thầy nhà mình muôn năm!

-Thầy vạn tuế! Vạn tuế!

Còn thầy chỉ nhìn những đứa con của mình, ánh mắt buồn rầu.

-Khi vẫn còn trẻ, các em hãy sống hết mình, đừng để sau này phải hối hận. Hãy luôn cố gắng, nỗ lực thật nhiều vì ước mơ của mình, nhớ chưa?

-Dạ, chúng em xin nghe lời thầy!

Thầy gật đầu hài lòng còn cả lớp thì lại rất xúc động. Một mùa hè nữa lại đến, nhưng mùa hè này lại khác...

Hôm sau, nó đến sớm mang theo sách trả cho thư viện. Nhìn lại nơi đây lần cuối, nó lại thấy lưu luyến khôn nguôi. Nó giúp cô Dân sắp xếp lại mấy giá sách bừa bộn. Trước giờ nó rất hay đến đây, nếu không mượn sách thì giúp cô kiểm sách hoặc quét dọn rồi ngồi nói chuyện với cô vài câu, cô ở đây

một mình sẽ cảm thấy cô đơn. Nó sẽ nhớ nơi này lắm.

Đang nghĩ vẩn vơ thì cô Lâm vào, hình như là tìm nó. Tự nhiên nó có dự cảm không lành.

-Em ở đây mà làm cô tìm mãi!

-Dạ, có chuyện gì không vậy cô?

-Nghe nè, em về viết bài cảm nghĩ rồi Tổng kết lên phát biểu được không?

Biết ngay là có chuyện chẳng lành mà!

-Cô ơi, cô biết là em học Văn rất dở mà, em viết không hay đâu! Hay là cô để Thảo Nguyên hay Tuyên Thủy làm đi ạ!

-Việc này đâu phải một mình cô quyết định, các giáo viên đều tiến cử em đấy! Cô Hiệu trưởng cũng duyệt rồi, em không được từ chối đâu!

-Nhưng mà em...-Nó thật là khó xử mà!

-Thôi không nhưng nhĩ gì hết! Cứ viết đi, mai đem lên lớp cô sửa cho!

-Ngày..ngày mai ạ?

-Chứ sao nữa, ngày mốt là trường mình nghỉ rồi!

-Dạ em biết rồi ạ!

-Tốt! Nhớ mai đưa cô xem đấy!

“Chết rồi! Việc này tuyệt đối không phải là phúc! Mình viết rất dở, dài dòng lời thôi, hơn nữa khi lên phát biểu mình sẽ rất run, sẽ nói lắp bắp. Làm sao đây!”

Nó vội đi tìm Hương, phải nhờ cô ấy giúp thôi. Vừa đến nơi đã thấy một đôi uyên ương đang chí chóc cãi nhau. Haizz, người xưa nói đâu có sai bao giờ, thương nhau lắm cãi nhau đau đấy mà!

-Chẳng phải tớ đã nói hôm nay cậu trực lớp rồi sao? Vậy mà giờ nó lại bản như thế này đây à?

-Hết học rồi, quét làm gì cho mệt chứ?

-Này, cậu là heo à? Mặt mày sáng sủa thế này mà sao ở dơ vậy hả?

-Nhưng mà tuần trước tớ 3 đầu có quét!

-Tôi đã nói rồi thì cấm có cãi hiểu chưa? Phải biết nghe lời tổ trưởng chứ!

-Cậu đừng ý mình có chức có quyền mà bắt nạt tớ nhé! Ninh thọ tử bất ninh thọ nhục!

Không ổn rồi, thế này thì to chuyện mất! Nó vội chạy vào kéo Hương đi.

-Này cậu làm cái gì vậy?

-Ra đây, tớ nhờ cậu việc này tí!

Dưới gốc bàng lằng, những chùm hoa tím nhạt đã nở, khung cảnh có chút buồn lãng mạn. Năm nay bàng lằng nở sớm quá!

-Cái gì? Cậu muốn tớ viết giúp ư? Không được đâu!

-Sao lại không chứ? Tớ không biết viết gì hết, cậu làm ơn đi!

-Ngọc, đây là một vinh dự đó, cậu đại diện cho gần 250 học sinh khối 9 nói lên suy nghĩ, cảm xúc của mình, cậu phải làm thật tốt chứ! -Hương có động viên nó.

-Nhưng mà tớ, tớ biết mình viết không hay, lỡ đâu...

-Các giáo viên đã rất yêu mến và tin tưởng cậu mà, đừng làm học thất vọng. Cố lên nào cô gái nhỏ!

-Cảm ơn cậu, tớ sẽ cố gắng.

Chương 26

Nó lang thang trên sân trường, nghĩ mãi vẫn không biết nên viết như thế nào. Đi một hồi chợt nhận ra mình đã đến khu nội trú cũ. Hải Ninh cũng ở đó, đang cho Mimi ăn bánh, gương mặt hần trông có vẻ suy tư. Nó cũng ngồi xuống, vuốt ve bộ lông mềm mại của con mèo, khẽ hỏi hần:

-Sau khi rời trường thì cậu sẽ nhớ thứ gì nhất?

-Tôi á? Có lẽ tôi sẽ rất nhớ nơi này, nhớ Mimi, nhớ...vài người bạn.

-Vậy à? Mà cậu tính sao với Mimi đây? Khi tụi mình nghỉ hè thì ai chăm sóc nó?

Hần thoáng nhúm mày:

-Tôi chưa biết nữa, hè này tôi với mẹ đi Hà Nội thăm bà ngoại rồi, tôi đâu thể dẫn nó theo được!

-Vậy thì thế này nhé, tôi định để Hương đem nó về nuôi, chứ mẹ tôi thì không thích mèo. Tôi và Hương sẽ chăm sóc cho Mimi, như thế được chứ?

-Ừ, cứ vậy đi!

Lặng một hồi, hần mới hỏi nó:

-Cậu đăng kí vào trường Lương Văn Chánh phải không?

-Ừ, mà sao cậu biết ?

-Tôi nghe Hương nói vậy. Cậu, nhất định phải học ở đó sao? Trường đó rất xa mà!

Tuy là trường này cũng ở trong thành phố nhưng cách nhà nó rất xa, liệu có cần thiết phải như vậy không?

-Không sao, tôi sẽ ở trọ, cuối tuần vẫn có thể về thăm nhà.

-Nơi này không có gì để cậu lưu luyến sao, gia đình, bạn bè của cậu?

-Bố mẹ tôi cũng muốn tôi vào trường đó mà, còn Hương thì tôi biết, cô ấy sẽ luôn ủng hộ tôi. À, hình như cậu đăng kí vào Nguyễn Thái Bình đúng không?

-Ừ.

-Vậy thì tốt rồi, học sinh trường mình đa số đều đăng kí vào trường đó, sẽ có nhiều người quen hơn.

-Cậu nhất định phải học ở trường chuyên sao?-Hần vẫn muốn khẳng định một điều gì đó.

-Tất nhiên rồi! Với lại, Lương Văn Chánh là trường chuyên tốt nhất ở đây, từ nhỏ tôi đã mơ ước được vào học ở đó.

Hần chỉ nhìn nó, không nói thêm gì nữa. Nhưng mà...

-Sợi dây tôi tặng cậu...

-À, cái đó tôi đeo không quen, nhưng cậu yên tâm, tôi sẽ giữ gìn nó cẩn thận.

“Đúng vậy, có những thứ chỉ nên giữ trong lòng!”

-Tôi đi trước đây.

Hải Ninh bước về lớp, nó thì vẫn ngây ngô ngồi chơi với con mèo.

Lặng lẽ trút một tiếng thở dài, hần cảm thấy thật mệt mỏi với tất cả. Những người hần quan tâm đều rời xa hần, không ai thêm để ý tới hần nữa, hần có cảm giác như trên thế gian này mình là người thừa thãi...

Bốn năm trước, khi hắn còn là một cậu bé lớp 5, bố mẹ hắn li hôn. Bố và anh trai dọn đến nơi khác sống, cô ấy cũng nặng nề đòi gia đình chuyển theo đến đó. Hắn cố gắng níu kéo nhưng người con gái kia rốt cuộc vẫn bỏ rơi hắn.

- Cậu đừng đi có được không? Ở đây sống rất tốt mà!

- Nhưng mà tớ muốn ở cạnh cậu ấy!

- Việc gì cậu phải tự làm khổ mình chứ? Chỉ vì một lời hứa trẻ con của anh tớ thôi sao?

- Cậu ấy hứa khi lớn lên sẽ cưới tớ làm vợ, tớ tin lời hứa đó.

- Vậy còn tớ, cậu không quan tâm đến người bạn này nữa sao?

- Hải Ninh à, cậu là bạn thân của tớ thì hãy ủng hộ cho tớ có được không?

- Không, tớ không muốn!

Cô ấy chỉ mỉm cười nhìn hắn, trao cho hắn một món quà.

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi, ngày mai tớ đi. Tớ tặng cậu cái bật lửa này, tớ gửi anh họ mua ở Pháp đó, hy vọng nó có thể mang lại cho cậu sự ấm áp và vui vẻ. Cậu ở lại sống tốt nhé!

Cô ấy quay đi, và chẳng bao giờ trở lại. Khoảng thời gian đó trái tim hắn trở nên giá lạnh, cũng chỉ là thứ tình cảm trẻ con thôi, có gì đáng để nhớ nữa đâu. Đến gần đây hắn mới gặp lại, hai người họ vẫn tốt, cũng đăng kí vào Lương Văn Chánh. Xem ra cái trường chuyên đó rất tốt đẹp, rất hay ho.

Nhưng hắn chỉ muốn làm một người bình thường, sống một cuộc sống bình thường, có bố và mẹ, có anh trai, cả nhà sống bên nhau hạnh phúc. Đến điều đó cũng không có được thì hắn còn nghĩ gì đến những thứ xa vời khác chứ? Bọn họ thích theo đuổi những thứ gọi là ước mơ, hoài bão, tùy họ thôi. Nếu đó là cuộc sống mà nó muốn, hắn sẽ để nó đi. Mà cũng thật nực cười, hắn đâu có tư cách gì để giữ nó lại?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mỉm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Ngày 25 tháng 5, trường nó tổ chức lễ Tổng kết năm học. Sáng, nó dậy sớm hay nói đúng hơn là không ngủ được. Nhanh chóng ăn xong bữa sáng rồi thay quần áo. Vẫn bộ đồng phục thường ngày: quần xanh, áo trắng đồng phục có in logo của trường và chiếc khăn quàng đỏ thắm. Tự nhiên nó cảm thấy hôm nay là một ngày vô cùng trọng đại.

6 giờ 15 phút, nó có mặt ở trường. Hương cũng đã đến. Cuối cấp rồi, ai cũng vậy thôi. Sân trường rộn ràng với với tiếng nhạc, tiếng trống làm tim nó cũng đập nhanh hơn. Hôm nay là ngày cuối cùng nó được ngồi ở đây, dưới mái trường thân thương này.

Nó lấy bài viết của mình ra, đọc lại một lượt rồi khẽ thở dài. Sao thầy cô lại giao cho nó cái việc lớn lao như vậy chứ?

Rồi nó đảo mắt nhìn quanh, hắn vừa đến, vẫn như mọi ngày, vẫn luôn nổi bật. Bất cứ nơi đâu hắn đi qua, bọn con gái lại ngây ra như trúng tà vậy. Mà sao nó không bị như thế nhỉ, à là vì nó đâu có mê trai (nhưng đại trai thì có!).

7 giờ, buổi lễ bắt đầu với các tiết mục văn nghệ. Với tư cách là lớp phó học tập, nó đương nhiên được ngồi đầu hàng, cạnh bạn Khôi lớp trưởng, như vậy thì mới xem văn nghệ được chứ!

Hải Châu, cây văn nghệ của trường đương nhiên cũng tham gia, tiếng hát véo von ngọt ngào thật là dễ thương. Nó bất giác ngược đầu nhìn sang hàng cuối của khối 9, thấy hắn đang xem chăm chú thì trong lòng không hiểu sao lại thấy khó chịu. “Ủ, người ta xinh vậy mà! Con trai đúng là cá mè một lứa, thấy gái là tơm tớp!”

Sau khi cô Hoa và các khách mời phát biểu xong, đến lượt nó rồi. Tim nó lại đập nhanh dù đã cố gắng bình tĩnh. Nó chậm rãi bước lên bục, trời ơi hồi hộp quá. Nó nhìn xuống dưới, tự nhiên thấy chóng mặt, Hương vẫn ở dưới cổ vũ cho nó. “Phải cố lên, không thể để mọi người thất vọng!”

Dù đã học thuộc nhưng nó vẫn mở tờ giấy ra xem, nhờ quên thì không biết giấu mặt vào đâu.

“Kính thưa các quý vị đại biểu, các thầy cô giáo, cùng các bạn học sinh thân mến. Hôm nay, trong buổi lễ tổng kết này, em rất vinh dự được thay mặt cho hơn 200 học sinh khối 9 của trường đứng ở đây chia sẻ những suy nghĩ và tình cảm của mình.”

Nó thấy run quá nên giọng đọc hơi nhỏ và thiếu tự nhiên. Đưa mắt nhìn xuống, thấy hấn đang nhìn mình, nó lại càng thêm bối rối. Rồi sau đó hấn lại giơ ngón tay cái lên một cách đầy trêu trọc, nó không hiểu. Thật không thể tin người như nó mà lại có IQ 150, hấn đành nói bằng khẩu hình miệng, chỉ hai từ thôi “Cố lên!”. Lần này may mà nó hiểu, đúng vậy phải cố lên chứ, tự tin lên nào!

“Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà chúng em đã gắn bó với ngôi trường này được 4 năm. Đối với một đời người thì đây có lẽ chỉ là khoảng thời gian ngắn nhưng với một tuổi thơ thì không hề ngắn một chút nào...”

Nó lại nhìn xuống phía dưới, mọi người đang lắng nghe chăm chú. Nó không nhìn giấy nữa mà nói rất tự nhiên, tựa một lời tâm tình từ tận con tim nó.

“...Lên cấp ba, một thế giới mới sẽ mở ra cùng những khó khăn, thử thách mới. Những lời thầy cô dạy, những kỉ niệm cùng tình cảm thân thương của tuổi học trò sẽ là hành trang quý báu để chúng em bước tiếp vào cấp ba cũng như khi bước vào đời.

Chúng em xin hứa sẽ chăm ngoan học giỏi, cố gắng phấn đấu đạt nhiều thành tích tốt để không phụ lòng mong mỏi của thầy cô, cha mẹ, để trở thành những con ngoan trò giỏi, những người công dân có ích cho xã hội, góp phần xây dựng đất nước mai sau...”

Tạm biệt nhé mái trường thân yêu!

Nó bước xuống trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt của mọi người. Mặt trời lên cao, ánh nắng bắt đầu rực rỡ, chói chang hơn, nhưng nó lại thấy một cánh cửa vừa đóng lại.

Tạm biệt nhé tuổi thơ của tôi! Dù không bao giờ có thể quay trở lại nhưng bạn sẽ mãi ở trong tim tôi.

HẾT PHẦN 1

Trong lúc chờ năm học mới thì mọi người đọc tạm mấy mẩu chuyện nhỏ này nhé!

NGÔN TÌNH VÀ HIỆN THỰC.

Hè ở nhà rảnh rỗi, bạn Hương chả có gì làm ngoài việc cày ngôn tình. Đúng, cày đến nghiện luôn, suốt ngày nghĩ đến ngôn tình, và Ngọc hiền nhiên trở thành nạn nhân danh dự luôn bị Hương là phiền.

Mẩu chuyện 1: Mãi mãi là bao xa (1)

Gấp lại cuốn truyện đầy xúc động đó, Hương thần thờ một lúc rồi hỏi nó:

-Ngọc, cậu nói xem, mãi mãi là bao xa?

-Cậu hỏi thừa, mãi mãi tất nhiên là rất rất xa.

-Vậy ư?

-Đúng. Và vì là rất xa nên chẳng có thứ gì có thể đi đến được mãi mãi.

-Ôi thật là một câu nói hay nhất trong ngày! Lần đầu tiên tớ nghe cậu nói được một câu đậm chất ngôn tình như vậy đó!

-Mãi mãi tương đương với vô cùng, không ai biết được ở âm vô cùng và dương vô cùng có số gì hết, bởi nó quá lớn, quá xa vời.

Hương chán nản nhìn cô bạn thân, nó đang chăm chú nghiên cứu quyển sách Toán dày 500 trang để chuẩn bị cho kì thi tuyển sinh khối 10 tới.

-Tớ mới khen cậu được 2 câu. Nhưng khoan, vậy cậu nghĩ tình bạn của chúng ta cũng không đến được mãi mãi sao?

-Tất nhiên rồi! Đàng nào tớ với cậu chả chết, mà chết là hết, sao làm bạn với nhau được!

-Nguyễn Mai Ngọc, cậu được lắm, cậu đang trù ẻo tớ đấy à?

-Tớ đâu có nói là một mình cậu chết, lúc đó tớ cũng chết mà!

-Mấy cái đó mà cậu nói như chơi thế à? Được rồi, tớ cho cậu chết này!

Mẩu chuyện 2: Mật khẩu (1)

Hương vừa đọc được một truyện cực hay. Nữ9 làm rơi mất điện thoại, nam9 nhặt được chiếc điện thoại đó, nhưng không mở được vì nó có mật khẩu. Nam9 thử mở với mật khẩu của chính điện thoại mình, thật bất ngờ, chàng đã mở được và sau đó thì đem trả lại cho nữ9. Đó là duyên phận, một sự trùng hợp đến khó tin, mật khẩu của họ đều là 2811. Một tình yêu đẹp nảy nở như đóa hoa mùa xuân, họ yêu nhau say đắm. Nhưng đến khi nữ9 biết được mật khẩu của đối phương là sự kết hợp giữa ngày sinh của anh và tháng sinh của bạn gái cũ, cô đã không thể chấp nhận. Nam9 thì lại biết mật khẩu kia là ngày mất bạn trai cũ của nữ9, anh cũng không thể chấp nhận, thế là họ chia tay. Ngày 28 tháng 11 năm sau, hai chiếc xe buýt chạy ngược chiều đâm thẳng vào nhau, nam9 và nữ9 đều gặp nạn, họ chết nhưng giây phút cuối cùng lại có thể nhìn thấy nhau. Họ nhìn nhau và mỉm cười, một nụ cười yếu ớt, thầm cầu nguyện nếu có kiếp sau, hy vọng có thể gặp nhau sớm hơn và sẽ sống bên nhau trọn đời.

Sau khi đọc truyện đó, Hương quyết định cài mặt khẩu cho điện thoại, nhưng cô không làm một mình mà lôi cả nó cùng đi đến tiệm.

-Cậu nghĩ là sẽ có người thứ hai có mặt khẩu giống cậu sao? Cậu có biết xác suất là bao nhiêu không hả, để tớ tính nào, mặt khẩu có 4 kí tự, cả chữ lẫn số...

-Thôi đi! Cứ coi như thử vận may xem, tớ đang chờ định mệnh của mình, biết đâu lại gặp được trường hợp tương tự như trong truyện.

-Sau đó cậu và hấn sẽ chết thảm như vậy sao?

-Phui phui cái mồm cậu đi! Dù người đó có như thế nào đi nữa thì tớ nhất định sẽ không chia tay dễ dàng như vậy đâu!

-Vậy thì chuyện này đâu có liên quan gì đến tớ?

-Tất nhiên là có, ai bảo cậu là bạn của tớ nào? Mà tớ cũng là lo cho cậu, học lăm vào rồi mai này ể ra đó, cậu chỉ cần ném cái điện thoại ra đường, ai mở được thì lấy làm chồng, như thiếu nữ ngày xưa ném tú cầu ấy.

-Hương à, chuyện này mà cậu cũng nghĩ ra được sao?

-Trái đất tròn, không gì là không thể!

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất”, Hương cài mặt khẩu là 0000. Còn nó, nghĩ mãi vẫn không ra một cái nào đó thật độc.

-Cậu cứ lấy ngày tháng năm sinh mà trộn vào chẳng hạn như 7120.

-Như vậy không ổn lắm, không an toàn. À ,đúng rồi!

Nó vừa nghĩ ra một cái rất hay, kết hợp giữa ngày tháng sinh của nó và người đó. Đảm bảo không ai biết, “Ngọc à, mày thật là thông minh.Ha ha!”

Chính nó cũng không ngờ rằng mặt khẩu mình cài hôm nay lại gián tiếp làm nó mất đi một người quan trọng, và cũng chính cái mặt khẩu đó đã giúp nó cứu vãn một tình yêu. (Mọi người đoán thử coi, người mà nó lấy ngày sinh làm mặt khẩu là ai?)

Mẫu chuyện 3: 3 Ê (1)

Bạn Ngọc nhà ta rất thông minh nhưng có những câu hỏi đơn giản thôi cũng không trả lời được.

-Ngọc, tớ đố cậu nhé, cậu thử tìm 3 từ, mỗi từ có một tiếng. Trong một số trường hợp nhất định người ta có thể dùng một trong 3 từ này để giải thích, biện minh cho những sự việc khó hiểu, khó tin, những hành động đại dốt, ngu ngốc, ngớ ngẩn, điên rồ, độc ác, ích kỉ, hèn hạ, đê tiện,...Tìm đi, cậu thử tìm đi, tớ đố cậu tìm được haha!

-Hương, cậu đọc ngôn tình nhiều rồi nên đầu óc cậu có vấn đề à? Cái này cũng gọi là đố sao?

-Tất nhiên rồi! Không , không phải, là tớ chỉ khẳng định cái về sau! Đó là một câu đố.

-Cậu chỉ cho tớ mấy cái giả thiết trừu tượng, không rõ ràng rồi lại bảo tớ tìm một đáp án cũng trừu tượng không kém sao?

-He he cậu không tìm ra đúng không?

-Tớ...tớ mặc kệ cậu đấy, không chơi với cậu nữa, tớ về đây!

Có ai tìm được 3 từ này không? Gợi ý nhé, mỗi từ trên đều có chữ “ê”.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Nửa năm sau, nó giờ đã là một nữ sinh lớp 10 Sinh của trường THPT chuyên Lương Văn Chánh. Nó đã dần quen với cuộc sống nơi đây, tuy việc học ở trường không dễ dàng như nó nghĩ, vô cùng áp lực nhưng nó thích điều đó, sự bận rộn cho nó thấy mình đang sống một cách đầy ý nghĩa.

Còn hấn, tuy học không giỏi nhưng với những thành tích đạt được trong thể thao, hấn được cộng điểm ưu tiên và được vào học lớp 10A3, cùng lớp với

Hương, Huy thì học lớp 10B1 cũng ở trường THPT Nguyễn Thái Bình. Các học sinh trường Nguyễn Hào Sự đa số đều đăng kí vào Nguyễn Thái Bình vì trường này khá gần, số khác thì học ở trường Lê Lợi, chỉ có một số ít như nó và trường chuyên.

Mỗi sáng, nó đều dậy sớm chạy bộ khoảng 15 phút, vừa tăng cường sức khỏe vừa làm quen với không gian nơi đây. Đến 6 giờ rưỡi, trong tà áo dài trắng thướt tha, nó tự đi đến trường, nhà trọ cách đó không xa. Từ khi mặc áo dài, nó mới nhận ra mình cũng không đến nỗi nào. Dáng nó cao, hơi gầy nhưng vẫn khá chuẩn. Mái tóc dài được buộc cao, trông nó nữ tính hơn nhiều nhưng bản chất thì vẫn vậy, hành động tùy tiện, nói năng chẳng chút dịu dàng, đôi lúc lại hâm hâm dở dở, mà vậy thì hình như rất đáng yêu đúng không?

Ở đây nó quen được nhiều bạn mới, cuộc sống coi như tốt đẹp nếu không gặp lại cái tên oan gia kia. Hôm đó...

Ngày 29 tháng 8 đi nhận lớp. Với thành tích xuất sắc trong các kì thi học sinh giỏi và bài thi tuyển được điểm cao, nó được nhận vào lớp 10 chuyên Sinh của trường. Nó đến trường với niềm vui háo hức, ước mơ này coi như đã thực hiện được. Nhưng vừa bước vào lớp thì một tên dở hơi ôm chặt lấy nó.

-Ôi, Ngọc, là cậu thật sao? Tớ nhớ cậu quá!

Nó hốt hoảng vùng ra liền nhìn thấy gương mặt đáng hận kia, hấn ta cười như thể hai đứa thân quen lắm.

-Tránh ra, cái đồ vô duyên.

-Hi hi gặp cậu tớ vui quá, bao lâu rồi mình không gặp nhau nhỉ?

Vừa nói hấn vừa quàng tay qua vai nó một cách thân thiết. Thấy mọi người nhìn, nó vội hất tay hấn ra.

-Bỏ ra mau, tôi sẽ kiện cậu cái tội quấy rối đấy!

-Ngọc, cậu vui tính quá! Nào lại đây!

Nói rồi hấn kéo nó đến chỗ bạn hấn, giới thiệu:

-Làm quen đi, đây là Ngọc, bạn tớ.

-Ồ, có phải là em hot girl trong phòng thi mà cậu hay nhắc không?-Bạn hấn tò mò.

-Gì chứ? Hot girl á? Mà tôi làm bạn với cậu từ khi nào vậy hả?

Nó tức giận trừng mắt nhìn hấn, còn bạn hấn thì lại đổ dầu vào lửa:

-Cậu thật là, người yêu thì cứ giới thiệu là người yêu, sao lại nói là bạn vậy?

-Các cậu đừng đùa, người ta không thích đâu, phải không Ngọc?

Ôi nó điên mất, không biết ngày tháng sau này sẽ ra sao nhưng ngay giây phút này nó chỉ thấy mỗi màu đen.

“Thật không thể hiểu nổi, mình với cái con yêu Bạch cốt tình này thân thiết từ bao giờ vậy chứ? Minh hận hấn còn chưa đủ sao? Khoan đã, sao hấn ta lại ở đây, không lẽ...”

-Các em trật tự, ngồi xuống đi, chúng ta làm nhanh thôi nhé, lát nữa cô phải họp rồi.

Cả bọn liền nhanh chóng kiếm chỗ rồi ngoan ngoãn ngồi xuống, dạy lớp chuyên khỏe thế đấy! Cô giáo nhìn các học sinh, gật đầu hài lòng.

-Cô xin tự giới thiệu, cô tên là Nguyễn Thị Minh Ánh, tổ trưởng tổ Sinh của trường. Nếu không có gì thay đổi, cô sẽ chủ nhiệm lớp mình từ lớp 10 tới 12. Cô mong các em sẽ chăm ngoan, tích cực trong mọi việc và hợp tác cùng cô để lớp mình trở thành một tập thể vững mạnh, được không nào?

-Dạ! -Cả lớp đồng thanh.

-Được rồi, giờ cô điểm danh, xi số lớp mình là 39 đúng không?

Tất cả đều đến đủ, xem ra học sinh khóa này rất ngoan. Tiếp theo là bầu ban cán sự lớp.

-Cô đã xem qua học bạ và bảng thành tích của từng em, cô quyết định chọn Bạch Tôn Nguyên làm lớp trưởng. Cả lớp đồng ý không?

“Không phải chứ, cô nhìn lầm người rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

-Đồng ý, đồng ý tuyệt đối ạ! -Lớp có 39 người thì hết 30 người là nữ, và đến 28 trong số đó nhiệt tình hưởng ứng đề nghị này, chỉ có nó và cô bạn ngồi cạnh là ngồi yên. Nó nhìn sang, cô ấy có gương mặt khá ái, lại dịu dàng dễ thương.

-Chào bạn, mình là Lê Xuân Trúc. Bạn là Mai Ngọc phải không?

-Ừ, chào cậu. Sao, sao cậu biết mình ?

-Sao lại không biết chứ, cậu nổi tiếng lắm đó nha!

-Hi hi có gì đâu!

“Nổi tiếng là sao nhỉ? Không lẽ lại cái vụ hot girl trong phòng thi gì đó? Không, nhất định không phải vậy đâu!”

Cả lớp lại bắt đầu nhốn nháo, cô Ánh phải đập tay lên bàn:

-Thôi trật tự nào! Tiếp đến là lớp phó học tập, cô chọn bạn Ngọc. Lớp trưởng thấy sao?

-Dạ em thấy bạn Ngọc rất thích hợp cho vị trí này ạ!

-Lớp mình thấy sao nào?

Nghe lớp trưởng đã đồng ý, mấy bạn nữ liền hòa theo:

-Tất nhiên là được rồi ạ, chúng em tin cô và lớp trưởng.

Mọi chuyện coi như đã quyết, nó đâu dám có ý kiến gì nữa. Cô lại gạt đầu hải lòng, còn mấy đứa con trai thì xụ mặt “Mình là gì trong cái lớp này vậy, cả quyền công bầu cử của công dân cũng không có, đây là thời kì thị tộc mẫu hệ sao?”

-Theo cô được biết thì đa số các bạn trong lớp mình chưa kết nạp Đoàn đúng không? Vậy thì khi nào kết nạp xong thì sẽ bầu bí thư sau. Còn tổ trưởng, tổ phó thì đợi khi nào việc học ổn định, các tổ tự bầu. Vị trí ngồi các em được tự do lựa chọn, nhưng mỗi tổ phải có ít nhất 2 bạn nam đấy, Ngọc về sơ đồ lớp rồi lát nộp cho cô. Được không nào?

-Dạ được ạ!

-Tốt! Các em làm quen nhau đi. Còn Tôn Nguyên, em đi theo cô.

Phân công xong, cô đến phòng họp, cậu ta vội chạy theo. Ở lại đây thêm nữa chắc chết, bọn con gái cứ bu lấy hần, đòi hần về tổ mình. Riêng nó chỉ ngồi đó làm quen với bạn mới, yên tâm rằng lớp trưởng và lớp phó chắc chắn không ngồi chung một tổ.

Quả đúng như vậy, hai đứa không ngồi chung nhưng việc lớn nhỏ gì trong lớp cũng phải làm chung. Vốn tưởng cuộc sống mới này sẽ rất tươi đẹp, nào ngờ... Mọi niềm vui của nó đều bị yêu khí của Bạch cốt tình làm hỏng hết. “Ông trời, ông thật là bất công, đã sinh ra con rồi mà còn để cho con yêu đó đầu thai thành người rồi làm hại cuộc đời con!!!

Những lần nó ở cạnh lớp trưởng ca ca đều cảm nhận được ánh mắt đầy ghen tị của mấy bạn nữ. Nếu mà có thể thì nó sẵn lòng đem cục nợ này dâng cho họ, nó không ưa nổi cái tên đó. Nó đã nói thẳng là không muốn làm bạn với hần rồi, vậy mà cứ suốt ngày theo làm phiền nó, nói nói cười cười, người đâu mà mặt dày thế không biết! Giờ thì nó hiểu tại sao Hương lại ghét Huy thư sinh rồi, con trai đúng là đồ rắc rối! Nhưng không phải là ai cũng như vậy, nó thấy Hải Ninh khác bọn họ, cả sư huynh cũng khác.

Ở đây, ngoài Xuân Trúc và mấy người bạn trong lớp, nó cũng rất thân với sư huynh Trọng Tuyên. Trái đất này quả thật rất tròn, nhân duyên giăng như mạng nhện!

Đó cũng là một ngày mưa, ngồi trong lớp học mà lòng nó cứ lo lắng, nó lại quên mang theo ô rồi. Nhưng lần tuyệt đối không phải lỗi của nó, mới sáng nay thời tiết còn đẹp vậy mà, trời xanh, gió thổi nhẹ nhẹ, ánh nắng âm ập...Mùa mưa đến nhanh quá!

Tan trường, nó men theo tán lá của mấy cây bàng, đến đứng nép ở trước phòng bảo vệ, cạnh cổng trường. Mưa to quá, lại lạnh nữa, chắc còn lâu mới tạnh. Nó bỗng nhớ lại lần trước, cũng trong cơn mưa như thế này, có người đã nhường ô cho nó, giờ đây thì nó chỉ còn lại một mình. “Nhưng đây là cuộc sống mình đã chọn, mình sẽ chấp nhận, mình phải học cách tự lập. Mạnh mẽ lên, kiên cường lên, mình có thể vượt qua mà!”

Nó buột hai tà áo lại, đang định dầm mưa về thì chú Hiệu- bảo vệ của trường kéo nó lại.

-Cháu có phải là Nguyễn Mai Ngọc, học sinh lớp 10 Sinh không?

-Dạ, là cháu đây. Có chuyện gì không chú?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Chú Hiệu đi vào trong phòng rồi nhanh chóng quay lại với một cái ô trên tay.

-Bạn cháu gọi cho cháu, còn nhẩn là tặng cho cháu, không cần trả lại đâu!

Nó mừng rỡ cầm lấy cái ô, vui như người sắp chết đuối vớ được cọc, liền rồi rít cảm ơn chú ấy rồi ra về. “Hương ơi cậu tốt với tớ quá! Sao cậu cứ khiến tớ phải yêu cậu như thế nhỉ?”. Khi con người trở nên lạc lõng trong một thế giới xa lạ, chỉ cần có được một chút quan tâm dù nhỏ nhất cũng sẽ cảm thấy rất ấm áp. Trời mưa mỗi lúc một to hơn, phải về nhanh thôi. Bàn tay nó đang định xòe ô ra thì liền bị ai đó nắm lấy:

-Cho anh đi chung ô với! Sáng anh quên mang theo rồi!

Xem ra người đăng trí không chỉ có mình nó. Nhưng thế này có tùy tiện quá không, hai người quen nhau sao?

-Xin lỗi, tôi đâu có biết anh?

Người con trai kia ngạc nhiên nhìn nó:

-Ngọc, em không nhận ra anh sao?

Nó nhìn kĩ người đang đứng trước mặt mình, có cảm giác vô cùng thân quen, hình như đã gặp ở đâu đó. “Đúng rồi, là anh ấy!”

-Anh là Trọng Tuyên?

-Con bé này, quên anh nhanh vậy sao?

Nó bối rối nhìn anh, người như vậy mà cũng quên được, thật là...

-Không có, chỉ là em...

-Không sao, ta về thôi! Anh đeo em nhé?

-Nhưng mà như vậy...

-Nhanh đi, chú Hiệu sắp đóng cổng rồi kìa!

Đúng vậy, muộn rồi, nên về thôi. Hiện tại nó đang sống trong một khu nhà trọ bình dân, mà chủ nhà trọ lại là bố mẹ của Trọng Tuyên. Không những thế, cô chú ấy lại là bạn thân của bố nó, hai bên cũng thường xuyên qua lại, nó đã gặp người ta mấy lần. Nhưng giờ anh ấy khác trước nhiều rồi, với lại lúc nó chuyển đến đây thì anh lại đang đi sinh hoạt mùa hè xanh ở thủ đô nên không gặp. Nghe nói anh ấy cũng học trường này nhưng thật không ngờ...

Anh đạp xe, nó thì ngồi sau che ô, mà cái ô này nhỏ hơn nó tưởng. Che nghiêng về phía sau thì anh sẽ ướt, còn che về trước một chút thì ba lô của nó cũng ướt, tiến thoái lưỡng nan rồi! Nó đành ngồi xích lại gần anh một chút, hơi ấm từ tấm lưng rộng của anh tỏa ra làm nó bất giác muốn dựa vào, ở cạnh anh, nó thấy mình thật nhỏ bé.

-Nếu thấy lạnh thì cứ dựa vào anh đi, đừng ngại!

-Giờ ư? Ồ... em không sao đâu, nhìn vậy chứ em khỏe như voi ấy!

-Xem ra cô nhóc ngày nào giờ đã lớn rồi! Còn biết đồ mặc nữa!

Nó vội đưa tay sờ mặt mình, hơi nóng, chắc do lạnh thôi! “Nhưng mà làm sao anh ấy lại biết nhỉ, có mắt mọc ở sau lưng sao?”

-Này, em đâu có...đâu có vậy. Mà anh cũng đừng có gọi em là nhóc, em sắp 16 rồi đấy!

-Vậy á? Vẫn nhỏ hơn anh rồi!

-Ai bảo anh nhanh già !

-Lại còn lí sự nữa! Này đừng che về phía trước làm cản tầm nhìn của anh!

Nó vội nghiêng ô về sau, vụng về quá mà! Chiếc xe đi chậm chậm, con phố này cũng khá là đẹp trong cơn mưa, hoa sữa bên đường thơm ngát, hàng cau xanh rì rào, cảnh đẹp lãng mạn nhưng chỉ dành cho những người có tâm hồn lãng mạn. Nó thì chỉ mãi suy nghĩ tại sao nước lại là một dung môi tốt và là nguyên liệu cho các phản ứng sinh hóa trong tế bào. Xe đột ngột dừng lại, theo lực quán tính, nó ôm chặt lấy anh.

-Về đến nhà rồi!

Nó vẫn ngơ ngác ngồi trên xe, đầu óc hơi choáng váng. Trọng Tuyên quay lại, hươ hươ tay trước mặt nó.

-Em sao thế, say xe à?

-À, à không có! Cảm ơn anh đã đưa em về.

-Tiện đường thôi, mà anh phải cảm ơn em mới đúng chứ!

Tự nhiên nó nhìn anh, thấy áo anh ướt một mảng trước ngực. Anh cũng nhận thấy điều đó, xua tay cười:

-Không sao đâu, còn đỡ hơn là cả người ướt như chuột lột. Em mau vào đi!

Nói rồi anh dắt xe chạy nhanh vào trong nhà. “Cản tầm nhìn gì chứ? Anh ấy chỉ sợ mình bị ướt thôi!”

(Lần này thì bạn nhà ta Ngọc thông minh hơn, à không là nhạy bén hơn rồi!)

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Nó vội bước vào nhà, thu ô lại, đặt ở cạnh bàn. Thay đi bộ áo dài lượt thướt, nó vận một bộ đồ thoải mái hơn, khoát thêm cái áo lông. Đang lúc giữa trưa nhưng thật là lạnh, bầu trời âm u, mưa thì vẫn không ngớt. Bước ra ban công, nó lặng lẽ ngắm nhìn xung quanh. Trên khu đất tương đối rộng rãi này có hai căn nhà, một là nơi gia đình cô chú sống, một là nhà cho thuê trọ. Nó sống một mình trên tầng hai, cũng khá thoải mái. Ở đây cũng có mấy chị sinh viên từ nơi khác đến thuê phòng, các chị rất vui tính và tốt bụng, mỗi khi có gì ngon đều dành phần cho nó. Tình cảm thân thương ấy khiến nó lại thấy nhớ bố mẹ, nhớ Hương, nhớ bé Mini, còn ai nữa không nhỉ?

May mà còn có sư huynh, anh ấy thường trò chuyện cùng nó, lại kèm nó học. Lê Trọng Tuyên hơn nó một tuổi, cũng là học sinh lớp chuyên Sinh, theo như truyền thống của trường mấy năm gần đây, nó gọi anh là “sư huynh”, lâu dần cũng thành quen. Sư huynh rất giỏi, kiến thức rộng, lí thuyết cơ bản hay nâng cao đều nắm vững, bài tập thì dạng nào cũng rành. Các tài liệu ôn tập được thầy cô cho ở trường anh đều đem cho nó xem để tham khảo thêm. Nó rất quý mến, ngưỡng mộ người con trai này, coi anh ấy như anh trai mình. Là con một trong nhà, từ nhỏ nó đã ghen tị với mấy đứa con gái có anh. Mỗi khi bị tụi bạn bắt nạt, chúng đều vênh mặt lên “Các cậu mà dám động vào tớ thì anh tớ sẽ không tha đâu!”, có anh trai thích thế đấy!

Sư huynh cũng thường hay chở nó đi học, trưa lại đợi nó cùng về. Nó thấy vậy thật không hay chút nào, rất phiền sư huynh. Nhưng anh lại bảo: “Là bố em nhờ anh chăm sóc cho em, đừng khiến anh trở thành người vô dụng như vậy! Mà anh em mình lại học chung trường, tiện quá còn gì!”, đành vậy thôi! Nhưng cũng may là khi đến trường, anh đi qua cổng chính để cất xe, còn nó thì vòng qua cổng phụ, nếu không thì lại có chuyện rắc rối cho xem! Sư huynh nó đâu phải là nhân vật tầm thường! Nó biết sư huynh được rất nhiều người hâm mộ, nữ có, nam cũng có. Nó lại là người mới, không nên gây nhiều sự chú ý, ảnh hưởng không tốt cho cả hai.

Không lâu sau, vào ngày 9 tháng 1, ngày học sinh, sinh viên Việt Nam, nó được kết nạp Đoàn. Trước đó, nó phải tham gia mấy khóa học cảm tình Đoàn, mà một trong số những người hướng dẫn ở đó lại là sư huynh của nó. Vậy nên người ta mới nói: “Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh”, nó gặp không nhiều khó khăn. Sau khóa học lại được anh viết giúp bài thu hoạch dài những 3 đôi giấy, thương anh quá chừng luôn!

Sau khi cả lớp được vào Đoàn, cô bạn Xuân Trúc dễ thương được bầu là bí thư của lớp. Nó vô cùng hạnh phúc, cuối cùng cũng thoát khỏi cơn yêu Bạch cốt tinh đó, mọi việc từ giờ là do lớp trưởng và bí thư đảm nhiệm. Xuân Trúc liền thay nó bị tên biến thái đó làm phiền rồi.

Mà xem ra hẳn ta rất thích Xuân Trúc, suốt ngày lẻo đẻo theo sau cô nàng, nói năng ngọt xớt, nghe mà phát ón. Chức bí thư cũng là hẳn bầu cho Xuân Trúc, lớp trưởng gì mà, toàn là thiên vị người đẹp thôi. Các nữ sinh khác bắt đầu chuyển mũi nhọn sang Xuân Trúc. Nhưng mà theo như nó thấy thì bạn lớp trưởng si tình này hoàn toàn không có cơ hội, người ta đã là hoa có chủ rồi.

Xuân Trúc đặc biệt thân với một nam sinh lớp 10 Toán 1. Vâng, đó không ai khác chính là Đặng Hải Minh trong truyền thuyết, đẹp trai phong độ, lại là thần đồng toán học. Nghe nói hai người họ là thanh mai trúc mã, cùng học cấp 2 ở trường Chu Văn An rồi lại cùng đăng kí vào trường chuyên này. Hai người rất thân thiết, cùng đi học chung, về cũng đi chung với nhau. Trước giờ nó vẫn tin, chẳng có tình bạn đơn thuần trong sáng nào giữa nam và nữ, trừ khi một trong hai không phải là nam hoặc nữ “thuần chủng”. “Bạch Tồn Nguyên hay Bạch cốt tinh thì cũng vô vọng thôi. Haizz, thật là tội nghiệp!”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Nếu không có gì thay đổi, vào chiều thứ 7 hằng tuần, bố sẽ đến đón nó. Dù cuộc sống mới có tốt đến đâu thì cũng không thể thích bằng ở nhà. Không khí ở nhà luôn tuyệt nhất, thoải mái và ấm áp. Mỗi lần về nhà, mẹ đều nấu những món nó thích, bà sợ con gái sống ở ngoài vất vả, gần đây nó lại gầy đi nhiều rồi. Còn bố nó thì lại rất hài lòng, nó lớn rồi, nên học cách tự lập, sau này ra đời sẽ không còn bờ ngỡ.

Chủ nhật, như thường lệ, nó rủ Hương ra công viên gần nhà chơi. Nơi đây có nhiều cây xanh, không khí mát mẻ, trong lành, lại có hương hoa thoang thoảng, tinh thần dù căng thẳng đến đâu cũng sẽ trở nên thư thái. Lúc trước nó thường đến đây, dưới tán lá xanh mát của những cây bàng lẳng mà học bài. Những ngày tháng nó không ở đây, tán cây hình như đã rộng hơn rồi.

Hương đến, mang theo cả Mimi. Con mèo này xem ra cũng nhớ nó lắm, vừa thấy nó liền chạy đến, nũng nịu quắc quắc cái đuôi vào chân nó. Nó ngồi xuống, vuốt ve bộ lông trắng muốt mềm mại. Mimi lớn hơn trước nhiều rồi, cũng biết nghe lời hơn, gia đình Hương rất cưng nó.

-Mimi nhà ta rất thích ăn cá đấy, cá thịt kho nữa!

-Trời, cậu cho nó ăn sang vậy à?

-Là mẹ mình cho đấy, coi như trả công Mimi bắt chuột.

-Vậy á? Mimi lớn thật rồi!

Nó nhìn con mèo, lại nhìn sang Hương, cô ấy ngày càng xinh ra đó. Nghe đâu còn được bầu làm hoa khôi của lớp.

-Việc học của cậu vẫn ổn chứ?-Hương hỏi nó.

-Vẫn vậy thôi, còn cậu?

-Cấp 3 học khó quá trời luôn. Nhưng mà cậu biết không, Hải Ninh ca ca rất giỏi nhé!

-Ồ, giờ cậu mới biết điều đó sao?

Đôi mắt cô nàng sáng lên long lanh nhìn nó, giọng kể đầy hào hứng:

-Đúng vậy, giờ tớ mới biết, cậu ấy rất giỏi Toán. Câu điểm 9 của đề đại học năm ngoái mà cậu ấy giải chỉ trong vòng 10 phút thôi. Ôi như vậy có được coi là thần đồng không nhỉ?

-Chuyện này khó tin đấy, chắc cậu ta may mắn thôi!

-Đâu phải chỉ lần đó, Hải Ninh còn giải được đề thi học sinh giỏi quốc gia nữa. Nhưng cậu không tin cũng phải, đến tớ còn thấy kinh ngạc nữa mà! Sao cái gì cậu ấy cũng biết thế nhỉ? Tớ phát điên vì cậu ấy mất!

-Đấy, thế mà còn nói là không thích người ta!

-Thích khác, thần tượng khác!

-Ừ, biết rồi, tớ đâu có cãi lại cậu!

Hương thích chí cười, tranh luận vốn là sở trường của cô, chỉ có Huy thư sinh mới là đối thủ suốt ngày cãi nhau với cô thôi. Mà sao tự nhiên cô lại nghĩ đến hán ta cơ chứ? Hương giờ tay tự dấm vào đầu mình mấy cái.

-Này, cậu làm sao thế?

-Không có gì! Chi là tự nhiên nghĩ đến một kẻ đáng ghét thôi. Trờ lại vấn đề đi, sao cậu không kiếm nhà sinh học nào đó mà thần tượng, lại đi thần tượng

Newton, ông ấy nghiên cứu Vật lí hay Toán học gì đó mà?

- Vì ông ấy rất tài giỏi, rất thông minh nhưng... cũng đáng trí giống tở. Mà đặc biệt hơn là ông ấy cũng thuộc cung Ma Kết. Newton chính là niềm tự hào của đồng tộc dê núi nhà tở!

- Vậy sao? Cái bệnh tự yêu bản thân của cậu lại tái phát rồi! Mà nói cho cậu biết nhé, có một người cũng...

Tiếng bước chân ngày một gần, Hải Ninh đến. Lâu rồi không gặp, nhìn cậu ta ngày càng ra dáng trai ngoan hơn rồi. Nó liền giơ tay chào còn Hương thì vội vã đứng dậy, ôm lấy con mèo, nói:

- Hai người nói chuyện đi! Tở... tở, à tở đưa Mimi đi mua sữa đây!

Nói rồi cô bé Mimi đi, không quên lén nhảy mắt cười với Hải Ninh. Nó đã nhìn ra sự bối rối của Hương khi Hải Ninh đến, không khỏi nghi ngờ liền hỏi cậu ta:

- Một người đến thì một người lại đi, hai người đang giận nhau sao?

Vâng, đúng là tư duy đầy logic của một nhà khoa học tương lai! Bạn Ngọc thật là tinh ý! Còn hấn chỉ khẽ lắc đầu rồi thờ dãi.

- Trông bọn tôi giống đang giận nhau lắm sao?

- Ủ, nhìn là biết!

- Bọn tôi không có gì cả. Mà cậu sống ở đó tốt chứ?

- Tốt, còn cậu thì sao?

- Tất nhiên là tôi... cũng sống rất tốt!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Với Hải Ninh, cuộc sống của hấn không đến nỗi tồi tệ nhưng cũng không quá tốt đẹp. Không có nó ở bên cạnh, hấn thấy trống vắng hơn bao giờ hết. Trong suy nghĩ của hấn, con gái là chúa rắc rối, lại thích ồng ẹo, tính tình thất thường, phiền phức, khó ưa. Chỉ có hai người duy nhất là ngoại lệ, một người đã bỏ rơi hấn, người còn lại là nó, hấn không thể để mất. Chính nó đã cho hấn biết thế nào là ám áp, giúp hấn tìm lại được nụ cười thực sự.

Lúc trước, hấn thích trêu nó, đầu khẩu cùng nó, vì nó giận trông rất đáng yêu, hàng mày nhăn lại, hai má đỏ ửng, nói năng đánh đá, hơn nữa lại còn nói vấp. Đến khi người ta thật sự giận rồi thì hấn đã rất lo, sợ nó sẽ không quan tâm mình nữa. Không biết từ bao giờ, hấn đã coi việc có nó ở bên cạnh là một điều hiển nhiên. Nhưng đến cùng, dường như nó vẫn thuộc về một thế giới khác...

Hiện tại, hấn vẫn đang cố gắng học tập và làm tốt công việc của một “kẻ sai vật chân chính” trong lớp. Đầu năm học, vào ngày đi nhận lớp, hấn ngay lập tức được bầu làm lớp trưởng, bọn con gái đúng là phiền phức mà! Hấn không suy nghĩ nhiều liền từ chối nhưng thầy chủ nhiệm không cho. Lên cấp 3, giáo viên cũng dễ tính hơn nhưng cũng tùy trường hợp nữa. Thầy muốn hấn hòa đồng hơn, tích cực và có trách nhiệm hơn.

Đúng, hấn cũng không thể cứ mãi lạnh lùng, khó gần như thế này được, hấn bắt đầu thay đổi. Hấn thử mở rộng lòng mình, cởi mở hơn với mọi người, những việc này cũng không khó như hấn nghĩ. Thấy cô, bạn bè luôn ở bên động viên giúp hấn sống hòa nhập hơn. Giờ đây hấn đã là một lớp trưởng năng động, một học trò ngoan được các giáo viên đánh giá là “tương lai rộng mở”. Hấn cũng đang có một kế hoạch nho nhỏ.

Lâu rồi họ mới gặp lại nhau. Sau ngày tổng kết năm học, hấn đi Hà Nội thăm bà rồi nghỉ hè ở đó luôn. Đến khi gần đi học lại thì hấn mới về. Nó nhìn hấn, xem ra một thời gian không gặp, “Hải Ninh ca ca” chín hấn hơn trước nhiều rồi. Cậu ta cũng cao hơn rất nhiều, cũng... đẹp trai hơn. Nghĩ đến đây tự nhiên nó thấy hai má mình lại nóng ran. Nó bối rối nhìn hấn, cố gắng nghĩ ra chuyện gì đó để nói:

- Nay, lâu nay cậu không có hút thuốc đấy chứ?

- Không, tôi cai rồi. Mà không lẽ cậu đang thềm thuốc? - Hấn cố tỏ ra lo lắng.

- Vớ vẩn, tôi sống rất lành mạnh!

- Học ở đó có vất vả lắm không?

- Có chút thôi. Nhưng tôi lại thích thế! Mà nghe nói cậu học giỏi Toán lắm phải không? Vậy mà lâu nay cứ giấu tài!

- Tài năng là để cống hiến, đâu phải để thể hiện!

- Wow, đây là bạn Hải Ninh mà ngày xưa tôi quen sao?

Nó tỉnh ngịch trên hân, còn hân lại thờ dài về đầy mệt mỏi.

- Tại tôi không muốn có thêm fan hâm mộ, bọn họ thật rắc rối!

- Vậy sao? Nhưng chắc chắn trong số đó không có tôi rồi!

- Đúng, về 2 không có cậu!

- Là sao?

- Tự hiểu đi!

Nó ngêch mặt ra “ Là sao nhỉ? Mà vừa rồi hân nói câu gì, sao mình không nhớ ra nhỉ? Đạo này mình học nhiều quá rồi!”

- Này rốt cuộc là sao? Cậu mau nói đi, đừng làm tôi tò mò!

- Cậu thông minh thì tự suy nghĩ đi!

- Tôi không hiểu nên mới hỏi. Mà câu đó cậu dùng nghĩa đen hay nghĩa bóng vậy?

- IQ của cậu là 150 hay 51 vậy?

- Này!!! IQ của tôi mà 51 thì của cậu là 15 đó!

Cách đó không xa, sau một bụi cây, Hương đang bắt lức ngồi ôm Mimi. Vừa lắng nghe hai người kia nói chuyện vừa bịt cái miệng nhỏ của Mimi đang kêu gào đòi uống sữa, cô bực mình lắm bầm: “Trật tự nào! Hôm sau chị tuyệt đối sẽ không mang em theo đâu! Còn hai người kia nữa, bao lâu rồi không gặp nhau mà đến một cái nắm tay cũng không có là sao chứ? Uống công mình tạo cơ hội, rốt cuộc họ có biết thế nào là một khắc ngày xuân đáng giá ngàn vàng không hả?”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Người ta hay nói “Đầu óc ngu si từ chi phát triển”, với nó thì ngược lại. Đầu óc thì thông minh nhưng chân tay thì vụng về hết chỗ nói. Ở trường, nó yêu thích tất cả các môn học từ Toán, Lý, Hóa, Sinh, ... đến Văn, Anh, Sử, Địa. Duy chỉ có một môn nó không thể giải quyết nổi, vâng giống bao bạn nữ khác thôi, với nó thì giờ Thể dục là một cực hình.

Chả hiểu cấp 3 khác cấp 2 hay là trường chuyên khác với trường bình thường mà môn Thể dục lại trở nên khó khăn hơn. Lúc trước, chỉ cần đi học đầy đủ thì dù có không thi tốt vẫn được xếp loại đạt. Còn giờ thì phải dựa vào thực lực thôi, mà nó thì chả làm được gì, đánh bóng chuyền thì không qua lưới, chơi cầu lông thì không đánh trúng cầu, khi nhảy cao, cái sào cao có 1 mét mà cũng nhảy không qua, nhưng cái chán nhất là học tăng cầu.

Sắp thi học kì rồi, thầy Quát yêu cầu các học sinh phải luyện tập, nữ phải tăng được ít nhất 20 quả, nam thì 35 quả mới được xếp loại đạt. Mà đúng như cái tên của thầy, không tăng được sẽ nghe thầy quát suốt cả buổi. Nó đã rất cố gắng nhưng chỉ mới chạm chân được có 2 lần, trái cầu liền rồi bỏ nó mà đi theo tiếng gọi của trọng lực. Thật là phũ phàng!

Nhưng cũng may mà ở trong lớp, nó không phải là người duy nhất không biết tăng cầu. Những bạn nữ khác cũng như nó thôi, nhưng họ không hề thấy chán nản hay mệt mỏi. Ngược lại còn vô cùng thích thú với bộ môn này, say mê ngắm mấy nam sinh khác tăng cầu, đặc biệt là lớp trưởng ca ca, hân ta như một ngôi sao tỏa sáng xung quanh mấy cái sao chổi. Không ai là tỏ ra lo lắng cho tương lai không mấy tươi sáng sắp đến khi thi môn này.

Nó thì rất lo, lỡ mà không đạt thì công sức học mấy môn khác cũng như không. Sau vô số lần thử không thành công, nó mệt mỏi liếc nhìn xung quanh, thầy không có ở đó, liền đi mua ngay một que kem để giải khát. Nhưng hình như có gì đó là lạ, học sinh lớp nó đi đâu mất hết rồi? Thấy bên lớp 10 Hóa có tiếng hò reo, nó liền chạy qua xem. Ôi trời, cứ y như là thi đấu Olympic không bằng!

Giữa sân, 2 lớp đang đá cầu giao hữu với nhau, mà đại diện là lớp trưởng của mỗi lớp. Xung quanh, tiếng la hét cổ vũ không ngớt. Bạch Tồn Nguyên cùng với Trần Thiện Long, lớp trưởng 10 Hóa đang thi đấu hăng hái, chuyển qua chuyển lại trái cầu. Hai bên ngang sức, ngang sức nhưng xem ra bạn lớp trưởng 10 Sinh đang kém thế hơn.

Thật là tội nghiệp, ngoài cái tài làm phiền người khác thì hẳn ta còn giỏi cái gì nữa đâu! Mà nhắc chuyện cũ nó mới thấy, qua một thời gian học chung, nó cảm nhận được con người hẳn không quá đáng ghét như ngày đầu nữa. Ít ra hẳn cũng không ăn thịt người như Bạch cốt tinh! Hẳn ta cũng khá là được việc và có trách nhiệm, nhưng giá mà hẳn bớt vô duyên đi thì nó cũng có thể xem xét việc làm bạn với hẳn.

Đang suy nghĩ miên man thì nó nghe thấy một tiếng quát động trời:

-Các anh chị đang làm cái quái gì thế kia? Tôi bảo anh chị tập tâng cầu hay bảo tập trung lại mà đùa giỡn hả? Tập thêm 30 phút cho tôi!

-Không được đâu thầy, tụi em còn phải đi học thêm Toán nữa!

-Nghỉ hết đi, bây giờ là giờ Thể dục hay giờ Toán? Các anh chị đừng tưởng Thể dục là môn phụ mà coi thường!

-Tụi em đâu dám có suy nghĩ đó ạ!

-Vậy thì mau đi tập đi, tập thêm 40 phút, khỏi giải lao giải phóng gì hết!

-Dạ ...!

Tất cả ngay lập tức trở về đội hình, mặt mũi đứa nào cũng tái mét cả. Tôn Nguyên chạy lại chỗ thầy nói gì đó không rõ, chỉ nghe thầy quát lại:

-Cậu tưởng mình có thể gánh được trách nhiệm ư? Được thôi, hôm nay mỗi người phải tâng được ít nhất 10 quả. Xi số lớp là 39 chứ gì? Cậu tâng 390 quả cho tôi xem, tôi sẽ tha cho!

-Dạ... được ạ!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Cả lớp lo lắng nhìn cậu ta, có mấy đứa chạy lại khuyên nhưng không được. Cậu ta đứng trước sân, khởi động một chút rồi bắt đầu tâng. Trời nắng gắt mà lại không có gió, tâng được 50 quả thì áo hẳn đã ướt đẫm mồ hôi. Nó lo lắng nhìn hẳn, mấy đứa con gái khác thì mặt mũi đỏ hoe, có đứa còn không dám nhìn. Ông thầy này ác quá!

Xem ra lớp trưởng ca ca không phải là không có năng lực mà thử thách này là quá nặng nề. Mồ hôi chảy vào làm mắt hẳn cay xè, hẳn vẫn kiên trì tiếp tục. Lần này là do hẳn đã sơ xuất, không thể liên lụy đến cả lớp. Cậu ta khéo léo điều khiển trái cầu nhưng lúc sau đã bắt đầu đuối sức, hết tâng chân phải lại truyền sang chân trái.

“115, 116, 117...”

Cứ thế này thì không ổn rồi! Nó liền chạy đi xin thầy. Thầy Quát ngồi trên bất chèo chân trên ghế, ung dung xem cậu ta tâng cầu.

-Thưa thầy, đây là lỗi của cả lớp, không thể để một mình lớp trưởng chịu phạt được ạ!

-Em muốn lên thay cậu ta sao?

-Dạ không, em không làm được nhưng cả lớp thì có thể.

-Nếu không tự làm được thì em đừng có nhiều lời! Có thể tôi sẽ tăng hình phạt cho cậu ta đấy! Về chỗ đi!

-Thầy, cậu ấy sẽ kiệt sức trước khi tâng đến 300 quả. Thầy hãy cho cậu ấy dừng lại đi!

-Mau về chỗ đi, đừng nhiều lời với tôi!

Nó bắt lực quay về, nhìn sắc mặt nhợt nhạt của hẳn mà đau lòng.

“197, 198, 199...”

Tôn Nguyên thật sự là đã rất mệt, trận đấu lúc nãy làm cậu ta mất không ít sức lực. Giờ đây cả hai chân đều mỏi nhừ ra, mắt hắn chỉ nhìn thấy mỗi quả cầu.

“212, 213, 214...”

Không xong rồi, quả cầu thứ 220 vừa chạm chân thì hắn đã ngã xuống. Cả lớp liền chạy lại. Sắc mặt cậu ta rất tệ, cả người lạnh toát. Mà khuôn mặt thầy lúc này cũng chẳng kém cậu ta, vội sai Bảo công cậu ta đến phòng y tế.

-Cả lớp nghỉ giải lao đi!

-Dạ!?

-15 phút sau tiếp tục! Cứ ở yên đó, không được đi theo, rõ chưa?

Không kịp nghe lớp trả lời, thầy cũng vội chạy xuống phòng y tế. Được nghỉ giải lao nhưng chẳng ai có tâm trạng thoải mái, mấy đứa con gái thì ngồi khóc thút thít, lo lắng cho lớp trưởng ca ca nhưng cũng đâu dám đi theo. Nó và Xuân Trúc cũng lo lắng không kém, bình thường tuy có chút không ưa hắn nhưng dù sao hắn cũng đã đứng mũi chịu sào cho cả lớp. Một lớp trưởng rất tuyệt vời! Hy vọng là cậu ấy không sao.

“Thầy Quát còn khó tính hơn cả thầy Phát. Mà khoan, Quát, Phát, liệu họ có phải anh em không nhỉ?... Mà nếu hôm nay người đứng ra tặng cầu là Hải Ninh, liệu cậu ta có làm được? Mình nghĩ là...có, cậu ấy...rất là giỏi!”

Tuy bình thường nó hay kiếm chuyện chê cậu ta nhưng trong lòng vẫn không thể phủ nhận rằng cậu ta rất có năng lực. Dù chưa thể hiểu hết con người Hải Ninh nhưng nó cũng có đôi chút thiện cảm với cậu ấy. Lại nghĩ đến người ta rồi! Nó lấy trong túi áo ra cái bật lửa màu đỏ có hình một con mèo dễ thương. “Xem ra cậu ta rất thích mèo!”. Cái bật lửa này là của Hải Ninh, lúc đó nó muốn giúp cậu ta cai thuốc nên đã lén lấy đi. Nếu đây chỉ là một cái bật lửa bình thường thì nó đã vứt đi từ lâu rồi. Nhưng cái này lại rất đẹp, được chạm khắc tinh xảo, bên dưới còn có mấy chữ ngoằn ngoèo đã mờ, chắc món đồ này cũng cũ rồi. Mỗi khi thấy nhớ nhà, nó lại lấy ra ngắm.

Xuân Trúc nhìn cái bật lửa trên tay nó, vô cùng ngạc nhiên:

-Cái này là...là của cậu à?

-À...ừ, đúng vậy. Có chuyện gì sao?

-Tớ chỉ thấy nó hơi quen quen thôi. Không sao đâu, cái này ở Pháp cũng không hiếm lắm.

-Là đồ của Pháp sao?

Nó ngạc nhiên nhìn lại cái bật lửa, chắc mấy chữ đó là tiếng Pháp.

-Ừ! Tớ từng gửi anh họ tớ mua ở Pháp một cái cũng giống với cái này. Mà cậu cũng biết anh ấy đúng không?

-Anh họ cậu ấy à? Là ai vậy?

-Là sư huynh Trọng Tuyên đó!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Hai mắt nó mở to cực đại, chưa hết ngạc nhiên này lại đến ngạc nhiên khác.

-Thật sao? Lê Trọng Tuyên, Lê Xuân Trúc, đúng rồi! Thảo nào, hai người đều xuất chúng như nhau!

-Cậu nói quá rồi, tớ đây chưa bằng được một góc của sư huynh đâu! Năng lực, tính cách, ngoại hình, gia cảnh của anh ấy đều tốt. Các thầy cô trường mình cưng anh ấy lắm, sang năm anh ấy sẽ được giới thiệu để kết nạp Đảng đó! -Xuân Trúc rất tự hào về anh họ mình.

-Còn trẻ vậy mà cũng kết nạp được sao?

-Đương nhiên, hiền tài không thể bỏ lỡ! Mà tớ thấy cậu và anh tớ có vẻ thân nhau phải không?

-Hi hi tớ với sư huynh cũng bình thường thôi, thân gì chứ!

-Còn không phải sao? Máy lần tớ thấy anh ấy chở cậu đi học, trưa lại chở cậu về!

-Cái đó là do tớ sống trọ ở nhà sư huynh, tiện đường thôi! Tớ biết làm vậy cũng không hay lắm nhưng anh ấy cứ đứng đợi tớ suốt, tớ mà không lên xe thì anh ấy sẽ đạp xe đi sau, tớ đành nghe theo thôi.

-Thì ra là vậy! Cậu làm tớ ghen tị với đấy!

-Hi hi, tớ thì thấy ngại chết đi được!

Xuân Trúc vốn rất ngưỡng mộ và quan tâm Trọng Tuyên nên cũng hiểu khá rõ anh mình. Anh ấy chưa bao giờ hành động tùy tiện như vậy vì một người con gái. Cô nhìn nó về dò xét rồi lại hỏi:

-Cậu thấy anh tớ thế nào?

-Thế nào là thế nào?- Nó ngạc nhiên không hiểu

-Thì cậu suy nghĩ sao về sư huynh? Anh ấy có tốt không? Anh ấy có điểm nào khiến cậu thấy không thích? Cậu thấy anh ấy bình thường hay biến thái?

-Câu cuối cùng của cậu có vấn đề rồi! Sư huynh hoàn toàn bình thường nhé! Hơn nữa, anh ấy rất tốt bụng, nhiệt tình, ấm áp. Là một người xuất sắc, hoàn hảo không có chỗ chê!

-Ai cũng nói thế cả!

-Cậu thích nhé, anh cậu là số một rồi!

-Nhưng mà tài hoa quá thì lại sinh ra đào hoa cho xem! Con trai đều vậy cả, thật khó để tìm được một người chung tình, một lòng một dạ.

Giọng Xuân Trúc bỗng trở nên buồn bã, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía xa, cô khẽ thở dài.

-Tớ biết sư huynh mà, anh ấy sẽ không như vậy đâu!

-Tớ...tớ không nói anh ấy!

Ra vậy, nó biết Xuân Trúc đang ám chỉ ai. Nó cũng không đến nỗi ngốc nghếch, từ ngày học ở đây, nó đã được mấy bạn nữ trong lớp tận tình dạy bảo, bắt đầu có vài phần nhạy bén, hiểu chuyện hơn.

Nó biết, Hải Minh là một nam sinh xuất sắc rất được lòng giáo viên trong trường. Nữ sinh hâm mộ cậu ta thì nhiều vô kể, từ hồi cấp 2 nó đã nghe danh rồi. Giờ học cùng trường mới biết, cậu ta rất ghê gớm. Mỗi lần gặp, nó đều thấy cậu ta đi cùng một cô, còn có cả các tiền bối khối 12 nữa. Mà dạo gần đây ít thấy Xuân Trúc đi với cậu ta, hình như giữa họ có chuyện gì đó.

-Cậu và Hải Minh, hai người...

-Bọn tớ làm sao?

-Cậu thích cậu ấy đúng không?

Nói xong nó mới thấy câu hỏi của mình rất vô duyên, nó lấy tư cách gì mà hỏi người ta một vấn đề riêng tư như vậy chứ? Xuân Trúc ngạc nhiên nhìn nó, nhưng rồi cô không né tránh mà thẳng thắn trả lời

-Đúng vậy. Tớ thích cậu ấy, thích lâu lắm rồi!

-Nhưng tớ thấy cậu ta...

“Lại nữa, sao hôm nay mình nói nhiều thế không biết, mà nói toàn những chuyện không đâu, Xuân Trúc sẽ buồn cho xem!” Nó lấy tay tự vả vào miệng mình, bối rối nói:

-Tớ...cho tớ xin lỗi nhé! Tớ không cố ý nói vậy đâu! Cậu đừng buồn nhé!

-Ngọc không cần phải xin lỗi, tớ biết Hải Minh rất lẳng nhăng. Nhưng tớ tin có một ngày cậu ấy sẽ nhận ra rằng, chỉ có tớ thật là thật lòng với cậu ấy, chỉ có tớ hiểu cậu ấy và cũng là người thích hợp với cậu ấy nhất.

-Nhưng mà như vậy thì thiệt thòi cho cậu rồi!

-Khi cậu thật sự yêu một ai đó, cậu sẽ hiểu, chờ đợi ai đó cũng là một hạnh phúc.

-Xuân Trúc, cậu thật kiên cường, tớ ngưỡng mộ cậu quá!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Lớp chỉ phải tập thêm một lát là được nghỉ, thầy Quát xem ra rất lo lắng cho Tôn Nguyên. Mấy ngày nay, vì đội tuyển cờ vua do một tay thầy đào tạo thi đấu không tốt nên tâm trạng thầy không được vui, hay nổi nóng. Hôm nay lại khiến cho lớp trưởng lớp 10 Sinh bị như vậy, ông càng thêm đau đầu. Nhưng cũng may là cậu ấy không sao, nằm nghỉ một lát là tỉnh. Cậu bé ngoan ấy đã nói giúp với thầy Hiệu trưởng, nếu không thì rắc rối to rồi. “Vậy nên từ giờ, mình tuyệt đối sẽ không làm khó cái lớp đó nữa!”

Chiều hôm đó, học Thẻ dục xong, nó xuống văn phòng trường giúp cô Ánh phô tô tài liệu ôn thi học kì. Sau đó nó ghé qua phòng y tế thăm lớp trưởng nhưng cô Hường nói hần về rồi. “Xem ra hần ta không sao rồi, vẫn chưa chết được!”

Lang thang bước trên sân trường, nó chợt nhận ra ngôi trường này cũng rất đẹp. Tuy trường không mới và khang trang như trường cấp 2 của nó nhưng nơi đây rộng hơn nhiều. Trường thành lập cũng lâu rồi nên có rất nhiều cây xanh, thân cây nào cũng to lớn, vững chãi, sừng sững vươn lên che chở cho mái trường. Nơi đây còn có hồ cá, có khu vườn nhỏ trồng nhiều loại hoa và cây thuốc. Nhưng ở đây lại quản lí chặt chẽ hơn, không phải cứ muốn thì lại đi lung tung, lại còn có giờ giới nghiêm, hành động tùy tiện thì sẽ được mời xuống phòng truyền thống uống trà, mà nghe đầu trà ở đó rất ngon, uống một lần thì cả đời cũng không thể nào quên!

Vừa đi, vừa nghĩ lung tung, trong nháy mắt nó đã đến cổng trường. Đang định ra về thì đột nhiên nó nhớ ra, đôi giày thể thao của nó... “Trời ơi, mình lại quên nữa rồi! Khoan, cố nhớ đi, mày để nó ở đâu hả? Ở đâu, ở đâu đây? Đúng rồi, hình như là để ở trong lớp!”

Giờ này thì cả lớp đã về hết rồi, nó đành chạy vô phòng bảo vệ mượn chìa khóa, sau đó nhanh chóng chạy về lớp. Cửa không khóa, chắc Duyên lại quên rồi, đúng vậy, người đăng trí luôn không chỉ có mình nó. Trong phòng tối om, nhưng nó vẫn thấy loáng thoáng có một bóng người ở góc lớp. “Không phải chứ? Trường chuyên này cũng có ma sao?”. Bản thân vốn đã dày dặn kinh nghiệm, nó cố bình tĩnh lại, giờ tay định bật đèn thì người đó lên tiếng:

-Ngọc, đừng bật đèn!

Giọng nói này là...Bạch Tôn Nguyên?

Nó tò mò chạy xuống chỗ đó, hần ta đang ngồi bó gối, đầu thì gục xuống.

-Tôi nghe cô Hường nói cậu về rồi mà? Sao giờ lại ở đây?

Hần ta ngẩng đầu lên, gương mặt điển trai giàn dụa nước mắt, giọng nói yếu ớt:

-Tớ...tớ rất mệt mỏi! Tớ thấy khó...khó thở, tim tớ...tớ...rất, rất đau!-Cậu ta nấc lên nghẹn ngào.

-Vậy thì phải ở phòng y tế nghỉ ngơi mới đúng chứ? Tôi đưa cậu đến đó nhé?

-Tớ không muốn đi đâu hết, tớ muốn được yên tĩnh suy nghĩ!

-Nhưng trời sắp tối rồi, cậu nên về đi!

Tôn Nguyên lắc đầu, nước mắt cậu ta lại chảy xuống. “Con trai mà khóc lóc như vậy chả ra thể thống gì cả! Bình thường cậu ta suốt ngày cười cười nói nói, mình còn tưởng là cậu ta không biết khóc cơ đấy! Phải chăng có chuyện gì không vui? Hay là chuyện lúc chiều?”

-Có chuyện gì vậy? Kể tôi nghe được không?

Cậu ta lại nhìn nó, nhìn vào đôi mắt chân thành đó.Hần hoàn toàn tin tưởng nó, chậm rãi nói:

-Tớ thích một người nhưng người đó, người đó không thích tớ. Tớ rất buồn!

Nó không hiểu lắm, bởi với nó, tình yêu là cái gì đó thật xa vời. Nhưng nó cảm nhận được, hần ta đang rất đau khổ nên mới khóc nhiều như vậy. Nó kiểm vài lời an ủi hần:

-Tôi biết cậu thích Xuân Trúc, mà Xuân Trúc thì lại thích Hải Minh. Nhưng cậu việc gì phải níu kéo những thứ không thuộc về mình? Cậu đừng buồn nữa, không đáng đâu! (Cái này cũng gọi là an ủi sao?)

Tôn Nguyên nhìn nó vẻ khó hiểu:

-Cậu nói sao cơ?

-Tôi nói là cậu đừng buồn nữa, hãy cười lên, cười như mọi ngày ấy!

Tôn Nguyên khề thờ dài, cậu thật không thể cười nổi. Nó là một cô gái quá đơn thuần, nó không hiểu được điều phiền muộn trong lòng cậu ta. Bí mật này liệu có nên nói cho nó biết?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Hắn lại nhìn nó, không hiểu sao ngay lần đầu gặp, hắn đã thấy mến nó, một cô gái tốt bụng và thân thiện, lại rất đáng yêu. Ngoài bố mẹ ra, nó là người mà hắn tin tưởng nhất. Hắn sẽ cho nó biết bí mật này, điều mà cả bố mẹ hắn cũng không biết.

-Tớ không thích Xuân Trúc, mà nói đúng hơn là tớ không, không...

-Là sao cơ?

Tôn Nguyên hít một hơi thật sâu rồi mới nói:

-Tớ không giống những đứa con trai bình thường khác, tớ...tớ thích Trọng Tuyên sư huynh!

Dường như nó đã quên cả hô hấp khi nghe những lời đó. Nhìn những giọt lệ lại rơi trên gương mặt Tôn Nguyên, nó thấy trái tim mình cũng đau lắm. Nó không biết phải nói gì để làm dịu nỗi đau của cậu ta nữa, nó thật sự rất sốc, rất bối rối.

Tôn Nguyên đã nhìn thấy những cảm xúc rối loạn đó trong mắt nó, cậu ta tự cười chính mình:

-Có phải là tớ rất biến thái, rất đáng ghét không?

-Không, không phải vậy đâu! Dù cậu có như thế nào thì cậu vẫn là bạn của tôi, là lớp trưởng tuyệt vời của lớp 10 Sinh. Không ai ghét cậu cả!

-Nhưng sư huynh không thích tớ, anh ấy coi thường tớ!

-Cậu đừng nghĩ vậy, sư huynh...

-Tớ thích sư huynh lâu rồi, cũng vì anh ấy mà tớ cố gắng học môn Sinh, rồi lại thi vào trường này, làm một học sinh ngoan, một lớp trưởng tốt, một Đoàn viên tích cực. Nhưng đến cùng, anh ấy không hề để ý đến tớ, trong lòng anh ấy đã có người khác rồi. Tớ...tớ không xứng với sư huynh!

Nó nhìn cậu ta, hai giọt lệ nữa lại rơi, đây không phải là Bạch Tôn Nguyên luôn vui vẻ, yêu đời mà nó quen biết. Nó không ngờ hắn lại yếu đuối đến vậy, hay về ngoài kia của hắn chỉ là cái vỏ bọc để che giấu sự đau khổ và bất lực trong lòng?

Từ nhỏ, nó đã được bố mẹ giáo dục theo lối truyền thống nhưng tư tưởng và suy nghĩ của nó lại khá hiện đại, nó không kì thị hay ghét bỏ gì những người ở thế giới thứ 3 cả. Họ có cuộc sống, suy nghĩ, tình cảm riêng của mình. Nó rất thông cảm cho hắn, vỗ nhẹ vào vai hắn, nó nói:

- Thôi, cậu đừng buồn nữa! Sư huynh không thích cậu nhưng rồi sẽ có người khác thích cậu, sẽ có một khoảng trời riêng thuộc về cậu. Tôn Nguyên à, chỉ khi con người sống vì chính mình, họ mới có thể thật sự trở nên mạnh mẽ.

-Đúng vậy, tớ biết! Tớ chỉ học hết năm lớp 10 ở đây thôi, sang năm tớ sẽ chuyển vào Sài Gòn, bố mẹ tớ cũng đã đồng ý rồi!

-Sao lại như vậy chứ? Cậu việc gì phải chuyển đi, ở đây chẳng phải rất tốt hay sao?

Tôn Nguyên cảm nhận được sự quan tâm của nó dành cho mình, hắn rất vui, đưa tay lau nước mắt, cố nở một nụ cười nhìn nó:

-Tớ muốn tìm một khoảng trời riêng cho mình. Tớ sẽ giao chức lớp trưởng này lại cho cậu, chuẩn bị tinh thần đi!

-Này tớ không muốn đâu! Làm lớp phó đủ mệt rồi nhé!

Nhìn hắn đã bình thường trở lại, nó thấy lòng mình cũng nhẹ nhõm hơn.

- Cậu cảm thấy ổn hơn rồi chứ?

- Rồi, cảm ơn cậu đã tâm sự cùng tớ. Chuyện này...

- Cậu yên tâm, tôi không phải người nhiều chuyện.

- Hi hi, tớ tin cậu nên mới nói cho cậu nghe, mà dù cậu có kể cho mọi người thì tớ cũng không sợ!

- Tại sao?

- Không ai tin cậu đâu!

Đúng, mọi người nhất định sẽ không tin nó, ở cạnh Hải Ninh một thời gian, nó đã lĩnh ngộ được điều đó. Mà cái tên Bạch cốt tinh này, mới đó đã trở mặt rồi!

- Lốp trường tương lai, chúng ta về thôi! Trời sắp tối rồi!

- Thôi chết, tôi quên mất! Mau đi thôi!

Ở lại đây thêm nữa mà bị phát hiện thì thanh danh 15 năm nay của nó coi như tiêu tan. Cô nam quả nữ ở chung một phòng, dù hắn ta không phải... nhưng mọi người nhất định sẽ hiểu lầm. Hắn đỡ nó đứng dậy rồi cả hai đi ra khỏi lớp. Nhìn quanh, may quá không có ai, nó vội khóa cửa lại rồi chạy xuống phòng bảo vệ trả chìa khóa. Chú Hiệu cười nhìn nó:

- Giày của cháu không có trong lớp à?

- Dạ???

- Chẳng phải cháu nói vào lớp tìm giày sao?

- Dạ cháu...

“Bạch Tôn Nguyên!!! Tất cả là tại đồ yêu tinh nhà cậu!!!”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Hôm nay là một ngày thật dài. Tối, nó ngồi trong phòng học bài nhưng không tập trung được. Một tay cầm sách, một tay xoay xoay cây bút bi, nó miên man suy nghĩ.

“Uy-lít-xơ ơi là Uy-lít-xơ, rõ ràng là ông đã có vợ con, vậy mà còn chạy nhảy long nhong ở ngoài làm gì để rồi đi phiêu bạt giang hồ cho khổ cực? Còn được nữ thần Ca-líp-xô, công chúa Nô-xi-ca đem lòng yêu say đắm! Quả đúng như Xuân Trúc nói, con trai tài hoa sẽ sinh ra tính đào hoa, ai cũng vậy cả không có ngoại lệ. Sư huynh Trọng Tuyên cũng vậy thôi, nhưng mà anh ấy đào hoa chứ tuyệt đối không có lăng nhăng. Còn Hải Ninh thì sao nhỉ? Cậu ta cũng rất đào hoa, không phải dạng vừa!”

Nghe Hương nói, lên cấp 3 ngày càng có nhiều cô thầm thương trộm nhớ cậu ta. Mà trường Nguyễn Thái Bình cũng không quá khắt khe như trường nó nên mấy cô đó cũng rất bạo dạn, có cô còn đứng trước cả trường trong giờ chào cờ mà tỏ tình với hắn. Nhưng cũng giống như sư huynh, hắn ta đào hoa nhưng không lăng nhăng, bọn con gái đó đều bị từ chối. “Nhưng không lẽ, cậu ta giống Bạch Tôn Nguyên? Ừ, cũng có thể lắm chứ!”

- Này, nghĩ gì mà thần thờ vậy? Cầm sách ngược rồi kìa!

- Sư huynh? Anh vào mà sao lại không gõ cửa, làm em giật cả mình!

- Ghê chưa, còn bày đặt bắt bẻ anh nữa! Hôm nay tiểu sư muội đặc biệt suy tư nhĩ, nhớ nhưng chàng nào mà anh đến cũng không hay vậy?

- Sư huynh, anh lại trêu em rồi! Làm gì có chàng nào chứ!

Trọng Tuyên đến đem cho nó tập tài liệu Anh văn và một đĩa dâu tây. Không giống với những đứa con gái khác, nó chớp ngay lấy xấp tài liệu, lật qua lật

lại xem, vô cùng phấn khích:

-Ôi mấy cái cụm động từ khó lắm, em học mãi cũng không thuộc, toàn nhầm lẫn chúng với nhau thôi. Tài liệu này rất hay đó, nhưng hình như trên mạng không có phải không anh?

-Tất nhiên rồi, tài liệu mật của thầy Tạo cho đó, chỉ có nhóm ôn thi IOE mới có thôi!

-Vậy em xem cũng được sao?

-Đương nhiên là được, ai bảo em sư muội của anh chứ! Này ăn dâu đi, mẹ anh đem từ Đà Lạt về đây!

Nó cầm lấy quả dâu đỏ mọng cho vào miệng, wow rất là ngọt nha!

-Chiều nay sao em về muộn vậy? Hay là nghịch quá nên thầy phạt không cho về?

“Không gì qua mắt được sư huynh mà! Nhưng chẳng lẽ lại kể hết mọi chuyện cho anh ấy?”

-Chiều nay... ở lớp có chút việc, cô Ánh nhờ em làm giúp.

-Vậy à, cực cho em rồi!

-Không có gì đâu ạ! Mà sư huynh này, anh có biết Bạch Tôn Nguyên -lớp trưởng lớp em không?

Nghe nhắc đến cái tên đó, Trọng Tuyên thoáng nhú mày. Chuyện đó khiến anh vô cùng mệt mỏi và đau đầu. Anh suy nghĩ mất vài giây rồi mới trả lời nó:

-Tất nhiên là anh biết, thứ 7 nào cậu ấy cũng đi họp lớp trưởng toàn trường với bọn anh. Có chuyện gì không?

-Chiều nay, lúc học Thể dục, cậu ấy đã...

Nó kể cho sư huynh chuyện cậu ta tặng cầu lúc chiều, anh lặng lẽ trút một tiếng thở dài, nó thì chăm chú quan sát những biểu hiện trên gương mặt anh.

-Các em có một lớp trưởng tốt đấy! Ở hiền gặp lành, mong cậu ấy sẽ sớm bình phục để còn kịp tập luyện cùng đội tuyển.

-Tập luyện gì vậy ạ?

-Cậu ấy cũng là cầu thủ trong đội bóng của trường tham gia giải bóng đá trẻ của thành phố. Tôn Nguyên là một tiền vệ rất có năng lực đấy!

“Xem ra sư huynh không hề ghét bỏ hay khinh thường cậu ấy, mà ngược lại, sư huynh rất coi trọng và đánh giá cao cậu ta. Mình biết, anh ấy vốn rất tốt bụng và bao dung”

-Sư huynh à, anh thật là tốt!

-Giờ em mới biết sao?

-Trước giờ em đều biết, nhưng giả như mà anh bót đẹp trai, bót thông minh đi thì sẽ càng tốt!

-Biết làm sao được đây? Anh cũng đâu có muốn như vậy!

-Mới khen được có một câu thôi mà anh đã kiêu rồi!

-Đâu phải ai muốn kiêu cũng được?

-Sư huynh, anh vừa làm em tổn thương sâu sắc đó!

-Cô nương ơi, lớn rồi đừng những nhẽo nữa, coi chừng ế đó!

-Hi hi, ế cho sướng!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Mọi chuyện như vậy coi như đã ổn, Tôn Nguyên cũng bắt đầu tươi cười lại như trước, rồi suốt ngày làm phiền nó đủ điều, vậy nhưng nó lại không thấy ghét hẳn nữa. Nhìn hẳn cười, nó thấy lòng mình cũng ấm áp hơn. Hôm đó, nước mắt của hẳn đã thật sự dọa nó sợ. Nhưng cũng từ lần đó, những việc trong trường hẳn ta đều giao cho nó cùng với Xuân Trúc giải quyết. Có lẽ hẳn cần một chút thời gian...

“Sắp đến Tết rồi, đến trường rất vui

Sắp đến Tết rồi, về nhà rất vui...”

Đúng, sắp đến Tết, nó bận bù đầu, nhưng lại cảm thấy rất vui. Đoàn trường tổ chức rất nhiều hoạt động, nào là chuẩn bị quà tết cho học sinh nghèo, thăm hỏi bà mẹ Việt Nam anh hùng, văn nghệ mừng Đảng mừng xuân... Hôm nay là chủ nhật, mọi người cùng nhau gói bánh chưng tặng cho người nghèo. Nó vốn vụng về, chẳng làm được gì ngoài việc rửa và lau lá, mọi người còn gọi nó là “Nữ thần lá chuối” nữa!

Đi sinh hoạt tình nguyện như thế này rất vui, lại giúp mở rộng hiểu biết về cuộc sống. Nó cảm thấy mình đã quá may mắn khi sinh ra và lớn lên trong một gia đình hạnh phúc, được bố mẹ yêu thương chiều chuộng, được ăn ngon mặc đẹp, được học hành tử tế. Ngoài kia, còn bao mảnh đời bất hạnh, không cha không mẹ, không nơi nương tựa, tuy tuổi còn nhỏ nhưng phải lao động kiếm sống... Nó tự nhủ rằng mình phải cố gắng nhiều hơn nữa, phải biết quan tâm, chia sẻ nỗi khổ cùng họ.

Trong thời gian này, nó quen được nhiều bạn mới. Mà những người nó quen biết toàn là bạn của sư huynh, nam có, nữ cũng có. Các tiền bối ấy theo học chuyên Sinh, chuyên Toán và cả chuyên Văn. Bọn họ rất vui tính, đặc biệt là mấy chị lớp 11 Sinh, chị Phương Quỳnh, Thùy Linh, Diễm Thúy, họ toàn kiếm chuyện nói xấu sư huynh nó:

-Ngọc, em biết không, Trọng Tuyên rất biến thái, toàn cười với con trai thôi!

-Thật vậy á?- Chuyện này đáng nghi lắm à nha!

-Cậu ấy không bao giờ nói chuyện dịu dàng với bọn chị, cậu ấy phân biệt đối xử!

-Thình thoàng cậu ấy lại cười một mình, rất chi là không bình thường! Thần kinh cậu ta rõ ràng là không được ổn định.

-Con gái thích cậu ta xếp thành hàng dài đến tận sân bay, vậy mà cậu ta không thèm liếc một cái. Cậu ta là một động vật máu lạnh điển hình!

-Mà sao em không nói gì hết vậy Ngọc? Em biết Trọng Tuyên có điểm gì xấu cứ nói hết ra rồi tụi mình tám cho vui!

-Em...em không biết gì hết!- Nó thật thà nói.

-Em đừng sợ, có bọn chị bảo kê rồi em cứ nói thoải mái! Đừng tưởng tụi chị không biết hai người sống chung nhé!

Trời ơi, chuyện đâu có gì mà họ lại làm quá lên! Chỉ là sống chung trên một khu đất thôi mà, không phải sống chung theo kiểu không trong sáng.

-Không như các chị nghĩ đâu! Em và sư huynh...

-Các cậu đang làm hư sư muội của tớ đấy!- Trọng Tuyên cau mày khó chịu nhìn bọn họ.

-Lại thêm một tật xấu nữa- thích độc chiếm! Tuyên, cậu nói coi Ngọc có phải sư muội của bọn này không? Gì mà “sư muội của tớ” chứ? Ngọc là của cậu từ bao giờ vậy?

Nó đỏ mặt liếc nhìn sư huynh, khuôn mặt điển trai ấy cũng đang nhăn nhó cực đại. Anh ấy kéo nó ra chỗ khác cùng với một lời khuyên chân thành:

-Em nên tránh xa bọn họ ra một chút!

-Tại sao chứ? Em thấy các chị ấy rất dễ thương mà!

-Họ toàn là sói cái đội lột nai tơ thôi!

-Là sao cơ ạ?

-Từ từ rồi em sẽ hiểu!

Đúng, chỉ một lúc sau là nó đã hiểu.

-Này, các cậu có biết Trọng Tuyên mặc quần lót màu gì không?

-Hình như màu đen.

-Không phải, là màu hồng đó!

-Thật á? Cậu ta biến thái vậy sao?

“Trời ơi, mấy chị mới đúng là biến thái! Cái chuyện đó mà cũng tám được sao? Con gái gì kì vậy trời! Có phải học nhiều quá nên mới như vậy không? Mình cũng phải học ít lại thôi!”

-Tớ thấy Tuấn mặc màu nâu đỏ, đẹp hơn nhiều!

-Không, màu xám mới đẹp!

-Tớ thích màu xanh dương cơ!

Nó không thể nào nghe thêm mấy lời đó nữa liền chạy ra chỗ khác ngồi. Nhưng giờ thì nó cũng biết tại sao sư huynh lại làm bạn với bọn họ. Chính là vì họ không phải con gái, họ không thích sư huynh. Vậy nên ở cạnh họ sẽ thoải mái hơn, không cần phải đề phòng những chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng mà ngoài những sở thích khác người đó ra, các chị ấy đều là những người rất có năng lực, ngoài việc học giỏi thì cũng rất năng động, tích cực và nhiệt tình. Sắp tới, Tỉnh Đoàn tổ chức một buổi tuyên truyền về bảo vệ phụ nữ và trẻ em. Đoàn trưởng nó cũng tham dự, các chị ấy đã cùng nhau lập một kế hoạch nho nhỏ và hứa sẽ cho nó tham gia. Haizz, bạn Ngọc ngây thơ không biết rằng, chuyện này tuyệt đối không phải là phúc.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Sắp đến Tết nhưng khác với nó, Hải Ninh chẳng thấy vui vẻ là mấy. Đạo này hình như là Ngọc rất bận, không có cả thời gian về nhà, muốn thấy nó còn khó hơn cả gặp tổng thống Obama. Mỗi buổi chiều rảnh rỗi, hắn thường cố ý đi đâu đó chỉ để được vô tình gặp ai đó. Xác suất gặp được người mà hắn muốn gặp là 30%, nhưng điều đáng buồn là người đó lại đi cùng người với một người con trai khác với xác suất rất cao: 75%.

“Rõ ràng là giữa Ngọc và người con trai kia có quan hệ không bình thường. Bọn họ còn có vẻ rất thân thiết, hình như họ sống cùng một nhà thì phải! Anh ta còn chở Ngọc đi học nữa, nhất định là có chuyện không ổn rồi!”

Chẳng hạn như chiều nay, trong lúc “tình cờ” đi qua hiệu sách, Hải Ninh lại thấy người kia chở nó trên xe đạp. Nó thì có vẻ rất vui, vừa cười vừa hát:

“...Can't you believe that you light up my way

No matter how that ease my path

I'll never lose my faith

See me fly, I'm proud to fly up high

Show you the best of mine

Till the end of the time

Believe me I can fly

I'm singing in the sky

Show you the best of mine

The heaven in the sky

Nothing can stop me

Spread my wings so wide.”

Một giọng hát trong trẻo mà Hải Ninh chưa bao giờ nghe thấy trước đó, Ngọc chưa từng hát cho hắn nghe. Vậy còn người con trai kia, hắn ta rốt cuộc là ai chứ?

Hải Ninh không thích sự nghi hoặc, mập mờ không rõ ràng nên đã hẹn gặp anh ta. Vừa bước vào quán cà phê, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào hai người, họ

như hai vì sao tỏa sáng đầy kiêu hãnh, khí chất bức người. Lúc này, Hải Ninh mới nhìn kĩ người đối diện. Đó là một chàng trai tuấn tú, tao nhã, lịch sự, nhìn qua là biết không phải người tầm thường. Chả trách Ngọc lại quý mến anh ta như vậy.

- Cậu muốn gặp tôi chẳng hay có chuyện gì?

- Chỉ là có vài chuyện muốn hỏi anh thôi!

- Cậu là ai? Tại sao tôi lại phải trả lời cậu?

- Tôi là bạn của Ngọc. Còn anh, anh là gì của cô ấy?

Trọng Tuyên nhìn Hải Ninh, anh cũng đánh giá rất cao con người này, Ngọc đã nhiều lần kể về cậu ta. Trong trận đấu sắp tới, Hải Ninh chính là một đối thủ nặng ký, nghe nói cậu ta chơi bóng rất tốt. Nhưng còn hiện tại, anh thừa biết mục đích của cậu ta khi đến đây. “Tôi lớn hơn cậu một tuổi không chỉ có nghĩa là tôi sinh trước cậu một năm!”

- Tôi ư? Tôi là sư huynh của cô ấy, nhưng sắp không phải như vậy nữa rồi!

- Ý của anh là sao?

- Tôi yêu cô ấy!

Hàng mày nhíu lại, hai bàn tay co lại thành nắm đấm, sự khó chịu đó dường như lan tỏa đến từng tế bào trong cơ thể. Nhưng cậu vẫn cố tỏ ra điềm tĩnh, nói:

- Tùy anh thôi!

- Đúng vậy! Tôi yêu ai là quyền của tôi, chuyện này đâu có liên quan gì tới cậu!

- Nhưng tôi là bạn cô ấy!

- Tôi yêu Ngọc và cô ấy cũng yêu tôi. Nếu là bạn của Ngọc, cậu phải thấy vui cho cô ấy mới đúng chứ, phải không nào?

Hai bàn tay lại siết chặt hơn, cả hô hấp cũng đình trệ. Hải Ninh đã lường trước được việc này, nhưng còn Ngọc, cậu không tin cô ấy lại yêu người con trai kia.

- Tôi cũng yêu cô ấy, yêu cô ấy trước anh, yêu nhiều hơn anh. Anh chỉ là một kẻ thứ ba xen vào tình cảm của bọn tôi thôi!

- Kẻ thứ ba ư? Cậu có biết thế nào là kẻ thứ ba không? Chính là kẻ không được yêu. Mà cậu tưởng rằng mình biết Ngọc trước tôi sao? Cậu thật ngây thơ!

- Anh...

- Xin lỗi nhưng quả thật tôi không có thời gian để tán gẫu cùng cậu. Ngọc đang đợi, tôi phải về rồi. Chào!

Trọng Tuyên đi ra trong ánh mắt đăm chiêu của đám con gái, vài cô còn chạy theo xin số điện thoại. Anh chỉ mỉm cười lịch sự rồi bước thật nhanh qua bọn họ. Còn Hải Ninh, cậu ta vẫn lặng lẽ ngồi đó, ngoảnh đầu nhìn bầu trời âm u ngoài cửa sổ. “Tất cả là sự thật sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc và mệt mỏi, Hải Ninh khẽ thở dài. Thời gian qua, tuy không lâu nhưng cũng đủ để bắt đầu những quan hệ mới, con người rồi sẽ thay đổi. Ngọc không phải là của riêng cậu...

Nhưng rồi không lâu sau đó, mọi chuyện bắt đầu thay đổi khi Hải Ninh nhận được tin nhắn của Ngọc: 8h tối mai gặp nhau ở công viên Tuổi trẻ nhé! Tôi có bất ngờ cho cậu, nhớ đúng giờ, muộn là tôi về luôn đấy!

Hải Ninh nhìn lại điện thoại, hôm nay là ngày 13 tháng 2, “Cô nhóc này, lại định là gì đây?”

Nhưng mặc kệ là Ngọc định làm gì, cậu cũng không thể bỏ qua cơ hội tốt này, không thể để mất cô ấy. “Mèo con à, tớ sẽ đến đúng giờ, tớ cũng có một

bất ngờ dành cho cậu!”

Sáng hôm sau, thời tiết rất tốt, trời trong xanh, gió mát lành khiến tâm trạng ai đó cũng rất vui vẻ. Vừa đến lớp, Hải Ninh đã thấy trên bàn của mình có một đồng quà, hoa hồng và cả thư nữa. Hương thì mặt mũi nhăn nhó, nhìn thấy cậu liền lên giọng nói:

-Hải Ninh, cậu thế này là không được rồi, rất rất không được!

-Cái này, tôi không biết gì hết!

Tức thì một đám con gái xúm lại:

-Hải Ninh, đây là thành ý của bọn mình, cậu nhận đi. Cậu không việc gì phải giải thích với Hương cả!

-Đúng đó, cậu nhận đi cho bọn tớ vui nhé!

Bọn họ vây quanh Hải Ninh, đẩy Hương sang một bên. Cô bực bội đi sang chỗ khác, lẩm bẩm: “Đúng, tôi không có tư cách để quản cậu nhưng vì bạn tôi không có ở đây, tôi phải giúp cô ấy cạnh chừng cậu! Cậu mà nhận đồng quà đó là tôi sẽ không bao giờ giúp cậu nữa đâu!”

Đúng là rắc rối thật mà, bọn họ cứ lời thôi không ngừng làm Hải Ninh cảm thấy đau đầu. Cậu liếc nhìn đồng hồ, nghiêm giọng nói:

-Sắp truy bài rồi, tổ trực nhanh làm vệ sinh đi!

-Hải Ninh, mấy cái này cậu nhận đi!

-Tôi đã nói là không nhận rồi, của ai thì tự cầm về đi!

Nói rồi cậu ta đến chỗ bàn giáo viên, lật xem sổ đầu bài. Mấy cô nàng kia thất vọng cầm lấy món quà của mình, có người thì lấy quà trả lại cho mấy cô ở lớp khác. Nam sinh trong lớp cũng thấy thất vọng không kém, Hải Ninh giống như ánh dương trong đêm làm cho những vì sao nhỏ bé này bị lu mờ, chẳng ai nhìn thấy. Thật là bất công mà!

Hương nhìn thấy thái độ dứt khoát của Hải Ninh, trong lòng rất vui vẻ, chạy lại vỗ vai cậu ta:

-Cậu làm tốt lắm! Tớ không nhìn lầm cậu!

Hải Ninh chỉ cười trừ, sau đó lại hỏi:

-Cậu có biết Ngọc thích ăn loại sô cô la nào không?

-À!

Ánh mắt đầy sắc bén liếc nhìn Hải Ninh, cậu ta vẫn điềm tĩnh, tự nhiên như chẳng có chuyện gì. Hương cũng không làm khó cậu ta, nghĩ một chút rồi đáp:

-Cậu ấy không thích những loại quá đắng hoặc quá ngọt, nếu có hương dâu thì tốt. Mà có thêm một đóa hồng nhưng lại càng tốt!

-Được rồi, cảm ơn cậu!

-Không có gì. Hải Ninh, cô lên nhé! Tớ ủng hộ cậu!

Cả lớp nhìn hai người trò chuyện thân mật, không khỏi nghi ngờ.

-Hóa ra Hải Ninh ca ca thích Diệu Hương. Vậy nên cậu ấy mới từ chối tớ huhu!

-Thôi, chấp nhận số phận đi! Chuyện tình lớp trưởng với lớp phó không còn hiếm nữa!

Tối hôm đó, trong lòng ai đó cứ không yên, chốc chốc lại liếc nhìn đồng hồ. Hải Ninh rất tò mò muốn biết Ngọc định làm gì, cô ấy sẽ phản ứng như thế nào trước bất ngờ này, liệu cô ấy có...Haizz bao nhiêu thắc mắc cứ lần quần trong đầu, cậu ta lại nhìn đồng hồ, 7 giờ rưỡi rồi. Nhìn lên những vì sao lấp lánh trên bầu trời, cậu không đợi được nữa, cầm theo chiếc áo khoác rồi nhanh chóng đến chỗ hẹn.

Đêm Valentine, trên con đường ngập ánh đèn, rất nhiều cặp đôi tay trong tay đang, gương mặt mãn nguyện, hạnh phúc đông đầy. Hải Ninh bước vội, chen qua dòng người đông đúc, trong lòng đầy hồi hộp. Một làn gió thổi nhẹ thổi qua mang theo chút hơi lạnh, bầu trời cũng nhiều mây hơn.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

8 giờ kém 10, trái với sự nhộn nhịp ồn ào trên đường phố, công viên Tuổi trẻ dường như không có ai qua lại. Hải Ninh chậm rãi đi vào trong, ngó nghiêng, chợt nhìn thấy ánh nền lung linh ở phía bên phải, cậu không nghĩ ngợi nhiều liền đi về hướng đó.

Dưới một gốc cây hoa sữa, những ngọn nến hồng xếp thành vòng tròn, theo làn gió nhẹ khẽ đung đưa. Ngọc đứng cạnh đó, hai bàn tay nắm chặt vào nhau về căng thẳng. Hôm nay nó mặc một bộ váy màu xanh lam thanh nhã, mái tóc dài xõa xuống sau lưng. Trông nó như bao thiếu nữ 16 khác, là một nụ hoa vừa chớm nở, mang trong mình vẻ đẹp trong trắng, thuần khiết nhưng cũng rất động lòng người.

Hải Ninh ngẩn người, một lúc sau mới sực tỉnh nhớ ra lý do mình đến đây. Cậu bước lại gần hơn, nhưng... Ngọc không ở đó một mình, bên cạnh còn có... Trọng Tuyên sư huynh. Theo phản xạ, cậu dừng lại, nép sau một gốc cây bằng lăng lớn, trong đầu vẫn hoang mang, không rõ là chuyện gì đang xảy ra.

Trọng Tuyên bước lại gần, nắm lấy tay nó, giọng nói hết sức dịu dàng:

-Hãy nhớ rõ điều này, từ giờ anh không phải là sư huynh của em, mà em cũng không phải là tiểu sư muội của anh nữa!

-Ồ, vâng ạ!

-Chúng ta đang yêu nhau, đúng không?

Nó cúi đầu thật thấp, thẹn thùng không dám nhìn người đối diện, ấp úng nói:

-Đúng, đúng vậy!

Hải Ninh như ngừng thở, ánh nền chập chờn ngoài kia đang thiêu đốt trái tim cậu. Chính Ngọc đã thừa nhận điều đó, thừa nhận rằng cô ấy yêu sư huynh của mình. Vậy mà cậu ta lại ngây ngô hy vọng, không, là tự lừa dối mình rằng đó không phải là sự thật.

Khung cảnh ngọt ngào ấy vẫn tiếp diễn, Trọng Tuyên nhẹ nhàng nâng cằm nó lên:

-Nhìn thẳng vào mắt anh, rồi hãy thành thật trả lời. Ngọc, làm người yêu anh nhé?

Nó ngẩng đầu lên, không nói gì, chỉ khẽ gật đầu thay cho lời đồng ý. Trọng Tuyên mỉm cười hạnh phúc, lấy ra một chiếc nhẫn đeo vào tay nó, ghé tai nó khẽ thì thầm gì đó.

-À, ra vậy!

-Giữ gìn cẩn thận đấy! Làm mất là chết với anh, rõ chưa?

-Hi hi em biết mà, sư huynh yên tâm!

-Lại nữa, sư huynh nào ở đây?

-Ôi, em lại quên nữa rồi! Em sẽ cố gắng sửa đổi trong thời gian tới. Tuyên!

Trọng Tuyên hài lòng mỉm cười, đưa tay vuốt lại mái tóc của nó bị gió thổi hơi rối. Rồi anh cúi xuống, đặt một nụ hôn lên trán nó, nó ngậy người nhìn anh:

-Sư huynh, cái này...

-Khuyến mãi cho em đó!

Hải Ninh không thể nhìn họ âu yếm thêm nữa, cậu lẳng lặng quay đầu. Một cơn gió lạnh ập đến, vài chiếc lá khô bay bay, trên mấy nhánh cây, tán lá kêu xào xạc bi thương. Nhưng cậu chẳng còn cảm nhận được gì ngoài tiếng vỡ của trái tim, từng mảnh, từng mảnh vụn vỡ. Vài giọt nước rơi trên mặt, một giọt ấm nóng, những giọt khác lại lạnh lạnh.

Mưa rồi! Những ánh nền lấp lờ rồi vụt tắt, ngọn lửa ấy quá mỏng manh, cho dù không có cơn mưa này, chúng cũng sẽ tự tàn lụi...

Mưa dần nặng hạt, Trọng Tuyên vội thu xếp rồi chở nó về, vừa đi, hai người vừa nói chuyện rôm rả:

-Tối nay sang phòng anh nhé?

-Để làm gì ạ?

-Có cái này cho em!

- Là tài liệu ôn thi phải không anh?

- Không, cái này ăn được, anh nghĩ em sẽ thích đấy!

- Vâng!

Hải Ninh lặng lẽ bước đi trong đêm, cậu cũng không biết mình đang đi đâu nữa. Nước mưa mát lạnh giúp cậu tỉnh táo hơn. Bỗng nhiên cậu lại tự cười mình ngu ngốc, cứ tưởng mình tốt đẹp, hay ho lắm, hóa ra chỉ là một con rối để người khác làm trò đùa thôi. Nhìn lại bó hoa và hộp quà trên tay, cậu lạnh lùng vứt chúng vào thùng rác cạnh đó. “Ngọc, cảm ơn cậu! Đó quả là một bất ngờ tuyệt vời, cả đời này tôi sẽ không quên, và tôi cũng không bao giờ muốn gặp lại cậu nữa!”

Đêm Valentine, trong khi bao cặp tình khác nhân hạnh phúc bên nhau, có hai người thất tình lại đi lang thang và tình cờ gặp nhau. Một cô gái trong bộ váy màu hồng nhạt lưng chừng bước đi trong mưa. Cô đang mãi suy nghĩ, không cẩn thận nên va vào gốc cây bên đường rồi ngã khụy xuống. Mất mấy giây, cô mới biết chuyện gì đang xảy ra, chân cô đau quá, nhưng trái tim cô còn đau hơn.

Hải Ninh nhận ra cô, hóa ra là người quen cũ. Cậu cúi xuống đỡ cô dậy, lấy áo của mình khoác lên người cô ấy.

- Cẩn thận kẻo cảm lạnh đấy!

Cô ngước đôi mắt ướt át lên nhìn cậu, vô cùng kinh ngạc thốt lên:

- Hải Ninh?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Đến kì nghỉ Tết, nó về nhà đón Tết cùng gia đình, không đâu tốt bằng ở nhà cả. Nó cũng mới chỉ là một cô nhóc 16 tuổi thích được bố mẹ quan tâm chăm sóc, những ngày tháng sống ở ngoài nó thường cảm thấy thiếu vắng một thứ gì đó- sự ấm áp của gia đình. Đúng vậy, phải biết tận hưởng sự cưng chiều, bảo bọc của bố mẹ khi còn có thể!

Nhưng Tết năm nay lại không vui bằng mọi năm. Ở bên gia đình nhưng nó lại tham lam nhớ trường lớp, nhớ bạn học, nhớ mấy tiền bối dễ thương, nhớ Trọng Tuyên sư huynh. Họ ăn Tết có vui không nhỉ, họ có nhớ nó không?

Mà họ ở xa nên không gặp đã đành, lúc nó về lại nhà, người nó muốn gặp nhất lại chẳng thấy đâu. Nghe Hương nói hẳn ta đi Hà Nội ăn tết cùng bà. Chán thế chứ! Nó lấy chiếc bật lửa ra ngắm, mở nắp ra rồi lại đóng vào, ngọn lửa nhỏ thoát ẩn thoát hiện trông vui mắt. Nó đang thích thú nghịch cái bật lửa thì có tiếng gõ cửa, là Hương đến, nó vội cất đi, tập trung vào đồng bài tập Toán thầy Diện cho.

- Nghỉ Tết mà sao cậu siêng vậy!

- Sắp tới tớ có bài kiểm tra một tiết môn Đại, mấy dạng bất đẳng thức này rất khó!

- Cậu có thể hỏi Hải Ninh ca ca, cậu ấy rất giỏi!

- Lại nữa!

Hương quen với việc này rồi nên cũng không cảm thấy cụt hứng mấy, cô hào hứng kể tiếp:

- Thi học kì 1 vừa rồi chỉ có cậu ấy làm được câu cuối, đó là một câu Hình rất khó, và rồi thì cậu ấy được 10 điểm. Fan của cậu ấy lan rộng đến cả khối 12 đấy! Thầy Ái của trường tớ rất thích Hải Ninh, đang bồi dưỡng cho cậu ấy để sang năm thi học sinh giỏi. Cậu xem như vậy có tính là giỏi không?

- Ừ, cứ coi như là giỏi đi, nhưng đột nhiên sao cậu ta lại tích cực vậy?

- À thì, cậu có biết thế nào là “Nam nhi vị liễu công danh trái/Luống thẹn tai nghe chuyện Vũ hầu” không?

- Phạm Ngũ Lão còn chưa sánh được với Gia Cát Lượng, cậu ta việc gì phải thẹn chứ?

- Cậu chả hiểu gì cả!

Hương lắc đầu ngán ngẩm nhìn nó, sao mấy chuyện này lại chậm hiểu vậy chứ? Trong kì thi học sinh giỏi hàng năm, học sinh của các trường không chuyên khi thi qua vòng 2 cấp tỉnh, sẽ được đặc cách cho vào học ở Lương Văn Chánh để bồi dưỡng, chuẩn bị cho kì thi cấp quốc gia. Thành ý của người ta đã rõ ràng thế cơ mà!

- Vậy sang năm cậu có thi không? - Nó hỏi Hương.

- Chuyện đó, tớ thi Văn, nhưng bắt buộc dĩ mới phải làm vậy!

- Là sao?

- Thi cuối học kì 1 vừa rồi, trường tổ hợp phụ huynh...

Hôm đó, mẹ của Hương đã phản ánh với các giáo viên việc Hương suốt ngày đọc ngôn tình mà sao lãng việc học trên lớp. Haizz, có ai lại đi đến trường mà nói xấu con mình như thế chứ? Thầy chủ nhiệm cũng tỏ ra không hài lòng với kết quả thi học kì của Hương. Duy chỉ có cô Quyên, giáo viên dạy Văn của Hương là hết lời khen, nào là Hương cảm thụ văn học rất tốt, bài viết của em ấy có bố cục rõ ràng văn phong mượt mà, trôi chảy lại rất có tình cảm, bài văn nghị luận thì viết rất chặt chẽ, thuyết phục... Nói chung, Hương là một học sinh có năng khiếu viết văn, rất có triển vọng. Cô khuyên bác ấy nên để Hương đọc thêm nhiều sách để trau dồi kiến thức và cảm xúc, khi viết văn sẽ diễn đạt tốt hơn. Mẹ của Hương biết con mình học lực cũng bình thường thôi, nhưng không ngờ hôm nay lại được cô khen như vậy thật là nở mày nở mặt! Thế là từ hôm đó, Hương tha hồ đọc truyện mà không sợ bị mẹ mắng, hơn nữa bà ấy còn cho tiền để cô mua thêm sách. Thật là chẳng còn sung sướng nào bằng! Bù lại, Hương phải thi Văn, nhưng mà cô thấy mình vẫn lười.

Ngọc vừa nghe Hương kể vừa lấy ra một hộp sô cô la. Vừa nhìn thấy, Hương liền cười sâu xa:

- Cậu cứ để đó mà ăn, đưa tớ làm gì! Người ta tặng cậu chứ đâu có tặng tớ!

- Hừ, sao cậu biết?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Hương cười về thần bí:

- Tất nhiên tớ biết! Mà sao vẫn còn nhiều vậy, cậu không ăn sao?

- Cái này ngọt quá, tớ không thích!

- Trời, mình đã bảo là...

- Bảo gì cơ?

Khuôn mặt nó ngơ ngác không hiểu, Hương cũng không dám nói nhiều, hai người họ cần có chút thời gian để mở rộng tình cảm, cô chỉ có thể làm cầu nối, nhưng cũng không thể quá lộ liễu. Hương cầm lấy một miếng cho vào miệng rồi nói lảng sang chuyện khác:

- Không có gì đâu! Còn cậu thì sao, sang năm tính thi môn gì?

- Vẫn vậy thôi, mình thi Sinh, kiến thức lớp 11 mình học qua hết rồi.

- Wow cậu siêu thật đấy! Còn mình thì, haizz, lớp 10 học còn chưa nên!

- Siêu gì chứ, tất cả là nhờ sư huynh giúp đó, anh ấy cho mình mượn sách, vở, tài liệu, còn tận tình hướng dẫn cho mình nữa.

- Sư huynh cậu tốt thật nhì!

- Hi hi sư huynh bảo tớ là gà anh ấy nuôi, sang năm cho đi thi đấu, tớ mà thi không xong thì thịt tớ luôn!

- Khụ khụ!

Hương bị sặc, nó vội đi rót một cốc nước đưa cho cô.

-Ai dành với cậu đâu, ăn từ từ thôi!

Sau khi cảm thấy khá hơn, Hương quay sang nhìn nó, về nghi hoặc:

-Ngọc, cậu và sư huynh không có gì đấy chứ?

-Có gì là có gì cơ?-Nó không hiểu, câu hỏi này quá sức trừu tượng.

-Chẳng phải cậu từng nói không có tình bạn trong sáng giữa nam và nữ sao? Cậu và anh ta thân thiết như vậy liệu có phải là...

-Thôi đi, cậu đừng suy diễn lung tung, bọn tớ khác mà!

Hương nhìn nó chằm chằm, những đứa con trai nằm ngoài định luật kia của nó chỉ có...

-Khác gì chứ? Lẽ nào sư huynh cậu không phải là nam “thuần chủng”?

-Vớ vẩn, sư huynh rất bình thường. Tớ muốn nói tớ với anh ấy là tình huynh muội, không phải bạn bè. Mà sao ai cũng cứ nói anh ấy như vậy nhỉ?

-Chắc chắn là anh ta có vấn đề rồi! Mà tớ nghĩ cậu cũng phải cẩn thận, tránh xa người ta ra một chút! Nhớ đâu anh ta là loại lưỡng tính giống giun đất, giun đũa gì gì đó...

-Này, cậu đang ăn đồ của sư huynh tớ tặng đấy, đừng có mà nói xấu anh ấy!

-Khụ khụ!

Hương bị sặc lần hai, vội cầm lấy cốc nước lúc nãy uống cạn. Xong lại nhìn nó, “Chuyện này là sao chứ? Cái này là của sư huynh, thế còn của Hải Ninh thì sao?”

-Này, gần đây cậu có gặp Hải Ninh ca ca không?

-Không, lâu rồi tớ chưa gặp. Lần này tớ về thì cậu ta lại đi Hà Nội, xem ra bọn tớ không có duyên mấy!

-Vậy cậu ấy có gửi quà gì cho cậu không? Chẳng hạn một cái hộp màu đỏ?

-Không. Mà này, tự nhiên cậu hỏi gì kì vậy? Nhớ cậu ta quá nên tinh thần kém minh mẫn à?

-Tớ...tớ không sao, tớ bình thường mà!

“Rõ ràng là Hải Ninh hỏi mình rằng Ngọc thích ăn loại nào cơ mà? Mình còn thấy cậu ấy đi mua một hộp, chẳng lẽ là tặng người khác? Chuyện này sao mà khó hiểu quá!”

-Cái này nếu cậu thích thì cầm về ăn luôn đi!

-Cậu nỡ cho tớ sao, là đồ của sư huynh tặng mà?

-Tớ nhận tấm lòng của anh ấy là được rồi!

-Vậy cảm ơn cậu nhé! Mà phải công nhận là ăn đồ của người khác ngon hơn hẳn!

-Nhưng mà cậu cũng nên ăn ít thôi, không sợ béo à?- Nó ngạc nhiên hỏi, bình thường Hương không mấy khi ăn thứ này.

-Huy nói con gái béo một chút mới xinh!

-Hả???

-Thôi chết rồi! Tớ...tớ có việc, tớ về đây! Hôm nào tụi mình nói chuyện sau nhé!

Nói rồi Hương vụt chạy về nhà. Những lời đó lơ nói ra rồi, cô thật muốn cắn lưỡi luôn, cái miệng này sao lại lảm lòi thế không biết!

Nó ngăn người nhìn theo bóng Hương, “Cậu ấy...cuối cùng cậu ấy cũng nhận ra tình cảm của mình rồi! Hai người này đúng là lứa gần rom lâu ngày cũng bén mà! Ngay từ đầu mình đã biết, bộ dạng họ như vậy rất đáng nghi, thật không ngờ...Ôi, mình có đôi mắt thật là tinh tường!”

Đúng vậy, người ngoài cuộc thường có cái nhìn nhạy bén, thấu đáo, sáng suốt hơn. Nhưng một khi nó trở thành người trong cuộc, nó lại ngây ngô không biết mình đang có gì cho đến khi nó đánh mất.

Chương 46

Mấy hôm sau, vào trưa mùng một Tết, Hương chạy sang nhà nó. Vừa vào thì thấy gia đình nó đang có khách, trong đó có một chàng vô cùng đẹp trai, vô cùng cuốn hút. Anh ấy lịch sự mỉm cười làm cô ngẩn ra mất mấy giây. Biết mình đã thất lễ, Hương vội chào hỏi mọi người đang hoảng, xong rồi lại kéo nó vào trong phòng.

-Này, có chuyện gì vậy, sao lại kéo tớ?

-Anh chàng tuấn tú ngoài kia là ai vậy?

-Thì là ông sư huynh biến thái của tớ đấy!

-Cậu thật là, còn để bụng chuyện đó à? Hôm trước tớ chỉ đùa thôi!

Nó lại nhìn Hương, ánh mắt dò xét:

-Cậu lôi tớ vào đây chỉ để hỏi về sư huynh của tớ thôi sao? Chẳng lẽ cậu định bỏ Hải Ninh ca ca mà theo làm fan của sư huynh tớ? Nói trước cho cậu biết nhé, cậu phải xếp hàng đợi mùa thu năm sau đi!

Hương chẳng quan tâm đến câu nói đùa của nó, cô đi thẳng vào vấn đề chính:

-Cậu nhắc Hải Ninh tớ mới nhớ, mấy ngày nay tớ không liên lạc được với cậu ấy.

-Ai mà biết được cậu ta đang làm gì chứ? Tớ cũng đâu gọi điện được!

Nhắc tới chuyện này nó lại thấy bức, nó gọi cho cậu ta mấy cuộc điện thoại để nói lời chúc mừng năm mới nhưng không thấy bắt máy, gửi tin nhắn cũng không trả lời. Đôi lúc nó lại nghĩ vẫn vợ, không biết cậu ta có xảy ra chuyện gì không nữa?

-Ngọc, nói thật cho tớ biết đi, có phải giữa hai người xảy ra chuyện gì không?

-Sao cậu lại hỏi tớ như vậy? Chuyện gì là chuyện gì chứ? Cả tháng nay tớ đâu có gặp cậu ta!

-Vậy thì lạ thật!

Hương nhìn sang, thấy gương mặt nó cũng đang lo lắng, cô liền nghĩ cách xoa dịu:

-Chắc không có chuyện gì đâu! Mà sắp tới cậu có dịp để gặp cậu ấy rồi, trận chung kết ngày 3 tháng 3 ấy!

-À, đúng rồi! Tất nhiên, tớ sẽ đến xem!

-Chắc cậu không biết, đá cầu chỉ là cái chân trái của cậu ấy thôi! Đá bóng mới là cái chân phải, Hải Ninh chơi bóng là tuyệt nhất!

-Nhưng tớ thấy cậu ta cũng đá cầu bằng chân phải mà!

Hương khẽ lắc đầu bất lực:

-Ngọc, tớ khuyên cậu nên đi kiểm tra lại IQ đi!

-Thì tớ cũng có kiểm tra rồi, chính xác là 151.

-Thôi, sao cũng được! Hôm đó nhớ đến cổ vũ cho Hải Ninh nhé!

-Tại sao tớ phải làm vậy? Trường tớ đá với trường cậu, tớ phải cổ vũ cho trường mình chứ!

Đúng, trận chung kết này diễn ra giữa Nguyễn Thái Bình và Lương Văn Chánh. Theo lí thì nó phải về phe trường mình nhưng Hương lại cảm thấy bất mãn:

-Ngọc, cậu là đồ phản bội!

-Thật xin lỗi cậu nhưng chúng ta giờ đã là người của hai thế giới! Tớ rất tiếc!

-Nguyễn Mai Ngọc, cậu được lắm! Vậy thì mùng 8 tháng 3 trường cậu diễn kịch gì gì đó tớ cũng không thèm đi xem đâu!

-Sao lại như vậy, hôm đó tớ cũng có tham gia, cậu hứa sẽ ủng hộ cho tớ mà!

-Trường cậu thi chứ trường tớ đâu có thi, tớ mặc kệ cậu đấy!

Tâm trạng Hương không tốt mấy, cô chẳng buồn nói nhiều với nó. Rõ ràng là có chuyện gì đó không ổn với Hải Ninh, nhưng cô lại không biết được đó là chuyện gì. Cậu ấy chưa bao giờ hành động tùy tiện, hay là có chuyện không hay xảy ra? Nhưng bức mình nhất là cái bộ dạng vô tư của Ngọc, đến bao giờ nó mới nhận ra...

Kì nghỉ Tết cũng nhanh chóng trôi qua, nó trở lại trường, mang theo tâm trạng có vài phần nặng nề. Hương không biết rằng nó cũng lo lắng cho Hải Ninh lắm, không liên lạc được với cậu ta, nó thấy rất hoang mang. Có phải là cậu ta gặp chuyện gì, hay là muốn tránh mặt nó và Hương? Chuyện này là sao chứ, thật khiến người ta phải đau đầu mà!

Nhưng chỉ mấy hôm sau, nó đã có đáp án. Trưa, nó đang ngồi trong phòng học bài thì Hương gọi điện đến thông báo tình hình. Cô bắt đầu bằng một câu hỏi tu từ đầy phần nộ:

-Ngọc, rốt cuộc là giữa cậu và Hải Ninh có chuyện gì vậy hả? Mau nói ra đi, không được giấu tớ!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Nó ngạc nhiên chả hiểu chuyện gì nhưng vẫn câu trả lời cũ, nó lặp lại:

-Tớ đã nói rồi, làm gì có chuyện gì! Lâu rồi bọn tớ không có liên lạc với nhau, nhưng trước đó thì mọi thứ vẫn ổn cả.

-Thật không?-Giọng Hương đầy nghi hoặc.

-Tớ lừa cậu làm gì!

-Nếu không phải vậy thì tại sao Hải Ninh lại...

-Có chuyện gì à? Cậu ấy về rồi đúng không?

-Ừ, cậu ấy đã về từ mấy hôm trước nhưng mà...

Hương ngập ngừng một lúc, giọng nói mang vài phần buồn bã và thất vọng:

-Hải Ninh, cậu ấy...không chịu nói chuyện với tớ, hình như là đang cố ý tránh mặt tớ. Cậu ấy vừa về đã như vậy rồi, tớ thấy rất lo!

Nó thất thần cầm điện thoại, không nói gì. Vậy là suy luận thứ hai của nó đã đúng, cậu ta cố tình không nghe điện thoại, nhưng tại sao chứ?

-Nhưng Ngọc à...đó không phải điều mà tớ lo lắng nhất! Hải Ninh...cậu ấy có bạn gái rồi!

Đến khi nghe câu đó nó mới có phản ứng, trái tim như ngừng một nhịp, nó lơ đãng nhìn cái bật lửa trên tay, giọng nói lí nhí như có như không:

-Vậy ư?

-Cậu còn nhớ Hải Châu chứ? Con bé hot girl học sau tụi mình một năm ấy!

Nó suy nghĩ một chút, "Hải Châu ư? ... À, hình như là..." Nó nhớ ra rồi, cô bé ấy được mệnh danh là chim họa mi của trường Nguyễn Hào Sứ, nó có biết qua sơ sơ, lúc trước nó vẫn hay nhầm tên cô bé ấy thành Hải Âu!...Hóa ra tin đồn năm đó là thật!

-Ừ, tớ nhớ chứ, cô bé có giọng hát hạt dẻ thương! Đúng rồi! Hải Ninh, Hải Châu, nghe cũng hợp đó chứ!

-Hợp cái đầu cậu! Tớ thật không ngờ Hải Ninh lại làm như vậy, cậu ta là kẻ phản bội!

Nghe Hương tức tối nói vậy, tự nhiên nó lại thấy buồn cười:

-Sao cậu lại giận, mà ai phản bội ai chứ? Cậu ta có hứa hẹn gì với cậu sao?

-Thì cậu ấy...

Hương ngập ngừng, đứng vậy, Hải Ninh yêu ai là quyền của cậu ấy nhưng chẳng phải chính cậu ấy đã từng nói...

-Hi hi đừng tưởng tớ không biết chuyện của cậu với Huy thư sinh nhé? Mau thành thật khai báo đi!

Nhắc đến chuyện này, Hương tự nhiên đưa tay sờ mặt, ấp úng:

-Chuyện đó...bọn tớ chưa có gì chính thức cả. Khoan, đang nói chuyện của cậu cơ mà, đừng có đánh trống lảng!

-Cậu ta có bạn gái hay bạn trai thì cũng đâu có liên quan gì đến tớ? Thôi tớ bận rồi, lúc khác nói chuyện với cậu sau!

-Này!

Tút tut...

Nó quăng chiếc điện thoại lên bàn, khế trút một tiếng thờ dài. Cầm chặt cái bật lửa có hình con mèo dễ thương, nó bước lại gần cửa sổ, tầm mắt nhìn ra phía xa, nơi có bầu trời thật xanh. Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi. Đúng, chuyện Hải Ninh có bạn gái không hề liên quan tới nó, nhưng sao nó lại thấy tim mình đau như vậy? Đưa tay lau nước mắt, nó tự cười chính mình, sao hôm nay lại dư nước mắt thế không biết!

“Hải Ninh, người con gái kia liệu có lấp đầy khoảng trống trong lòng cậu?”

Hai ngày sau, trận chung kết giải bóng đá trẻ dành học sinh các trường THPT của thành phố diễn ra ở sân vận động, có rất nhiều người đến xem. 3h chiều, nắng cũng đã nhạt dần, còn có những làn gió xuân thổi nhẹ ,không khí khá dễ chịu.

Chiều nay, lịch chuyên môn của nhà trường cũng không có gì đặc biệt, tất cả các học sinh được nghỉ để đến sân cỏ vũ cho đội tuyển. Bao nhiêu năm qua, lần này Lương Văn Chánh mới có cơ hội vào đá ở trận chung kết, chuẩn bị rất kỹ lưỡng, tạo mọi điều kiện để các cầu thủ có thể thi đấu tốt nhất, đồng thời chuẩn bị một đội cổ động viên hùng hậu.

Trong khi đó, trường Nguyễn Thái Bình vốn có truyền thống về thể thao, đã nhiều lần đăng quang ngôi vị vô địch. Nhưng xem ra họ cũng không hề tỏ ra chủ quan, các cầu thủ rất tích cực luyện tập. Dù ở khá xa sân vận động của thành phố nhưng rất đông học sinh của trường đã đến đây để cổ vũ. Hai đội này ngang sức ngang tài như vậy, ai sẽ chiến thắng đây?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Nó đến từ sớm, đứng ở cổng đội Hương. Trong ánh nắng nhạt nhòa cuối chiều, có rất đông người đến xem. Có mấy nhóm còn đem theo cả băng rôn, khẩu hiệu, nhìn qua là biết đó là fan nữ của mấy cầu thủ. Chả biết họ đi xem đá bóng hay đi ngắm trai nữa!

Một lúc sau, giữa dòng người tập nập, nó thấy Hương đến. Cô vừa đi vừa liếc nhìn xung quanh, hình như là tìm kiếm ai đó, nó liền giơ tay lên cao vẫy vẫy. Hương cũng nhìn nó rồi mỉm cười, nhưng chợt nhớ đến điều gì đó, cô chuyển ánh mắt sang hướng khác, bước đi thật nhanh. Nó đứng buồn thiu nhìn theo bóng Hương, hình như cô ấy vẫn đang giận nó, nhưng biết làm sao được, nó không thể phản bội Tổ quốc Lương Văn Chánh!

Mà chắc là Hải Ninh cũng tới rồi nhỉ? Mặc kệ chuyện gì đã xảy ra, nó cũng muốn gặp cậu ta. Nó liền chạy theo hướng lúc nãy Hương đi, đưa mắt nhìn quanh. Đúng, cậu ta tới rồi, nhưng mà còn có cả...Hải Châu. Cô ấy mặc một chiếc váy ngắn trẻ trung, tóc buộc đuôi gà trông thật đáng yêu. Hai người họ ngồi trên hàng ghế cạnh sân bóng, thân mật nói chuyện với nhau.

-Chân phải của anh vẫn còn đau đúng không? Lát nữa đừng có quá nhé!- Hải Châu nói, giọng ngọt ngào quan tâm.

-Ừ, anh biết!

Hải Ninh nhìn cô, chợt nhớ ra hôm nay là thứ ba, cậu hỏi:

-Chiều nay em không đi học sao?

-Em...em xin nghỉ!

Giọng Hải Châu hơi căng thẳng, cô sợ Hải Ninh sẽ giận, nhưng không ngờ cậu ta chỉ nhẹ nhàng nói:

-Lần sau đừng làm vậy! Việc học của em quan trọng hơn!

-Vâng, em biết rồi ạ!

Hải Châu cười, gương mặt xinh xắn rạng ngời hạnh phúc. Nhìn họ như vậy, nó thấy rất khó chịu. “Quan tâm nhau nhỉ? Bản thân mình ngày trước toàn trốn học đi hút thuốc, còn kéo cả mình vào, vậy mà giờ còn bày đặt lên mặt! Churong cả mặt!”

Nó không thèm nhìn nữa, mà cũng chẳng có chuyện gì để nói với cậu ta, nó đành quay về chỗ của mình. Đang đi thì lại gặp Xuân Trúc, cô ấy đang thân người nhìn về phía góc sân đối diện. Nó tò mò đưa mắt nhìn theo, ở đó...

Hải Minh ngồi trên ghế, còn một người con gái khác thì đang cầm khăn lau mồ hôi trên mặt cậu ta. Nó nhìn kĩ thì nhận ra đó là Thùy Trang, bí thư lớp 12 Hóa 1, lúc đi sinh hoạt trong đội tình nguyện nó cũng hay gặp chị ấy. Tên Hải Minh này cũng cao tay thật!

-Lát nữa cố gắng đá cho tốt, cả trường trông cậy vào em đấy!

-Vâng, trận cuối rồi, em sẽ cố hết mình!

-Nếu có mệt thì nhìn lên dây ghế bên phải trên khán đài nhé! Chị sẽ tiếp thêm sức mạnh cho em!

-Chị đừng ngồi ở đó, nắng lắm! Qua bên này nè!

Cậu ta vô tình chỉ tay về chỗ Xuân Trúc và nó đang đứng. Bốn mắt giao nhau, chỉ đúng 1 giây, cậu ta liền quay đi.

-Không thì ngồi bên kia cũng được! -Cậu chỉ hướng đối diện.

-Chị biết rồi, cảm ơn em nha!

Nói rồi Trang cúi xuống, đặt một nụ hôn lên má Hải Minh, còn cậu ta thì nhìn chị ấy, mỉm cười âu yếm.

“Hai người này thật là, có biết đây là nơi công cộng không vậy? Ôi đau mắt quá! Đến mình là người ngoài còn thấy khó chịu, vậy còn...” Nó nhìn sang Xuân Trúc, đôi môi cô ấy mím chặt, hai tay cũng siết chặt vào nhau. Trong lúc này, dường như nó rất thấu hiểu và thông cảm với cô ấy~Hai người cùng cảnh ngộ~ Nó liền nắm tay Xuân Trúc kéo đi.

-Đi thôi, tụi mình đi xem thử sự huynh và đội của trường mình chuẩn bị xong chưa nhé?

Hai người đứng trước phòng thay đồ của nam, ngập ngừng một lúc nó mới đưa tay gõ cửa.

-Vào đi!

Nó đẩy cửa bước vào, kéo theo Xuân Trúc, này giờ cô ấy cứ ngẩn ra như người mất hồn. Bên trong khá là nhộn nhịp, có vẻ như cả đội đã chuẩn bị sẵn sàng, tinh thần khá thoải mái, đang trao đổi với nhau vài chiến thuật thi đấu. Nó bước đến chỗ Trọng Tuyên, đưa cho anh chai nước.

-Sự huynh, nước của anh nè!

-Anh cảm ơn nhé, sự muội chu đáo quá!

Bên cạnh có người nhìn thấy liền chu môi lên vẻ ghen tị:

-Ông trời thật là bất công! Minh cũng là nam nhân, cũng cùng một tuổi, cùng một lớp một trường, cũng tên Tuyên như người ta mà sao mình lại bạc mệnh thế này cơ chứ!

Nhìn gương mặt đầy biểu cảm đó, nó thấy thật là buồn cười:

-Quốc Tuyên sự huynh, em cũng định lấy một chai cho anh nhưng sợ anh không thèm!

Cậu ta liền xua tay:

-Em đã không có lòng thì thôi, đừng nói vậy tội nghiệp anh chứ!

-Tại em thấy Ngân sự tỷ...

-E hèm...Ai nói xấu gì tôi đấy?

Chương 49

Cánh cửa hé mở, một người con gái có gương mặt thanh tú bước vào, tay cầm theo một chai nước. Nó vội chạy lại nắm tay chị ấy, nhanh miệng mách lẻo:

- Sư tỷ, chị phải coi chừng sư huynh, anh ấy lảng nhãng lắm!

Thủy Ngân trừng mắt nhìn người kia, cao giọng cảnh cáo:

- Cậu ta dám!

- Ngân, cậu đừng nghe Ngọc nói linh tinh. Tầm thân trong trắng này chỉ dành riêng cho cậu thôi!

“Ôi, nghe buồn nôn quá!”, người này rõ ràng là không biết ngượng.

- Vậy cậu thề đi, nếu nói dối thì lát nữa ra sân cậu sẽ bị cầu thủ đội bạn đá gãy chân!

“Cậu đúng là độc như Hg!”- cậu ta lẩm bẩm.

- Được thôi, tớ thề! Tớ có gãy chân thì cũng không sao, nhưng chỉ sợ là trường mình lại mất đi một trụ cột thôi!

Nhìn cái bộ mặt vênh váo của Quốc Tuyên, Thủy Ngân chán ghét đội cho cậu ta một gáo nước lạnh:

- Trụ cột cái con khi! Cậu không đá vào lưới của Thiện Long là tớ đã mừng rồi!

Thiện Long là thủ môn của đội, Quốc Tuyên nghe đến đó liền xịu mặt:

- Có bạn gái nào lại đi nói bạn trai mình như thế chứ? Ôi đau lòng quá!

- Ai thêm làm bạn gái cậu, thích thì đi tìm mấy em chân dài váy ngắn ngoài kia kia! - Thủy Ngân giận dữ. Haizz, hình như những lời nói đùa của nó lại gây họa rồi!

- Bọn họ ấy à, chỉ như những phân tử khí nhỏ bé không màu không mùi...

- Ý của cậu là ôxi hả? Không có thì họ thì cậu không sống nổi đúng không? Còn tớ là chất độc chứ gì (Hg)?

- Không, không phải vậy đâu, cậu là Ngân, là Au của tớ!

- Hừ, dẻo mềm vừa thôi, bảo sao mấy cô đó không bám theo?

- Nhưng trái tim nhỏ bé này chỉ đủ chứa một mình cậu thôi!

- Hừ, ai thêm tin!

Nói là nói vậy nhưng mà Thủy Ngân lại cười, hai người này thật là trẻ con quá. Trọng Tuyên nhìn họ, lắc đầu:

- Hai người làm ồn quá đấy!

- Thủy Ngân này, hình như có người đang ghen tị với hai đứa mình đây!

Đúng vậy, hôm nay đâu phải lễ tình nhân, sao đi đâu cũng gặp mấy cảnh khiến FA phải đau lòng thế này cơ chứ?

- Ở đây hơi ngột ngạt, em ra ngoài một lát nhé!

Xuân Trúc không thể ở đây thêm nữa, vừa nói xong liền chạy đi. Nó đang định đuổi theo thì bị sư huynh ngăn lại:

- Cứ để nó ở một mình cho thoải mái!

3 giờ rưỡi, trận đấu bắt đầu. Nó tìm một hàng ghế ở dưới để xem cho rõ nhưng đều không còn chỗ trống, đành lên phía trên ngồi. Nhưng ngồi ở đó cũng chả khá hơn là mấy, một oan hồn lại đến làm phiền nó.

-Ngọc, cho tớ ngồi với nhé?

Bạch Tôn Nguyên cũng mặc áo thể thao đồng phục của đội tuyển nhưng mà cậu ta chỉ là thành viên dự bị. Xem ra hôm nay tâm trạng cậu ta rất tốt, không còn ủ rũ như mấy ngày trước.

-Thích thì kiểm chỗ khác mà ngồi! Chỗ này là của Xuân Trúc rồi!

-Bên trong cậu còn chỗ kia!

Nói rồi cậu ta liền chen vào. Đến khi nó có phản ứng liền đập vào chân cậu ta một cái.

-Ôi, sao cậu ác vậy!

-Đáng đời cái đồ vô duyên!

-Người ta thích ngồi cạnh cậu mà!

-Cậu thích chứ tôi đâu có thích!

Hắn không bận tâm lời nó nói, đưa tay véo má nó:

-Ngọc à, hôm nay cậu rất xinh đó!

-Thôi đi, nghe ghê quá!

Nếu như không biết Bạch Tôn Nguyên là... thì nó đã sớm cho đi cậu ta đi đâu thai kiếp khác rồi. Nó vội đẩy hắn ra, rồi lấy tay chùi chùi má mình.

Nó không biết rằng những hành động thân mật giữa mình và Bạch Tôn Nguyên đã vô tình đập vào mắt của một số người, khiến cho họ cảm thấy rất khó chịu.

Dưới sân, trận đấu vẫn diễn ra quyết liệt. Hiện tại, đội của trường Lương Văn Chánh đang chiếm ưu thế hơn một chút. Sau một hồi tranh chấp, Quốc Tuyên giành được bóng, chuyển sang cho Trọng Tuyên. Anh khéo léo giữ bóng rồi sút một cú thật mạnh, quả bóng bay về phía khung thành, nhưng thủ môn đội bạn đã bắt được. Trên khán đài vang lên tiếng hò reo, vui mừng có, tiếc nuối có. Nó cũng có hơi thất vọng một chút, nhưng không sao cả, thời gian vẫn còn nhiều mà!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Trận đấu tiếp tục, lần này cục diện đã thay đổi, quả bóng trở lại với đội trường Nguyễn Thái Bình. Hải Ninh giữ bóng, định chuyển cho đội của mình nhưng bị Hải Minh chặn lại. Cậu ta cướp lấy bóng rồi chuyển cho Trọng Tuyên. Anh khéo léo điều khiển quả bóng, lần lượt vượt qua các cầu thủ đội bạn, bóng lại lần nữa lần đến cạnh khung thành. Hải Ninh thấy vậy liền đẩy Hải Minh qua một bên, chạy theo quả bóng rồi bất ngờ đập vào chân Trọng Tuyên. Bị tấn công bất thành công, anh không kịp tránh, đau đớn ngã xuống.

Trọng tài thổi còi, gương mặt ông có vẻ căng thẳng, không nỡ rút thẻ đỏ dù hành vi phạm lỗi đó quá trắng trợn. Vâng, vị trọng tài đáng kính đó chính là thầy Hoàng Văn Phát, giáo viên thể dục của trường THCS Nguyễn Hào Sứ. Ông lặng lẽ rút ra một tấm thẻ vàng ghi tên cậu ta vào.

Những cổ động viên của trường Nguyễn Thái Bình trở nên im lặng, họ không ngờ Hải Ninh, một người vốn điềm tĩnh lại có hành vi bạo lực như vậy. Còn nó thì lại rất giận, sao cậu ta lại ra tay nặng thế chứ? Nó rất lo cho sư huynh, vội chạy xuống dưới sân. Cùng lúc đó, Xuân Trúc cũng xuất hiện, hai người cùng với thầy Phước đưa Trọng Tuyên vào phòng nghỉ.

Y tá xem qua vết thương trên chân, cho biết Trọng Tuyên đã bị trật mắt cá chân, cần phải nghỉ dưỡng và điều trị. Nó đau lòng nhìn mắt cá chân của anh, chỗ bị thương đang sưng đỏ lên. Cô y tá vội đi lấy khăn sạch và đá lạnh để chườm.

Trọng Tuyên nhìn gương mặt đầy lo lắng của nó, trong lòng càng đau đớn hơn.

-Anh xin lỗi, anh không thể tiếp tục thi đấu! Anh đã phụ sự kì vọng của mọi người rồi!

Xuân Trúc nắm lấy tay anh, an ủi:

-Anh đừng buồn, sức khỏe của anh quan trọng hơn, anh nghỉ ngơi đi đã!

-Đừng đó sư huynh, những thành viên khác trong đội sẽ tiếp tục, thi đấu cho cả phần của anh!

Trọng Tuyên thật sự rất buồn, anh đã chuẩn bị cho trận đấu này rất kỹ, dành nhiều thời gian để tập luyện, nhưng thật không ngờ lại gặp chấn thương, mà việc này lại do tên nhóc đó gây ra, hẳn ta không đơn giản như anh nghĩ. Nghe những lời động viên từ hai sư muội, tâm trạng anh cũng khá hơn một chút. Anh tháo băng đội trưởng xuống đưa cho nó và dặn:

-Em giúp anh trao cho Hải Minh. Đội bạn rất mạnh, nhắc cả đội phải chú ý phòng thủ, khi có cơ hội thì phản công nhanh để họ không kịp trở tay. Nói Hải Minh cũng phải cẩn thận với Hải Ninh, có thể cậu ta sẽ không nương tay mà lại phạm lỗi. Được rồi, em mau đi đi!

-Sư huynh, em muốn ở lại đây với anh có được không?

Nó vẫn rất lo cho anh, lúc này anh cũng cần người ở bên mà! Nhưng Xuân Trúc đã kéo nó đứng dậy, nói nhỏ:

-Ngọc, ở đây đã có tớ rồi! Trận đấu sẽ diễn ra ngay, cậu mau ra ngoài đó đi, chứ tớ không...

Xuân Trúc ngập ngừng không nói ra nhưng nó hiểu, cô ấy không muốn chạm mặt với Hải Minh. Nó miễn cưỡng đứng dậy, bây giờ không phải lúc để dùng dằng lười thôi. Phải ưu tiên cho trận chung kết này, vì chức vô địch mà trường đã bao lần để lỡ.

-Sư huynh, anh nghỉ ngơi cho tốt nhé, hết hiệp một em sẽ quay lại!

Trở lại với trận đấu, thầy Phước- huấn luyện viên của đội quyết định đưa Tôn Nguyên vào thay cho Trọng Tuyên. Còn nó thì tranh thủ thời gian gọi Hải Minh ra, đưa cho cậu ta chiếc băng đội trưởng rồi ghé vào tai cậu thuật lại lời dặn của sư huynh. Cậu ta gật đầu đồng ý rồi sau đó còn mỉm cười với nó, nó bối rối quay đi “Công nhận là hẳn ta rất đẹp trai, rất có sức hút, nhưng mà vẻ đẹp này hình như có vài phần quen thuộc thì phải?”

Trận đấu lại tiếp tục. Nó trở lại ngồi trên khán đài, chăm chú theo dõi diễn biến để lát nữa còn kể lại cho sư huynh nghe. Dưới sân, Quốc Tuyên thực hiện cú đá phạt nhưng không thành công. Kết thúc hiệp một, tỉ số vẫn là 0-0.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mỉm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Sang đến hiệp hai, đội Nguyễn Thái Bình tấn công dữ dội, nhưng vẫn không có bàn thắng nào được ghi. Hải Ninh bắt đầu tỏ ra mất kiên nhẫn, những cú sút rất căng nhưng không chính xác. Đang lúc tâm trạng bức bối, Hải Minh lại chắn ngay trước mặt giành bóng, cậu liền lấy tay đẩy hẳn ta một cái. Lực đẩy không mạnh nhưng thật không ngờ, Hải Minh ngã xuống, ôm lấy cánh tay kêu gào trong đau đớn. “Chết tiệt, tính ăn vạ sao?”

Hải Ninh lại phạm lỗi rồi, điều này quá rõ ràng, ai cũng nhìn thấy. Các cổ động viên trường Lương Văn Chánh la hét đòi trọng tài phải công bằng. Thầy Phát biết rõ, lần này Hải Ninh không cố ý nhưng trước áp lực của các cổ động viên và giáo viên, ông cũng không thể nhẹ tay như lần trước.

Thấy trọng tài lại rút ra một tấm thẻ vàng, một bên cổ động viên vui mừng reo hò, một bên lại lần nữa im lặng, thất vọng. Hương nhìn Hải Ninh, lòng cô lại thấy đau. Đây không phải là phong cách thi đấu của Hải Ninh, cậu ấy chưa bao giờ chơi xấu. Chuyện hôm nay là sao chứ, tính thần cậu ấy rất không ổn, phong độ cũng không được tốt như mọi khi!”

Còn nó thì chẳng quan tâm Hải Minh bị đau thật hay giả vờ, nó chỉ lặng lẽ nhìn gương mặt bất lực của Hải Ninh. Nhận hai thẻ vàng, cậu ta bị đuổi rồi. Nó không biết cảm xúc của mình lúc này là gì nữa, “Cậu ta không phải là Hải Ninh mà mình quen. Một người từng quan tâm che chở cho một con mèo con không thể làm ra những việc như vậy! Cậu ta thay đổi rồi!”

Hải Ninh rời sân trong sự tiếc nuối của mấy fan nữ, có mấy người còn ôm nhau khóc thút thít. Tự nhiên nó cũng đưa tay đặt lên ngực trái, chỗ đó rất đau...

Người thực hiện cú đá phạt lần này là Hải Minh, cậu ta không gây ra sai sót nào, quả bóng bay vào khung thành, lưới của đội trưởng Nguyễn Thái Bình rung lên. Trên khán đài, tiếng hò reo ầm ĩ không ngớt, nhất là khi nghe tiếng còi kết thúc trận đấu. Kết quả chung cuộc, trường Lương Văn Chánh thắng Nguyễn Thái Bình với tỉ số 1-0.

Trường mình thắng rồi! Ừ, đáng lẽ nó phải vui mới đúng chứ? Chẳng hiểu sao lúc này nó lại có cảm giác thất vọng. Nếu như đội bạn thắng, nếu như người ghi bàn là Hải Ninh, nếu nó có thể nhìn cậu ấy cười, nếu như người ở cạnh Hải Ninh lúc này là nó... liệu nó có thấy dễ chịu hơn không?

Trận đấu kết thúc rồi, trường mình đã thắng, nó vội quay về phòng nghỉ báo tin mừng này cho sư huynh. Vừa đi được một đoạn đã thấy phía bên kia có tiếng xì xào, rất nhiều người cũng tò mò chạy lại đó xem. Nó thì chẳng quan tâm mấy cái vụ lộn xộn đó, nó còn phải đi gặp sư huynh. Nhưng chợt nhận ra

một giọng nói quen thuộc, nó liền ngoái đầu nhìn lại.

-Đồ khốn nạn, anh chết đi!

Tiếp theo đó là một cú đấm không thương tiếc vào mặt người đối diện.

Nó vội chạy lại chỗ đó, cố chen qua lớp người đang bao vây như tường thành để vào bên trong. Ở giữa cái vòng nhốn nháo này là Hải Ninh và Hải Minh. Cú đấm vừa rồi khá mạnh, Hải Minh không kịp phòng bị gì, loạng choạng ngã xuống, trên khoe môi rướm vết máu. Nhưng rồi cậu ta nhanh chóng lấy lại thăng bằng, từ từ đứng lên, giọng nói đầy khinh bỉ:

-Cậu bị thần kinh đấy à? Thích đánh người lắm sao?

-Tôi chưa bao giờ đánh người vô tội!

-À, xem ra tôi đã làm gì đó đắc tội với cậu rồi nhỉ?

“Vì lúc này bị Hải Minh giờ trò nên giờ cậu ta trả thù sao? Thua trận này khiến cậu ta bức bối đến vậy à?”

Nghe những lời khiêu khích đó, Hải Ninh không còn giữ được bình tĩnh, mặc kệ có nhiều người ở đây, cậu cũng chẳng cần giữ thể diện, hét lên:

-Anh nghĩ mình là ai chứ? Được nhiều người thích thì ngon lắm sao?

-Ý cậu là sao?

-Chỉ với một lời nói không thích, không muốn làm bạn mà anh nhẫn tâm để cô ấy về một mình trong mưa sao? Anh có còn là người không vậy?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

“Cô ấy ư?...Là Hải Châu sao? Vì một người con gái mà cậu ta lại đánh người sao?”

Trong phút chốc, mọi sự day dứt trong lòng nó bay đi đâu mất hết. “Hóa ra là vậy, tình cảm giữa họ sâu đậm hơn mình tưởng!”

Nó nhìn quanh thì thấy Hải Châu đang đứng cạnh Hải Ninh, gương mặt cô trắng bệch ra, dường như đang rất hoảng sợ. “Nữ chính mà, sợ gì chứ! Lẽ ra cô ấy phải chạy ra can ngăn mới đúng, sao lại để hai người họ đánh nhau ở đây như vậy, nếu để thầy cô bắt gặp thì...”

Lúc này giọng Hải Minh có vài phần nghiêm túc hơn:

-Đây là chuyện riêng của bọn tôi, liên quan gì tới cậu chứ?

Những tiếng “ồ” rộ lên, ai nấy cũng đều rất tò mò về chuyện tình tay ba này, nhất là khi hai nam chính đều là những nhân vật tầm cỡ, một 9 một 10, còn người con gái kia là ai nhỉ?

-Cô ấy là bạn tôi, cũng là người mà tôi từng thích! Lẽ ra lúc đó tôi không nên để cô ấy đi theo một thằng tồi như anh, đồ khốn!

Hải Ninh nổi nóng đấm cho người kia một cú nữa nhưng lần này Hải Minh đã nhanh tay hơn, đấm vào mặt cậu trước. Hải Ninh ngã nhào xuống, Hải Châu hoảng hốt chạy lại đỡ liền bị cậu đẩy ra. Hải Minh loạng choạng đứng dậy, cậu ta quyết không chịu thua, muốn đánh cho Hải Minh một trận nhớ đời.

Nhìn bọn họ như vậy, nó rất lo lắng, nhưng nó có tư cách gì mà vào can chứ? Đến Hải Châu còn yên phận làm người ngoài cuộc...

Một cú đấm nữa giáng vào mặt Hải Minh. Nó đang phân vân chẳng biết làm sao thì đúng lúc này, nữ chính thật sự xuất hiện. Xuân Trúc khó khăn lắm mới chen vào được, cô vội chạy đến đứng giữa hai người, dang tay ra chắn cho Hải Minh. Rồi cô lại nhìn Hải Ninh, giọng cầu khẩn:

-Hải Ninh à, dừng lại đi! Mọi chuyện không phải như cậu nghĩ đâu!

-Sao cậu lại còn bênh hấn chứ? Cậu đau khổ chưa đủ sao?

Xuân Trúc quay lại nhìn Hải Minh rồi lại nhìn cậu, giọng buồn rầu:

-Đây là con đường mà tớ đã chọn, tớ chấp nhận! Hải Ninh, rất cảm ơn cậu nhưng chuyện này hãy để bọn tớ tự giải quyết!

Nói rồi cô cúi xuống đỡ Hải Minh dậy, mọi người thấy vậy cũng liền né sang một bên nhường đường cho họ. Hải Ninh đứng bất lực nhìn theo, đến khi họ đi khuất, cậu mới quay đầu, ánh mắt lại vô tình chạm phải đôi mắt long lanh của nó. Cậu ta liền quay lưng bước đi, Hải Châu vội chạy theo sau. Nhìn theo bóng họ, tim nó nhói đau.

Nó đứng ngây người, một lúc sau mới có phản ứng. “Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này? Hải Châu- Hải Ninh- Xuân Trúc- Hải Minh. . . một mớ bòng bong, mình bị họ quay như chong chóng, chả hiểu chuyện gì cả!”

Suy nghĩ một chút, nó vẫn quyết định không nghĩ nhiều nữa, lập tức đi gặp sư huynh. Nhưng vừa nghĩ đến sư huynh, anh ấy phải chịu đau đớn như vậy, lại còn không thể tham gia thi đấu, nó thấy rất bất bình, vội quay lại đi gặp Hải Ninh hỏi cho ra lẽ, chuyện đó... là cậu ta cố ý?

Nó đẩy cửa bước vào phòng thay đồ dành cho đội Nguyễn Thái Bình, may quá không phải thấy những cảnh không nên thấy! Hải Ninh đứng một mình trong đó, chống tay lên tường, đang suy tư điều gì đó, hàng mày khẽ nhíu lại.

-Hải Ninh, nói chuyện với tôi chút đi!

Cậu ta nghe giọng nó, cũng không thèm quay lại, nói:

-Tôi không có chuyện gì để nói với cậu hết!

-Không ư? Tại sao không nhận điện thoại của tôi? Sao cậu lại tránh mặt Hương?

Cậu ta không nói gì, đứng hơn là không muốn nói, mà cũng chả có gì để nói.

-Còn nữa, tại sao lúc nãy cậu lại làm vậy với sư huynh tôi, rồi còn đánh Hải Minh nữa! Từ bao giờ cậu lại trở thành kẻ ưa bạo lực thích đánh nhau như vậy hả?

-Vậy từ bao giờ mà cậu lại quan tâm đến tôi như thế? Nếu rảnh rồi lắm thì đi chăm sóc cho sư huynh cậu đi, chắc anh ta bị thương nặng lắm hả?

Nó cảm thấy rất đỗi ngạc nhiên khi nghe những lời đó, lạnh lùng, xa cách, mang theo vài phần mỉa mai. Chắc là cậu ta ghét nó lắm, nhưng tại sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Nó nhìn Hải Ninh chăm chăm, giọng nói đầy tức giận:

-Anh ấy bị như vậy chẳng phải do cậu gây ra hay sao?

-Là anh ta tự chuốc lấy!

Thật là khiến người ta tức chết mà!

-Này, cậu ăn nói ngang ngược như thế mà nghe được à?

-Tôi không rảnh để đôi co với cậu, ra ngoài đi!

-Sao tôi phải đi chứ, tôi còn chưa nói. . .

Nó còn chưa kịp nói hết thì cậu ta thân nhiên cười áo ra, nó vội quay đi.

-Cậu. . .cậu làm cái quái gì vậy?

-Trước khi vào đây thì cậu cũng phải biết đây là phòng gì chứ?

Đương nhiên nó biết, liền ngoan ngoãn ra ngoài đợi. Chưa đầy một phút sau, Hải Ninh xách ba lô đi ra. Nó níu lấy tay cậu ta, kéo lại.

-Khoan đã, chúng ta còn chưa nói xong mà!

-Nếu cậu muốn độc thoại thì tùy!

Cậu ta hất tay nó ra, tiếp tục bước về phía trước. Nó đang định đuổi theo thì Hải Châu xuất hiện, cô ấy nhìn qua nó rồi cầm chai nước đưa cho Hải Ninh, ngây thơ hỏi:

-Ai vậy anh?

-Không quen! Minh đi thôi!

-Vâng!

Một lần nữa nó lại đứng chôn chân nhìn theo họ. Từng bước, từng bước của họ như đập lên con tim nó. Nó thấy khó thở quá, liền đưa tay ôm ngực. Trong hơi thở nặng nề, những giọt nước mắt cứ thế tuôn rơi. “Hải Ninh, là tôi đã nhìn nhầm cậu rồi!”

...

Chấn thương của Trọng Tuyên cũng không nặng lắm, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi, vậy là không ảnh hưởng đến kế hoạch tham gia buổi tuyên truyền tới. Trong thời gian này, nó thường xuyên sang phòng anh giúp anh vài việc vặt. Mỗi lần nhìn sư huynh phải đi cà nhắc, nó lại thêm hận kẻ khốn nạn đó. Mà cũng tốt thôi, nếu hần không còn muốn làm bạn với nó nữa thì nó cũng chẳng việc gì phải níu kéo.

Hôm sau, vừa tới lớp, Xuân Trúc đã kéo nó ra khuôn viên trường. Nó cũng không ngạc nhiên lắm, ngồi xuống chiếc ghế đá, nó chờ đợi sự giải thích của cô ấy.

-Ngọc, cậu cũng quen Hải Ninh đúng không?

-Ừ, chỉ là...bạn cùng trường hồi cấp 2 thôi!

Xuân Trúc nhìn nó một hồi rồi cô mới ngập ngừng nói:

-Hôm qua, tớ định đi gặp Hải Ninh thì thấy... cậu với cậu ấy đang to tiếng với nhau. Thật ra thì... Hải Ninh vốn là người điềm đạm, trước giờ cậu ấy chỉ nổi nóng với người mà mình quan tâm, vậy nên...

-Ý cậu là cậu ta quan tâm tớ nên mới nổi nóng với tớ?

-Không phải vậy đâu! Ý tớ là Hải Ninh sẽ không hành động tùy tiện, giữa hai người nhất định là có hiểu lầm gì đó.

-Vậy còn việc cậu ta phạm lỗi với sư huynh rồi đánh nhau với Hải Minh thì sao? Rõ ràng là cậu ta cố tình làm vậy, không đúng sao?

Nó cảm thấy rất khó chịu, bất kể Hải Ninh làm ra việc gì thì mọi người đều bênh vực cậu ta, còn nó thì luôn là người làm sai, tại sao lại bất công như vậy chứ?

-Ngọc à, có lẽ cậu không biết, Hải Ninh và Hải Minh, họ... là hai anh em.

-Sao...sao có thể như vậy chứ? Chuyện này là sao, cậu nói rõ ra đi!

Làm sao mà tin được chứ? Tuy nhìn mặt thì cũng có chút giống nhau nhưng mà một người học ở Nguyễn Thái Bình, một người học ở Lương Văn Chánh, một người họ Nguyễn, một người họ Đặng, một người lạnh lùng ít nói, một người đào hoa năng nhút,... Nếu nói Xuân Trúc với sư huynh là anh em thì còn dễ tin hơn!?

-Bởi vì họ là anh em sinh đôi!

Trong phút chốc, nó trở nên rất hứng thú với đề tài này, phán ngay một câu:

-Chắc chắn là sinh đôi khác trứng!

Xuân Trúc liếc nhìn nó rồi lại nói tiếp:

-Sau khi bố mẹ li hôn, Hải Ninh sống với mẹ và đổi sang họ Nguyễn, còn Hải Minh sống với bố. Hai bên cũng sống chung trong một thành phố, thỉnh thoảng lại cùng nhau ăn một bữa cơm.

-Ra là vậy!

-Trong khoảng thời gian đó, Hải Ninh sống trong cô đơn, thiếu thốn tình cảm gia đình. Có lẽ do vậy nên tính cách cậu ấy không được hòa đồng, tuy hơi ít nói và khó gần nhưng cậu ấy là người tốt!

Nó gật gù, xem ra cuộc sống của cậu ta cũng không dễ dàng như nó nghĩ, phải chăng vì vậy mà cậu ta hút thuốc? Nhưng khoan đã, những chuyện này đâu liên quan gì đến việc cậu ta trở mặt với nó?

Vậy là tan tành rồi! Xuân Trúc vốn muốn giúp hai người họ làm hòa với nhau, nào ngờ...Thôi thì cứ để thuận theo tự nhiên vậy!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Một buổi trưa, như mọi khi, nó ngồi trong phòng học bài. Tay thì cầm cuốn sách Sử mà hồn thì lại thả vào mấy câu hát buồn vọng ra từ radio của chị sinh viên phòng bên.

“...I heard her face was white as rain

Soft as a rose that blooms in May

He keeps her picture in a frame

And when he sleeps he calls her name

I wonder if she makes him smile

The way he used smile at me

I hope she doesn't make him laugh

Because his laugh belongs to me

How could an angel break my heart ?

Why didn't he catch my falling star

I wish I didn't wish so hard

May be I wish our love apart

How could an angel break my heart?...”

Nó chăm chú lắng nghe, từng ca từ như đi vào trong tim nó. “Thiên thần ư, là ai nhỉ? Là chàng trai hay cô gái kia?”

Bỗng bên ngoài vang lên tiếng đập cửa rầm rầm, một linh cảm chẳng lành, nó đứng bật dậy, “Gì chứ? Sao giống xã hội đen đi đòi nợ quá vậy? Mình đâu có gây thù chuốc oán với ai đâu nhỉ?”

-Ngọc, cậu chết dí ở trong đó rồi à? Mau mở cửa cho tớ nhanh lên!

Là giọng của Hương, nó vội chạy đi mở cửa, chả biết nó khóa cửa từ khi nào nữa!

Gương mặt Hương đầm mồ hôi, cũng phải thôi, đang giữa trưa mà! Hình như cô ấy đi rất vội, có chuyện gấp sao?

-Ồ, hôm nay sao rông lại đến nhà tôm thế này? Không phải sắp có bão đấy chứ?

Nhìn cái bộ mặt vô tư đùa cợt của nó, Hương không giấu được sự khó chịu:

-Rông tôm cái đầu cậu! Điện thoại của cậu đem đi trưng bày rồi à, sao tớ gọi mãi không được vậy?

-À, cậu nhắc tớ mới nhớ!

Nó vội chạy đi lấy cái điện thoại đang sạc ở góc phòng, mở ra xem.

-Hi hi, xin lỗi cậu nhé! Nó bị mát rồi, mỗi lần sạc pin là tớ phải tắt máy!

-Hừ, cứ làm như mình là người nổi tiếng không bằng, muốn gặp mặt thì phải tới tận nơi!

Nó chỉ cười cười, xem điện thoại xong, ánh mắt liền trở nên hốt hoảng.

-13 cuộc gọi nhớ! Cậu. . .có chuyện gì mà gọi tới nhiều vậy?... Hi hi nhớ tới quá hả?

-Tớ thèm mà nhớ cậu! -Giọng Hương nghiêm trọng- Ngọc, cậu có biết Hải Ninh xảy ra chuyện gì không?

Nhắc tới cái tên đó, máu trong người nó lại sôi lên, giọng nói cũng trở nên khó chịu:

-Cậu ta có chuyện gì thì làm sao tớ biết được chứ? Mà sao cậu cứ hỏi tới mấy câu hỏi chẳng liên quan vậy? Tớ đâu phải mẹ cậu ta!

-Tại tớ. . .tớ nghĩ cậu biết lý do. Hải Ninh, cậu ấy. . .xin nghỉ học rồi!

Nó không tin vào tai mình nữa, ngớ ngẩn hỏi lại:

-Nghỉ học ư? Hải Ninh á?

-Ừ. Tớ không biết cậu ấy xin nghỉ từ khi nào, chỉ biết sáng nay khi thủ tục đã hoàn thành, thầy chủ nhiệm mới nói cho cả lớp biết.

Nó không hiểu cảm xúc của mình lúc này là gì, tự nhiên cười lên, giọng nói bình thản:

-Ha ha, được lắm, cậu ta thích thì cứ nghỉ đi, chuyển đi đâu thì tùy! Nhưng chuyện này đâu liên quan gì đến tớ? Cậu vội vã đến đây chỉ để nói với tớ chuyện này thôi sao?

Nghe nó nói vậy, Hương không còn giữ được bình tĩnh nữa, quát vào mặt nó:

-Nguyễn Mai Ngọc, tớ thật không ngờ cậu lại trở nên như vậy! Cậu nói thế mà nghe được à? Hải Ninh không phải bạn của cậu sao? Dù có xảy ra chuyện gì thì cậu cũng không thể vô tình như vậy được!

-Cậu nói tớ vô tình sao? Chính cậu ta là người không muốn làm bạn với tớ, cậu ta nói không quen biết tớ, cậu ta xem tớ như một con ngốc!

Nó giận dữ hét lên, chuyện này khiến nó mệt mỏi lắm rồi. Hương lo lắng nhìn nó, hiếm khi thấy nó nổi điên như vậy, mới lúc này còn nói nói cười cười. . .

-Cậu bình tĩnh đã, nhất định là có hiểu lầm gì đó, nếu không thì sao tự dưng cậu ấy lại. . .

-Hiểu lầm, hiểu lầm! Làm gì có cái hiểu lầm nào ở đây? Sao mọi người không nói thẳng ra đi, là tớ đã làm sai, là tớ không tốt nên cậu ta mới không thèm nhìn mặt?

-Không, tớ không có ý đó đâu!

Hương đau lòng lau những giọt nước mắt trên mặt nó, nó vốn yếu đuối hơn mọi người tưởng.

Trong cục diện bế tắc này, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, là Xuân Trúc gọi đến. Tuy tâm trạng không tốt nhưng nó vẫn cố lấy lại chút lý trí, ấn nút nhận.

-Ngọc, cậu mau đến sân bay đi! Hải Ninh sắp đi rồi!

-Gi. . .gì cơ?

-Cậu ấy chuẩn bị đi Nhật rồi, chuyến bay lúc 2h rưỡi!

-Tớ. . .

Nó nhìn đồng hồ trên tường, 2h rồi!

Ở đầu dây bên kia, Xuân Trúc hối thúc nó:

-Nhanh đến đây đi, đừng để sau này phải hối hận!

Nó đột nhiên cúp máy, vút điện thoại lên giường rồi ngồi phịch xuống, thù người ra. Hương ngạc nhiên nhìn nó:

-Cậu sao thế? Có chuyện gì à?

-Hải Ninh sắp đi Nhật rồi, 2h rưỡi thì bay.

Hương nhìn lại đồng hồ, vội kéo tay nó:

-Vẫn còn kịp mà, tớ đưa cậu đi!

-Tớ...tớ không muốn đi, cậu thích thì đi một mình đi!

-Cậu không muốn cũng phải đi với tớ, nhanh lên!

Lần này Hương quyết không nhượng bộ, một mực kéo nó đi cho bằng được.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

2h 20 phút tại sân bay thành phố, trời vẫn còn nắng gay gắt. Sau một hồi ngó nghiêng, Hương cũng tìm được nơi cần tìm, vội kéo nó chạy lại đó. Xuân Trúc nhìn thấy họ liền vẫy tay, rồi cô lại liếc nhìn Hải Ninh, khuôn mặt cậu ta không chút biểu cảm. Ở đó còn có Hải Minh, Hải Châu và một người phụ nữ khoảng trung niên, dáng vẻ thanh lịch, nó mơ hồ đoán đó là mẹ cậu ta.

Trong khung cảnh li biệt đó, Hải Châu nín lấy cánh tay Hải Ninh, giọng nài nỉ:

-Anh đừng đi có được không?

-Việc này không phải một mình anh quyết!

Đôi mắt cô đỏ hoe nhìn cậu ta, bắt lực hỏi:

-Khi nào thì anh trở lại vậy? Em nhất định sẽ chờ anh!

-Em không cần phải làm vậy! Anh sẽ định cư ở đó, không về đây nữa!

Hải Châu không nói gì nữa, ôm mặt khóc thút thít. Bên cạnh đó, bác gái đang dặn dò Xuân Trúc và Hải Minh vài thứ, xem ra quan hệ giữa họ đã khá hơn rồi, còn nó và Hải Ninh, khoảng cách giữa hai người dường như là càng ngày càng xa. Nó đứng chôn chân một chỗ, không biết nên làm gì, có cảm giác như mình là người thừa ở đây, đành kéo Hương, nhỏ giọng nói:

-Chúng ta về thôi!

-Đã đến đây rồi, về là về thế nào chứ?

Nói rồi Hương kéo nó đến chỗ mấy người kia, cô phải làm rõ chuyện này trước khi cậu ta rời đi. Đến trước mặt Hải Ninh, cô nhìn thẳng vào mắt cậu ta, giọng oán trách:

-Hải Ninh, cậu định cứ thế mà đi à? Sao không nói cho bọn tôi biết?

-Tôi đi hay ở cũng đâu liên quan gì đến các cậu?

-Cậu...

Hương cứng họng không biết phải nói gì, người trước mặt cô lúc này không còn là Hải Ninh ca ca trong lòng cô nữa. Nó chứng kiến cảnh đó thì không nhìn được, bước lên một bước, lạnh lùng nói:

-Đừng, cậu thích đi đâu thì tùy, bọn này không quản! Đi đi, đi càng xa càng tốt, đừng bao giờ để tôi gặp lại cậu nữa!

Hải Ninh nhìn nó, ánh mắt khinh bỉ:

-Tôi cũng không có ý quay về, càng không có ý định gặp lại cậu! Vĩnh biệt!

Nói rồi cậu ta quay người, kéo vali bước đi.

-Mẹ, đến giờ rồi, chúng ta đi thôi!

-Ừ!- Rồi bác ấy quay sang nhìn mấy người còn lại- Ta đi đây, các con ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe, ráng mà học tập! Có dịp...ta sẽ về!

Hải Minh bước lên ôm mẹ, dịu dàng nói:

-Mẹ và em lên đường bình an! Đến nơi thì gọi điện cho con nhé!

-Được rồi, được rồi! Mấy đứa ở lại mạnh giỏi!

Nói rồi bác kéo hành lý bước vội đi, tránh để mọi người nhìn thấy những giọt nước mắt của mình. “Vĩnh biệt quê hương này, có lẽ tôi sẽ không bao giờ trở lại!”

Nó và Hương thần thờ nhìn theo bóng hai người họ, tuy nó rất giận Hải Ninh nhưng biết tin cậu ta đi, nó vẫn cảm thấy hụt hẫng, không đành lòng. Ai đó có thể nói cho nó biết, tại sao mọi chuyện lại ra nông nỗi này?

Sau khi hai người họ đi khuất, Hải Minh liền lạnh lùng rời đi, cũng chẳng thèm nhìn Xuân Trúc lấy một lần. Xem ra bọn họ cũng chẳng khá hơn nó là mấy!

Hải Châu thì vừa đi vừa khóc, thế là tan tành mối tình đầu đẹp như mộng của cô rồi! Lúc đi qua nó, cô nhìn nó, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, cô không còn tâm trạng để tán gẫu với bất kì ai nữa! Hôm nay Hải Ninh đi Nhật, cô lại xin nghỉ học, hơn nữa chiều nay lại có bài kiểm tra 1 tiết môn Hóa của thầy Huy, ai đó có thể nói cho cô biết hôm nay là ngày gì không?

Nhưng xét tổng thể mà nói, người có tâm trạng không tốt nhất bây giờ là nó. Hương nhìn sắc mặt như đưa đám của nó, đề nghị đưa nó về nhưng nó không chịu. Nó chạy lại chỗ Xuân Trúc đang đứng, chắc chắn cô ấy biết rõ việc gì đang xảy ra.

Ba người vào một quán kem gần đó. Phục vụ bê ra li kem dâu mà nó thích nhưng nó không thể nuốt nổi, ánh mắt chỉ mong chờ câu trả lời từ Xuân Trúc. Có phải nó sẽ không bao giờ còn được gặp lại Hải Ninh nữa?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56

Xuân Trúc nhìn nó và Hương, khẽ thở dài. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, quá bất ngờ, đến giờ cô cũng không thể tin Hải Ninh đã đi xa, liệu cô có còn được gặp lại cậu ấy?

-Xuân Trúc, rốt cuộc cậu có biết tại sao Hải Ninh lại quyết định đi Nhật không? -Nó thật sự muốn biết, liệu có phải do ghét nó mà cậu ta lại bỏ đi hay không.

-Thật ra thì, người muốn đi Nhật là bác gái, không phải cậu ấy!

-Hả??? Hương và nó kinh ngạc thốt lên.

-Nhưng với bản tính của cậu ta, nếu đã không thích thì làm sao mà ép được?

Đúng vậy, đó là điều Xuân Trúc đau lòng nhất. Khi vừa nghe mẹ đề xuất việc đi Nhật, Hải Ninh đã không hề phản đối, còn nhanh chóng giúp bác ấy thu dọn đồ đạc và rút học bạ xin nghỉ học. Đến bác ấy cũng không thể hiểu nổi tại sao con mình lại chấp nhận một cách dễ dàng như vậy, bà còn tưởng là dù có nói hết lời hết lẽ nó cũng không chịu đi. Nhưng nỗi đau trong lòng bà lớn hơn, bà không còn nghĩ được nhiều nữa, dù biết như vậy là thật ích kỉ.

-Bà ngoại của Hải Ninh vừa mất, tang lễ mới cử hành xong. Bác gái lại biết tin bố Hải Ninh sắp tái hôn, bác ấy đã hoàn toàn suy sụp.

Xuân Trúc liếc nhìn biểu hiện trên gương mặt nó, ngừng một chút rồi nói tiếp:

-Vậy mà vừa rồi hai anh em họ lại đánh nhau khiến bà rất giận. Mọi thứ đều trở nên tồi tệ và thật là bế tắc. Dường như nơi đây đã không còn gì khiến bà lưu luyến nữa nên mới quyết định ra đi... Tớ không biết giữa các cậu có chuyện gì nhưng tớ chắc rằng Hải Ninh cũng chẳng sung sướng gì đâu!

Nó lặng thinh suy nghĩ, một đứa trẻ từ nhỏ đã sống trong một gia đình êm ấm hạnh phúc như nó không thể hiểu hết được những nỗi đau đó. Bỗng dưng nó lại hận mình thật vô tâm, còn nói những lời khó nghe đó làm tổn thương cậu ấy. Nhưng giờ này hối hận thì đã quá muộn, Hải Ninh đi thật rồi, và... sẽ không trở lại nữa!

Hương đưa nó về lại nhà trọ. Bước vào phòng, nó ngồi phịch xuống giường, trông nó cứ như là người vừa bị lừa hết tiền vậy! Hương ngồi xuống cạnh nó, nhẹ nhàng an ủi:

-Đừng buồn nữa, mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi!

-Hương, có phải tớ rất xấu xa, rất ích kỉ không? Vậy nên Hải Ninh mới ghét tớ, mới bỏ đi!

Hương đau lòng nhìn nó, trong chuyện này cũng đâu có ai vui vẻ.

-Cậu đừng nghĩ vậy, vừa nãy Xuân Trúc cũng nói rồi mà, không phải lỗi của cậu!

Hương biết, nó sẽ không bao giờ cố tình làm tổn thương người khác, nhưng cái tính vô tâm vô tư của nó thì đến cô còn thấy mệt mỏi nữa là! Hương lặng lẽ suy nghĩ “Mọi chuyện bắt đầu thay đổi từ sau kì nghỉ Tết, nhưng trong thời gian nghỉ lễ thì bọn họ không hề gặp nhau, vậy trước đó chắc chắn là đã có chuyện xảy ra. À hôm 14 tháng 2...” Ngập ngừng một chút, Hương cố tìm vài từ dễ nghe để thăm dò:

-Tớ không có ý trách cứ gì cậu, nhưng cậu thử nhớ lại xem, cậu có vô tình làm gì đó không?

-Tớ đã nói rồi, trước đó tớ không hề gặp cậu ta, giữa bọn tớ không hề có bất cứ mâu thuẫn nào cả!

-Vậy ngày 14 tháng 2, ngày lễ tình nhân ấy, cậu có đi đâu, làm gì đặc biệt không?

Nó mơ hồ nhớ lại, hình như hôm đó là thứ 7, ngày học cuối cùng của năm cũ, nó vẫn đi học bình thường. Trưa thì về nhà trọ, ăn cơm xong thì lại học bài, chiều thì đi học thêm. Còn tối, hình như là... “Thôi chết, không lẽ cậu ta đã nhìn thấy cảnh đó? Không phải vậy chứ?”

-Cậu nhớ ra rồi chứ?

-Không...không có gì...đặc biệt cả! Nhưng sao...sao cậu lại nghĩ chuyện này có liên quan tới tớ chứ?

Hương khẽ thở dài nhìn nó, chuyện đã vậy rồi, cũng không cần phải giấu nó làm gì.

-Cậu trả lời câu hỏi của tớ trước đã, sao lúc biết Bạch Tôn Nguyên định chuyển trường, cậu không phản ứng như bây giờ?

-Hai chuyện này giống nhau sao? Thứ nhất, Bạch Tôn Nguyên vẫn chưa chuyển đi. Thứ hai, cậu ta chỉ đi Sài Gòn. Thứ ba, cũng là vấn đề quan trọng nhất, cậu ta không quay lưng trở mặt với tớ!

Nói với nó đúng là bằng thừa! Hương lắc đầu chán nản:

-Ngọc, tớ tin cậu nhưng tớ cũng cũng tin tưởng Hải Ninh. Cậu muốn biết tại sao chuyện này lại liên quan đến cậu ư? Là vì người mà Hải Ninh thích chính là cậu!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Đôi mắt nó mở to cực đại nhìn Hương, trái tim lệch đi một nhịp nhưng cũng rất nhanh phản ứng lại, không thể nào!

-Hừ, làm gì có chuyện đó! Cậu đang kể tớ nghe chuyện ngôn tình đấy à?

Được rồi, đã vậy thì cô nên nói thẳng ra tất cả.

-Hải Ninh đã làm rất nhiều chuyện vì cậu, cậu biết chứ?

-Chuyện gì cơ?

-Cậu có biết tại sao năm nay cậu ấy không tham gia giải đá cầu trẻ không?

Nghe vậy nó ngạc nhiên hỏi lại:

-Chẳng lẽ chuyện này liên quan tới tớ?

Nói ra thì chuyện đó cũng hơi dài dòng, trừu tượng, thôi thì cô sẽ kể chuyện khác đơn giản hơn. Suy nghĩ một chút, à có lần...

-Thật ra thì lần đó, cái hôm trời mưa đó...Cái ô ở phòng bảo vệ gì đó, là của Hải Ninh, không phải của tớ!

-Chuyện này, sao lúc trước cậu không nói cho tớ biết?

-Thì tớ đâu có nghĩ cậu lại ngốc như vậy! Cậu tưởng tớ sẽ bỏ học mà đạp xe mấy chục cây số, đem ô đến cho cậu sao? Xin lỗi nhé, tớ đâu phải Bò tát! Chỉ có cậu ấy mới có thể vì cậu mà làm vậy thôi!

Nó ngây người ra ngẫm nghĩ, “Phải rồi, hôm đó mình đi học thì bọn họ cũng đi học! Mình thật sự không nghĩ ra điều này!”

Hôm đó, đang trong giờ học thì trời đổ mưa. Hương ngồi trong lớp nói vu vơ rằng có thể nó lại quên đem ô, mà nó hề mắc mưa thì lại rất dễ bị cảm. Có người nghe vậy liền xin nghỉ rồi chạy vụt đi, Hương không biết cậu ta định làm gì. Đến khi nó về nhà rồi lại rồi rít cảm ơn thì cô mới hiểu ra. Haizz, cô cũng khổ tâm vì đứa bạn thân này lắm chứ!

Thấy nó lặng thinh không nói gì, Hương tiếp tục tấn công:

-Còn cả ngày Valentine kia nữa, Hải Ninh hỏi tớ loại sô cô la mà cậu thích, chẳng phải là cậu ấy muốn tặng quà cho cậu sao?

-Hôm đó, tớ...tớ không biết! Nhưng chỉ vậy mà cậu nói người ta thích tớ sao? Cậu đừng suy diễn, mọi chuyện qua rồi thì cứ để nó qua đi!

Nó quay sang một bên, dường như không muốn nói chuyện nữa. Nhưng Hương thì chưa muốn dừng lại, cô không đành lòng nhìn họ như vậy. Cô bước qua ngồi đối diện với nó, nói rõ từng chữ:

-Không phải là tớ suy diễn, chính Hải Ninh đã thừa nhận điều đó!

-Thật á???- Nó nhìn Hương đầy ngạc nhiên.

-Cậu còn nhớ cái lần cậu giấu tớ xuống khu nội trú cũ...

-Ừ, tớ nhớ chứ!

Đương nhiên là nó nhớ, Hương đã rất giận, nó còn tưởng là cô ấy sẽ tuyệt giao với nó luôn. Chuyện đó cuối cùng cũng êm xuôi, là nhờ...Hải Ninh giải quyết!

-Tớ không nghĩ là sẽ bỏ qua cho cậu dễ dàng như vậy, nhưng Hải Ninh đã nhận hết trách nhiệm, cậu ấy nói cậu ấy thích cậu, tất cả lỗi lầm đều là của cậu ấy...

Nghe mấy lời này, lòng nó lại đau hơn, tại sao đến giờ nó mới biết mấy chuyện đó chứ?

Hương lại nói tiếp, nói hết những nỗi lòng cô chưa bao giờ nói với ai, kể cả nó.

-Nói ra chắc cậu không tin, đó là lần đầu tiên tớ được nói chuyện với Hải Ninh, mà lí do lại là vì cậu! Nhưng ai bảo cậu ấy là thần tượng của tớ, ai bảo cậu là bạn thân nhất của tớ? Tớ đã nghĩ rằng hai người sẽ thành đôi, sẽ hạnh phúc...

-Hương, tớ xin lỗi, tớ không biết điều đó!... Nhưng mà bây giờ... những chuyện đó còn quan trọng sao, cậu ấy không cần tớ nữa rồi!

-Tớ biết cậu cũng thích cậu ấy mà, đúng không?

-Tớ, tớ không biết!

Nó không nhớ đây là lần thứ mấy nó nói câu “không biết” nữa, nó thật sự rất hoang mang. Hương nhìn nó, cô cũng mệt mỏi vì nó lắm rồi.

-Nếu những điều đó còn chưa đủ thì tớ nói với cậu một bí mật cuối cùng: Hải Ninh chính là mối tình đầu của tớ! Nhưng chỉ vì cậu mà tớ phải từ bỏ. Vậy nên cậu đừng làm những việc ngu ngốc để rồi sau này phải hối hận, cũng đừng khiến tớ phải hối hận vì đã chúc phúc cho hai người! Tớ nói hết rồi đây, cậu muốn nghĩ sao thì tùy!

Nói rồi Hương quay lưng bỏ về, đó là tất cả những gì cô có thể làm cho nó. Quyết định là ở nó.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Cả ngày hôm đó, nó ngồi một mình trong phòng. Cuộc đời nó sao mà giống truyện ngôn tình quá vậy?

Tối đến, nó vẫn ở lì trong đó, chẳng buồn làm bất cứ thứ gì, chỉ ngẩng đầu nhìn những vì sao ngoài cửa sổ. Giờ thì nó đã biết, thế nào gọi là cô đơn,

trống trải, là đau khổ nhớ nhưng. Nó không thể tưởng tượng được, ngày mai của mình sẽ ra sao nữa.

-Ngọc!

Nghe tiếng gọi, nó giật mình quay lại.

-Sur huynh?

Mấy ngày nay, do một số chuyện, hai người không gặp nhau, cũng không nói chuyện với nhau câu nào. Trọng Tuyên bước vào, tay bê một đĩa bánh ngọt mẹ anh vừa làm. Thấy phòng tối om, anh giờ tay bật cái công tắc, trong phút chốc, cả phòng sáng trưng. Nó đang ngồi bó gối trên giường, gương mặt buồn bã. “Là vì cậu ta?”

Anh bước đến bên giường rồi ngồi xuống, quan tâm hỏi nó:

-Anh có nghe Xuân Trúc nói qua chuyện bạn em đi Nhật. Em buồn lắm phải không?

Nhắc đến chuyện đau lòng này, nó lặng lẽ gật đầu.

-Xem ra, người con trai đó rất quan trọng với em?

Nó ngạc nhiên nhìn anh, đôi mắt anh dịu dàng, giọng nói ấm áp quan tâm. Một lần nữa nó lại gật đầu.

-Vậy, em có định làm như em đã nói?

-Em...

Lần này nó suy nghĩ rất nhiều nhưng vẫn không biết nên làm sao, Hải Ninh đã đi rồi, phải chăng nó nên bỏ cuộc?

Trọng Tuyên nhẹ nhàng vỗ vai nó, nói những lời chân thành:

-Em hãy nghe theo trái tim mình, điều mà em thật sự muốn là gì. Cho dù em quyết định như thế nào, anh cũng sẽ ủng hộ em. Ngọc à, sẽ em mãi là tiểu sư muội tốt của anh!

Nó cảm động nhìn anh, sư huynh luôn đối tốt với, vậy mà mấy ngày qua nó cứ nghĩ lung tung.

-Sư huynh, cảm ơn anh!

Anh mỉm cười dịu dàng với nó, nhưng trong lòng lại rất đau đớn, “Anh xin lỗi!”.

...

Chủ nhật, nó về lại nhà. Tâm trạng nó cũng chẳng khá hơn là mấy, bài kiểm tra Toán đại vừa rồi được 10 điểm cũng không khiến nó vui lên chút nào. “Có phải Hải Ninh sẽ không bao giờ quay lại?”

“I’m a big big girl in a big big world

It’s not a big big thing if you leave me

But I do do feel that I do do will

Miss you much, miss you much...”

Tiếng chuông điện thoại reo một hồi nó mới nhận ra, vội chớp lấy, liệu có phải...

-Chị Ngọc, em là Hải Châu...

Tút tut tut...

Nó lập tức cúp máy, nghĩ đến người con gái đó, nó thấy rất khó chịu.

Tiếng chuông lại vang lên, nó cũng chẳng thèm nghe, ném điện thoại sang một bên. Lát sau thì có tin nhắn, nó miễn cưỡng mở ra xem, vẫn là số máy đó. “Em đang đứng trước nhà chị, chị xuống đây gặp em một chút được không? Chuyện của anh Hải Ninh.”

Nó cầm chặt điện thoại, hít một hơi thật sâu rồi vớ lấy cái áo khoác chạy đi. Hải Châu đứng ở trước cổng, cô bé mặc một bộ đồ thể thao màu hồng, tóc dài buộc cao trẻ trung, đáng yêu. Chẳng hiểu sao nó lại không thể ghét cô ấy!

Hai người đến một công viên gần đó, nơi này nó thường gặp Hương, thỉnh thoảng lại có Hải Ninh đi cùng. Haizz, nó lại trút một tiếng thở dài.

-Có chuyện gì em cứ nói đi!

-Em không biết chị với anh Ninh có chuyện gì nhưng hình như anh ấy...rất ghét chị!

Nó lặng thinh, hai tay nắm chặt vào nhau. Vót vát một chút lí trí còn lại, nó nhìn Hải Châu, thản nhiên hỏi:

-Chỉ vậy thôi sao? Còn gì nữa không?

Hải Châu cắn môi, đôi mắt buồn bã cúi xuống tránh ánh mắt của nó.

-Nhưng em biết, người anh ấy thật sự thích chính là chị!

Hải Ninh thích nó, ừ, nó nên vui mới đúng chứ? Nhưng tại sao nó lại nghe được điều này từ hai người con gái khác, hơn nữa họ lại có tình cảm đặc biệt với cậu ta? Trong lòng nó lại dâng trào sự khó chịu.

-Anh ấy không yêu thương gì em cả -Một giọng nói nhẹ như gió thoảng - Em sắp tham gia giải đá cầu trẻ, thầy Phát bảo em đi gặp anh ấy học hỏi kinh nghiệm thi đấu. Khi đó, anh ấy nhìn em một hồi rồi chợt hỏi có muốn hẹn hò với anh ấy không.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Hải Châu chợt mỉm cười, ánh mắt mông lung hiện niềm hạnh phúc, rồi cô nói tiếp:

-Em thích anh Ninh từ lâu rồi, em đã nghĩ thơ xem đó là một lời tỏ tình!

Nó không nói gì, chỉ im lặng lắng nghe.

-Nhưng mà anh ấy chưa bao giờ cười với em, chưa bao giờ nói chuyện một cách thân mật. Chỉ có một lần, anh ấy...hôn em, nhưng rồi lại gọi tên chị! Em biết, em chỉ là người thay thế!

Trái tim nó nhói đau, tại sao nó luôn là người cuối cùng biết mọi chuyện? Tại sao khi Hải Ninh đi rồi thì họ mới nói cho nó biết? Cậu ấy đã làm rất nhiều chuyện vì nó, giải đá cầu trẻ năm nay...

Cố kìm nén giọt nước mắt, nó hỏi Hải Châu:

-Em có biết tại sao cậu ấy lại không tham gia giải đá cầu năm nay không?

-Anh ấy nói là muốn dành nhiều thời gian hơn cho việc học, nhưng em cũng không hiểu sao anh ấy lại vứt mấy cuốn vở Toán vào sọt rác. Đến khi em giờ ra xem, hóa ra trong đó toàn ghi tên của chị.

Dường như nó hiểu rồi, thì ra là vì nó!

-Em không ngờ anh ấy lại đi Nhật, không ngờ mọi chuyện lại trở nên rắc rối! Em cũng rất tiếc, nhìn anh ấy như vậy, em rất đau lòng, giá như...

-Không còn chuyện gì nữa, chị về trước!

Nó đứng dậy, không biết hiện tại là ban ngày hay đêm, chỉ thấy bầu trời một màu đen. Hải Châu vội kéo tay nó lại.

-Chị khoan đi đã, có cái này...

Cô móc trong túi áo ra một sợi dây chuyền đưa cho nó.

-Anh Ninh vứt trên sân bóng, nhưng em biết anh ấy đã rất khổ tâm, vậy nên mới tìm nhặt lại. Em nghĩ nên đưa cho chị, chỉ có chị mới có thể khiến anh ấy cười! Em mong hai người có thể trở lại với nhau! Nếu có kiếp sau, hi vọng em sẽ là người đến trước!

Nói rồi Hải Châu ôm mặt chạy vụt đi, nó nhìn sợi dây chuyền chằm chằm. Cái này rất giống với sợi dây Hải Ninh tặng nó, lẽ nào là dây chuyền đôi?

Bước ra khỏi quán, nó lang thang trên phố. Trên con đường này, nghìn người tấp nập qua lại, không có lấy một hình bóng giống với hình ảnh trong lòng.

- Vậy em có đóng kịch bao giờ chưa?

- Uhm, hồi lớp 5 em có đóng một vở kịch, đó là một đoạn trong truyện Tấm Cám.

Nghe đến đó, đôi mắt Quyên liền sáng lên lấp lánh:

- Ôi là chuyện tình lãng mạn giữa Tấm và Hoàng tử đúng không? Tấm đi xem hội rồi bỏ quên giày, và Hoàng tử đã nhặt được...

Trần bực mình trước sự liên tưởng vớ vẩn của Quyên liền ngắt lời:

- Đi xa quá rồi cô nương, quay lại chủ đề chính đi! Mà nhân đây tớ cũng nhắc cho cậu nhớ: Hoàng tử nhặt được giày của Lọ Lem, còn nhà Vua thì mới tìm chiếc giày mà Tấm đánh rơi.

Quyên trề môi:

- Tớ chỉ nhầm chút xíu thôi mà! - Rồi cô lại quay sang Ngọc- Quên đi chiếc giày thủy tinh ngớ ngẩn của cô Tấm đi! Lần này tụi chị sẽ cho em đóng nữ chính trong vở kịch của tụi chị.

Nó ngán người ra, vài giây sau thì xua tay lia lịa:

- Không, em không tham gia vào mấy cái kịch bản ngôn tình suýt mướt ấy đâu!

- Bậy nè! Em đã xem qua đâu mà biết! Đó là một thiên tình sử do nhà biên soạn đại tài là chị đây sáng tác, không chê vào đâu được. Biết bao nhiêu người muốn tham gia nhưng chị chỉ tin tưởng mỗi mình em thôi. - Ly nói một hồi rồi cố nở một nụ cười thật tử tế nhìn nó.

- Nhưng mà em đâu có biết diễn như thế nào đâu! Các chị thử tìm Xuân Trúc đi, cậu ấy rành mấy chuyện này hơn em nhiều.

Quyên khẽ thở dài:

- Haizz, biết làm sao được, con bé chỉ nhận lời nếu Hải Minh chịu đóng nam chính. Mà cậu ta chẳng đòi nào tham gia đâu, cậu ta thì biết gì hơn ngoài việc làm toán, vớt đá banh và cua gái chứ?

- Vậy ai sẽ đóng nam chính ạ?

- Có thể là ai khác ngoài sư huynh của em?

Linh Ly nhìn nó rồi lại nhìn sang Trọng Tuyên, đến giờ anh mới lên tiếng:

- Tớ thì sao cũng được. Còn Ngọc, nếu con bé đã không thích thì các cậu cũng đừng ép.

Nghe vậy Ly vội gạt phất đi:

- Nếu cậu không giúp được gì thì cũng đừng bàn lùi như thế chứ! - Rồi cô quay sang nó- Em nhất định không được từ chối! Kế hoạch này đã được thầy hiệu trưởng duyệt rồi, có ý kiến gì thì em cứ trao đổi trực tiếp với thầy!

Nó xiu mặt, ôi chao, gặp thầy hiệu trưởng còn khó hơn cả gặp Obama, thầy rất bận, đi công tác suốt. Mà ý thầy là ý trời, nó nào dám cãi, thôi thì...

- Các anh chị bảo sao thì em nghe vậy!

Quyên vui vẻ đưa tay vỗ vỗ vào má nó:

- Vậy mới ngoan, mai tụi chị sẽ đưa kịch bản cho em. Em chỉ cần học thuộc lời thoại thôi, những việc khác cứ để bọn lo.

Mọi chuyện cơ bản coi như đã ổn thỏa. Tích Trần đưa mắt nhìn Trọng Tuyên, môi anh khẽ mỉm cười, còn cô thì lặng lẽ thở dài.

Nó thì bị ép buộc nên mới chấp nhận, nhưng giá mà nó đọc trước cái kịch bản.

“Mình biết ngay mà, mới đọc qua mà đã thấy nổi hết cả da gà!”

Nó vội đi tìm mấy tìm bôi để xin bỏ bớt mấy cái câu thoại đầy sến súa, nhưng rồi lại bị họ gạt phất đi:

- Không được! Đó là tâm huyết của chị, không thể bỏ được! - Ly ai oán kêu lên.

- Chính những chi tiết nhỏ này đã tạo nên một tác phẩm lớn! Chúng ta phải cho khán giả thấy được sự những giây phút hạnh phúc đầy ngọt ngào của hai nhân vật chính thì bi kịch ở đoạn cuối mới gây xúc động chứ! Rồi từ đó truyền đi thông điệp đầy nhân văn... - Quyên tiếp lời.

Nó thật không thể nào nói lại mấy học sinh lớp chuyên văn, nhưng nó cũng không thể đảm nhận trọng trách này. Thật là khó xử quá đi! “Hay là mình đi tìm sư huynh nhì?”

Như đọc được suy nghĩ của nó, Trần ngăn nó lại và kéo sang một bên.

-Chị biết việc này đã gây khó khăn cho em nhưng bọn chị rất cần em giúp!

-Em xin lỗi nhưng em có biết làm gì đâu! Em sẽ làm hỏng việc của mọi người mất thôi!

-Bọn chị tin tưởng em nên mới giao cho em. Không sao đâu, đừng lo lắng gì cả, cứ học thuộc là được.

-Nhưng mà em...

-Em nên biết rằng kế hoạch lần này là thầy Bí thư đã giao cho chị và Trọng Tuyên đảm đương, việc cậu ấy có thể kết nạp Đảng vào năm sau hay không có một phần dựa vào kết quả lần này. Chị biết trong thời gian qua Tuyên đã giúp đỡ em rất nhiều, vậy nên chỉ lần này thôi, coi như là giúp cho cậu ấy, được không?

Đúng là lí lẽ của học sinh giỏi văn, nó nghe xong gật đầu một cái rụp rồi nhanh chóng chạy về lớp. Nó đã quên luôn cả nguyên nhân lúc đầu nó đến tìm họ.

“Thật là một con mèo con đáng yêu!”

Tích Trần lại khẽ thở dài, “Em may mắn hơn chị rất nhiều!”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Ngoại Truyện 5.2

Sau khi đã thỏa thuận xong, họ bắt đầu luyện tập. Đến lúc đó, họ mới biết họ đã đánh giá nó quá cao. Nó thật sự rất vụng về, lại cứng nhắc thiếu linh hoạt, nói chung là chả được gì ngoài vẻ then thùng đáng yêu giống với nữ chính. Đặc biệt là những cảnh tình cảm với Trọng Tuyên, nó toàn quên lời thoại. Vậy nên những cảnh đó nó với anh sẽ tập riêng với nhau.

Qua Tết là bắt đầu thi rồi, họ phải tranh thủ thời gian, tập ngày tập đêm, nó cũng rất cố gắng để không phụ sự kì vọng của mọi người, đặc biệt là của sư huynh.

Và cuối cùng, ông trời cũng không phụ lòng người, tiểu phẩm của họ đạt giải Nhì. Nhưng mà giá như nó không lóng ngóng khi suýt vấp ngã và còn quên lời thoại thì có lẽ họ đã đạt giải Nhất rồi. Hơn nữa, trái với tâm hồn khô khan của nó, vở kịch đã được khán giả nhiệt tình đón nhận, có người còn bật khóc...

Lúc bước xuống sân khấu và đi vào phòng thay đồ, nó mới thở phào nhẹ nhõm.

Trọng Tuyên ngồi xuống bên cạnh nó và đưa cho nó chai nước.

-Em nghĩ thế nào về nam chính của vở kịch này?

-Anh ta không hẳn là người xấu, nhưng có lẽ tình yêu của anh ta dành cho nữ chính chưa đủ lớn. Đến khi hồi hận thì đã quá muộn.

Trọng Tuyên mỉm cười nhìn nó, tiểu sư muội của anh đã lớn thật rồi, suy nghĩ cũng sâu sắc hơn.

-Nếu anh là anh ta, anh cũng sẽ đi Nhật.

Nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của nó, anh nói tiếp:

-Và tất nhiên, anh sẽ đưa cô ấy đi cùng!

-Wow, người con gái ấy thật là may mắn nếu gặp được sư huynh! Còn nếu em là nữ chính, em sẽ không đại dốt như vậy. Hoặc là em sẽ đòi anh ấy trở về, hoặc sẽ đi tìm anh ấy, bởi em tin vào chân tình mà anh ấy đã dành cho em. Trở ngại trước mắt sẽ chẳng là gì nếu chúng em thật sự yêu thương và thông cảm cho nhau, đúng không sư huynh?

Trọng Tuyên gật đầu rồi lặng lẽ vuốt tóc nó. Anh cũng sẽ đòi nó, đòi đến lúc nó chấp nhận anh. Anh sẽ yêu thương và che chở cho nó suốt cuộc đời này mà không phải với danh nghĩa là sư huynh.

“Xin đừng xa em”

Anh và cô quen nhau khi học đại học rồi nhanh chóng bị thu hút bởi đối phương giống như hai điện tích trái dấu. Và rồi vào một đêm Valentine đầy lãng mạn, anh đã tỏ tình với cô. Từ đó, họ yêu nhau sâu đậm, dù gia đình anh luôn phản đối vì chê nhà cô nghèo nhưng anh vẫn một lòng yêu cô. Trước sự kiên quyết của anh, bố mẹ anh cũng đồng ý cho hai người kết hôn với một điều kiện, cô phải có giấy xác nhận của bệnh viện về khả năng làm mẹ của cô. Bị kịch cũng bắt đầu từ đó, bởi cô bị vô sinh. Một lần nữa gia đình anh kịch liệt phản đối mối quan hệ giữa họ vì anh là cháu đích tôn của dòng họ, và lần này, chính anh cũng rất sốc. Anh nói với cô rằng anh cần có thêm thời gian để suy nghĩ và rồi anh đã sang Nhật du học theo sự sắp xếp của bố mẹ. Trong đau khổ và tuyệt vọng, cô đã tự sát. Thi thể cô được hỏa táng và sau đó tro cốt được rải xuống biển. Anh nghe tin cô mất liền lập tức trở về. Vội vàng chạy đến bờ biển nơi hai người thường hẹn hò, anh gục xuống bên bờ cát, từng làn sóng trắng xóa vỗ về anh. Anh như nghe thấy lời thì thầm của người con gái anh yêu: “Không biết liệu làn sóng này có đưa em nước Nhật xa xôi về gặp anh? Gặp anh chỉ để nói một câu thôi, “Em nhớ anh nhiều lắm!”... Từ giờ, anh không còn phải lo lắng cho em nữa đâu, mẹ Biển sẽ che chở cho em. Mình từ biệt tại đây thôi anh nhé! Nếu có kiếp sau, em chỉ mong mình là một người con gái hoàn hảo hơn, để lại được yêu anh...”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 60

Ngọc trở mình, vừa mở mắt ra đã vội nhắm lại. Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào làm cô lóa cả mắt. “Ồ, hóa ra hôm qua mình quên kéo rèm lại!”. Rồi đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó cô liền chớp lấy cái điện thoại trên bàn, 9h rồi, còn có cả tin nhắn: “Sao chị còn chưa tới? Hôm nay có dự án mới, đừng đến muộn đấy!”.

Chết rồi! Cô liếc sang cái đồng hồ báo thức đang đứng im một cách vô tội, thầm rủa “Đáng ghét! Mày lại làm chị đi muộn rồi!”.

Ngọc vội chạy vào nhà tắm đánh răng rửa mặt rồi thay quần áo. Cô cũng chẳng kịp chải tóc, chỉ đưa tay vuốt lại cho gọn gàng rồi vội lấy túi xách chạy vội ra cửa. Đang thầm nghĩ nền nhà hôm nay hình như có vấn đề, nhìn xuống chân mới thấy mình đi nhầm giày, cô lại vội vàng đi thay.

Ngồi trên taxi đến viện Hải dương học, cô khẽ thở dài, nhưng rồi lại bật cười. Cuộc sống xa nhà của một sinh viên đã khiến một cô bé vốn cẩn thận, gọn gàng ngăn nắp như cô trở nên tùy tiện và bừa bộn hơn, và cũng đoan hơn rất nhiều. Nhưng cô lại thấy mình như vậy có khi lại trẻ hơn so với sự nghiêm túc đầy cứng nhắc của một học sinh gương mẫu ngày trước. Cũng như bao người trẻ khác, cô thích cuộc sống phóng khoáng và tự do hiện tại.

“Có lẽ mình đã thay đổi!”- Cô nghĩ thầm. Đúng vậy, rất nhiều thứ đã thay đổi. Đã năm năm trôi qua rồi.

Năm năm với cô là một khoảng thời gian dài, thực sự rất dài.

Năm lớp 12, cô đạt giải Nhất trong kì thi học sinh giỏi cấp Quốc gia, cùng với số điểm 28,5 lúc thi đại học, cô đỗ thủ khoa vào trường đại học Khoa học tự nhiên Thành phố Hồ Chí Minh. Sau 4 năm là sinh viên ưu tú ngành Sinh học, cô được các giảng viên giới thiệu vào làm nghiên cứu sinh tại viện Hải dương học, Đà Nẵng. Ở đây cô học hỏi được rất nhiều dưới sự dẫn dắt của giáo sư Trần.

Trải qua 3 năm cấp ba học xa nhà, cuộc sống sinh viên với cô không có quá nhiều khó khăn, ngỡ ngàng. Cô kết giao với rất nhiều bạn bè, nhưng cũng chẳng có được mấy người bạn thực sự. Càng trưởng thành hơn, con người ta càng cảm thấy cô độc. Các hoạt động của sinh viên trong trường như công tác tình nguyện, từ thiện, văn nghệ, thể thao, dã ngoại, ... cô đều ít nhiều tham gia. Thời gian còn lại cô làm con mọt sách trong thư viện, thỉnh thoảng đi làm thêm ở tiệm cà phê, cuối tuần thì đi dạy kèm. Làm nhiều thứ như vậy nhưng cô thực sự không hiểu, tại sao thời gian cứ trôi chậm như vậy, một ngày của cô lại dài như vậy? Cảm giác cứ như lúc cô đứng đợi xe buýt, càng đợi càng thấy lâu, càng đợi càng chẳng thấy chiếc xe ấy đâu. . .

Lúc cô đến nơi thì đã hơn 9h rồi. Vị giáo sư tóc bạc đang nhàn nhã vừa uống trà vừa đọc tài liệu, bên cạnh có một cậu thanh niên đang ngồi trước máy tính, vẻ mặt chăm chú. Vừa thấy cô đến, cậu ta liền đứng dậy cầm áo blouse đưa cho cô, cười hỏi:

-Hôm qua chị lại thức khuya à?

Cô đưa tay cầm lấy rồi lại gãi đầu ngượng ngùng:

-Không phải đâu, là cái đồng hồ bị hết pin. Thật ngại quá, xin lỗi giáo sư, cháu lại đến trễ!

Lúc này giáo sư Trần mới bỏ tập giấy xuống, cười hiền từ:

-Các cháu còn trẻ, ngủ nhiều một chút cũng tốt!

Câu nói đó lại làm cô thấy xấu hổ hơn, cúi đầu nói nhỏ:

-Lần sau cháu sẽ không như vậy nữa đâu ạ!

-Có ai trách cứ gì cháu đâu!

Giáo sư Trần cầm một tập tài liệu đưa cô, bảo:

-Bạn của ta bên Nhật vừa giới thiệu về một loại thiết bị tự động mới có khả năng lấy được mẫu vật ở độ sâu hơn 8000 mét, nhưng cũng chỉ là đang trong quá trình thử nghiệm để hoàn chỉnh. Ta thấy cũng rất có triển vọng, có thể giúp viện chúng ta nghiên cứu vùng biển phía nam. Việc hợp tác lần này ta giao cho cháu với Duy Hưng đảm nhiệm. Tuần sau họ sẽ đến đây, hai đứa chuẩn bị đi!

Nghe đến đây, cô có vẻ băn khoăn:

-Nhưng mà cháu không rành tiếng Nhật lắm!

Cậu thanh niên tên Duy Hưng cười:

-Chỉ lo gì chứ! Trưởng nhóm này là người Việt, mới đi Nhật mấy năm chắc chưa quên tiếng Việt đâu!

Nghe thấy mấy lời này, không hiểu sao trong đầu cô liền hiện ra hình ảnh của một người, không trùng hợp vậy chứ?

(P/S: Chào cả nhà, vậy là sau một năm học đầy căng thẳng, tác giả KKCMC đã trở lại. Xin lỗi vì mình đã trì hoãn khá lâu, hi hi nhưng vẫn chưa lâu bằng thời gian bạn Ngọc đợi Hải Ninh ca ca mà!

Vì các nhân vật trong truyện đã trưởng thành nên mình sẽ đổi cách gọi cho phù hợp. Mọi người thích kết SE hay HE nào?)

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chương 61

Bàn tay Ngọc cầm tập tài liệu hơi run, cô hồi hộp mở ra xem, ngoài hai cái tên của người Nhật thì người kia... Cô khẽ thở dài, “Phạm Kim Khoa”, một cái tên xa lạ, là cô lại vọng tưởng rồi!

Ngọc xem sơ qua rồi khẽ lắc đầu:

-Mấy cái này, thực ra cháu cũng không hiểu lắm. Hơn nữa việc này cháu không tham gia được đâu ạ! Cuối tuần sau bạn cháu kết hôn, cháu xin phép nghỉ một tuần, được không ạ?

Giáo sư Trần khẽ đẩy gọng kính, hết nhìn cô lại nhìn sang Duy Hưng rồi bảo:

-Sắp tới viện ta cũng không có nhiều việc, dạo này cháu vất vả rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút. Việc hợp tác với bên Nhật cứ để Duy Hưng lo!

-Vâng, cảm ơn giáo sư!

-Vâng....ạ...!- Mặt cậu ta ỉu xiu.

Ngọc thấy vậy lại buồn cười:

-Cậu yên tâm, tài liệu về nọc độc cá nóc và san hô bảy màu tôi sẽ cố gắng hoàn thành trong tuần này, không để cậu vất vả đâu!

-Em...em không có ý đó!

Giáo sư Trần khẽ lắc đầu: “Bọn trẻ này thật là!”.

-Ngọc này!

-Vâng, giáo sư!

-Bạn cháu cũng kết hôn rồi, ta thấy cháu cũng không còn nhỏ nữa, sao còn chưa có bạn trai?

-Cháu...việc này...

-Nếu cháu không chê thì thằng cháu của ta, nó cũng...

Hai chữ “không tồi” chưa kịp nói ra thì Duy Hưng đã la lên:

-Ông, ông lại nói đi đâu vậy?

-Ừ, ừ ta biết rồi! Chuyện của người trẻ các cháu ta không tham gia vào nữa!

Nói rồi ông khẽ thở dài, bước đến bê lọ tào biển đi sang phòng thí nghiệm, miệng lầm bầm “Thằng cháu ngốc nghếch của ta ơi, câu “Lạt mềm buộc chặt” chỉ dành cho phụ nữ thôi, còn đả là thân nam nhi thì phải biết hành động, cháu thì... haizz lại còn suốt ngày chị em em, bảo sao...”

Cậu ta nhìn Ngọc có vẻ khó xử liền vội vàng giải thích:

-Chị đừng để ý, ông em lại nói linh tinh ấy mà!

Cô nhìn vẻ lo lắng của cậu ta, trong lòng cảm thấy thú vị. Duy Hưng là đàn em khóa sau của cô ở trường đại học, là một nhân tài rất có triển vọng. Đợt trước xảy ra vụ cá chết hàng loạt, trong viện thiếu người nên giáo sư gọi cậu ta đến, cũng rất được việc. Cô biết cậu ta rất được giáo sư Trần yêu thương, liền cười nói:

-Tôi biết, là giáo sư lo xa rồi! Chắc tại ông không biết cái số đào hoa của cậu nên mới lo cậu ế! Mà cậu cứ yên tâm, tôi không méc giáo sư việc cậu ở bên ngoài làng nhàng đâu!

Nghe cậu nói với tư duy đầy sai lệch này, Duy Hưng cũng chẳng biết phải giải thích ra sao, là bọn con gái đó cứ bám riết lấy cậu ta đấy chứ! Cuối cùng cậu ta chỉ còn biết lắc đầu bất lực:

-Biết làm sao được!

Hai người đi đến phòng xét nghiệm lấy số liệu. Vừa đi Duy Hưng vừa hỏi cô:

-Cuối tuần này chị rảnh không? Nghe nói có một bộ phim Nhật rất hay.

Mấy năm nay cô hay tìm hiểu văn hóa Nhật, thỉnh thoảng cũng có đọc truyện, xem phim. Cô lơ đãng đá vào viên sỏi nhỏ bên đường, ra vẻ quan tâm hỏi:

-Phim gì vậy?

-“Anh đào nở muộn”, là phim về du học sinh Việt Nam sang Nhật du học, rồi sau đó, sau đó sao nhỉ, em quên rồi. Nhưng mà nghe giới thiệu hay lắm!

-À được rồi, tôi sẽ tranh thủ thời gian xem sao.

-A tốt quá, chị đồng ý rồi! Cuối tuần em đến đón chị nhé!

Cô bắt gác ngang đầu lên nhìn cậu ta.

-Tôi có nói là sẽ đi với cậu sao?

Mắt cậu ta vừa sáng lên liền sụp xuống, rồi lại nhìn cô long lanh đến đáng thương.

-Xin lỗi, tôi có thói quen xấu, chỉ thích đi xem một mình thôi. Cậu thử hẹn mấy cô bạn lần trước ấy!

-Nhưng mà em...

Cô đưa tay vò đầu cậu ta rồi lại véo vào má.

-Nhìn cậu kia, giáo sư nhìn thấy không khéo lại còn tưởng tôi bắt nạt cậu. Cười lên cái nào!

Duy Hưng biết không thuyết phục được cô, đành miễn cưỡng mỉm cười. Người con gái này, dường như bất kỳ ai cũng có thể tới gần cô, nhưng chẳng thể nào tới gần trái tim cô. Cậu có cảm giác, trái tim cô đang ở nơi nào đó rất rất xa, cậu không thể nhìn thấu, cũng không thể chạm tới.

Ngọc lại với tay vò tóc cậu ta, ra vẻ đàn chị dạy bảo đàn em:

-Ngoan, nên cười nhiều một chút, vậy thì mới có nhiều cô thương!

Cô vô tư cười hi hi, không biết rằng phía bên kia cánh cổng có một ánh mắt lạnh lùng đang nhìn mình, rồi bước chân người đó cũng không dừng lại lâu, tiếp tục bước vào trong viện.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chương 62

Đêm, Ngọc một mình ngồi trước máy tính, làm việc một hồi, nhìn lại đã 11h. Cốc cà phê đã cạn, lại liếc sang cái đồng hồ báo thức mới nhớ ra là chưa mua pin. Bỗng dưng cô thờ dài, thấy chán nản quá, đành tắt máy rồi leo lên giường ngủ.

Kéo chân đắp lên người, nằm một hồi, xoay qua xoay lại, cô không tài nào ngủ được. Cô bước xuống giường, đi đến bên cửa sổ kéo rèm ra, ánh đèn rực rỡ bên dưới khiến cô cứ ngỡ là ban ngày. Hiện tại cô đang sống trong một căn hộ nhỏ ở khu chung cư Hòa An, cô vốn định thuê trọ nhưng bố mẹ cô lại muốn cô đến đây sống vì an ninh đảm bảo hơn. Thực ra thì cô cũng khá thích nơi này, từ đây cô có thể ngắm nhìn thành phố và cả biển xanh ở phía xa, ngắm nhìn bầu trời bình yên, rộng lớn mà cô độc.

Cô ngồi thử người một lúc rồi lại đưa tay mở ngăn tủ lấy ra một cái bật lửa hình con mèo xinh xắn. Cô mở ra rồi lại đóng lại, ánh lửa lập lòe, mờ nhạt trong đêm. Cô nhìn ngọn lửa bé nhỏ ấy, khẽ thì thầm: “Hải Ninh, cậu vẫn không muốn quay về sao? Cậu mà còn không quay về là tôi sẽ quên cậu đấy! Mà bây giờ nếu gặp lại, cậu nói xem, liệu chúng ta có nhận ra nhau?”

Nhìn tấm thiệp hồng để trên bàn, cô lại cầm lên và mở ra xem, bên trong là dòng chữ thư pháp rất đẹp, viết tên “Lê Xuân Trúc” và “Đặng Hải Minh”, còn có cả ảnh cưới của hai người, trông họ rất đẹp đôi. Mấy hôm trước Xuân Trúc đến tìm cô báo tin vui và còn ngỏ ý muốn cô làm phù dâu, hơn nữa còn không cho phép cô từ chối.

-Làm bạn bè bao nhiêu năm nay cậu chả làm được gì cho tớ cả. Nay tớ nhờ cậu chút việc mà cậu cũng không chịu giúp, thật chẳng nề mặt tớ gì cả!

Nhìn điệu bộ đáng yêu của cô ấy, cô chẳng thể nào từ chối:

-Được rồi được rồi! Làm gì mà tính toán kĩ thế! Tớ chỉ sợ bản thân vụng về lại làm hỏng chuyện vui của cậu thôi!

-Không đâu, cậu không thấy trong thiệp ghi “sự hiện diện của bạn là niềm vinh hạnh cho gia đình chúng tôi” à?

-Nói thừa, trong thiệp nào chả ghi vậy!

Lại nhìn gương mặt ngập tràn hạnh phúc của Xuân Trúc, cô cũng thấy vui lây. Cuối cùng thì cô ấy cũng đợi được đến lúc Hải Minh một lòng một dạ yêu thương mình.

-Hai người còn trẻ, lại vừa mới tốt nghiệp, có cần vội vàng như vậy không?

Hai má Xuân Trúc hơi ửng hồng, thỏ thẻ nói:

-Thực ra người vội vàng là Hải Minh. Hiện nay tớ đang làm việc trong một công ty thời trang nam, anh ấy không yên tâm cho tớ qua lại với mấy anh người mẫu nên muốn đăng kí chủ quyền. Cậu xem, thật là ấu trĩ!

Nhắc đến chồng tương lai, giọng của Xuân Trúc trở nên thật dịu dàng, đầy vẻ yêu thương. Trong phút chốc cô bỗng thấy thật ganh tị, lại nhớ đến người ở xa, cô ngập ngừng hỏi:

-Lần này... hai người làm đám cưới, cậu ấy...

Xuân Trúc đương nhiên hiểu “cậu ấy” ở đây là ai.

-Thực ra tớ với Hải Minh định nhờ Hải Ninh làm phù rể...

Nói đến đây, Ngọc đã phần nào đoán được về sau.

-Cậu ấy bảo là đang thực hiện dự án đầu tay, rất bận rộn.

Đã sớm biết được đáp án, cô không thất vọng là mấy, nghĩ đến chuyện khác lại hỏi Xuân Trúc:

-Cậu trực tiếp liên lạc với cậu ấy à?

-Không, đa phần là thông qua bác gái, lâu lâu cậu ấy mới gọi điện hỏi thăm, mỗi lần lại gọi bằng một số khác, chả biết đâu mà lần!

Xuân Trúc nghe ra tiếng thờ dài dù là rất khẽ của Ngọc. Chuyện đến nước này cô chẳng biết giúp họ bằng cách nào. Mỗi lần cô nhắc tới Ngọc là Hải Ninh lại lảng sang chuyện khác hoặc là cúp máy. Biết rõ là giữa họ nhất định có hiểu lầm, nhưng lại chẳng biết phải giải thích ra sao, mà Hải Ninh thì chẳng chịu hợp tác. Nhìn Ngọc như vậy cô cũng không đành lòng, bèn nói sang chuyện khác:

-Cậu biết không, hôm trước tớ gọi cho Trọng Tuyên, hỏi anh ấy có thu xếp về nước được không, anh ấy bảo đang trong giai đoạn thực tập ở bệnh viện, rất là bận. Thế mà tớ vừa bảo sẽ nhờ cậu làm phù dâu, còn phù rể thì chưa tìm được là anh ấy liên tục đề cử bản thân rồi hứa là sẽ về sớm nữa. Bất công, thật quá bất công, tớ mới là em của anh ấy cơ mà!

-Là anh ấy thương cậu, lo cậu không tìm được phù rể nên mới về giúp, còn than thở gì nữa?

-Ồ, hóa ra là vậy ư?

Xuân Trúc cười lớn, Ngọc cũng cười, hai người lại trò chuyện một lúc lâu rồi mới về.

Ngọc lại thần thờ cảm chiếc bật lửa, tay kia bắt giắc đưa lên vuốt ve mặt dây chuyền hình con mèo trên cổ, nước mắt lăn dài trên má cô. “Hải Ninh, tôi biết mình là một con mèo hư, tôi không tốt, tôi làm cậu giận, làm cậu tổn thương. Tôi biết bản thân mình rất đáng ghét, nhưng mà cậu về đi có được không? Tôi rất rất nhớ cậu, nhớ cậu nhiều lắm! Tôi sắp phát điên rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 63

Cuối tuần, công việc ở viện Hải dương học đã sắp xếp ổn thỏa, cô thành thoi cảm vé bước vào rạp chiếu phim. Khách đến đây xem phim đa phần là đi với người yêu, không thì bạn bè, gia đình, chỉ có cô là một mình lặng lẽ đi mua nước ngọt và bông ngô. Trong lúc chờ đợi, cô lơ đãng liếc nhìn xung quanh, chợt nhận thấy cô gái phía trước trông hơi quen. Nhìn kĩ một chút, hóa ra là Hải Châu, cô bé đang tay trong tay với một cậu thanh niên, có lẽ là bạn trai. Nghe nói Hải Châu đang học điện ảnh, có lẽ sẽ là một minh tinh tương lai.

Hai người cũng không quen biết gì nhiều, cô cảm thấy không cần phải chào hỏi, mua đồ xong liền quay người bước vào trong. Bỗng phía sau có người gọi tên cô:

-Chị Mai Ngọc!

Cô dừng chân, nhưng không quay đầu lại. Hải Châu thì thầm gì đó với bạn trai rồi chạy lại kéo tay cô:

-Ồ đúng là chị rồi! Lâu rồi không gặp, chị có muốn đi uống chút gì đó với em không?

Cô đang định từ chối thì Hải Châu đã nhiệt tình nắm lấy tay cô, kéo cô sang quán cà phê đối diện.

Trà sữa nhanh chóng được đem lên. Hải Châu mở lời trước:

-Thật trùng hợp, chị cũng đến đây nghỉ hè à?

-Không, tôi làm việc ở đây.

Hải Châu khẽ gật đầu, “À” một tiếng.

Cô nhìn Hải Châu, cô bé ngày càng xinh xắn và có phần già dặn hơn trước. Hình như cô bé muốn nói gì đó nhưng lại ngập ngừng, cô đành nói:

-Có chuyện gì thì cô nói nhanh đi! -Rồi cô liếc nhìn đồng hồ trên tường- Sắp chiếu phim rồi!

-Thực ra thì...chị gặp anh Ninh chưa? Chị còn giữ chiếc dây chuyền đó không?

Tìm cô bỗng nhiên đập nhanh hơn, mắt mấy giây cô mới hiểu ra đối phương đang nói gì.

-Hải Ninh ư? Chẳng phải cậu ấy đang ở Nhật sao?

Hải Châu cũng ngạc nhiên hỏi lại:

-Vậy là anh ấy chưa tìm chị! Mà chị không biết là anh ấy đã về nước sao?

Ngọc cảm thấy hoang mang, cảm xúc trà lên uống một hớp. Nhưng rồi cô nhanh chóng trở lại bình tĩnh, hỏi:

-Cậu ta về nước rồi à? Lại còn muốn tìm tôi ư?

-Anh ấy vừa mới về mấy hôm trước. Rồi anh ấy đến tìm em, anh Ninh biết lúc trước em đã nhặt lại sợi dây chuyền nên muốn em trả lại cho anh ấy. Em đã nói thật cho anh ấy biết, rằng em đã đưa cho chị.

-Sau đó thì sao?

-Sau đó anh ấy không nói chuyện này nữa, mà chỉ hỏi thăm em vài câu rồi đi.

Ngọc lại thấy hô hấp khó khăn, cô hít sâu một hơi rồi hỏi:

-Cậu ấy đi đâu, giờ cậu ấy ở đâu cô có biết không?

-Em, em không biết! Em nghĩ là hai người đã gặp nhau rồi! Đã lâu như vậy, em cũng cứ nghĩ rằng hai người đã làm hòa, vì em biết anh ấy rất yêu chị. Hôm nay gặp chị, em tưởng là còn có thể nói lời chúc phúc!

Đầu óc cô lại được một phen rối loạn. Cô không biết mình đã nói những gì, đã rời khỏi đó thế nào. Lang thang trên phố một hồi, tâm hồn cô trống rỗng. Hải Ninh về rồi sao, nhưng cậu ấy không hề đến tìm cô.

Không, có lẽ cậu ấy không biết cô ở đây, biết đâu cậu ấy lại đang tìm cô không chừng! Nhưng rồi cô nhanh chóng xua tan ý nghĩ đó. Số điện thoại của cô không hề thay đổi, mà nếu Hải Ninh thực sự muốn tìm cô, cậu ấy sẽ có trăm ngàn cách, mà cách nhanh nhất là hỏi Xuân Trúc. Đúng rồi, Xuân Trúc! Cô liền lấy điện thoại ra gọi cho cô ấy, bên kia nhanh chóng bắt máy.

-Xuân Trúc, Hải Ninh về nước rồi cậu có biết không?

Nghe tin này, Xuân Trúc cũng ngạc nhiên không kém gì cô.

-Không thể nào!- Rồi cô bỗng đứng ngập ngừng một chút như suy nghĩ - Cậu ấy ...về nước thật ư?

-Là thật, hình như vừa về mấy ngày trước, người quen của tớ còn nói chuyện với cậu ấy. Có lẽ cậu ấy còn ở lại, không đi vội.

-Chuyện này thật khó tin mà! Tớ chỉ nghe bác gái nói cậu ấy đi công tác, thật không ngờ lại là...

Về đến phòng, cô mới nhớ ra là đã bỏ lỡ bộ phim. Mà lúc này thì cô nào có tâm trạng để quan tâm anh đào nở sớm hay muộn! Cô chỉ biết mùa đông của cô còn dài, chỉ sợ là anh đào sẽ chẳng bao giờ nở...

Cô đặt vé cho chuyến bay sớm nhất rồi nhanh chóng sắp xếp quần áo, vài đồ dùng cần thiết. Cô sẽ trở về thành phố của mình trong thời gian sớm nhất có thể. Hải Châu gặp Hải Ninh ở Sài Gòn, nếu cô đoán không lầm, nhất định Hải Ninh đã về lại thành phố rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Chương 64

Máy bay hạ cánh vào buổi sớm, ánh nắng vàng ấm áp nhảy múa trên gương mặt có chút thất thần của cô. Cô hít thật sâu rồi thở mạnh ra, khẽ mỉm cười với quê hương thân yêu, quả là “West or east, home is best”!

Từ xa cô đã thấy bố đứng đợi, cô vừa vẫy tay với ông vừa kéo vali chạy lại. Cô sà vào lòng ông như một đứa trẻ, giọng nhõng nhẽo:

-Bố, con nhớ bố nhiều lắm lắm!

Ông yêu chiều vuốt mái tóc dài của cô, khẽ mắng:

-Nhớ bố mà năm thể mười thì mới chịu về nhà!

-Bố, con bận mà!

-Con thì bận gì được cơ chứ!

-Con bận làm việc, bận kiếm tiền để còn xây biệt thự cho bố mẹ!

-Con bé này! Chỉ giỏi ba hoa!

Cô nở một nụ cười thật tươi, lại nhìn xung quanh:

-Mẹ không đến đón con sao hả bố?

-Mẹ con ở nhà chuẩn bị cơm, chắc sắp xong rồi. Ta về thôi!

-Vâng!

Ngồi trên xe, cô lặng lẽ ngắm nhìn thành phố, vừa thân thuộc lại có cái gì đó xa lạ. Đang là mùa hè, hai bên đường hoa phượng đỏ rực rỡ, bằng lăng tím thâm trầm. Cô có cảm giác như đó chính là thanh xuân, cứ mãi tiến về phía trước với nhiệt huyết tràn đầy, ngoảnh lại phía sau mới thấy một khoảng trời buồn ngập sắc tím.

Về đến nhà, mọi thứ chẳng thay đổi là mấy. Trước cổng nhà, khóm hoa mười giờ được mẹ chăm sóc luôn ra hoa quanh năm, giờ đang xòe cánh khoe

sắc. Những chậu cây cảnh của bố cô thì vẫn luôn xanh tốt, có cây bắt đầu điểm những quả vàng xinh xắn.

Bước vào nhà, mùi thức ăn trên bàn thơm lừng đầy quyến rũ, toàn là món cô thích. Cô đi vào bếp, vòng tay ôm mẹ từ phía sau, lại giờ giọng nhõng nhẽo:

-Mẹ, con yêu mẹ, yêu lắm lắm lắm!

Mẹ cô vẫn đang thái rau, cũng không hề quay người lại, giọng không nóng không lạnh nói:

-Sao thế cô nương, lại hết tiền à?

Cô nghe vậy liền giả vờ:

-Mẹ, mẹ không thương con à? Sao mẹ lại nhẫn tâm nói những lời đó!

Mẹ cô đánh vào tay cô, lại mắng:

-Xem con kia, hai mươi mấy tuổi rồi mà càng ngày càng giống như con nít! Bảo sao chả dẫn được thằng nào về! Con thấy Xuân Trúc không, nó...

-Vâng vâng con biết rồi! Con lên phòng thay đồ cái đã!

Cô hôn vào má bà một cái rồi nhanh chóng chuồn đi, không quên bóc một miếng thịt nướng cho vào miệng, “Úm ngon quá!”.

Lâu lâu cô mới về nhà một lần nhưng phòng cô luôn sạch sẽ, mọi thứ trong phòng vẫn đặt đúng chỗ của nó. Chồng sách lúc trước cô ôn thi đại học được xếp gọn trên giá sách, bằng khen của cô thì treo khắp phòng. Trên bàn đặt một lọ hoa hồng tươi tỏa hương thơm dịu nhẹ. Bên cạnh là ảnh cô lúc nhỏ, một cô bé với gương mặt tròn trịa và đôi mắt sáng, mỉm cười một cách ngây ngô.

Trong phút chốc cô chỉ muốn trở lại làm cô bé ngày đó, tha hồ làm nũng với bố mẹ, có chuyện vui thì cười hi ha suốt ngày, buồn thì chui vào lòng mẹ mà khóc, sống cuộc sống hồn nhiên, vô lo vô nghĩ. Nhưng thời gian chưa bao giờ dừng lại, cũng không thể nào trở lại. Con người phải lớn lên, phải trưởng thành. Cô học cách che giấu cảm xúc, học cách mạnh mẽ, học cách mỉm cười. Chỉ là, cô chưa học được cách lãng quên...

Ăn cơm xong, bố đưa mẹ cô đi siêu thị, còn cô thì thấy hơi mệt nên lên phòng nghỉ ngơi. Cô cũng không biết là do đi xa về mệt hay là tâm hồn cô cảm thấy mệt mỏi. Hải Ninh đã quay về, người trong lòng cô đã quay về rồi, nhưng cô lại thấy bất an. Hôm trước Hải Châu có nhắc tới sợi dây chuyền, tất nhiên là cô còn giữ. Nhưng tại sao Hải Ninh lại tìm sợi dây chuyền, rồi cả những lời Hải Châu nói, có thật như vậy không?

Cô thực sự hoang mang, thực sự lo sợ, sợ người ta không muốn gặp cô, sợ bản thân ngu ngốc không giữ được người ta ở lại, sợ cảm giác cô đơn lạnh lẽo. Cô sợ lại phải chờ đợi trong vô vọng...Hải Ninh đã trở về, cô cũng quay về thành phố này, nhưng làm sao để tìm cậu ấy giữa thành phố rộng lớn này đây?

Tiếng chuông nhà thờ ngân vang làm cô chợt tỉnh. Cô bất giác thần thờ rồi lại chấp tay cầu nguyện: “Xin Chúa hãy giúp con gặp lại cậu ấy!”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Chương 65

Buổi chiều cô có hẹn với Hương. Mấy năm nay tuy mỗi người một nơi nhưng họ vẫn thường xuyên liên lạc. Hiện giờ Hương đang là giáo viên mầm non, cô vốn thích trẻ con. Chiều nay Hương đưa Ngọc tới một nhà hàng lớn, tên là Thanh Bình. Nhà hàng này xây dựng theo kiến trúc châu Âu nhưng được trang trí theo lối truyền thống, vừa sang trọng lại vừa gần gũi.

Nhìn không gian nơi đây, Ngọc không khỏi trầm trồ, hỏi Hương:

-Không ngờ chỉ mấy năm ngắn ngủi mà cậu giàu lên nhanh vậy, lại có thể mời com tở ở đây!

Hương khẽ mỉm cười, đáp:

-Cậu nói như vậy là hiểu lầm tở trăm trọng rồi! Lương giáo viên bọn tở ba cọc ba đồng, tở sao mời nổi! Là Duy Huy biết cậu về nên mới có tình mời cậu đây!

Lúc này một chàng trai trẻ dáng người cao, gương mặt khôi ngô, khoác áo đầu bếp bước tới bàn của họ. Ngọc lại được một phen trầm trồ nữa, thật không ngờ chàng đầu bếp trẻ trước mặt mình đây chính là tên thư sinh nghịch ngợm năm nào. Sau khi tốt nghiệp, Duy Huy không học đại học mà theo ông ngoại học nghề bếp, và hiện tại thì anh đang làm việc trong nhà hàng của ông mình.

-Chào mừng nhà khoa học trẻ đã trở về! Hôm nay cho tở vinh hạnh mời cậu một bữa nhé!

Nghe Duy Huy gọi mình như thế, Ngọc thấy hơi ngượng, khẽ mỉm cười đáp:

- Cảm ơn cậu!

- Hi hi, người một nhà cả, Ngọc đừng khách sáo!

Hương nghe thấy liền trừng mắt với anh:

- Ai là người một nhà với anh chứ!

Duy Huy gãi gãi đầu.

- Thì... Ngọc là...

- Được rồi, được rồi! - Ngọc nhìn sang Huy - Cậu định cho bọn tớ ăn gì đây?

- Hai người cứ xem thực đơn trước đi, tớ sẽ đích thân xuống bếp!

Cô suy nghĩ một chút rồi nói:

- Không cần cầu kì đâu, ba món là được rồi! Cậu cứ làm ba món tủ của cậu đi!

Duy Huy lại gãi đầu nói:

- Nhưng mà tất cả các món đều là món tủ của tớ!

Hương nghe vậy liền quay sang Ngọc, nói:

- Cậu đừng nghe anh ấy ba hoa chích chòe! Cứ gọi ba món đắt nhất ấy!

Ngọc nhìn Duy Huy rồi lại nhìn Hương, cười nói:

- Cậu đấy, chỉ giỏi bắt nạt người ta thôi!

Duy Huy thấy có người đứng về phía mình trong lòng cũng rất vui vẻ.

- Ngọc, có cậu ở đây nhất định phải làm chủ cho tớ!

- Ồ, tất nhiên rồi!

Hương ầm ức nhìn hai người trước mặt, giọng hờn dỗi:

- Hai người thật là quá đáng mà! Ngọc, cậu có còn là bạn tốt của tớ không hả? Còn anh nữa, anh có phải bạn trai em không đấy?

Duy Huy khẽ mỉm cười cúi xuống hôn vào má cô, giọng nói hết sức dịu dàng:

- Không cần em phải hỏi, cả thế giới đều biết em là bạn gái của anh!

Hương lại trừng mắt với anh nhưng Ngọc nhìn ra, khéo môi cô ấy lại mỉm cười rất ngọt ngào.

- Quý khách đợi một lát, thức ăn xong ngay đây!

Nói rồi Duy Huy nhanh chóng bước vào trong.

Hương đưa tay chống vào má, giọng nói có chút mơ màng:

- Ba tháng nữa, anh ấy sẽ trở thành bếp trưởng. Lát nữa cậu sẽ được biết, anh ấy nấu ăn thực sự rất ngon!

Ngọc nhìn đôi mắt sáng ngời của Hương, không nhịn được đưa tay véo má cô.

- Cậu đấy! Rõ ràng là quan tâm người ta như thế, sao lúc nãy lại lạnh lùng với cậu ấy vậy?

Hương nghe vậy trong lòng lại thấy không vui, khẽ thở dài nói:

- Cậu không biết đâu, dạo này anh ấy bảo là bận, chẳng mấy khi gọi điện cho tớ. Vậy mà mới hôm qua thôi, anh ta ngồi nói chuyện rất vui vẻ với một cô gái Tây, còn bảo là giới thiệu ẩm thực gì đó! Có đồ ngốc mới tin!

A, còn tưởng chuyện gì! Hóa ra là tự mình ăn giấm chua!

-Này, hỏi lớp một cậu có học từ “ghen” không hả?

-Gi chứ! Ghen á? Tớ thêm vào!

-Theo tớ thấy thì Huy không phải loại người đứng núi này trông núi nọ đâu! Chắc chỉ là bệnh nghề nghiệp của cậu ấy thôi! Cậu nên thông cảm và khoan dung với cậu ấy nhiều hơn một chút!

Nghe những lời này, Hương có vẻ trầm tư như là đang suy nghĩ những gì Ngọc nói. Rồi cô đôi tay chống cằm, nhìn thẳng vào mắt Ngọc, chậm rãi hỏi:

-Thông cảm và khoan dung, giống như cậu sao?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chương 66

Ngọc chợt sững người, mắt mấy giây cô hiểu những gì Hương nói. Từ lúc Hải Ninh đi Nhật, hình tượng “Hải Ninh ca ca” trong lòng Hương đã sụp đổ. Hương vì thương cô nên rất giận Hải Ninh. Những năm qua, Hương luôn khuyên cô phải từ bỏ, tội tình gì mà phải lấy thanh xuân của mình chờ đợi người ta trong vô vọng như vậy cơ chứ? Vì chuyện này mà hai người từng nhiều lần cãi nhau. Nhưng cuối cùng, vì cô quá cố chấp nên Hương cũng mệt mỏi, không thêm can cô nữa.

Ngọc lặng lẽ cúi đầu, tay vịn về cốc nước, không nói gì. Hương nhìn đáng về đó của cô, trong lòng thực sự rất khó chịu, không kìm được mà lại nói tiếp:

-Cậu định chờ cậu ta tới bao giờ? Tới khi cậu già ư? Cậu ta nếu biết được sẽ cảm kích cậu ư? Hay là cười nhạo cậu?

Hương bán tính vốn hiền lành nhưng một khi đã tức giận sẽ nói những lời khiến đối phương thốn tận tâm can. Thật ra cô không nỡ khiến Ngọc đau lòng, nhưng mà cô ấy cố chấp như vậy năm năm là đã quá đủ rồi. Phàm là con người sẽ đều cảm thấy mệt mỏi, Ngọc cũng không phải Thánh thần, Hương lại càng không phải.

-Ở bên kia biết đâu cậu ta đã có vợ rồi không chừng, có khi con cậu ta đã học mẫu giáo rồi! Ngọc à, Hải Ninh cũng có cuộc sống riêng của mình, cậu đâu thể chờ cậu ta cả đời, cũng đâu thể từ bỏ tất cả mà đi qua bên Nhật, đúng không?

Những lời của Hương như những mũi tên nhọn, mũi nào cũng trúng đích, cắm sâu vào trái tim cô. Hai tay Ngọc nắm chặt vào nhau, cô hít một hơi thật sâu, thở hắt ra rồi nói nhỏ:

-Hải Ninh... cậu ấy đã về nước rồi!

Hương ngạc nhiên trong giây lát, nhưng rồi cô chỉ hững hờ hỏi lại:

-Về rồi ư? Cậu ta có dẫn vợ con về không?

Nghe giọng điệu chanh chua đó, không hiểu sao Ngọc lại bật cười:

-Cậu nghĩ đi đâu vậy! Cậu ấy còn chưa có vợ mà!

-Vậy còn bạn gái?

Ngọc lại cúi đầu, lòng cô có chút dao động. Cô như một kẻ phạm tội đang bị cảnh sát hỏi cung, máy móc trả lời:

-Tớ không biết! Nhưng nghe Xuân Trúc nói thì hình như là chưa!

-“Không biết”, “hình như”, rốt cuộc thì cậu biết cái gì về cậu ta chứ?

Câu hỏi này có vẻ dễ dàng hơn, Ngọc không cần suy nghĩ, đáp:

-Tớ biết rõ, cậu ấy yêu tớ, cậu ấy nhất định còn yêu tớ! Như vậy là đủ rồi!

-Cậu...cậu-Hương dường như đã hết lên, thấy mọi người nhìn sang, cô mới dịu giọng hơn- Sao cậu lại có thể cố chấp một cách mù quáng như vậy cơ chứ? Cậu ta về nước rồi thì sao? Cậu nghĩ hai người có thể trở lại à? Rồi cậu ta cũng sẽ trở lại Nhật, rồi cậu lại chờ cậu ta quay về, cậu định cứ như vậy cả đời đúng không?

Hương cứ tưởng Ngọc sẽ nói lời cố chấp nào đó, không ngờ lại thấy cô bình tĩnh đáp:

-Không, lần này tớ sẽ dứt khoát. Nếu tớ không thể giữ Hải Ninh lại, tớ sẽ để cậu ấy đi.

Rồi cô lại cười hì hì:

-Cậu cứ yên tâm, cậu đã quên tớ muốn dành cả cuộc đời để cống hiến cho khoa học rồi sao? Tớ sẽ trở nên mạnh mẽ, đại dương mệnh mệnh ngoài kia còn đang chờ bọn tớ khám phá. Tớ sẽ không dễ dàng gục ngã như vậy đâu!

Hương nhìn cô cười nhưng trong lòng vẫn không thể yên tâm. Trong những cuốn tiểu thuyết cô từng đọc, hai người yêu nhau đi hết một vòng rồi sẽ lại trở về bên nhau, nhưng đó chỉ là tiểu thuyết thôi, thực tế khắc nghiệt hơn rất nhiều. Khúc mắc giữa hai người họ khó lòng mà hóa giải, gương vỡ sẽ lại lành ư?

Cô đang định nói tiếp thì phục vụ bê thức ăn lên. Ngọc vui vẻ đón lấy rồi ăn ngon lành. Cô khẽ thở dài, hiện tại ai mới là người nên đau khổ đây? Nếu như Ngọc ngồi đó khóc, ít ra cô còn có thể dỗ dành, an ủi, dỗ dành này...

Ngọc vừa ăn vừa khen ngon rồi liên tục gấp thức ăn cho vào trong bát của Hương. Hương cảm thấy ấm lòng, cô cũng không muốn khiến Ngọc đau lòng nữa. Chợt nhớ ra chuyện gì, cô cười nói:

-Hôm nào cậu sang nhà tớ đi, tớ đảm bảo cậu không nhận ra Mimi, cũng không bé nổi nó đâu!

Ngọc ngạc nhiên nhìn cô, có chút lo lắng:

-Sao thế? Cậu ngược đãi nó à? Lần trước tớ về nó còn bình thường mà.

Hương hươ hươ ngón trỏ trước mặt cô:

-No, no, no! Không hề nhé! Là thế này, bố tớ mua cho bà ngoại tớ mấy hộp sữa, bà thấy sữa đó khó uống nên đem cho Mimi hết! Và giờ thì nó suốt ngày nằm ì trên sofa cứ như bà hoàng ấy, cũng chẳng thèm đi ra ngoài chơi nữa.

-Vậy thì cậu phải cảm ơn Mimi rồi!

-Tại sao?

-Nếu không có Mimi, biết đâu số sữa đó đã đến với cậu rồi! Cũng khó nói lắm nha, nếu vậy thì đến Duy Huy cũng không nhận ra cậu đâu!

-Ừ nhỉ!

Hai cô gái tạm thời quên đi những tâm sự trong lòng, vui vẻ cười nói với nhau tựa như những ngày tháng êm đềm xưa kia.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mimi Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 67

Chương 67

Bữa ăn kết thúc, hai người ngồi nói chuyện về công việc của nhau thêm một lúc lâu nữa. Hương muốn về cùng nhưng Ngọc từ chối. Cô đã ăn không của người ta một bữa cơm, cũng đâu thể mặt dày mà làm bóng đèn cản trở hai người họ có không gian riêng tư. Cô ra đến cửa thì Duy Huy chạy theo, đưa cô một túi nhỏ, nói là có ít bánh ngọt và mứt tặng cho ba mẹ cô, còn nói thêm đây là quà hồi lộ, cô không thể không nhận. Thấy được tấm chân tình của Duy Huy, cô cũng chân thành khuyên cậu ta:

-Cậu biết đấy, tính Hương có hơi trẻ con, hay giận hờn nhưng cũng rất dễ dỗ dành. Hương là cô gái khá nhạy cảm, có những chuyện cô ấy không nói ra không có nghĩa là cô ấy không để tâm.

Cậu ta tỏ vẻ ngờ nghệch không hiểu.

-Aiza, nghĩa là cậu phải giữ khoảng cách với mấy cô gái khác. Con gái vốn hay ghen ngầm, Hương cũng vậy thôi!

-À, thì ra là như vậy! -Có vẻ như cậu ta đã hiểu ra, vui mừng ra mặt- Cảm ơn cậu!

-Không cần khách sáo, sau này phải nhờ cậu chăm sóc cho Hương.

-Đó là điều đương nhiên, tớ sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, cậu không cần phải lo lắng đâu! Nhưng mà, Ngọc này...

Ngừng một lát, cậu ta có vẻ hơi băn khoăn, muốn nói lại thôi.

-Sao thế, có chuyện gì cậu cứ nói!

Duy Huy cảm thấy mình hơi vô duyên khi nói với Ngọc chuyện này nhưng cậu thật sự muốn nói một lời chân thành với cô.

-Là chuyện về Hải Ninh, Hương có kể qua cho tớ nghe...

Hải Ninh đi Nhật năm năm, mọi thứ ở đây tưởng chừng đang dần yên ắng. Cậu ta vừa trở về thì tất cả liền bị xáo động, đi đâu cũng nghe nhắc đến. Ngọc không rõ mình nên vui, buồn, hay lo lắng? Cô gượng cười đáp lại cậu ta:

-Nếu như cậu muốn khuyên tôi từ bỏ thì...

Ba chữ “không cần đâu” chưa kịp nói ra thì Duy Huy đã vội ngắt lời cô:

-Không, không! Tớ không có ý đó đâu! Tớ chỉ muốn nói là, nếu cậu đã có lòng tin và quyết tâm thì tuyệt đối đừng từ bỏ. Chưa đọc đến trang cuối cùng thì không thể biết kết thúc của một cuốn sách, mọi chuyện đều có thể xảy ra. Đôi khi phải trải qua chút thử thách thì người ta mới biết trân trọng nhau. Tớ biết cậu là một cô gái tốt, ông trời nhất định không phụ lòng người tốt đâu! Mạnh mẽ lên nhé, tớ ủng hộ cậu!

Duy Huy là người đầu tiên, và, có lẽ cũng là người duy nhất ủng hộ cô. Ngọc cảm động cầm lấy tay cậu ta:

-Cảm ơn cậu, Duy Huy! Cậu thật là tốt, Hương thật may mắn khi quen với cậu!

Huy cười, vỗ vỗ vào tay cô rồi nhẹ nhàng gỡ ra.

-Được rồi, được rồi! Cậu vừa mới nhắc tớ, phải giữ khoảng cách một chút! Đây, trời có vẻ sắp mưa rồi, cậu về nhanh đi!

Ngọc cười hì hì, đưa tay vuốt lại mái tóc bị gió thổi hơi rối.

-Xem cậu khăn trương chưa kia! -Cô khẽ vỗ vai cậu ta- Cậu cũng cố gắng bước tới đi, đám cưới nhất định phải mời tôi đấy!

Nói rồi cô quay người bước đi, Duy Huy ở phía sau nói với theo:

-Nhất định rồi! Cậu chuẩn bị tiền mừng đi là vừa!

Cô mỉm cười bước đi, gió đêm lạnh lạnh, có chút ẩm ướt.

Lang thang trên con phố nhỏ, vài cánh phượng thấm rơi trên tóc cô. Nhìn thành phố thân thương lung linh ánh đèn, lòng cô dâng lên những cảm xúc khó tả. Ở nơi đây cô đã sinh ra, lớn lên, là nơi có những người mà cô yêu thương, nơi chứa đựng biết bao kỉ niệm của tuổi trẻ. Cô biết người đó cũng đang ở đây nhưng có vẻ như không muốn gặp cô. Cô lại không biết số điện thoại của anh, không biết cách liên lạc, cũng không biết nơi anh đang sống. Không chỉ ở nước Nhật xa xôi mà ngay cả thành phố quen thuộc này cô cũng không có cách nào tìm được Hải Ninh. Người xưa nói rất hay: “Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ”, có lẽ cô với anh không có duyên với nhau.

Cô cứ đi, mưa bắt đầu rơi nhưng cô chẳng mấy để tâm. Có tiếng hát trầm buồn từ đâu đó vọng lại, hòa cùng tiếng mưa càng tăng thêm sự thê lương:

“I don’t know why you said goodbye

Just let me know you didn’t go forever my love

Please tell me why you make me cry

I beg you please on my knees

If that’s what you want me to.

Never knew that it would go so far

When you left me on that boulevard

Come again you would release my pain

As we could be lovers again.

Just once more chance, another dance

And let me feel it isn’t real that I’ve been losing you

The sun will rise within your eyes

Come back to me and we will be happy together...

May be today, I'll make you stay

A little while just for a smile and love together

For I will show, a place I know

In Tokyo where we could be happy forever...

Trong đầu cô chỉ toàn mấy chữ “In Tokyo where we could be happy forever... In Tokyo, in Tokyo...”. Mưa mỗi lúc càng thêm nặng hạt, theo bản năng cô chạy đến đứng trú mưa dưới một tán cây, nhưng cả người đã ướt sũng

Cô không biết mình đã đi bao lâu, lúc ngẩng đầu nhìn quanh, cô không biết mình đang ở đâu nữa. Thôi chết, sao cái bệnh mù đường của cô lại tái phát đúng lúc này cơ chứ? Mà cũng không thể trách cô, mấy năm gần đây cô toàn sống ở thành phố khác. Quê nhà của cô giờ đây lại có vài phần xa lạ...

Xung quanh khắp nơi đều rực rỡ ánh đèn, khung cảnh khác hẳn với ban ngày, càng làm cho cô thêm mù mịt. Cô ngó nghiêng, vừa đi vừa lăm bầm “Đây là đâu nhỉ? Sao cái cây nào cũng treo có đèn lấp lánh quá vậy? Đây là hội chợ chắc?”

Cô mãi lo nhìn quanh, không để ý phía trước có người. Đến lúc đâm sầm vào người ta, cô mới quay đầu, rồi rít xin lỗi. Gương mặt người kia bị chiếc ô che lấp, cô không nhìn rõ lắm. Người kia liếc nhìn cô toàn thân ướt như chuột lột, giọng nói có phần mỉa mai:

-Những người đàn ông của cậu không đưa cậu về sao?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Chương 68

Trái tim cô trong phút chốc như gặp phải adrenalin, đập liên hồi. Tuy không nhìn rõ đối phương nhưng giọng nói kia thì Ngọc không thể nhận nhầm, vì cả trong mơ cô cũng có thể nghe thấy. Không, đây là mơ ư? Mới ngấm mưa mà cô đã mê sảng rồi sao? Cô có chút khản trương, véo một cái thật mạnh vào cánh tay, đau quá làm cô kêu lên. Lòng cô tràn ngập hạnh phúc nhìn người con trai đang đứng trước mình. “Không phải là mơ! Hải Ninh đã về nước! Cậu ấy trở về thật rồi!”

Hải Ninh không mấy để tâm đến những hành vi kì quặc của cô, cầm ô bước đi. Cô liền vội vàng đuổi theo, vươn tay kéo tay áo anh. Thấy Hải Ninh không quay lại nhìn mình, cô liền chạy lên chắn trước mặt anh.

-Hải Ninh!

Anh nhú mày, hững hờ đáp:

-Có chuyện gì?

“Ừ, chuyện gì đây?”. Cô băn khoăn không biết nói gì nữa. Đã rất nhiều lần cô tưởng tượng ra cảnh mình gặp lại anh, cũng đã nghĩ ra rất nhiều lời thoại nhưng giờ trong đầu cô chẳng còn từ nào. Lúc này cô giống như người lính đã chuẩn bị sẵn súng đạn đã, chỉ chờ địch đến là chiến đấu, vậy mà vừa thấy địch thì tim đập, chân run, không cầm nổi súng, lại nhận ra rằng mình đã bỏ quên đạn ở nhà.

Cô chợt nhớ đến hoàn cảnh tương tự trong một bài thơ không rõ mình đã đọc được ở đâu:

“Giữa vạn người gặp lại người em muốn gặp

Thuở hồng hoang xa xôi ngàn vạn năm

Không sớm cũng không muộn

Đã đến lúc trùng phùng

Không có gì để hàn huyên

Chỉ hỏi nhỏ một câu cho phải đạo:

Hóa ra anh cũng ở đây!”

Giống như chết đuối vớ được cọc, thế là cô bê nguyên câu đó vào:

-Hóa ra cậu cũng ở đây!

-Cậu hỏi thừa!

Nói rồi anh liền vòng qua người cô, bước về phía trước.

Nhận ra câu nói vừa rồi của mình thật ngu ngốc, cô đánh một cái vào đầu mình rồi lại chạy tới chắn trước anh. Lần này giọng anh có vẻ khó chịu:

- Cậu muốn gì? Muốn cái ô này sao? Cho cậu!

Nói rồi anh gài cái ô vào tay cô rồi nhanh chóng đi về phía trước. Cô ngẩn người, cầm chặt chiếc ô trong tay. Trong cơn mưa lạnh, bàn tay của anh vẫn ấm áp như vậy. Mấy giây sau cô mới có phản ứng:

-Tôi...tôi... Không phải... muốn cái ô này!

Bước chân Hải Ninh phía trước có chút chậm lại, cô vội vàng đuổi theo.

-Tôi...

-Rốt cuộc là cậu muốn thế nào?

Hải Ninh còn quay lại nhìn cô, còn hỏi cô muốn gì, có phải cậu ấy vẫn còn quan tâm cô đúng không? Trong lòng cô có chút mong đợi, cậu ấy sẽ hết giận nhanh thôi. Cô đã đợi năm năm, đợi thêm vài ngày có là gì.

Đôi mắt cô mở to, long lanh nhìn anh, giọng nói trong trẻo có chút mê hoặc:

-Hải Ninh, cậu có biết nhà tôi ở đâu không? Tôi bị lạc rồi!

Khóe môi Hải Ninh khẽ nhếch lên, cô không hiểu lắm nụ cười xa lạ đó. Giọng anh vẫn lạnh lùng, mang ý chế giễu:

-Ra là vậy! Đi học xa nhà mấy năm mà cậu đã quên đường về rồi ư? Ở bên ngoài chẳng phải vui hơn nhiều sao?

Lòng cô thoáng chua xót, cúi đầu nói nhỏ:

-Không, tôi không phải...

-Đi về phía trước, gặp ngã tư thì rẽ phải, đi thẳng rồi tiếp tục rẽ phải. Đi thêm một đoạn sẽ gặp bến xe buýt.

Cô lại ngẩn người, thầm khinh bỉ bản thân, sao cô lại có thể đi hỏi đường một người ở Nhật năm năm mới vừa mới trở về kia chứ! Tại sao trước mặt anh IQ của cô lại biến thiên liên tục vậy? Mất mặt, thật quá mất mặt! Cậu ấy sẽ nghĩ thế nào về cô chứ?

Mưa đã tạnh rồi, cô vẫn cầm ô lặng lẽ đứng đó nhìn theo bóng hình anh đã mất hút sau con phố nhỏ. Cô chợt nhớ ra hôm nay là ngày mừng 7 tháng 7 âm lịch, là lễ Thất tịch. Ngưu Lang và Chức Nữ, một năm được gặp nhau một lần, còn cô và anh, đã năm năm rồi! Biết đâu lần tới hai người gặp nhau đã là năm năm sau...Nhưng mà cô đã gặp lại anh nhanh hơn cô tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Chương 69

Tối ngày hôm sau trời lại mưa, cơn mưa không lớn, chỉ lác đác vài hạt giống như mưa phùn. Cơn mưa nhỏ này giúp cho không khí ngày hè bớt gay gắt, trở nên dễ chịu hơn. Hải Ninh vừa đi dạo quanh mấy hiệu sách về thì thấy có người đứng trước nhà mình. Cô mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, đứng che ô quay lưng về phía anh, chốc chốc lại nhún chuông.

Ngọc đã đứng đó khoảng nửa tiếng, cô đoán anh đang ở nhà vì phía trong vẫn còn sáng đèn.

Cô đã mất một ngày chạy đi chạy lại, gọi điện cho mấy chỗ quen biết mới tìm ra địa chỉ nhà anh. Với tính cách của Hải Ninh, cô nghĩ anh sẽ không đến nhà bố anh, nhưng để cho chắc cô cũng đã dò hỏi thử nhưng quả nhiên anh không ở đó. Căn nhà lúc trước sống cùng mẹ thì đã bán rồi, cô nghĩ anh sẽ ở

khách sạn hoặc nhà trọ nào đó. Nhưng thành phố này có hàng trăm nơi như vậy, cô căn bản không có thời gian để tìm. Bản thân cô lại nghĩ, anh đã về nước thì nhất định sẽ đến dự đám cưới của Hải Ninh và Xuân Trúc, cô sẽ sớm gặp lại anh thôi.

May sao hôm qua gặp anh ở khu phố Đông, anh lại đi bộ nên cô đoán anh sống gần đây. Cuối cùng cô cũng tìm ra, cô không thể đợi thêm nữa. Cô đến tìm anh, cả nửa tiếng rồi vẫn chưa thấy có ai ra mở cửa. Anh không muốn gặp cô sao?

Anh không nhìn cô, thông thả mở cổng rồi đi vào. Cô thoáng ngạc nhiên, trước khi anh đóng cửa lại, cô đã kịp kéo áo anh.

-Hải Ninh!

Anh không quay đầu lại, lạnh lùng nói:

-Không trùng hợp vậy chứ, cậu lại bị lạc sao?

-Không phải, là tôi cố ý đến đây, tôi muốn gặp cậu. Có một số chuyện...

-Anh, anh về rồi à? Em...

Cả hai cô gái đều ngập ngừng khi nhìn thấy nhau. Ngọc sững sờ nhìn người con gái bước ra từ trong nhà. Cô ấy mặc chiếc áo sơ mi nam dài đến gối và một chiếc quần ngắn màu đen, mái tóc ngắn buộc lên một đuôi gà nhỏ. Cô bé mở to mắt nhìn Ngọc, trông đáng yêu như một học sinh cấp hai.

Như cảm nhận được hàn khí tỏa ra từ Hải Ninh, cô bé liền giải thích bằng giọng Việt Nam không rõ lắm:

-Chỉ ấy là bạn của anh à? Em xin lỗi, em không biết... Tại lúc này anh rặn, à dạ không được mở cửa cho người lạ. Em...

Hải Ninh như không nghe thấy những lời giải thích của cô, ánh mắt nhìn đôi chân trần của cô, không hài lòng nói:

-Sao lại đi chân đất như vậy, mau mang dép vào đi!

Cô bé nhìn xuống chân mình, la lên “Á, quên mất!” rồi liền nhanh nhẹn chạy vào trong.

Ngọc đứng đó, có cảm giác như mình là người vô hình, lòng cô chợt xót xa. Hương nói đúng, Hải Ninh đã có bạn gái rồi, hơn nữa còn là người Nhật, hơn nữa hai người còn sống chung, hơn nữa anh còn rất quan tâm cô ấy. Cô nghĩ mình cứ đứng đây thì thật là chả ra làm sao, đành ra về.

-Xin lỗi đã làm phiền cậu, lúc khác nói chuyện vậy!

-Cậu đã đến đây rồi... có chuyện gì thì cứ nói đi. Giải quyết cho xong một lần luôn đi, tránh phải dây dưa hoài!

Hải Ninh đồng ý nói chuyện với cô, không phải vì cậu ấy còn quan tâm cô, mà là vì không muốn gặp lại cô nữa. Nghĩ đến đây, cô không khỏi thở dài, “Ngọc à, tương lai mấy sau này đều phụ thuộc cả vào lần đàm phán này!”.

Hai người tìm đi tìm một quán cà phê yên tĩnh để nói chuyện. Trên đường đi, không khí có phần trầm mặc, không ai nói với nhau câu nào. Con mưa dần nặng hạt, cô nghiêng ô che cho anh nhưng bị anh đẩy ra. Cô không chịu thua, vẫn cứ bướng bỉnh nghiêng ô về phía anh. Hải Ninh không thèm chơi trò hơn thua, để mặc cô làm theo ý mình.

Hai người đi dưới trời mưa, che chung một chiếc ô nhỏ. Tâm trạng cô rối bời, chẳng cảm nhận được chút gì lãng mạn, mà cũng có thể là cô chưa từng trải qua thứ gì gọi là lãng mạn. Nghĩ lại mới thấy đây là lần đầu hai người đi chung ô, lần đầu đi chung đường.

Cô từng nghĩ, khoảng cách từ lớp 9A đến 9H đã là xa, khoảng cách giữa Lương Văn Chánh và Nguyễn Thái Bình càng xa, khoảng cách giữa Việt Nam và Nhật bản lại càng xa, là rất rất xa. Nhưng có lẽ cô chưa bao giờ xa anh như lúc này, dù là đứng cạnh nhau, gần đến nỗi cô có thể nghe thấy nhịp đập mạnh mẽ của trái tim anh nhưng lại không thể thấu hiểu nó. Lúc này cô mới hiểu thế nào là “Tương cận tại chi xích, tương cách tự thiên uyên” (Gần nhau trong gang tấc mà cách nhau trời vực); “Không sợ ‘xa tận chân trời gần ngay trước mắt’, chỉ sợ ‘gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời’”; “Đồng sản dị mộng”?!!...

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Chương 70

Cô chỉ mong giây phút này kéo dài thêm chút nữa, mà nếu đây là mơ thì cô cũng chẳng mong mình tỉnh lại. Thế nhưng Hải Ninh lại không có cùng suy nghĩ với cô. Hai người dừng lại trước một quán nước nhỏ, ở lối ra vào có trồng một hàng trúc xanh mướt. Cô có chút băn khoăn:

-Tên là “Thanh Mai” mà chả có cây mai nào, sao không gọi là “Trúc Mã” luôn đi?

-Tôi cũng chả thấy trên người cậu có bông mai hay viên ngọc nào cả!

-...

Cô cứng họng, ngượng quá đành kéo tay áo anh:

-Vào đây đi! Nghe nói cà phê ở đây ngon lắm!

Thấy ánh mắt anh nhìn mình có chút kì quái nhưng cô cũng không buồn để tâm, một mực lôi lôi kéo kéo anh vào trong.

Đến lúc cầm menu trên tay, cô mới có chút phản ứng, giơ menu lên che mặt mình lại. Mất mặt, thật quá mất mặt! Đây là quán trà, là quán trà đấy!

Hải Ninh liếc cô rồi lại nhìn người phục vụ đang kiên nhẫn đứng đợi bên cạnh, đành lên tiếng:

-Sao thế, ở đây không có loại cà phê cậu thích ư?

Người phục vụ có vẻ khó xử, nhỏ giọng nói:

-Xin lỗi quý khách, quán chúng tôi chỉ phục vụ trà. Ở đây có các loại ngon nhất, trà xanh Thái Nguyên, trà Nồn Tôm, trà Đinh Ngọc, trà Móc Cầu, trà shan tuyết cổ thụ Tây Bắc, trà ướp hoa lài, trà hoa sen, trà hoa cúc...

Cô nghe mà mù mịt đầu óc, Hải Ninh cũng không làm khó cô nữa, gọi một bình trà hoa sen.

Ngọc bình tĩnh lại một chút, đưa mắt ngắm nhìn không gian nơi đây. Đèn lồng cùng với đèn điện, vừa mang lại đủ ánh sáng vừa đem đến sự ấm áp và nét cổ điển. Khách đến đây không đông lắm, có vài cụ già vừa uống trà vừa đánh cờ, những người trẻ đến đây tìm không gian yên tĩnh để đọc sách, vài người khách ăn mặc sang trọng chắc là đang bàn chuyện làm ăn.

Cô bỗng thấy mũi hơi ngứa, sau đó liền hắt hơi một cái. Đang day day mũi thì thấy người đối diện vừa cởi áo khoác đưa cho cô. Cô có chút ngạc nhiên nhưng rồi cũng không cầm lấy, chỉ nói:

-Không cần đâu, tôi không thấy lạnh!

Bàn tay đó vẫn hướng về phía cô, nghe giọng nói thì chẳng có vẻ gì là quan tâm cô có lạnh hay không.

-Bộ dạng cậu lúc này trông chả ra làm sao!

“Mình làm sao?”

Ngọc cúi đầu nhìn người mình, lúc này vì cô nghiêng ô che cho Hải Ninh nên mé người bên trái của cô ướt sũng, lớp vải ướt dính vào người thật là khó coi. Cô dè dặt cầm lấy chiếc áo khoác lên người, đầu cũng không ngẩng lên.

-Cảm ơn cậu!

Tuyệt vời lắm! Hai lần gặp mặt, lần nào Hải Ninh cũng chứng kiến bộ dạng thảm hại của cô! Tại sao, tại sao cô luôn mất mặt trước anh, còn anh thì cứ ung dung tự tại, giống như tiên nhân không nhiễm chút bụi trần như vậy cơ chứ? Không! Anh không phải tiên nhân, anh cũng là một phàm nhân chính hiệu, anh có bạn gái rồi!

Cô cũng không ngăn được mà tò mò hỏi:

-Cô gái lúc này là bạn gái cậu à?

Hải Ninh nhìn cô bằng ánh mắt dò xét như muốn nhìn thấu trái tim đang run rẩy của cô, dường như cô đang khao khát anh phủ nhận điều đó.

-Chuyện quan trọng cậu muốn nói là về bạn gái của tôi sao?

-Không...tôi chỉ hỏi vậy thôi! Nếu...

-Đúng là như vậy! Đám cưới của chúng tôi, nếu cậu muốn cũng có thể đến dự!

Lời nói của anh như cái đinh ốc từng chút, từng chút xoắn vào tim cô. Cô biết, lẽ ra mình không nên hỏi câu hỏi ngớ ngẩn đó. Nhưng sâu thẳm trong trái tim mình, cô mong anh sẽ nói “Không phải”.

Phục vụ mang lên một bình trà và hai cái chén nhỏ. Trà hoa sen tỏa hương thơm dịu nhẹ, thanh mát. Dường như cô có thể nhìn thấy cả đồi chè xanh tươi bạt ngàn, cả đầm sen ngát hương trong buổi sớm mai.

Cô cầm bình trà lên, tráng qua hai cái chén rồi mới rót trà vào. Cô đẩy một cái chén về phía anh, bản thân cô cũng cầm một chén trà lên, thong thả thưởng thức hương trà rồi nói:

-Cậu uống thử đi, xem trà này có ngon bằng trà ở Nhật không?

Hải Ninh uống một ngụm nhỏ, ánh mắt lơ đãng nhìn những chiếc lồng đèn tỏa ánh sáng mờ mờ, nhàn nhạt nói:

-Ngon hay không thì cũng chỉ là thứ để uống. Cũng giống như con trai tốt hay xấu cũng chỉ là đồ chơi của cậu!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chương 71

“Ngon hay không thì cũng chỉ là thứ để uống. Cũng giống như con trai tốt hay xấu cũng chỉ là đồ chơi của cậu!”

Hai bàn tay cô nắm chặt, cố gắng điều chỉnh hơi thở và nhịp đập của mình cho ổn định. Một lúc sau cô mới mở miệng, trong lòng vẫn tràn ngập xót xa:

-Trước đây, tôi cứ nghĩ rằng cậu rất hiểu tôi, hóa ra không phải vậy!

Hải Ninh không nhìn cô nữa, nâng chén trà lên uống một ngụm rồi mới nói:

-Tôi cũng từng nghĩ rằng cậu hiểu tôi, hóa ra cũng không phải vậy!

-Hải Ninh, chuyện trước kia nhất định là hiểu lầm, cậu nghe tôi giải thích có được không?

Cô biết bây giờ anh đã có bạn gái rồi, có nói ra cũng chẳng thay đổi được gì. Nhưng ít ra cô phải cùng anh nói rõ mọi chuyện, như vậy thì tảng đá trong lòng cô suốt năm năm qua cũng coi như được gỡ bỏ.

Anh không vội trả lời, lấy trong túi ra một bao thuốc và bật lửa, thông thả lấy ra một điếu rồi nói:

-Câu chuyện của cậu chắc cũng không ngắn đâu nhỉ? Không phiền tôi hút một điếu chứ?

Ngọc đơ người nhìn ngọn lửa nhỏ sáng lên không quá mấy giây rồi vụt tắt, cảm thấy ngọn lửa đó như đã đốt cháy tâm can của cô. Việc anh hút thuốc còn bất ngờ hơn cả việc anh đã có bạn gái, điều đó chứng tỏ cô chẳng hiểu gì về anh. Năm năm qua, cô đã thay đổi rất nhiều, anh cũng vậy thôi, nhưng chuyện này...

-Hải Ninh, cậu hút thuốc sao? Cậu quay lại với thứ độc hại này từ khi nào vậy? Cậu đã quên lúc trước khó khăn lắm mới cai được sao?

-Không liên quan đến cậu!

Lời nói lạnh lùng của anh khiến cô không ngăn được nước mắt. Cô nhìn anh, nhìn người con trai xa lạ trước mặt mình thật lâu, cuối cùng hỏi:

-Cậu ghét tôi lắm đúng không? Tôi cũng vậy, tôi ghét chính mình!

Anh không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi một bên hút thuốc.

-Tối hôm 14 tháng 2 đó, cậu đã đến công viên Tuổi trẻ đúng không? Cậu đã thấy...

Lúc này anh mới mở miệng nói:

-Đúng vậy, tôi đã đến đó, cũng đã nhìn thấy những gì cậu muốn tôi thấy!

Cô không ngờ anh lại nói vậy, trong lòng trở nên hốt hoảng.

-Cậu hiểu lầm rồi! Lúc đó tôi và sư huynh chỉ đang tập kịch thôi, tôi thực sự không biết cậu đến đó! Cậu không tin tôi sao?

-Tôi chỉ tin vào những gì tôi thấy!

-Nhưng đó không phải là sự thật! Cậu phải tin tôi! Người tôi thích là cậu, hai nghìn ngày qua, không ngày nào tôi không nhớ đến cậu!

-Đủ rồi! Năm năm trôi qua, chẳng phải cậu đã có niềm vui mới rồi sao? Không có tôi ở đây, chẳng phải cậu vẫn sống rất tốt đấy sao? Không cần phải nói những lời thừa thãi đó nữa!

Trái tim cô đau nhói lên, anh nghĩ rằng cô sống rất tốt hay sao? Nếu thực sự là như vậy, cô có cần phải chạy ngược chạy xuôi để tìm anh không? Hôm

nay cô có cần phải đến đây cùng anh để rồi nghe anh nói những lời tàn nhẫn đó không?

Hải Ninh cảm thấy không thể tiếp tục nói chuyện cùng cô nữa, liền dập tắt đèn thuốc, đứng dậy rời đi. Cô không đành lòng để anh đi như vậy, nhưng cũng không biết làm thế nào để giữ anh lại. Nước mắt lại rơi, cô bất giác nói:

-Hải Ninh, Mimi cũng rất nhớ cậu!

Hải Ninh đang bước về phía trước bỗng dừng lại, có những hình ảnh tưởng chừng đã quên giờ lại hiện lên rất rõ ràng. Anh có cảm giác như mình vừa trở lại sáu năm trước, trở lại khoảng thời gian mà cô giận anh. Ở khu nội trú cũ, buổi chiều ngày hôm đó ngập nắng, anh nói rằng anh nhớ cô mà cô cũng chẳng thèm quan tâm, đến khi anh nói xầm rằng Mimi cũng nhớ cô thì cô lại có phản ứng. Cô hiện giờ bắt chước anh như vậy là muốn “dỗ dành” anh sao? Anh khẽ lắc đầu, thật là ấu trĩ!

Nghe thấy tiếng nước nở khe khẽ vang lên ở phía sau, Hải Ninh quay lại nhìn, là cô đang khóc. Từ khi quen biết cô, anh luôn thấy cô vô tư mỉm cười, có lẽ hôm nay là lần đầu anh thấy cô khóc. Lòng anh có chút hoang mang, nhưng lời nói ra lại lạnh lùng, tàn nhẫn:

-Nước mắt của phụ nữ chỉ có hai tác dụng, đó là khiến người khác thương hại và chán ghét. Nước mắt của cậu chỉ khiến tôi chán ghét!

Cô ngăn người nhìn bóng anh rời đi, anh cảm thấy chán ghét cô sao? Tất cả những điều cô làm đều chỉ để lại sự chán ghét trong lòng anh thôi sao?

Ngọc không nhớ mình đã ngồi ở đó bao lâu. Đến khi người phục vụ nhắc cô rằng sắp đến giờ đóng cửa thì cô mới bừng tỉnh. Cô mở túi lấy tiền thanh toán cho bình trà chỉ mới rót ra hai chén, gượng cười nghĩ mình thật phí phạm. Cũng giống như năm năm thanh xuân kia, cô bắt đầu hối hận rồi sao?

Ngoài trời vẫn còn mưa, cô liếc nhìn chiếc ô để bên cạnh, kẻ thờ dài. Cô kéo chiếc áo đang khoác trên người mình xuống rồi lấy ra một tờ giấy ghi địa chỉ. Sau đó cô gọi người phục vụ đến, nhờ anh ta chuyển chiếc áo và cái ô đến địa chỉ đó.

Trời mưa to dần. Cô nghĩ dù là thất tình thì cô cũng không ngốc đến nỗi dầm mưa về. Chiếc taxi nhanh chóng dừng trước cửa quán. Người phục vụ nhiệt tình che ô cho cô ra đến xe, cô mỉm cười lịch sự cảm ơn anh ta rồi vào xe.

Mọi chuyện có lẽ đã đến hồi kết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mỉm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Chương 72

Lúc Hương đến đã là chạng vạng tối, bác trai đã ra ngoài, bác gái thì đang nấu com trong bếp. Cô lễ phép lên tiếng chào:

-Cháu chào cô! Cô đang nấu com tối ạ? Để cháu giúp cô một tay nhé?

Bà Lâm quay lại nhìn cô, mỉm cười nói:

-Hương đây à? Đến rồi thì lên phòng chơi với Ngọc đi, nó nằm nhà suốt hai ngày nay chắc là buồn chán lắm!

-Vâng để cháu lên xem cậu ấy thế nào rồi!

Cô đang định đi lên thì bị bà gọi lại:

-Cháu là bạn thân của nó, có nhiều chuyện tiện nói hơn cô. Ngọc vốn là đứa trẻ biết nghe lời nhưng có nhiều chuyện lại rất bướng bỉnh, cố chấp. Cháu giúp cô khuyên nó vài câu nhé!

Hương trầm nghĩ, lẽ nào bà ấy đã biết chuyện của Ngọc và Hải Ninh rồi? Cô biết Ngọc không phải là người có chuyện gì cũng khóc lóc kể lể với mẹ, nhưng là bà người từng trải, chắc cũng đã đoán được ít nhiều. Cô khẽ đáp “Vâng” rồi đi đến phòng Ngọc.

Đặt giỏ hoa quả lên bàn, cạnh những đồ ăn thức uống bồi bổ khác, Hương khẽ lắc đầu. Phàm là tâm bệnh thì chỉ có tâm được mới chữa được thôi!

Nghe thấy có tiếng động, Ngọc chậm rãi mở mắt. Nhìn thấy Hương, cô mỉm cười gượng dậy, nhích người sang một bên rồi vỗ vỗ xuống giường.

-Cậu đến đây à? Ngồi đi!

Hương không để ý đến hành động của cô, kéo một cái ghế rồi xuống bên cạnh giường, ra vẻ hồ hởi nói:

-Thôi khỏi, tớ không muốn lây bệnh của cậu đâu!

Ngọc lại nằm xuống, mỉm cười yếu ớt:

-Không dễ lây vậy đâu! Tại tớ xui xẻo, mới về đã mắc mưa nên mới cảm đấy chứ!

Hương ngồi lặng thinh, không biết đang nghĩ gì, một lúc sau mới lên tiếng:

-Cậu như thế này là vì sao cơ chứ? Cậu gặp Hải Ninh rồi đúng không?

Mất mấy giây cô mới nghe một tiếng “Ừ” như có như không của Ngọc.

-Ngọc, cậu tội tình gì phải như vậy? Cậu ta không đáng để cậu hành hạ bản thân mình như vậy đâu!

-Cậu nói đi đâu vậy, tớ chỉ bị cảm thôi!

-Vậy thì cậu hết thuốc chữa rồi!

Một lúc sau cũng không thấy Ngọc nói gì, Hương nghĩ có lẽ cô mệt nên đã ngủ rồi. Lúc cô đứng dậy ra định khỏi phòng mới nghe thấy tiếng của Ngọc:

-Cậu nói đúng, quả thực tớ rất ngốc! Nếu mọi chuyện dễ dàng giải quyết như vậy thì ngày đó bọn tớ đã không xa nhau. Bọn tớ đều quá cố chấp, lại không tin tưởng nhau!

Hương quay lại, yên lặng ngồi bên cạnh lắng nghe. Trong lòng cô thầm nghĩ, như vậy có tính là tình ngộ không nhỉ?

-Cái kia cậu nói cũng đúng, Hải Ninh đã có bạn gái rồi. Có vẻ như họ sắp cưới nhau rồi! Ván cược này, tớ thua rồi!

Thấy Ngọc buồn rầu, chán nản như vậy, Hương cũng chẳng thoải mái gì hơn. Một người chưa từng tắm mưa thì cứ muốn một lần được đứng dưới mưa, rồi lại cứ đắm chìm trong cơn mưa đó. Bệnh một trận rồi thì sẽ bớt ảo tưởng thôi, cô nghĩ, có lẽ tại sức đề kháng của Ngọc kém quá thôi! Cô nghĩ lại, thấy mình ngày đó cũng thật dứt khoát!

-Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi, cậu mới 22 tuổi, sợ gì không kiếm được người khác! Ngọc à, cô bạn thân của tớ không phải là đứa con gái yếu đuối như vậy!

Dường như Ngọc không nghe thấy những gì cô nói, mắt cứ nhìn lên trần nhà, chậm rãi nói:

-Cậu biết không, lúc học đại học, có một đàn em từng hỏi tớ rằng định luật bảo toàn có đáng tin không, tớ bảo rằng tất nhiên là đáng tin vì khoa học đã chứng minh tính đúng đắn của nó. Thế rồi cô ấy lại hỏi tại sao cô ấy yêu anh chàng kia nhiều như vậy, còn anh ta vẫn cứ dửng dưng. Lúc đó tớ nói rằng định luật kia còn phụ thuộc vào một hệ cô lập nhất định, hệ đó có thể rất rộng, sẽ có người khác xứng đáng hơn yêu cô ấy, vậy là tình cảm được bảo toàn. Rồi cô ấy lại hỏi nếu xét hệ cô lập chỉ có hai người thì sao, khi ấy tớ đã không trả lời. Vì nếu trả lời, tớ sẽ nói rằng cô ấy mà cứ cố chấp như vậy thì tình yêu dành cho người con trai kia sẽ chuyển hóa thành sự chán ghét trả lại cho cô ấy, vậy là tình cảm vẫn được bảo toàn. Vì câu nói đó tớ đã không nói ra nên câu đó đã dành cho bản thân tớ!

Hương mờ mịt không hiểu gì, đây là logic cao siêu gì vậy?

-Lúc còn nhỏ tớ đã đọc được một câu nói nổi tiếng của Newton trong cuốn sách viết về cuộc đời ông. Ông nói rằng: “Tôi chỉ là một đứa trẻ dạo chơi trên bãi biển, thỉnh thoảng nhặt được một viên vỏ sò, vỏ ốc đẹp. Khi đó trước mặt tôi là cả đại dương chân lí mênh mông chưa được khám phá.”. Lúc đó tớ chỉ hiểu câu đó theo nghĩa đen, cảm thấy Newton thật đáng ngưỡng mộ. Tớ khao khát trở thành một nhà hải dương học giống như ông. Lớn lên mới biết ông chuyên nghiên cứu về vật lí, toán học, lại nghĩ rằng tại sao ông lại đi nhặt vỏ sò!

Hương đưa tay sờ trán Ngọc, khẽ lắc đầu thở dài, vẫn còn sốt cao thế! Cô đứng dậy kéo chăn đắp cho Ngọc rồi nói:

-Cậu cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, nhớ uống thuốc đúng giờ! Khi nào cậu tỉnh táo thì chúng mình nói chuyện vậy!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mỉm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chương 73

Đám cưới được tổ chức ở một nhà hàng lớn ở trung tâm thành phố.

Ngọc dậy sớm, nhưng lại ngồi thừ người một hồi lâu bên cửa sổ. Một lúc sau cô mới đứng dậy đi vào nhà tắm.

Mẹ cô nhìn đứa con gái đang bước xuống cầu thang lại có chút bồi hồi về tuổi trẻ. Ngọc mặc một chiếc áo sơ mi trắng phối với váy dài màu xanh dương, tóc búi cao, gương mặt trang điểm nhẹ. Nhìn cô nở nụ cười như mọi khi thì bà mới thấy yên tâm một chút.

Bố cô bỏ tờ báo sáng xuống, nhìn cô một lượt, lòng cảm thấy thật vui vẻ.

-Con gái bố hôm nay xinh nhỉ!

-Bố này, mọi hôm con không xinh à?

-Xinh, mọi ngày đều xinh, hôm nay thì đặc biệt xinh!

Mẹ cô ngồi một bên lúc này mới lên tiếng:

-Tiết mục khen con buổi sáng kết thúc tại đây nhé! Trong bếp còn thức ăn đấy, con ăn một chút rồi đi!

-Dạ thôi con đi luôn, để dành bụng còn ăn tiệc cưới nữa!

-Ăn uống cho đàng hoàng, đừng có mà uống rượu đấy!

-Vâng ạ!

Cô xách túi, vừa bước ra đến cửa thì liên tiếp ho mấy tiếng. Mẹ cô liền lấy đưa cô một cái khăn len màu tro bảo cô choàng vào.

-Mẹ! Đang mùa hè choàng cái này vào kì chết!

-Thế lúc con dầm mưa về có thấy kì cục không hả?

-Mẹ! Con dầm mưa khi nào? Lúc đó con chỉ...

-Không lười thôi gì hết! Hay là con muốn nằm ở nhà thêm mấy ngày nữa rồi vô nhà xác nằm luôn?

-Vâng, vâng con biết rồi, biết rồi ạ! Con đi đây!

Chiếc taxi cô gọi cũng vừa tới. Bác tài xế nhìn chiếc khăn to tướng trên cổ cô, bất giác sờ cổ mình rồi thoáng rung mình, thời trang của giới trẻ ngày nay thật bất chấp cả thời tiết!

Xe dừng trước một nhà hàng lớn, trang trí bắt mắt.

Hải Minh cùng với vài vị lớn tuổi đứng ở trước cửa tiếp khách. Vừa thấy cô, anh liền bước đến, mỉm cười nói:

-Cậu đến rồi à, Xuân Trúc cứ nhắc cậu mãi!

-Ừ! Chúc mừng hai cậu!

-Cảm ơn cậu! Được rồi, cậu vào trong đi!

Cô đi đến chỗ thùng gỗ hình trái tim, bỏ tiền mừng vào rồi theo chỉ dẫn của phục vụ đi vào phòng cô dâu.

Xuân Trúc đã mặc váy và trang điểm xong, đang ngồi nói chuyện cùng mấy cô gái khác. Cô cũng ngồi xuống, ngắm nhìn cô dâu xinh đẹp trước mắt.

-Ôi tiên nữ ở đâu lạc đến đây vậy nè?

Xuân Trúc quay người lại, nhìn chiếc khăn len của cô, cười nói:

-Thế cô tiên nữ ở phương Bắc sao lại lạc đến đây vậy?

-Thôi đừng nhắc nữa, mình mới ốm dậy, vẫn còn nóng lạnh thất thường-Cô chỉ vào cái khăn-Cái này là bất đắc dĩ!

Một cô gái trẻ mặc váy trắng ngồi cạnh nhanh nhẹn nói:

-Không đâu, em thấy như vậy rất thời trang đấy chứ!

Ngọc có thể nhìn ra cô ấy là phù dâu, lại thấy có lỗi với Xuân Trúc. Cô đã hứa làm phù dâu cho cô ấy vậy mà lại đột ngột đổ bệnh. Cô biết nếu như dễ dàng kiếm được một phù dâu thì ngày trước Xuân Trúc đã chẳng nhờ cô.

Xuân Trúc thì chỉ cười nói:

-Cậu đừng nghĩ ngợi nhiều, sức khỏe của cậu quan trọng hơn mà! Nhớ là đem một cái phong bì thật dày đến là được!

Có người bước vào, là Hải Minh.

-Đến giờ rồi, mọi người ra đây đi!

Rồi anh bước đến đầu Xuân Trúc đứng dậy, phù dâu ở bên giúp cô ấy chỉnh lại váy. Ngọc nhìn đôi uyên ương đó, trong lòng không khỏi tán dương không khỏi ghen tị.

Cô ngồi chung bàn với những người bạn học cấp ba, lâu rồi mới có dịp gặp nhau, mọi người trò chuyện rôm rả, chuyện trên trời dưới đất gì cũng đem ra tám hết. Cô ngồi yên lắng nghe, thỉnh thoảng mới nói vào vài câu.

Có rất đông khách đến dự, nào là bà con họ hàng, bạn học cũ, đồng nghiệp, đối tác,...

Hai bên thông gia đang ngồi chung một bàn nói chuyện với nhau, Ngọc để ý thấy ngồi bên cạnh bố của Hải Minh là một người phụ nữ trẻ, có lẽ là mẹ kế, còn người phụ nữ trung niên kia chắc là mẹ ruột. Trong ngày trọng đại này mà phải phân biệt mẹ kế, mẹ ruột thì mệt cũng nhỉ? Ngọc cảm thấy bố mình nói rất đúng, có một bà vợ là đã đủ đau đầu rồi.

Cô thu hồi tầm mắt rồi lại liếc nhìn xung quanh, chẳng biết là đang tìm ai nữa. Đến lúc nhìn thấy một người con trai bước vào, bên cạnh có một cô gái khoác tay anh ta, cô mới hiểu ra rằng mình đang đợi anh.

Hải Ninh mặc bộ vest đen vừa vặn, trên cổ choàng một chiếc khăn len màu xám, trông chừng chặc và lịch lãm. Cô nhận ra cô gái bên cạnh chính là bạn gái của anh. Cô ấy mặc chiếc váy màu hồng, trên tóc cài nơ xanh. Gặp cái gì mới lạ cô đều tò mò hỏi, anh cũng rất kiên nhẫn trả lời.

Cô bạn ngồi bên cạnh Ngọc kéo áo cô, ra vẻ thần bí nói:

-Nếu không phải chàng trai kia đang tay trong tay với em khác thì tớ đã nghĩ cậu với anh ta là tình nhân đấy!

Ngọc nhìn theo hướng mà cô ấy chỉ, thấy Hải Ninh thì lạ có chút chột dạ, chẳng lẽ phản ứng của cô rõ ràng vậy sao?

-Sao cậu lại nói vậy?

-Cậu xem, trời nóng như vậy, chỉ có hai người choàng khăn, lại cùng một màu, không trùng hợp vậy chứ? Ha ha mà có lẽ là trùng hợp thật!

Ngọc chỉ cười trừ, quả thật rất trùng hợp!

Cô cảm thấy hơi khó chịu, định vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo. Vừa đứng dậy liền va phải một người đang đi tới, tay cô xoa xoa trán, chậm chạp nâng đầu lên. Đầu cô nổ "bùm" một cái, năm nay có một gặp lại người quen bằng cách va vào nhau ư?

-Su huynh!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Chương 74

Trọng Tuyên xoa trán giúp cô, lo lắng nói:

-Anh xin lỗi! Có đau lắm không? Mà sao trán em nóng vậy? Lại ốm rồi à?

Cô suy nghĩ một chút rồi gật đầu, trả lời cho câu hỏi thứ ba của anh. Nghĩ lại thì thấy hơi sai sai, anh nói "lại ốm" là sao chứ?

-Không phải lại ốm đâu! Hơn một năm rồi em mới bị ốm mà!

Anh nhìn chiếc khăn len dày trên cổ cô, khẽ nhíu mày.

-Người em nóng thế này còn choàng khăn làm gì vậy?

Cô cười khỏ:

-Ở đây mát quá, tháo nó ra thì lại lạnh, mà lạnh thì em sẽ ho dữ lắm!

-Vậy à! Đúng rồi, đợi anh một lát, anh lấy cho em cái này!

Cô đi đến góc cầu thang đợi anh. Trọng Tuyên nhanh chóng quay lại cùng với một chiếc khăn trên tay. Đó là một chiếc khăn lụa màu hồng, ở góc dưới bên phải có thêu một cành mai nhỏ, hoa vàng tươi, lá xanh biếc nổi bật. Ngọc ngắm chiếc khăn, cảm thấy rất thích thú.

-Sur huynh, cái này là cho em sao?

-Ừ!

Cô nhìn kĩ bông hoa trên khăn, rõ ràng là nét thêu tay, trong lòng có chút nghi hoặc:

-Sur huynh, không phải là của cô nào thêu tặng cho huynh, nhưng huynh không thích rồi tặng lại cho em đấy chứ?

Trọng Tuyên khề thờ dài.

-Bị em đoán trúng rồi!- Thấy cô xịu mặt, anh nói tiếp - Đúng là bạn gái anh đã làm, nhưng không phải tặng anh, mà tặng cho em đấy!

-Cho em? Sao lại cho em? Sur huynh, anh có bạn gái rồi sao không dẫn về ra mắt đi! Định giấu diếm để một mình hưởng thụ à?

-Cô nương ơi, em nghĩ linh tinh vậy! Choàng cái này vào đi, sẽ dễ chịu hơn cái khăn len của em đấy!

Cô làm theo lời anh, rồi làm bộ điệu đà xoay một vòng.

-Sur huynh, anh thấy có đẹp không?

-Đẹp! Tiểu sư muội của anh mặc gì cũng đẹp, không mặc gì cũng đẹp!

Cô nghe vậy liền trừng mắt với anh, ra vẻ nguy hiểm nói:

-Anh bớt nói mấy lời đó đi! Anh về trễ như vậy hại Xuân Trúc phải kiểm phù rở khác, xem cô ấy xử anh thế nào!

Anh xoa cằm nghĩ ngợi rồi nói:

-Đâu phải anh muốn về trễ, là do bên đó đột nhiên mưa lớn phải hủy liền mấy chuyến bay, anh suýt thì không về kịp rồi! Nhưng nếu mà lần tới em làm đám cưới thì anh nhất định sẽ thu xếp về sớm hơn!

-Sur huynh! Anh nói đi đâu vậy! Em còn lâu mới lấy chồng! Em còn chưa nhận được giải Nobel mà!

-À, vậy thì chắc anh phải để dành tiền đi đám cưới con của Xuân Trúc trước!

Đúng 9 giờ, buổi lễ bắt đầu. Chủ hôn đứng nói một hồi những câu hoa mĩ, sau đó cô dâu, chú rể trao nhẫn cưới cho nhau. Đó là một đôi nhẫn bạch kim có khắc hình một cảnh trúc tĩnh xảo.

Trong lòng Ngọc thầm nghĩ, nếu Hải Ninh đám cưới, có phải anh sẽ khắc hình mặt mèo lên trên nhẫn cưới hay không?(Anh này hơi bị cuồng mèo >). Sau đó cô lại vội vàng véo ngón tay mình, không được nghĩ bậy, không được nghĩ lung tung! Hải Ninh có làm đám cưới cũng đâu liên quan đến mình!

Trọng Tuyên ngồi bên cạnh cô, không hiểu sao lại có cùng tần số với cô, quay sang hỏi:

-Em có thích khắc hoa mai lên nhẫn cưới không, anh có thể giúp?

Cô nghe anh nói mà ngêch mặt ra, trong đầu thoáng hiện lên một tia băn khoăn, nên chọn hình mặt mèo hay hoa mai nhỉ? Sau đó lại lại tự véo mình mạnh hơn.

Vì cô cứ lo lắng nên đã bỏ lỡ tiết mục hôn nhau của cô dâu và chú rể. Tiếp theo là tiết mục ném hoa cưới. Xuân Trúc đứng trên bục, quay lưng về phía mấy cô gái trẻ đứng ở sau, ai cũng muốn có được bó hoa cưới. Ngọc thấy mình cứ ngồi một chỗ mãi cũng không tốt nên chạy đến xem.

Một bó hoa hồng đỏ thắm từ tay Xuân Trúc bay theo hình vòng cung rồi rơi xuống. Có mấy cô gái giơ tay lên nhưng không bắt được.

Ngọc sững người nhìn bó hoa lao về phía mình, vội né sang một bên. Cô hoảng sợ đưa tay vuốt ngực, thật là nguy hiểm quá!

Phía sau cô có ai đó reo lên một câu gì đó bằng tiếng Nhật, cô không hiểu lắm. Quay người lại, Ngọc nhìn thấy cô bạn gái của Hải Ninh đang ôm bó hoa cưới chạy lại khoe với anh. Sau đó cô ấy bước tới chỗ Xuân Trúc, vui vẻ nói:

-Chị dâu ơi, em tóm được hoa này!

Xuân Trúc cũng cười với cô ấy. Hải Minh thì cười trên:

-Khi nào cưới nhớ mời anh chị nhé!

Anh chỉ cười thế thôi, không ngờ cô bé lại gật đầu. Ngọc nghĩ có lẽ cô hiểu cái gật đầu đó, hai người bọn họ sắp cưới nhau rồi không phải sao? Người ta đã gọi Xuân Trúc là chị dâu rồi còn gì!

Các món ăn nhanh chóng được đem lên. Ngọc nhìn son hào hải vị bày trước mặt, có cảm giác không ngon bằng thức ăn do Duy Huy làm, đúng vậy, thực sự không ngon. Cô cầm li rượu lên định uống thì bị sự huynh ngăn lại.

-Em đang không khỏe, đừng uống mấy thứ này!

Nói rồi anh gọi phục vụ lấy cho cô một li nước cam. Cô không nói gì, chỉ mỉm cười cảm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 75

Hải Ninh đưa Mariko đi thăm hỏi mấy trưởng bối trong dòng họ. Được mấy chú mấy bác khen mình xinh xắn đáng yêu, cô vô cùng vui vẻ, nụ cười chưa từng tắt trên môi. Mariko ghé đầu thì thầm bên tai anh:

-Anh à, gia đình mấy bác ấy thật dễ thương quá đi! Khi nào đám cưới, em cũng muốn mời họ đến!

-Em không tính làm đám cưới ở Nhật sao?

-Tất nhiên bên đó cũng phải làm, bên này cũng làm, bên nào cũng làm hết!

Hải Ninh cười, cung chiều véo mũi cô.

-Em còn nhỏ, cứ từ từ, đừng vội!

-Không nhỏ! Người ta đã mười hai tuổi rồi!

Hải Ninh bật cười. Một người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh nghe cô nói vậy thì không khỏi ngạc nhiên:

-Cô bé đáng yêu này nhìn thế nào cũng không giống mười hai tuổi! Chà chà, trẻ con bây giờ dậy thì sớm thật!

Hải Ninh không nói gì, đối với người mẹ kế này anh vẫn chưa thể chấp nhận, anh vẫn còn nhớ mẹ mình đã khóc nhiều như thế nào trên chuyến bay lúc đến Nhật năm đó (Anh này là chúa thù dai!).

Người ngồi cạnh cô ta, bà Viên, cũng là mẹ của Hải Ninh đành lên tiếng giải thích:

-Con bé nói nhầm thôi, nó hai mươi tuổi rồi! Con bé tên Mariko, trước giờ luôn sống ở Nhật. Đây, hai đứa lại chào đi đi!

Bà Viên là người trong cuộc, đương nhiên không thể quên những tổn thương đó. Nhưng quả thật bà li hôn với chồng là do mâu thuẫn từ nhiều năm trước, hai người sống chung với nhau nhưng không mấy khi hòa thuận. Nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ suốt hơn chục năm qua, bà mới hiểu ra rằng yêu một người không nhất thiết phải ở bên người đó. Ông ấy giờ đã có vợ, còn bà dù sống một mình nhưng tất cả đều tốt đẹp. Điều quan trọng nhất hiện tại vẫn là hạnh phúc của hai đứa con trai.

Hải Ninh nghe lời mẹ, chỉ chào hỏi qua loa cho có lệ, còn Mariko thì lại rất nhiệt tình chào hỏi. Sau đó cô bé còn nói thêm:

-Dì đừng gọi cháu là Mariko nữa nghe lạ lùng quá, nên gọi là Mai Mai cho gần gũi ạ!

Phuong Nghi thực sự rất thích cô bé này, quay sang nói với bà Viên:

-Mai Mai thật là một cô bé ngoan ngoãn lại tốt tính. Ai mà lấy được con bé thì đúng là may mắn đúng không chị?

Bà Viên vui vẻ gật đầu. Mai Mai nghe nhắc đến chuyện cưới hỏi thì thấy rất phấn khích, đem bó hoa cưới ra khoe:

-Dì Viên, dì Nghi xem cháu tóm được hoa cưới của chị dâu này! Khi nào cháu cưới nhất định sẽ mời hai dì, hai dì nhất định phải đến dự!

-Tất nhiên rồi!

Sau đó cô chạy lại chỗ bọn trẻ con, cùng chúng ăn kẹo cưới. Hải Ninh thì bị mấy chàng trai khác lôi đi uống rượu.

Không khí ồn ào, náo nhiệt này cùng với mấy li rượu khiến anh có chút đau đầu, liền kiếm cớ vào nhà vệ sinh. Làn nước mát giúp anh thoải mái hơn một chút. Lúc bước ra, tầm mắt anh quét qua một làn váy xanh ở chỗ rẽ. Đi đến gần thì thấy cô đang đứng dựa vào tường, trên cổ quấn chiếc khăn lụa màu hồng, tay cầm li rượu. Anh khẽ nhủ mày, cô biết uống rượu từ bao giờ vậy?

Nhưng hiện tại cái gì anh cũng không muốn quan tâm, những chuyện cần nói chẳng phải đã nói cả rồi sao?

Thấy anh định lơ mình mà đi, cô liền đi lên chặn lại. Hải Ninh cảm thấy cô thật phiền phức. Những thứ có được quá dễ dàng khiến cô không biết trân trọng, còn thứ không có được lại làm cô day dứt như vậy sao?

-Sẽ không mất nhiều thời gian của cậu đâu!

-Còn chuyện gì nữa thì nói đi!

Cô cảm li rượu, lắc nhẹ. Nên nói như thế nào mới không khiến anh chán ghét cô đây? Hôm nay nhìn anh cùng bạn gái thân thiết như vậy, cô biết mình thực sự thua rồi! Nếu như cô cứ mặt dày mà đi tìm anh thì đúng thật là đồ không biết xấu hổ! Nhưng cô vẫn còn một câu hỏi cuối cùng muốn hỏi anh. Mượn chút rượu, cô mới có dũng cảm làm điều đó.

-Nghe nói tuần trước cậu đã gặp Hải Châu, là vì sợi dây chuyền đó.

Hải Ninh không trả lời, chỉ thoáng nhún mày. Giọng điệu của cô không phải là đang hỏi mà là khẳng định.

-Chắc cô ấy cũng nói cho cậu biết rằng tôi đang giữ nó!

Lại là một câu khẳng định, nhưng lần này Hải Ninh cảm thấy thực sự mất kiên nhẫn.

-Vậy thì sao? Rốt cuộc thì cậu muốn cái nói gì?

-Chắc cậu còn nhớ cậu đã mua một bộ dây chuyền đôi chứ? Tôi chỉ muốn hỏi là, nếu cậu đã chán ghét tôi như vậy thì việc gì phải tìm lại nó nữa, nó có còn ý nghĩa gì nữa đâu chứ?

Đây chính là nút thắt cuối cùng trong lòng cô, cũng là thứ khiến cô suy tâm vọng tưởng. Nhưng giờ cô thà chết chìm cũng không muốn bám víu vào cái rễ bèo này nữa.

-Cậu hỏi tôi tìm sợi dây chuyền đó để làm gì ư? Đó là chuyện riêng của tôi, liên quan gì đến cậu chứ?

Cô cụp mắt xuống, không nói gì.

-Nhưng thấy cậu muốn biết như vậy thì tôi cũng có thể nói cho cậu biết, tôi không thích người khác giữ đồ của tôi, dù là thứ tôi đã vứt đi. Tôi tìm lại là để vứt nó đi đây, vứt đi cái quá khứ điên rồ ngốc nghếch đó!

Hải Ninh hơi giận, nhưng cũng không nghĩ là mình có thể nói ra những lời này. Anh nhìn cô, trong lòng thoáng hiện lên chút lo lắng, sẽ không làm cô khóc đấy chứ?

Nhưng có lẽ anh đã lo lắng vô ích, cô thoáng nờ nụ cười khiến anh lạnh thấu xương, ra về nhẹ nhõm nói:

-Vậy à! Tôi chỉ sợ cậu đòi lại sợi dây chuyền đó thôi!

Cô nâng li uống một ngụm rượu rồi thông thả nói tiếp:

-Tốt rồi, cậu không cần lo lắng, tôi đã vứt nó đi giúp cậu rồi!

Ngọc xoay người bước đi, cũng chẳng kịp nhìn thấy sự khó tin trong mắt anh.

Cô hỏi điều này không phải muốn níu kéo hay làm khó anh, mà chỉ mong anh cho cô một câu trả lời thích đáng. Giờ thì tốt rồi, cô đã có một cái cớ thật hợp lý để buông tay. Đầu phải chỉ anh mới thấy mệt mỏi!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chương 76

Lúc cô trở lại bàn tiệc thì mọi người đã ăn được một nửa. Cô không muốn ăn tiếp, chỉ cầm lấy mấy miếng bánh ngọt cho vào miệng, làm điệu đi con nhộng nhạo trong dạ dày.

Trên sân khấu lúc này vang lên tiếng piano êm dịu. Sư huynh của cô đang ngồi trước cây đàn, những ngón tay nhẹ nhàng lướt trên phím đàn. Cô xoa xoa đầu mình, có phải cô say rồi không, nên mới không nhớ ra là trước đây sư huynh Trọng Tuyên cũng biết chơi đàn?

Tiếng hát ngọt ngào vang lên, là Hải Minh, anh hát bài “Beautiful in white”, thảo nào cô nghe đoạn nhạc này thấy quen thế!

“...So as long as I live I’ll love you

Will have and hold you

You look so beautiful in white

And from now til my very last breath

This day I’ll cherish

You look so beautiful in white

Tonight...

What we have is timeless

My love is endless

And with this ring I say to the world

You’re my every reason

You’re all that I believe in

With all my heart I mean every word...

And if a daughter’s what our future holds

I hope she has your eyes

Finds love like you and I did

And when she falls in love we’ll let her do

I’ll walk her down the aisle

She’ll look so beautiful in white...”

Ngọc quay sang nhìn Xuân Trúc, cô ấy đang mỉm cười vô cùng hạnh phúc mà hai mắt lại long lanh. Mấy cô gái trẻ khác say sưa nhìn lên sân khấu rồi lại liếc nhìn Xuân Trúc, ánh mắt tràn ngập ghen tị.

Ngày vui của bạn cô cũng là ngày cô thấy mình là một đứa con gái thất bại. Trong lòng có chút khó chịu, Ngọc lại vợ lấy li rượu bên cạnh cầm lên uống.

Lúc nhỏ có một thời gian cô sống với ông bà ngoại. Vì ông cô mò lò nấu rượu, cô suốt đến đó để ngày ngửi mùi men, cảm thấy thật là thơm. Cô cũng rất thích vị ngọt đắng của rượu, cảm thấy nó ngon hơn cả nước hoa quả. Thế nhưng từ lượng của cô thực sự rất kém, ngửi nhiều một chút sẽ bị chóng mặt, uống một li nhỏ sẽ đi đứng loạng choạng, uống hai li sẽ ngời nói nhảm, uống đến li thứ ba thì ngủ suốt một ngày. Từ lần đó ông bà không cho cô đến lò nấu rượu nữa.

Cô mơ hồ nhớ lại những tháng ngày sống cùng ông bà, nhớ vị rượu nguyên chất do ông nấu, nhớ những giấc ngủ sâu, ngon lành sau mỗi lần lên uống rượu. Ủ, đã bao rồi cô chưa có một giấc ngủ ngon như vậy nhỉ?

Mọi người vẫn dán mắt nhìn lên sân khấu, chẳng mấy ai để ý đến cô. Ngọc lấy một li nữa từ phục vụ, lại cảm thấy uống rượu một mình chắc cô sẽ khóc mất, thế là lại lấy thêm một li nữa rồi không hiểu sao lại bước đến chỗ Mariko đang ngồi. Cô thầm nghĩ cô gái này thật đáng yêu, hóa ra Hải Minh thích những cô gái đáng yêu.

Ngọc đưa cho Mariko một li, vui vẻ nói:

-Cô gái xinh đẹp này, để chị mời em một li nhé! Rồi khi nào em làm đám cưới, nhớ là phải mời chị đến uống rượu mừng đó!

Mariko ngơ ngác nhìn cô, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, rồi lại nhìn li rượu đang chìa trước mặt mình, khổ sở nói:

-Xin lỗi, tôi...

-Đủ rồi đấy! Cậu đang làm cái quái gì vậy?

Ngọc để li rượu xuống bàn, đưa tay vuốt lại lọn tóc mai. Nhìn người con trai trước mặt vừa giận dữ quát mình, cô nhẹ nhàng cười nói:

-Có làm gì đâu! Tôi chỉ mời cô ấy một li rượu thôi! Sao thế? Cậu thấy xót à?

Hải Ninh nhìn li rượu đã voi đi hơn nửa trên tay cô, lạnh lùng nói:

-Cậu thôi bày trò đi! Cô ấy không giống cậu, không biết uống!

Cô “À” một tiếng, ra vẻ đã hiểu, nhưng cũng bướng bỉnh không chịu bỏ qua.

-Đã vậy thì hay là...cậu uống li này đi! Coi như là chúc mừng cho đám cưới của anh trai cậu!

Cô đưa li rượu cho anh, rồi lại nhìn anh, ánh mắt mơ hồ có chút mong chờ.

Hải Ninh giành lấy hai li rượu trên tay cô đem để xuống bàn. Trước giờ anh luôn nghĩ mình là một người bình thân, và cũng chỉ cô mới có bản lĩnh chọn cho anh điên lên.

-Cậu say rồi!

Nói rồi anh kéo tay cô ra đi ra cửa. Cô thấy không thoải mái liền vùng ra, tức giận nói:

-Cậu là ai chứ? Tưởng mình là cái thá gì mà muốn đuổi tôi?

Trong lúc đẩy Hải Ninh ra, cô nhất thời mất thăng bằng liền ngã xuống. May mà ngay lúc đó một cánh tay mạnh mẽ đã kịp thời chạy đến đỡ lấy cô.

Khi đã đứng lên cô vẫn không đứng vững được, thấy người mình cứ mềm ra. Cô đưa tay ôm đầu, chắc là cô say thật rồi.

-Em say rồi, để anh đưa em về!

Cô thấy cứ ở lại như thế này cũng không ổn, liền gạt đầu. Cô cũng chẳng kịp nói lời nào với Xuân Trúc, thôi thì cô ấy cùng Hải Minh còn bận tiếp khách, chắc cũng không bận tâm đâu cô về trước đâu.

Trọng Tuyên giúp cô đi lấy túi xách rồi dìu cô ra xe. Cả quá trình đó Hải Ninh chỉ lặng lẽ đứng một bên, trong lòng cảm thấy trống rỗng, đây chẳng phải là kết cục mà anh muốn hay sao?

Ngọc thấy đầu óc choáng váng, mệt mỏi dựa vào Trọng Tuyên, chẳng lẽ cũng mất mặt, cô thà mất mặt với sư huynh của cô còn hơn. Đang đi thì bỗng một cô gái mặc váy hồng chạy đến bên cô, hớn hờ nói:

-Chị là chị Mai Ngọc đúng không ạ? Đúng rồi, lúc này em thấy quen thế mà! Khi nào “dành” chị đi uống nước với em nhé!

Ngọc được sư huynh dìu vào xe, cũng chẳng kịp nhìn xem cô gái kia là ai. Cô lại vỗ vỗ đầu mình, là cô say quá rồi nên sinh ảo giác chăng?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mày Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chương 77

Lúc cô tỉnh dậy đã là chiều của ngày hôm sau. Cô mệt mỏi vô đầu, không nhớ mình đã về nhà như thế nào, chỉ nhớ là hình như sư huynh đã đưa cô về. Sau đó thì cô nhớ mang máng là mẹ cô luôn miệng cầu nài, rằng đã dặn cô không được uống rượu vậy mà cô lại uống đến say mềm, rằng cô là con gái mà không biết giữ hình tượng, rằng cô vừa mới ốm dậy mà không biết lo cho sức khỏe,...Haizz, mẹ nói nhiều vậy thảo nào đầu cô đau thế!

Ngọc thấy cổ họng khô rát, liền lết thân xuống nhà bếp rót một li nước ấm, uống xong mới thấy dễ chịu hơn.

Phòng khách vắng teo, không thấy bố mẹ cô đâu, chắc đi làm cả rồi. Cô ngồi bó gối trên sofa, có chút thần thờ. Tuy rằng đã ngủ một giấc thật dài nhưng cô không tìm được cả giấc sáng khoái như hồi nhỏ, chỉ thấy toàn thân mệt mỏi, đầu óc quay cuồng.

Cô mơ hồ nhớ lại, mình đã mơ thấy rất nhiều, có thứ có vẻ như là thật, có thứ thì hình như toàn là do bộ não nhạt nhẽo của cô hư cấu.

Cô thấy mình lúc còn bé, đến nghỉ hè nhà ông bà ngoại, bên nhà hàng xóm có một cậu bé trạc tuổi cô, cũng về quê nghỉ hè. Cậu ta suốt ngày ôm một con mèo trong lòng, cô thấy con mèo đó trắng trắng, xù xù giống như cục bông thì cũng rất thích. Cô muốn ôm nó một cái mà cậu ta không cho.

Nhưng một khi cô đã thích thì muốn làm cho bằng được. Nhân lúc cậu ta đi tắm, cô lên vào thì thấy con mèo đang ngủ trên sofa, cô nhẹ nhàng lại gần rồi ôm nó lên. Con mèo ấy giật mình kêu meo meo nãy tiếng. Cô cố gắng ôm thật chặt nhưng nó dữ quá, hươ móng vuốt cào vào người cô. Cô liền thả nó ra nhưng con mèo sau đó lại du lên người cô, cào vào lưng, cô sợ quá la ầm lên. Quả là phường vừa ăn cướp vừa la làng!

Cậu bé kia nhanh chóng chạy đến, túm lấy con mèo quăng đi. Cô lại sợ cậu ta đánh vì sợ trộm con mèo cưng nên càng khóc dữ hơn. Cậu bé ra sức dỗ cô nín, còn dắt cô đi chơi và mua kem dâu cho cô nữa. Cô biết là cậu ta sợ bị ông bà mắng nên mới dỗ dành mình, vì thế cũng ra sức hợp tác với cậu ta. Nhưng chuyện đó cũng bị lộ lúc bà ngoại tắm cho cô, thế là bố cô đến đưa cô đi tiêm phòng, bố cậu ta cũng đến mắng cậu ta một trận rồi lôi cậu ta về nhà.

Trong ấn tượng của cô, đó là một cậu bé trầm lặng ít nói, suốt ngày ôm một con mèo lông trắng. Cũng có thể coi cậu ta như một người đặc biệt, bởi cô chưa từng thấy cậu ta cười...

Rồi cô lại thấy mình ở khu nội trú cũ cùng Hải Ninh và Mimi, đó là một lần cô trốn tiết công nghệ ra đây chơi rồi ngủ quên. Mimi gối đầu lên người cô, còn cô thì gối đầu lên đùi Hải Ninh. Cậu ấy ngồi một bên cầm xem quyển bài tập toán của cô, lại sợ cô bị nắng rọi nên cởi áo khoác đắp cho cô... Trong giấc mơ cô thấy thật là vui nhưng cũng mơ hồ nhận ra hình như đó chỉ là ảo giác, tự nhắc mình đừng quá hưởng thụ.

Sau đó cô thấy mình đứng ở sân bay trong buổi chiều hôm đó, cô và Hải Ninh cãi nhau. Cậu ấy hiểu lầm cô, nhưng dù cô có giải thích thế nào cũng không nghe. Sau đó Hải Ninh xách hành lý lên máy bay, rồi cũng chẳng quay lại nhìn cô lấy một lần...

Cô thấy mình đi câu cá rồi rơi xuống biển, xung quanh toàn là cá mập. Cô thấy Hải Ninh đứng trên tàu, tro mắt nhìn cô đang vùng vẫy trong tuyệt vọng. Lúc cô tưởng mình sắp chết đến nơi thì người đàn ông của lòng cô xuất hiện. Newton cứu cô khỏi bầy cá mập và đưa cô về thực tại...

Tay cô ôm lấy vai mình, cảm thấy thật lạnh lẽo. Cả trong giấc mơ anh cũng bỏ rơi cô. Phật gia nói rất đúng, quay đầu là bờ. Thật là may khi cô đã quay đầu trước khi đi quá xa.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Chương 78

Cô rửa mặt, thay quần áo rồi sang nhà Hương.

Trên đường thấy có một tiệm gà rán mới mở, cô liền mua một ít.

Lúc cô đến đã là sắp tối, Hương ngồi trên sofa ở phòng khách, vừa gặm táo vừa nhàn nhã xem ti vi. Có vẻ như thấy cô đến là một điều hết sức lạ lùng, Hương tròn mắt nhìn cô như sinh vật lạ.

- Cậu... cậu... Sao cậu có thể...

- Sao thế? Thấy tớ khiến cậu hải hùng thế à? Hay là đang làm chuyện gì mờ ám?

- Không, không có đâu! Tớ chỉ thấy lạ là làm sao cậu vào đây được, nhà tớ mới sửa lại khóa mà!

Ngọc mờ mịt không hiểu, cửa đâu có khóa?

Hương bỗng nhớ ra chuyện gì đó, la lên:

- Duy Huy! Sao em bảo anh đóng cổng giúp em mà anh không đóng vậy? Lỡ bố mẹ em về thì sao?

Duy Huy đang ở trong phòng bếp nói vọng ra:

- Lúc nãy anh đang bận xách mấy cái túi, anh bảo em khóa cổng giúp anh rồi mà!

- Vậy sao?

Rồi cô quay sang Ngọc, nói nhỏ:

- Cậu ngồi chơi đi đợi tớ đóng cổng cái đã!

Ngọc nhìn theo cô, lại thấy buồn cười, thế này mà không mờ ám sao?

Hương nhanh chóng quay lại, cười hi hi:

- Bố mẹ tớ về nội chơi, hôm sau mới về nhà. Tớ sợ trộm vào nên mới khóa cổng, cậu tuyệt đối đừng hiểu lầm!

- Ủ, không đâu! Chuyện rõ ràng như vậy sao tớ lại hiểu lầm chứ!

Ngọc biết bố mẹ Hương khá là bảo thủ, nếu mà bắt gặp cô ấy ở nhà một mình với người con trai khác thể nào cũng làm ầm lên. Nhưng mà theo tình hình hiện tại, cũng không có gì gọi là không trong sáng ở đây cả.

Thấy ánh mắt dò xét của Ngọc, Hương đành nói thật:

- Chiều nay anh ấy được nghỉ, muốn cùng tớ ăn tối. Bố mẹ tớ không có nhà nên rủ anh ấy đến nấu ăn. . . Bọn tớ hoàn toàn trong sáng mà!

- Thì tớ đã nói gì đâu!

Duy Huy mặc tạp dề đứng ở cửa bếp, tay còn bê rổ rau, vui vẻ nói:

- Ngọc đến chơi đây à! Ở lại ăn tối với bọn tớ nhé, tớ nấu nhiều lắm!

Cô xoa xoa mặt mình, sao trông cô giống kẻ chuyên đi ăn chực vậy?

Rồi anh lại liếc hộp gà rán trên bàn, chân thành nói:

- Các cậu đừng ăn mấy món dầu mỡ này, không tốt cho sức khỏe đâu! Hay là. . . cậu đem cho mấy con mèo này ăn đi, tụi nó cứ ở trong này vậy tớ mãi!

Ngọc nhìn con mèo nhỏ đang kêu meo meo dưới chân mình và hai con mèo khác vừa bị Duy Huy đập ra khỏi cửa bếp, cảm thấy thật đáng thương, thôi thì đành hi sinh hộp gà rán này vậy!

- Mimi đâu, sao tớ không thấy nó?

Hương cười, chỉ tay sang nhà bên cạnh:

- Nó sang bên đó chơi rồi! Bên đó vừa nhận nuôi một con mèo lông vàng rất đẹp! Ha ha sắp tới chắc sẽ có thêm vài con mèo con lông vàng đó!

Ngọc cười, nhưng trong lòng hình như có tâm sự gì đó. Hương đẩy cánh tay cô, dè dặt hỏi:

- Sao rồi, hôm qua đi ăn cưới có vui không?

- Ừ, cũng vui!

- Cũng vui là sao chứ? Cậu và Hải Ninh, hai người. . .

- Tớ và Hải Ninh chấm dứt rồi! Giờ tớ mới thấy, năm năm qua mình mới ngu ngốc làm sao!

Hương nắm lấy tay Ngọc, cố gắng lựa lời an ủi:

- Cậu biết đấy, có đôi lúc con người ta phải lựa chọn buông tay, dù có muốn hay không. Chúng ta chỉ có hai bàn tay nhưng lại có quá nhiều thứ muốn nắm giữ. Chỉ khi buông bỏ bớt những thứ không cần thiết thì ta mới có thể tìm kiếm những thứ mới, hạnh phúc mới. Ngọc à, cậu xứng đáng với một chàng trai tốt hơn thế!

Ngừng một chút, cô nói tiếp:

- Có thể cậu cho rằng tình cảm của cậu đối với Hải Ninh là thứ tình cảm sâu đậm, khó lòng dứt bỏ. Nhưng có bao giờ cậu thử nghĩ rằng đó chỉ là sự ngộ nhận, rằng thứ mà cậu yêu thích chỉ là những khoảnh khắc vui vẻ lúc hai người ở bên nhau, chứ không hoàn toàn là con người của cậu ấy!

Quả là học sinh giỏi văn có khác, nói ngược nói xuôi thế nào cũng được! Ngọc hiểu những gì Hương nói, nhưng cô biết tình cảm của mình không phải là ngộ nhận, điều đó chắc chỉ có mình cô hiểu. Nhưng bây giờ chẳng còn gì quan trọng nữa, tất cả chỉ là quá khứ thôi!

Hai ngày nữa cô sẽ trở lại Đà Nẵng, trở lại với công việc và đam mê của mình. Cứ coi như một tuần qua chỉ là một giấc mơ thôi, cô cũng chưa từng gặp lại Hải Ninh. Tình cảm của cô chỉ là một ngọn nến trong đêm, dù không có mưa gió thì đến sáng nền cũng tự tàn thôi!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Chương 79

Hải Ninh cũng sắp phải trở lại Nhật, thời hạn cho chuyến công tác của anh đã hết. Thật ra ban đầu anh được phái đến Thái Lan để tham gia hội thảo công nghệ. Hội thảo kết thúc sớm, cả đoàn được tham gia chuyến du lịch miễn phí trong năm ngày ở Ko Samet.

Anh vốn không thích đi chơi với đông người như vậy, thà rằng về Việt Nam đi ăn phở bò còn hơn. Đây cũng không phải là lần đầu anh về nước trong suốt năm năm qua.

Lúc đang ở Sài Gòn, anh tình cờ gặp lại Hải Châu. Kí ức của anh về cô bé này cũng không rõ ràng lắm, hình như cô học sau anh một lớp. Anh chỉ nhớ rõ một điều, cô ấy đang giữ sợi dây chuyền của anh. Ngày đó anh giận cá chém thớt nên mới vứt nó đi, hai anh mấy ngày sau hối hận không thôi, nhưng rồi lại nghĩ như vậy thật ra cũng tốt. Cô không cần sợi dây chuyền anh tặng cô, anh cũng không nên tự mình đa tình mãi như vậy.

Hiện tại anh muốn lấy lại nó, không phải để lại vứt đi như anh nói. Đôi lúc anh cũng không hiểu nổi mình nữa, chỉ biết rằng anh muốn lấy lại, có thể vì sợi dây chuyền đó là thứ duy nhất chứng tỏ anh và cô từng gắn bó với nhau.

Có một điều anh không ngờ tới, Hải Châu lại đưa nó cho Ngọc. Con bé đó thật không hiểu chuyện gì cả, biết vậy ngày đó anh đã sớm đòi lại.

Cảm thấy thật buồn chán, anh đi dạo quanh. Lần trước khi về nước anh có ghé qua nhà cô một lần, đứng ở một lúc lâu, dù biết rằng cô không có ở đó. Cô sống có tốt không? Trong năm năm đó anh chưa từng gặp lại cô nhưng cũng có nghe kể, cô học ở một trường đại học danh tiếng ở phía Nam, còn được nhận học bổng du học sang Anh và Mỹ nhưng cô từ chối. Anh biết nếu cô đi, anh sẽ chẳng bao giờ được gặp lại cô nữa. Còn tên sư huynh thối của cô đã sang Mỹ du học, mặc kệ là cô đã anh ta hay ngược lại, xung quanh cô có bao giờ thiếu đàn ông?

Đi một hồi qua mấy con phố, Hải Ninh thấy khung cảnh trước mắt có chút quen thuộc, anh đang đứng trước cổng trường cấp 2. Cổng không khóa, chắc là có vài lớp học hè.

Chẳng nhớ là đã mấy năm anh không đến đây, có quá nhiều thứ đã đổi khác. Trước khi bị bảo vệ túm cổ lôi ra ngoài, anh đi một mạch đến khu nội trú cũ. Mấy người bạn cũ có nói qua với anh, nơi này sắp được dỡ bỏ để xây sân bóng rổ. Chỉ một năm thôi, sẽ chẳng còn khu nội trú cũ này, cũng chẳng ai tìm ra bất cứ dấu vết nào để thấy rằng đã từng có hai học sinh, một nam một nữ, một ngoan hiền một cá biệt, cùng đến đây chăm sóc cho một con mèo con. Đối với mọi người nơi này có thể chỉ là một nơi tồi tàn, nhưng với anh, đó là cả một thiên đường, tĩnh lặng, thanh bình, là nơi tuyệt vời để... ngủ! Cho đến khi anh gặp cô...

Anh bước lại chỗ góc khuất của chiếc cầu thang cũ, những khúc gỗ mục bị mối mọt đục khoét rơi đầy trên mặt đất. Có lẽ chỉ cần một cơn bão nhẹ, nơi này sẽ hoàn toàn sụp đổ, chôn vùi cả những kí ức xưa kia trong lòng anh.

Cây bàng cạnh đó đã cao thêm mấy tán lá, quả vàng rụng đầy gốc. Phía xa, hàng cây phượng đã nở hoa, cả một khoảng trời rực rỡ sắc đỏ xen với những tán lá xanh rờn. Một cơn gió nhẹ thổi qua, vài cánh hoa theo gió lác đác rơi xuống như rừng lá đỏ mùa thu, khung cảnh thật là thơ mộng. Dưới gốc cây phượng to nhất, một nam sinh chừng mười bốn, mười lăm tuổi đang nhặt hoa phượng xếp thành một trái tim đỏ thắm. Lúc sau, có một cô bé nhí nhảnh chạy đến, trầm trồ nhìn trái tim đỏ rực như máu.

- Tặng cậu đây! - Nam sinh kia nói.

- Cho tớ thật sao? Đẹp quá à! Nhưng mà cái này...

Thấy cô ấy cứ nhìn mình, cậu ngập ngừng nói:

- Sang năm... hai đứa mình học khác trường rồi, chẳng còn cơ hội gặp nhau thường xuyên nữa... đây là điều duy nhất tớ có thể làm cho cậu! Duyên, tớ thích cậu!

Cô cảm động, đứng nhìn người trước mặt hồi lâu rồi đột nhiên vòng tay ôm lấy.

- Đồ ngốc, sao giờ cậu mới nói hả? Có biết tớ chờ câu nói này của cậu lâu lắm rồi không?

- Tớ xin lỗi!

- Xin lỗi cái đầu cậu!

- Tại tớ hết, nếu hai đứa mình vào cùng trường thì thật tốt!

Cô vừa cười vừa lau nước mắt, nói:

- Quên chưa nói cho cậu biết nhì, tớ đăng kí vào Nguyễn Huệ, ngay sát bên trường cậu đấy, để tớ thấy cậu lém phéng với cô nào là không xong với tớ đâu!

Hải Ninh nhìn cảnh tình cảm trước mắt, trong lòng có chút suy tư. Anh quả là một người nhạt nhẽo, cũng chẳng biết cách tạo bất ngờ hay lãng mạn cho cô, nếu vậy, có thể cô sẽ nhớ anh lâu hơn một chút không? Nếu ngày đó anh nói cho cô biết tình cảm của mình, liệu kết quả hôm nay có tốt hơn không? Có lẽ là không! Cứ coi như là anh hiểu cô đi, không chừng cô sẽ không thèm nhìn mặt anh luôn!

Hải Ninh cười khổ, giờ anh ngồi đây nêu giả thiết thì có ích gì, có thay đổi được gì đâu!

Anh cúi người, lần tìm hàng chữ nhỏ ở chỗ lúc trước anh hay ngồi. Hàng chữ đó theo thời gian đã mờ dần, chỉ còn những nét nhỏ nhuốm màu rêu, tuy nhiên anh vẫn nhận ra, bởi anh là người đã viết nên chúng. Lại chợt nhận ra phía dưới có hai dòng chữ nữa, lúc trước anh viết nhiều vậy à, sao anh không nhớ nhỉ?

Hải Ninh lại gần, nhìn kĩ hơn, đó không phải chữ của anh. Hai hàng chữ đó cũng đã mờ, anh khó khăn lắm mới dịch ra được, dòng trên là “Tôi cũng thích cậu”, dòng phía dưới là “Tôi đợi cậu”.

Anh thần thờ nhìn dòng chữ đó hồi lâu, không biết là đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chương 80

Ngọc về nhà lúc 9 giờ, Duy Huy cũng về ngay sau đó. Lúc cô về, bố mẹ cô đã ăn tối xong, đang ngồi xem phim với nhau, thật khiến người đang thất tình như cô đây phải đỏ mặt gan tị mà.

- Sao về sớm vậy con, ăn cơm tối chưa?

- Dạ rồi, con ăn ở nhà Hương, bạn trai cậu ấy nấu ăn rất ngon ạ!

Quả thật cảm giác đi ăn chực cũng không tệ, ít nhiều gì cũng được ăn ngon một bữa. A, nói như vậy không có nghĩa là mẹ cô nấu không ngon, chỉ là Duy Huy nấu ngon hơn một chút xiu!

Nhìn lại mình chỉ biết luộc rau với rán trứng, haizz, cô phải xem lại tiêu chuẩn chọn chồng rồi, nhất định phải là người nấu ăn ngon. Cô có nên nhờ Duy Huy giới thiệu cho cô vài người không nhỉ?

Ngọc đưa tay xoa xoa mặt, hiện tại cô đang thất tình mà còn nghĩ được như vậy, thật đúng là một người mạnh mẽ, suy nghĩ tích cực! Và khi cô nói cho Hương biết suy nghĩ này của mình, cô ấy cũng rất ủng hộ, có bạn trai là đầu bếp thực sự có rất nhiều cái lợi. Nhưng sau đó Hương lại trở mặt đe dọa cô: “Cậu thích kiếm anh nào thì kiếm, tuyệt đối không được động vào Duy Huy bảo bối của tớ! Nếu mà cậu dám đào chân tường thì hai đứa mình đoạn tuyệt!”. Đúng là cái thời buổi trọng sắc khinh bạn mà!

Cô vừa mở điện thoại lên liền thấy tin nhắn của sư huynh. Anh nói đã đến Đà Nẵng rồi, anh đến thực tập một tuần tại bệnh viện của chú anh. Anh bảo cô khi nào trở lại thì dẫn anh đi chơi rồi mời anh ăn một bữa. Sư huynh, anh đúng là biết cách lấy tiền trong túi người khác mà!

Cô vừa tắm xong thì có người gọi đến, nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, cô khẽ mỉm cười bất mấy:

- Tưởng cậu quên tôi luôn rồi chứ!

Lúc trước thỉnh thoảng hai người vẫn hay nhắn tin qua lại, chủ yếu là nói về mấy đề tài nghiên cứu trong viện. Từ khi cô về nhà chẳng thấy cậu ta nhắn tin, chắc là bận quá. Mà cô suýt thì cũng quên mất sự tồn tại của cậu ta dù bản thân cũng không bận rộn gì nhiều.

- Đạo này em hơi bận-Quả nhiên là như vậy!

-Ừ, tôi biết mà!

-Chị đi chơi có vui không?

Đó đơn thuần chỉ là một lời hỏi thăm, không hiểu sao vào tai cô lại giống như một lời trách móc: “Em ở đây làm việc muốn điên luôn, bận rộn chẳng kịp thờ! Chị ở đó đi chơi có vui không?”. Tự nhiên cô thấy hơi áy náy, cậu ta bận việc học ở trường, hè cũng không được nghỉ ngơi mà còn phải thay cô làm việc trong lúc cô về nhà chơi. Cô không dám nói rằng mình chơi rất vui, mà quả thật cô cũng chẳng thấy vui về gì mấy.

-Cũng bình thường thôi, chả có gì vui cả! Ở viện nuôi tảo còn vui hơn ấy chứ!

Giọng nói bên kia có vẻ vui mừng:

-Vậy khi nào chị về lại đây?

-Khoảng hai ngày nữa!

-Tốt quá, tốt quá rồi!

Có người đến giúp cậu ta đỡ một phần gánh nặng, quả nhiên là chuyện tốt nhỉ?

-Chị ăn tối chưa?

-Rồi!

...

-Ở chỗ chị có mưa không?

-Mấy hôm trước cũng có vài đợt mưa, hôm nay thì không.

...

Ở phía bên kia, giáo sư Trần đang đẩy tay đưa cháu trai:

-Cháu muốn nói gì thì nói nhanh đi, hỏi trời mưa hay không làm gì! Hỏi xem nó có khỏe không, có nhớ chúng ta không, rồi dặn nó nhớ ăn no mặc ấm, rồi...

-Ông, ông để yên cho cháu còn nói chuyện!

...

-À, có mưa...chắc chỗ chị có bán ô nhi... Ô đẹp không chị?

Câu hỏi này...có phải là hơi kì quặc không?

-Thì cũng chỉ là mấy cái ô thôi, che mưa tốt là được rồi. Chỗ cậu không bán ô sao?

-Thì... chị cứ mua cho em một chiếc, coi như là, quà đi!

Nói xong mới thấy mình thật là kì cục, Duy Hưng thầm mong đường truyền có vấn đề để Ngọc đừng nghe thấy. Tại sao vậy, tại sao khi nói chuyện với cô thì cậu lại cảm thấy bối rối như vậy, những câu dễ nghe đều chuẩn bị cả rồi mà! Không hiểu sao khi nghe câu “Tưởng cậu quên tôi luôn rồi”, tâm hồn cậu bay lên tận chín tầng mây.

Tín hiệu vẫn rất tốt, Ngọc thậm chí còn nghe thấy cả sự bối rối của cậu ta. Thì ra là nổi tính trẻ con muốn cô mua quà cho, vậy mà cứ vòng vo nãy giờ. Cô suy nghĩ một chút rồi nói:

-Thật ra thì mấy cái ô đó cũng không đẹp cho lắm. Hay là thế này, ở đây có chả giò và bánh ba đậu rất ngon, cậu có muốn ăn thử không, chị đây sẽ mua cho cậu?

Duy Hưng khẽ thờ dài, chị ấy tưởng mình đòi mua quà thật kìa!

-Vậy cũng được ạ!

-Thế nhé! Cho chị gửi lời hỏi thăm giáo sư! Đợi chị về thì cậu nghỉ ngơi được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Chương 81

Cô bỗng nhiên choàng dậy từ trong cơn mơ. Sợ quá, là ác mộng sao? Thật sự là rất đáng sợ, nhưng khi tỉnh lại thì cô đã quên mất cái gì khiến cô sợ rồi, hình như là có liên quan đến Hải Ninh. Từ bao giờ anh đã trở thành cơn ác mộng của cô vậy?

Cô lò mò bò dậy xem đồng hồ, mới 2 giờ sáng. Đang định ngủ tiếp thì chợt nhớ ra hôm nay có mưa sao băng.

Cô vốn cũng không mấy tò mò hay thích thú với mấy hiện tượng thiên văn cho lắm, nhưng nghe nói cơn mưa sao băng này là lớn nhất trong vòng trăm năm qua, rất lớn, rất đẹp. Lại nghe nói những điều ước khi nhìn thấy sao băng sẽ thành hiện thực. Cô không phải là người mê tín, nhưng cũng muốn thử chút vận may, những ngày qua của cô thực tâm tối quá rồi!

Cô lấy một chiếc áo len khoác vào rồi nhẹ nhàng ra khỏi nhà. Thời gian này là lúc thành phố chìm trong giấc ngủ, tuy khắp nơi vẫn rực rỡ ánh đèn nhưng đường phố khá yên ắng.

Trong nội thành, những tòa nhà cao tầng gần như đã che khuất cả bầu trời, muốn ngắm sao cũng không dễ dàng. Đêm nay mấy nhà hàng, khách sạn lớn đã tài trợ chỗ ngồi trên sân thượng cho những người muốn xem. Đợt sao băng hiếm có này đúng là thời cơ tốt để các nhà kinh doanh quảng bá hình ảnh của mình.

Ngọc nghĩ nếu muốn thưởng thức cái đẹp trước hết cần sự bình yên, thanh thản trong tâm hồn, vì vậy cô chọn ra bãi biển ngắm sao. Nhưng mọi sự không như cô nghĩ...

Ở đây cũng chẳng hơn gì ở trong thành phố, haizz, cô biết chọn nơi yên tĩnh thì người khác cũng biết.

Mà thật ra cũng không đông người cho lắm, chỉ có khoảng vài cặp tình nhân, nhưng với Ngọc thì như vậy cũng đủ để khiến cô thấy không thoải mái. Hóa ra người ta thích ngắm sao cùng người họ yêu, sao chỉ có mình cô là lẻ loi vậy? Rồi cô khẽ thở dài, cô muốn như vậy chắc?

Mấy đôi tình nhân kia đứng dựa vào lan can, vừa ôm ấp nhau vừa nhìn lên bầu trời, chờ đợi những mảnh sáng lướt qua.

Ngọc không đứng đó, cô đi xuống phía dưới bãi biển, nơi có những hàng phi lao đang rì rào trong gió biển. Cô chọn một tảng đá bằng phẳng rồi ngồi xuống, lặng lẽ nhìn lên bầu trời. Bên kia có tiếng reo, cô nhìn chăm chú nhìn lên nhưng không thấy gì. Cô lại đứng lên, ngoảnh bên này, bên nọ, rồi cuộc thì sao băng đến từ hướng nào nhỉ? Cô nghe nói từ khoảng 12 giờ tới 4 giờ sáng sẽ có sao băng mà quên hỏi là nó tới từ hướng nào. Lại có tiếng reo, cô đứng trên bãi cát, xoay vòng vòng nhưng không thấy. Haizz, sao băng bay qua rất nhanh, chỉ sáng lên rồi vụt tắt. Cô lấy điện thoại ra xem, mẹ ơi 3 giờ rồi! Cô lại nhìn lên bầu trời, nó có cản rộng lớn như vậy không?

Điện thoại bỗng rung lên, cô chán nản lấy nó ra. Tổng đài sẽ không vô vị tới mức 3 giờ sáng còn gửi tin nhắn quảng cáo đấy chứ?

Một tin nhắn từ số máy lạ, chỉ vền vền có bốn chữ: Ở phía đông bắc.

Phía đông là phía mặt trời mọc, cô đương nhiên biết, còn phía bắc là ở đâu nhỉ? Người này muốn chọc tức cô sao, rồi cuộc đông bắc là cái hướng quái quỷ nào chứ?

Thấy cô vẫn cứ nghech mặt ra, người đó lại nhắn tiếp: “Ở phía trên ngọn hải đăng”. Nếu cô vẫn không biết ngọn hải đăng ở đâu nữa thì tốt nhất là nên về nhà ngủ cho rồi!

Cô nhìn lên theo chỉ dẫn, vừa đúng lúc một vì sao bay vụt qua, cô chấp tay cầu nguyện, à mà quên mất, cô chưa nghĩ ra nên ước điều gì! Cô lại đợi, lần này phải mất hơn 15 phút thì mới thấy một cái sao nữa. Đó là một chùm sáng lấp lánh, xẹt qua rất nhanh, làm cô có cảm giác như nó chỉ là một đốm lửa lóe lên rồi vụt tắt. Không hiểu sao lúc này khi đi cô lại cảm theo cái bật lửa hình con mèo, cô lấy nó ra, những ngọn lửa nhỏ sáng lên rồi tắt theo mỗi lần cô đóng, mở nắp.

Cô ngồi thẩn thờ, rồi lại cảm thấy trái tim đau nhói, nước mắt lặng lẽ rơi. Mọi người ở đó đều mãi nhìn lên bầu trời, không ai để ý đến một cô gái đang ngồi khóc bên mồm đá. Cô vung tay lên, rồi bỗng khựng lại. Cô không nỡ, thực không nỡ vứt nó đi. Cô cất nó vào túi rồi đưa tay lên cổ mình, tháo sợi dây chuyền ra, cho luôn vào trong túi. Từ nay cô nên cất hết mấy thứ này đi.

Một vì sao nữa bay qua, cô chấp tay trước ngực, nói khẽ như đang thì thầm với vì sao kia: “Hãy cho con được gặp một người con trai tốt, người đó sẽ yêu thương con, sẽ hiểu và cảm thông cho con, sẽ không bao giờ rời bỏ con”.

Vì sao kia bay qua rất nhanh, không biết liệu nó có kịp nghe thấy lời khẩn cầu của cô?

Cô ngồi bên bãi biển đến tận lúc nhìn thấy những tia sáng đầu tiên của ngày mới.

Mặt trời nhô lên từ mặt biển, nhuộm đỏ những đám mây bên cạnh. Đường phố dần trở nên nhộn nhịp với những âm thanh quen thuộc, từng đoàn người đi chợ sớm, đi tập thể dục buổi sáng.

Cô bắt đầu thấy đói bụng, liền đi về nhà. Từ lúc ngắm sao đến giờ cô chẳng hề để ý đến người nhắn tin cho mình là ai, cũng không biết rằng người đó vẫn luôn dõi theo cô.

Vì sao kia đã nghe thấy lời cầu nguyện của cô. Người kia chính là một nửa như cô mong muốn, là người sẽ ở bên cô trọn đời.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Chương 82

Sư huynh đón cô ở sân bay, sau đó đưa cô về khu chung cư nơi cô sống. Cô định mời anh bữa cơm như đã hứa nhưng lúc đó anh phải trở lại bệnh viện ngay vì có ca cấp cứu. Xem ra chẳng có mấy người đi thực tập mà nhân rồi, tự tại như cô.

Buổi chiều cô đến viện Hải dương, mọi người đều đang bận rộn với công việc của mình. Duy Hưng thấy cô thì vô cùng vui vẻ chạy đến:

- Cuối cùng chị cũng về rồi!

Cô gật đầu mỉm cười với cậu ta, rồi ánh mắt dừng lại trên người con trai bên cạnh. Anh ta có làn da ngăm, gương mặt cương nghị, hai hàng chân mày rậm càng làm cho đôi mắt thêm phần sắc xảo. Nhìn nụ cười ảm áp của người con trai xa lạ này, cô không khỏi có vài đánh giá và so sánh. Nếu như Hải Ninh lạnh lùng như tảng băng trời ở Bắc cực, sư huynh của cô dịu dàng như làn nước sông Đà thì người này giống như là tượng đồng. Đúng rồi, là tượng đồng ở chùa Tây Phương!

Thấy cô cứ nhìn người ta chằm chằm, Duy Hưng khẽ ho một tiếng, nói nhỏ với cô:

-Thật không ngờ chị cũng háo sắc như vậy!

Tuy cậu nói nhỏ nhưng hình như người kia cũng đã nghe thấy, khẽ mỉm cười, bước lên tự giới thiệu:

-Chào em, anh tên Khoa, là trưởng nhóm dự án hợp tác lần này! Em có phải là Mai Ngọc không?

-Vâng đúng ạ, rất vui được gặp anh!

Cô bắt tay với anh, có chút bất ngờ, sao anh ta lại biết cô nhỉ?

Sau khi trò chuyện với nhau vài câu, Kim Khoa cùng Duy Hưng đi sang phòng kỹ thuật. Dự án lần này cô không tham gia nên cũng không đi theo họ mà rẽ sang phòng thí nghiệm.

Duy Hưng đi trước, Kim Khoa bước phía sau, rút điện thoại ra gọi cho ai đó:

-Có chuyện gì vậy đại ca?

-Niren, cậu gặp cô ấy rồi đúng không?

Bên kia im lặng trong giây lát rồi mới ào ảo đáp:

-Vâng!

-Chắc cũng biết nơi cô ấy làm việc?

-Vâng!

Tức thì anh ta lên giọng quở trách:

-Anh nói cho chú biết nhé, cái câu “lạt mềm buộc chặt” chỉ để cho phụ nữ dùng thôi, cậu là thân nam nhi thì phải biết tấn công mạnh mẽ lên chứ! Người ta có câu “cười vợ phải cưới liền tay, đừng để lâu ngày người ta cướp mất”, đằng này cậu lại... Như thế là hèn nhát biết không? Mai Mai có nói qua với tôi rồi, cậu...

Duy Hưng nghe thấy liền bật cười, anh này với ông nội của anh sao mà nói giống nhau quá vậy, hai người này mà hợp tác chắc sẽ cho ra vài cuốn bí kíp tán tỉnh yêu đương gì đó, nhất định là bán rất chạy!

Người bên kia bực bội đáp:

-Anh thích thì đi mà cướp!

Người bên này vui vẻ trêu chọc:

-Cậu sẽ không hối hận đấy chứ?

Người bên kia mắt kiên nhẫn đáp:

-Tùy anh! Chiều nay em có hẹn với Mai Mai đấy!

Người bên này tái mặt:

-Cậu dám!

Tút ...tút ...tút...

Người bên kia đã ngắt máy.

Xong việc ở viện, cô đi chợ mua mớ rau, bỗng nhiên lại thấy muốn tự nấu ăn. Trước giờ cô hơi lười nên chẳng mấy khi nấu ở nhà, toàn là ra quán ăn nên cũng không biết nấu nướng gì nhiều. Cô nghĩ rằng nếu mình chịu khó vào bếp thường xuyên hơn biết đâu sẽ phát triển khả năng tiềm ẩn bên trong. Cô thấy mình cũng khá kén ăn, mà mấy đầu bếp nấu ăn ngon hình như đều là người kén ăn cả, xem ra cô cũng rất có tư chất!

Mua xong hai bó cải ngọt, khi cô đang loay hoay lấy tiền trả liền nhìn thấy một cặp đôi tay trong tay đứng bên quầy bán đồ ăn. Nếu cô nhìn không lầm,

cô gái kia chẳng phải là bạn gái của Hải Ninh sao, còn người kia, rõ ràng là tượng đồng! Hai người họ sao có thể...

Ngọc bị sốc không hề nhẹ, sau đó không kiềm được trong lòng có chút vui mừng, bởi cô vẫn thầm ganh tị với cô bé đáng yêu đó. Nhưng rồi cô lại thấy hơi lo lắng, nếu Hải Ninh biết chuyện này, liệu cậu ấy có buồn không?

Nhưng mà khoan, cô ta đang ở đây nghĩa là cô ta chưa về Nhật. Vậy lẽ nào Hải Ninh cũng đang ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 83

Về đến nhà, hai tay cô chỉ cầm túi xách, còn cái ngọt cùng với thịt bò và cà chua thì không biết đã bị cô bỏ rơi từ lúc nào. Kế hoạch làm đại đầu bếp bước đầu đã thất bại hoàn toàn, cô chán nản ôm bụng đói đến quán ăn gần đó giải quyết bữa tối.

Mọi thứ vẫn diễn ra êm đẹp, ở viện Hải dương thỉnh thoảng cô cũng có gặp tượng đồng, nhưng chuyện của anh ta chả liên quan gì tới cô cả, cô cũng không hơi đâu đi quản chuyện người khác. Có điều, ba ngày sau bạn gái của Hải Ninh đến tìm cô.

Ngồi trong một quán cà phê gần viện Hải dương, Ngọc chống cằm suy nghĩ, cô ấy lại tìm cô làm gì nhỉ? Là hôm đó cô ấy đã thấy cô, sợ cô mách với Hải Ninh nên đến tìm cô để giải thích? Hay cô ấy nghĩ cô là đồ háo sắc, sợ cô ở viện Hải dương cướp mất tên tượng đồng kia nên đến để dằn mặt? Ồ, có vẻ như cô là hồng nhan họa thủy rồi!

Mai Mai không hiểu Ngọc đang nghĩ gì mà suy tư thế, cũng không dám mở lời. Cuối cùng thì Ngọc là người phá tan bầu không khí kì cục này, cô nói:

-Cô gái xinh đẹp này, tìm tôi có chuyện gì vậy?

Mai Mai có chút bất ngờ, hôm trước tại tiệc cưới Ngọc còn xưng hô chị em thân thiết thế cơ mà! Hay đây mới là cách gọi thân mật của người Việt nhỉ?

-Chị có thể gọi em là Mai Mai!

Mai Mai? Không hiểu sao trong đầu cô lại xuất hiện cái tên Mimi.

-Đây là tên Việt của cô à?

-Vâng! Niren thường gọi em như vậy!

-Niren?

-À, anh ấy là Hải Ninh. Chị là bạn của Niren đúng không ạ?

Ngọc hơi cúi đầu.

-Trước đây thôi!

-Vậy...chị có biết anh ấy cũng thích chị?

Trong lòng cô dậy sóng, cô ghét người khác nhắc đến chuyện này, nhất là con gái, hơn nữa lại là bạn gái của Hải Ninh.

-Chuyện này liên quan đến cô sao? - À quên, rõ ràng là có liên quan mà- Giờ thì cậu ấy đã là bạn trai của cô rồi, cô quan tâm đến quá khứ làm gì?

-Bạn trai? Ý chị là boyfriend sao? No no no! Đây là đại hiểu lầm rồi, đại mistake, à không, là big misunderstanding!

Vốn tiếng Việt của Mai Mai không tốt lắm, tiếng Anh cũng vậy. Thấy Ngọc tròn mắt tò mò khó tin, cô vội vàng giải thích:

-Anh ấy tuyệt đối không phải, Niren là anh của em, là brother, không đúng hơn là cousin, cousin!

Lượng thông tin này thật lớn, cũng thật khó tiêu, làm cho Ngọc dờ ra. Vì vậy mà cô ấy gọi Xuân Trúc là chị dâu sao? Nhưng rõ ràng Hải Ninh nói với cô như vậy mà!

Mai Mai ở bên luôn miệng giải thích:

-Lần trước, căn nhà kia là của bạn trai em, anh ấy là Ken. Em đến Việt Nam để dự đám cưới anh Minh, Ken bảo em đến đó ở. Ken cũng muốn Niren

đến đó ở để care, à chăm sóc cho em.

Giờ thì Ngọc đã tin rồi, nhưng điều đó càng cho thấy rằng Hải Ninh không muốn cho cô cơ hội. Lẽ nào, lẽ nào anh chán ghét cô tới mức lấy em họ ra làm lá chắn sao?

Mai Mai cúi đầu suy nghĩ, hôm nay, là Ken bảo cô đến gặp chị Mai Ngọc. Chuyện này thực ra hơi dài dòng nhưng cũng rất đơn giản.

Cô và Ken quen nhau đã 4 năm rồi, hai người muốn đến với nhau nhưng trưởng bối nhà cô không cho phép, nói rằng cô còn nhỏ, mà thật ra thì cô đủ tuổi kết hôn rồi mà, cô còn nhỏ nhoi gì nữa đâu!

Bố mẹ cô luôn tôn trọng nguyên tắc thứ bậc, nói rằng khi nào anh Niren kết hôn rồi thì mới đến lượt cô. Trời ạ, hiện tại anh ấy còn chưa có bạn gái, nếu lỡ không may anh ấy ế thì cô phải sống cô độc đến già theo ư?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 84

Ken là đàn anh của Niren, trong một lần say rượu, Niren có kể cho anh ấy nghe về một người con gái. Ken đã điều tra qua nhiều nguồn, đặc biệt là qua Xuân Trúc mới biết người con gái đó là Ngọc. Chuyện năm đó chỉ có những người trong cuộc mới rõ, Ken không tiện can thiệp vào, chỉ dẫn cô đến đám cưới của Xuân Trúc sẽ gặp được Ngọc, rồi từ đó giúp hai người bọn họ làm hòa. Nhưng đêm đó rõ ràng là hai người họ đã gặp mặt nói chuyện với nhau rồi, cô tưởng là đã giải quyết được hiểu lầm, không ngờ sau đó Niren dầm mưa về, hôm sau liền phát sốt. Aiya, hai người này đâu còn là trẻ con nữa đâu cơ chứ!

Mai Mai suy nghĩ một chút xem nên bắt đầu từ đâu, có lẽ là từ lúc anh Niren mới sang Nhật.

-Lúc anh ấy vừa đến Nhật, mọi thứ... very difficult!

Ngọc tỏ vẻ mất kiên nhẫn nhưng trong lòng cô lại thực sự muốn biết, năm năm qua Hải Ninh sống như thế nào.

-Niren nói tiếng Anh khá tốt nhưng không nói được tiếng Nhật. Anh ấy sống thu mình, chẳng mấy khi... à communicate with others. Em hay thấy anh ấy ngồi một mình trong phòng hút thuốc, thỉnh thoảng drink. Đi làm việc xa nhà, một tuần về nhà khoảng vài lần...

Tuổi trẻ chưa suy nghĩ thấu đáo, Hải Ninh cũng thường gây lộn đánh nhau với bạn học. Thành tích của anh lúc đó chả ra sao, lại phải học chậm mất một năm. Gia đình Mai Mai luôn thấy anh sống với tinh thần buông thả, tới đâu hay tới đó, không ai khuyên được anh, kể cả bà Viên mẹ anh. Cho đến một ngày bà Viên bị tai nạn giao thông rồi nằm hôn mê ba ngày trong bệnh viện. Lúc đó Hải Ninh vô cùng lo lắng, ở bên bà suốt ba ngày đó. Anh chỉ còn mẹ là người thân duy nhất bên mình, cũng có thể nói rằng bà là người duy nhất thật lòng yêu thương anh mà không hề tính toán, không bao giờ bỏ rơi anh. Không, anh thực sự sợ bà sẽ ra đi, sẽ bỏ anh một mình ở nơi xứ người này. Thật may là bà đã tỉnh lại, và anh cũng dần thay đổi bản thân, sống tích cực hơn.

Tốt nghiệp cấp ba xong, anh không vào đại học mà lại chọn con đường khác, theo bố của Mai Mai, tức là dựng của anh học IT. Hải Ninh vốn thông minh, đặc biệt là giỏi toán nên nhanh chóng thể hiện khả năng thiên bẩm của mình. Anh đã viết nhiều chương trình ứng dụng để sử dụng cho máy tính, viết trò chơi, biết giải mã độc và diệt vi rút.

Có lần anh giúp Mai Mai phá bỏ hàng rào bảo mật trong máy tính của Kim Khoa, sau đó cài vào máy con vi rút ăn cắp dữ liệu khiến hắn ta khốn đốn một phen. Hừ, ai bảo hắn ăn hiếp em gái của anh. Cũng từ đó ba người bắt đầu qua lại rồi chơi thân với nhau. Kim Khoa (Ken) đã giúp đỡ anh rất nhiều, chỉ cho anh các thủ thuật và cách thức làm việc với máy tính. Hai người thỉnh thoảng cũng hợp tác để viết web hoặc giúp Mai Mai hack nick facebook vài tên đáng ghét.

Nhìn vào thành công của anh hiện tại, không mấy người biết được anh đã phải cố gắng thế nào. Anh luôn một mình đương đầu, một mình gánh vác, anh thấy cuộc sống như vậy thực sự cũng chẳng có gì là ghê gớm, anh đã quen rồi. Trong khi bạn bè hẹn hò yêu đương thì anh cũng rất tích cực hẹn hò cùng với cái máy tính, cùng ăn, cùng uống, cùng ngủ, à tiếc là không cùng tắm với nó được!

-Niren vẫn luôn sống một mình! Anh ấy chưa từng hẹn giờ, à hẹn hò hay yêu đương gì cả! Em từng thấy ảnh của chị trong cuốn sổ sổ tay của anh ấy. Rõ ràng, chị cũng yêu anh ấy mà, vậy thì sao hai người lại...

Cô không biết diễn đạt từ “giày vò” như thế nào đành dùng một câu tiếng Anh:

-Both of you just don't be so childlike!

Lúc này Ngọc lại mỉm cười nói với Mai Mai:

-Biết được rằng năm năm qua cậu ta sống cũng chẳng hơn gì tôi khiến tôi cảm thấy thật là thoải mái, thật phấn khích!

Rồi cô bắt chước điệu bộ của Mai Mai:

-Thật là excited!

Mai Mai đờ người, sao, làm sao lại có người con gái lạnh lùng, vô tâm, cứng đầu như vậy chứ! Nhưng mà, thật là hợp với anh Niren nhà cô quá đi!

Nhưng dù gì thì cô cũng đã nói cả buổi, mà chị ta thì lại chẳng hề có một chút cảm động hay đau lòng nào, thật là quá độc ác! Cô định mắng lại bằng một câu tiếng Nhật nhưng sợ Ngọc nghe không hiểu thì mắng cũng vô ích, thế là cô lại dùng một câu tiếng Anh:

-You are so cool, so heartless, so cruel!

Ngọc không quan tâm lắm mấy cái câu trúc đáng buồn cười của Mai Mai, cô chỉ mỉm cười, hỏi:

-Còn chuyện gì nữa không?

Mai Mai giận đỏ mặt, định đi về luôn nhưng nhớ tới lời Ken dặn, lấy trong túi ra một tờ giấy để lên bàn.

-Address and phone number. We'll leave for Japan on Saturday.

Mai Mai đi rồi, Ngọc hét cười nổi. Hôm nay là thứ năm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Câu Mím Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Chương 85

Mai Mai ngồi với Kim Khoa, bức xúc nói:

-Chị ấy thật quá đáng mà!

-Cuối cùng thì cô ấy nói gì?

-Nói là thấy anh Niren sống cực khổ như vậy thì chị ấy thấy rất...cái gì mà phần khích, sung sướng gì đó! Thật là quá đáng mà!

Khoa cười, xoa đầu cô:

-Như vậy chẳng phải rất hợp với Niren nhà em sao?

-Em cũng nghĩ vậy nhưng mà...

Anh vừa xem ti vi vừa nói:

-Mới hiệp hai thôi, vẫn còn thời gian, vẫn còn cơ hội!

-Hy vọng là như vậy!

-Cả hai vẫn đang cố thủ, đợi đối phương tấn công. Lấy lùi để tiến, có thể coi là an toàn nhưng không hiệu quả lắm. Ít ra thì phải có một bên chủ động chứ!

Mai Mai nghe không hiểu lắm nhưng vẫn nói theo:

-Right! Em nghĩ anh Niren nên là người chủ động, nhưng theo tình hình hiện tại thì chị Ngọc tấn công sẽ hiệu quả hơn. Nhưng cuối cùng chẳng ai chủ động, thời gian đâu còn nhiều nữa chứ!

Kim Khoa mãi xem tivi, vẫn rất lạc quan nói:

-Em yên tâm đi, còn hơn 20 phút nữa mà! Anh cá là trận này Arsenal thắng. Kìa em xem họ bắt đầu tấn công rồi!

Mai Mai bỏ vào phòng, không thèm nói chuyện với anh nữa.

Thật ra thì lúc sáng anh đã gọi cho Hải Ninh, hỏi xem cậu ta lúc nào mới chịu suy nghĩ nghiêm túc về chuyện tình cảm, câu trả lời vẫn như mọi khi:

-Đại ca, không liên quan tới anh! Anh kệ em đi!

Thật khiến anh tức điên lên mà:

-Sao lại không liên quan chứ? Cậu tính để cho anh sống tới già cũng không lấy được vợ à? Nếu cậu không thích cô ta nữa thì đi kiếm cô khác đi!

-Vậy anh muốn lấy vợ thì kiếm cô khác mà lấy!

-Mẹ kiếp! Cậu...cái đồ khốn nạn! Uống công bao nhiêu năm nay tôi coi cậu như em trai!

-Đại ca, anh vừa mắng anh vợ của anh đấy!

Thật là... thật là tức chết đi mà! Mai Mai ơi tại sao em không phải là chị gái của hắn?

* * *

Ngọc mệt mỏi nằm trên giường, dù đã thuộc lòng hết những gì viết trên tờ giấy nhưng cô vẫn nhìn nó chăm chăm. Cầm điện thoại lên, rồi lại vứt xuống, rồi lại cầm lên, bấm số, xong rồi lại vứt xuống giường. Không phải anh đã từng nói với cô rằng anh đi hay ở cũng không liên quan tới cô sao? Kết thúc rồi, không suy nghĩ nữa, không nghĩ ngợi gì nữa hết! Nếu không có chuyện gì làm thì đi ngủ cho rồi đi!

Và rồi cô tắt đèn, đi ngủ. Chỉ còn một ngày nữa...

Tối hôm sau, sư huynh gọi điện báo cô mời cơm. Địa điểm là một quán rượu ở trong một con hẻm nhỏ, Trọng Tuyên đến đón cô rồi chở cô đến đó.

Vẫn còn sớm nên quán không đông lắm, Trọng Tuyên đưa cô đến ngồi một bàn ở phía trong, không gian khá là yên tĩnh.

-Em tưởng là anh muốn đi ăn hải sản chứ?

-Anh đâu nợ để tiêu sư muội chi nhiều tiền thế!

-Vậy là anh nghĩ đi uống rượu thì không tốn tiền sao?

-Vậy chứ em nghĩ mời anh ăn cơm thì không tốn tiền sao? Đẳng nào cũng tốn, hai anh em mình vui là được rồi!

Phục vụ nhanh chóng đem lên rượu nếp cùng với một đĩa gỏi cá Nam Ô. Cô hơi ngạc nhiên, thấy bàn bên kia toàn uống bia, không nghĩ ở đây cũng có rượu nếp. Wow, rượu còn ấm, rất là thơm!

-Nghe bác gái nói em thích rượu, không tin được em lại là con gái!

-Nghe bác trai nói anh không uống được rượu, thật không tin nổi anh lại là con trai!

Ha ha ha!

Hai người vui vẻ cười to. Hải Ninh ngồi bên cạnh thấy thật là bức bối, anh ta gọi anh đến đây để xem hai người họ đối ẩm ngâm thơ chắc?

Lúc này Trọng Tuyên có gọi cho Hải Ninh, nói rằng nếu anh còn là con trai thì hãy đến gặp anh ta, còn nếu muốn làm con rùa rút đầu hèn nhát thì có thể không đến. Đó là một câu khích tướng xưa như trái đất, nhưng không thể phủ nhận, nó có tác dụng đối với những người đàn ông chân chính.

Hải Ninh đứng dậy định ra về thì nhận được tin nhắn của Trọng Tuyên “Đừng trẻ con như vậy, đợi tôi 10 phút”. Anh đành ngồi lại đó. Anh mà trẻ con ư? Không đời nào!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Chương 86

Trọng Tuyên lặng lẽ rót cho mình một li, cho cô một li. Có vẻ như tâm trạng anh không tốt lắm, cô lo lắng hỏi anh:

-Sư huynh, hôm nay anh sao vậy? Có chuyện gì không vui sao?

-Có một số chuyện, chắc em không hiểu được!

Có chuyện gì mà cô không hiểu chứ, mà kiểu nói lấp lửng này là sư huynh học của người Mĩ sao?

- Chuyện gì vậy, sư huynh nói đi!

- Em còn nhớ anh Quốc Tuyên chứ?

Cô suy nghĩ một chút, hình như đó là bạn học cùng lớp với sư huynh thì phải. Lúc trước cô vẫn hay theo sư huynh chơi với mấy tiền bối lớp anh ấy, nhưng mà anh Tuyên bị làm sao?

- Tháng trước cậu ta vừa mới kết hôn.

- A! Là với chị Ngân à?

- Đúng vậy! Hai đứa tụi nó sang Mi hương tuần trăng mật mới gọi cho anh.

Cô cầm li rượu uống một ngụm nhỏ, đây cũng tính là chuyện đáng để buồn nhỉ? Họ đám cưới vậy mà cũng không mời cô, thật chẳng nghĩa khí tí nào cả! Rồi bỗng nhiên nghĩ ra vấn đề của chuyện này, ngón tay cô run run chỉ vào người đối diện:

- Sư huynh... lẽ nào, lẽ nào người anh thích là Thủy Ngân sư tỷ? Trời ơi vậy mà em không biết, sư huynh anh giấu thật kĩ!

Trọng Tuyên chỉ biết thở dài. Cô sẽ chẳng bao giờ biết được những gì anh nghĩ, anh cũng sẽ không thể nào theo kịp tư duy của cô. Nhấp một ngụm rượu đắng, sau đó anh mới hỏi lại cô:

- Em vẫn còn thích cậu ta đúng không ?

Vẫn là câu hỏi đó, câu mà ai cũng thích hỏi cô. Nhưng khi sư huynh hỏi lại mang một sắc thái khác, anh đang quan tâm cô, anh vẫn luôn quan tâm đến cô như thế. Ngọc không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cô cúi đầu nói:

- Em và cậu ấy... trước đây đâu có gì, giờ cũng chẳng có gì, sau này... chắc cũng không có gì với nhau cả!

Trọng Tuyên uống hết một li rồi mới chậm rãi nói:

- Em từng nói sẽ đợi cậu ta!

- Nhưng cậu ấy không quan tâm đến điều đó, cậu ấy ghét em!

Hải Ninh ngồi ở phía sau cô, những lời cô nói trực tiếp dội thẳng vào trong tim anh. Anh không hề muốn tổn thương cô, nhưng anh biết hai người chẳng thể nào trở lại như trước kia được nữa.

Mắt cô đỏ lên, cô thấy lồng ngực mình đau nhói. Cảm nhận được bàn tay sư huynh đang nắm lấy tay mình, cô kinh ngạc nhìn anh nhưng rồi cũng không rút tay ra.

- Sư huynh!

Ánh mắt anh nhìn cô tràn ngập yêu thương và mong chờ:

- Ngọc! Cho anh một cơ hội được không? Trước giờ anh vẫn luôn đợi em!

Hai bàn tay Hải Ninh nắm chặt, đây là mục đích của anh ta sao? Anh đúng là một tên ngốc khi bị anh ta dắt mũi đến đây!

Ngọc thất thần, sư huynh của cô, anh ấy đang nói gì vậy chứ? Cô nhìn sang hướng khác, tránh ánh mắt anh. Một lúc sau cô mới gượng cười, nói:

- Sư huynh, anh đùa chẳng vui gì cả! Anh mà cứ không nghiêm túc như vậy thì em sẽ méc chị dâu đấy!

Trọng Tuyên buông tay cô ra, giọng anh đơng đầy xót xa:

- Em biết cô ấy là ai sao?

Đúng vậy, cô biết sao? Làm sao cô biết được khi chính anh cũng không biết!

Ngọc lại uống cạn li rượu, vị rượu cay nồng khiến cô thấy dễ chịu hơn. Không cần suy nghĩ cô cũng có thể trả lời:

- Em biết chứ! Chị ấy nhất định là một người con gái xinh đẹp, tốt bụng, một người xuất sắc, như vậy mới xứng với sư huynh của em chứ! Sư huynh, khi nào anh mới cho em gặp chị ấy đây?

Anh rót cho cô một li nữa, vẫn không trả lời cô mà hỏi cô một câu khác:

- Nếu như... nếu như anh làm một việc có lỗi với em thì em... sẽ tha thứ cho anh chứ?

-Sao anh lại hỏi vậy chứ? Sư huynh đối với em rất tốt, trừ bố mẹ em ra, trừ ông bà em ra, à trừ cả Hương nữa thì anh là người đối với em tốt nhất!

-Anh chỉ hỏi là nếu như anh...

Cô không để anh nói hết, cô không hiểu sao giọng mình bỗng nghẹn ngào như thế:

-Dù có thể nào đi nữa, anh vẫn mãi là sư huynh của em, vẫn là người anh trai luôn yêu thương và bảo vệ em, đúng không anh? Anh sẽ hạnh phúc đúng không sư huynh?

Trọng Tuyên vươn tay lau nước mắt cho cô, giọng cười đáp:

-Đồ ngốc, cả em nữa, em nhất định cũng phải hạnh phúc đấy!

...

Hạnh phúc luôn cả phần của anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậ Mím Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Chương 87

Cô uống say, gục đầu lên bàn. Gọi mấy tiếng mà không thấy cô trả lời, Trọng Tuyên mới yên tâm bước đến bàn bên cạnh, nói với Hải Ninh rằng anh có việc bận, nhờ cậu ta đưa Ngọc về. Hải Ninh đương nhiên không phải tên ngốc, chuyện này rõ ràng không bình thường chút nào.

-Rốt cuộc thì anh đang làm gì vậy?

-Tôi đang bận, không rảnh nói chuyện với cậu!

-Anh không nói rõ thì đừng hòng đi đâu hết!

Trọng Tuyên gạt tay Hải Ninh ra, lạnh lùng nói:

-Cậu biết vì sao tôi phải đi mà, đúng không? Chăm sóc tốt cho cô ấy!

Hải Ninh sửng người, anh ta nói như vậy nghĩa là sao chứ? Anh không hiểu gì hết.

Anh chưa kịp định thần lại, Trọng Tuyên đã biến mất ở cửa sau.

Hải Ninh đành quay lại, cúi người xuống lay Ngọc dậy. Cô vẫn đang ngủ ngon lành, khóe môi còn vương nụ cười.

Thôi thì gọi taxi đưa cô về vậy. Vừa quay lại bàn lấy áo khoác, anh liền trông thấy hai tên du côn nghênh ngang đi vào. Bọn chúng dừng trước bàn của Ngọc, đập mạnh vào bàn. Ngọc giật mình ngẩng đầu lên, ngờ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Một tên tóc đỏ ngồi xuống đối diện cô, càn rỡ nói:

-Cô em, sao ngồi đây một mình vậy? A, đang uống rượu sao? Để bọn anh uống cùng cho vui nhé!

Và hắn tự rót cho mình một li, thản nhiên uống rồi đặt mạnh li xuống bàn. Ngọc mơ hồ nhìn quanh, không thấy sư huynh cô ở đâu cả, cảm thấy vô cùng lo lắng.

Tên đầu trọc còn lại nắm lấy tay cô, kéo cô đứng dậy.

-Em không thích uống à? Hay là mình đến chỗ khác vui hơn nhé! Nào đi với bọn anh!

Cô hoảng sợ đẩy hắn ra rồi la lên:

-Sư huynh, anh đâu rồi? Sư huynh!

Hải Ninh đứng một bên giống như người tàng hình, trong mắt cô lúc nào cũng chỉ có sư huynh. Hắn đã bỏ rơi cô ở đây vậy mà cô còn ngu ngốc gọi tên hắn.

Anh càng nhìn càng thấy mấy tên này ngứa mắt, liền cho mỗi thằng một đấm. Tên tóc đỏ tức giận vùng tay lên liền bị anh nắm lấy, bẻ ra sau lưng rồi đẩy hắn sang một bên. Tên đầu trọc chạy đến thì bị anh đá vào mặt, gãy hai cái răng. Tên tóc đỏ lồm cồm bò dậy đỡ lấy tên đầu trọc chạy ra ngoài. Hải Ninh thật không hiểu nổi, trình độ như bọn chúng mà cũng đòi làm xã hội đen sao?

Hai tên côn đồ dắt nhau chạy đi, tên tóc đỏ bực mình chửi thề một tiếng:

-Mẹ kiếp! Hôm nay là cái ngày chó má nào mà xui xẻo quá vậy! Số tiền mà lúc nãy thằng nhóc kia đưa chỉ đủ để cho mày đi trồng lại răng thôi! Mẹ nó!

Ngọc giờ hai tay lên dụi mắt, sư huynh nói đi một lúc sẽ quay lại nhưng rồi chẳng thấy đâu. Lúc này, hình như cô mơ thấy có mấy tên côn đồ đến đòi nợ cô, nhưng mà cô đâu có vay tiền tại nó đâu nhỉ? Lại nhìn người con trai trước mặt, sư huynh quay lại rồi! Cô vui vẻ nói một câu khiến người ta cũng vui không kém:

-Sư huynh, anh đẹp trai như vậy từ bao giờ?

Hải Ninh không nói gì, anh dìu cô đi ra ngoài đợi taxi. Chẳng hiểu tên sư huynh thối của cô moi đâu ra cái quán rượu trong cái hẻm chết tiệt này, chẳng có cái taxi nào đi qua đây cả. Anh cũng không yên tâm để cô đi xe ôm về, đành dìu cô ra đường lớn, ở đó dễ bắt xe hơn.

Đường phố rộn ràng tấp nập, chẳng có chiếc xe nào dừng lại. Một lúc sau cuối cùng cũng có một chiếc, nhưng tài xế thấy cô say xỉn như vậy liền lái xe đi luôn.

Cô đứng không vững, phải dựa vào người anh để anh dìu đi. Hải Ninh thầm nguyện rửa tên sư huynh thối của cô cả ngàn lần, đã biết là cô không uống được rượu mà còn rót rượu cho cô. Hắn ta có ý đồ xấu nên mới chuốc rượu cho cô đứng không? Lúc đó lẽ ra anh phải đấm cho hắn một cái.

Cái gì mà yêu thương, chăm sóc, bảo vệ em,...cuối cùng cũng chỉ là một thằng vô lại vô trách nhiệm!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Chương 88

Đoạn đường này hơi gồ ghề, trọng tâm của cô lại không vững, hình như va phải thứ gì đó, chân cô bị treo sang một bên.

Á!

Hải Ninh nhanh chóng đỡ lấy cô, giữ cho cô khỏi ngã. Thấy chân cô hơi khuyu xuống, anh liền đỡ cô ngồi xuống chiếc ghế đá gần đấy rồi cúi xuống xem, là giày cao gót của cô bị gãy. Anh nhẹ nhàng giúp cô tháo nó ra rồi vứt sang một bên. Con gái thật là, sao lại thích đi mấy thứ này chứ, đi hoài không đau chân sao? Anh xoa chân giúp cô, hỏi cô có thấy đau không, cô liền lắc đầu. Chân cô cũng không bị sưng hay xây xước, chắc là không sao.

Quanh đây cũng không có shop hàng nào, anh lại không thể để cô đi chân đất. Sau khi kiểm tra xong, anh quay lưng về phía cô, khom người, nói:

-Lên đi, tôi cõng cậu!

Không thấy có động tĩnh gì, anh quay lại thì thấy cô loạng choạng đứng dậy rồi cầm lấy đôi giày.

-Cậu làm gì vậy, nó hỏng rồi mà!

Cô vẫn cứ đi mà không trả lời. Anh ở phía sau quan sát, thấy cô đi tìm thùng rác bỏ nó vào. Sau đó cô chạy lại chỗ anh, cười hi hi, nói:

-Anh biết đấy, em luôn là một công dân mẫu mực!

Thật hết nói nổi mà!

Cô dựa người trên lưng anh, vẫn cứ lải nhải không thôi, giọng nói có phần lười nhác, giống như là đang mộng du.

-Sư huynh, anh xem hôm nay trăng sáng không vậy! Á sao có nhiều trăng quá vậy? Một, hai, bai, sáu, bảy, mười một,...

Hải Ninh nhìn theo hướng cô chỉ, liền nhìn thấy rất nhiều đèn đường. Anh chỉ lắc đầu cười, không nói gì.

-Này, sư huynh, sao anh lại im lặng như vậy? Anh vẫn còn buồn à? Chị Ngân kết hôn khiến anh buồn như vậy sao? Sư huynh biết không, vẫn còn có rất nhiều người con gái tốt, tốt hơn chị ấy, tốt hơn em!

Hóa ra khi say cô sẽ nói nhiều như vậy, cũng sẽ chỉ nghĩ đến sư huynh của cô!

-Sư huynh, hồi nãy anh đi đâu vậy? Có hai thằng đến đòi nợ anh đấy, anh cần tiền hay sao mà phải đi vay nặng lãi thế? Có thể hỏi em mà, em cho anh mượn!

Hải Ninh vừa tức giận vừa tức cười, quát cô:

-Cậu có thôi đi không! Hay để tôi vứt cậu xuống để cậu đi tìm tên sư huynh thối của cậu?

Quả nhiên cô liền yên lặng, nhưng chỉ một lúc sau lại bắt đầu nói xàm những câu vớ vẩn như:

-Duy Hưng, tôi nói là muốn ngắm anh đào, không phải hoa đào! Cậu mau làm tào nỏ hoa cho tôi!...Không làm được hả? Vậy thì ngày mai ngươi từ quan đi!

-Này tự kỉ! Cho tôi ôm con mèo của cậu một lát được không? Chỉ một lát thôi? Gì vậy chứ, cậu giấu vàng trong bụng nó chắc!

Câu nói này, có phải là anh đã nghe ở đâu đó rồi không?

-Bạch Tôn Nguyên, nghe nói bạn trai của cậu đẹp trai lắm à? Có đẹp bằng Hải Ninh ca ca của tớ không thể? Tớ dám cá với cậu bằng một năm tiền lương của tớ!

Hải Ninh đứng hình, suýt thì thả cho cô rơi tự do. Thôi thì cứ coi như cô say rượu nói nhảm là được.

-Huy, tôi cũng muốn ăn gà nướng! Cậu không được trọng sắc khinh bạn, cho tôi ăn với! Đâu, ở đâu cơ?

Sau đó tay cô sờ loạn trên người anh rồi cuối cùng cắn vào cổ anh, sau đó, liếm mút. Một luồng điện chạy khắp cơ thể, cảm giác còn khó chịu hơn cả lúc anh chạm vào cái máy bị rò điện. Là cô đang giở trò hành hạ anh sao?

Gà nướng không ngon như cô tưởng, cô liền nhả ra rồi mắng Duy Huy:

-Này, cậu tính làm cơm cho phạm nhân ăn đấy à? Sao mà khó nuốt quá vậy!

Hải Ninh không bước nổi nữa, đứng hẫng lại, lạnh lùng nói:

-Cậu ngoan ngoãn mà nằm yên đi! Nếu để cho tôi biết cậu giả vờ say để giở trò thì không xong với tôi đâu!

Anh vừa bước được mấy bước thì nghe thấy giọng cô đầy ngạo mạn ở phía sau:

-Này, ai nói với cậu là tôi say hả?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Chương 89

Hải Ninh đứng hình lần hai. Cô dám lừa anh sao?

Anh tức giận, vừa định đặt cô xuống thì lại nghe cô mơ màng nói:

-Hải Ninh, là cậu à? Tôi đang nằm mơ đúng không?

Anh có chút hoang mang nhưng vẫn tiếp tục đi về phía trước, kiên nhẫn đáp:

-Đúng vậy, cậu say rồi, đang nằm mơ đấy!

Tay cô huơ loạn xạ trước mặt anh, bất mãn nói:

-Tôi không say, không hề say! Này, cho tôi xuống, tôi tự đi!

-Cậu vừa bị gãy chân, không nhớ à?

Cô hốt hoảng, cố mở to mắt nhìn xuống chân mình, hai chân cô ngoe nguẩy, nó có bị làm sao đâu?

-Chân tôi đâu có gãy!

-Đúng rồi, cậu không hề say!

Lúc này Hải Ninh mới yên tâm. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu anh. Nghe nói khi say người ta sẽ nói thật, anh có vài câu muốn hỏi cô.

- Vậy thì cậu nói cho tôi biết, Duy Hưng là ai nào?

Ngày đó đại ca nhân anh ghé qua viện Hải dương giúp anh ấy sửa lại lịch trình. Lúc anh đến đó thì nhìn thấy cô đi cùng cậu ta, cả hai nói cười rất vui vẻ.

- Là đàn em của tôi, tuổi trẻ tài cao!

- Cậu... thích cậu ta à?

- Hi hi, tôi á? Tôi không thích trẻ con!

- Vậy còn tên đầu bếp Duy Huy thì sao?

Anh từng thấy cô và hần ta nắm tay nhau thân thiết trước cửa một nhà hàng, điều đó khiến anh không khỏi cảm thấy cô là một đứa con gái tùy tiện. Hiện tại anh biết cô không phải, nhưng vẫn muốn nghe cô giải thích.

- Cậu ấy là em trai Duy Hưng đúng không?

- Cậu đâu có say, nói lại nào!

Cô vò đầu mình, từng lọn tóc dài rủ xuống cổ anh, khiến anh thấy thật ngứa ngáy.

- À, nhớ ra rồi, cậu ấy là bạn trai của Hương, là một chàng trai đặc biệt!

Anh nhú mày:

- Đặc biệt như thế nào?

- Chỉ có cậu ấy ủng hộ tôi đòi cậu, cậu ấy nói tôi phải kiên trì, phải mạnh mẽ, phải biết giành lấy hạnh phúc. Nhưng mà như cậu thấy, đâu phải ai cũng giành giật được. Không phải cô bé lọ lem cuối cùng đã biến thành bọ biển đấy ư? Ha ha, còn tôi, tôi thực muốn biến thành tảo biển, để xem ánh sáng và độ sâu như thế nào mới thích hợp để nó sinh trưởng nhỉ?

Có một chiếc taxi dừng lại, Hải Ninh thăm tính quãng đường đến nhà cô cũng còn khá xa. Nhưng giờ anh lại không muốn để cô về như thế. Chỉ lần này thôi, anh muốn ở bên cô lâu hơn một chút, ngày mai là anh lên máy bay trở lại Nhật rồi. Có lẽ sau này chẳng còn cơ hội gặp cô nữa.

Anh công cô đi trên con đường lát đá cuội, giẫm lên ánh trăng và những cánh hoa phượng đỏ. Anh nhớ đến trái tim xếp bằng hoa phượng ở ngôi trường cũ, mới thấy rằng anh chưa từng làm được gì cho cô cả, lại tổn thương cô quá nhiều. Anh nói với cô những lời lạnh lùng, nghĩ rằng biết đâu nếu cô ghét anh, sẽ nghĩ về anh nhiều hơn một chút, cũng bởi vài anh ghét phải nhìn thấy cô vui vẻ cười nói khi ở bên một thằng con trai khác.

Đến khi nhìn thấy dòng chữ kia, anh đã cảm thấy rất hoang mang. Nhưng có lẽ cô không thực sự thích anh đâu. Có thể cảm giác hụt hẫng khi mất đi một người bạn lại khiến cô hiểu lầm đó là tình yêu, có thể cô cảm thấy có lỗi với anh nên mới đòi anh.

Cô vẫn luôn là một cô gái ngốc nghếch như vậy, còn anh, anh vẫn là một chàng trai ngốc nghếch, luôn đứng phía sau dõi theo cô.

Con đường vẫn kéo dài về phía trước. Cô nằm trên lưng anh, hai tay vòng qua cổ anh, ôm lấy vai anh. Cô biết mình say rồi, lại còn nằm mơ nữa. Một giấc mơ thật bình yên, giờ phút này anh đang công cô đi qua hàng phượng tím. Lần đầu cô mơ thấy một khung cảnh đẹp như thế, cô không muốn tỉnh dậy, cũng không muốn suy nghĩ nhiều, lại bắt đầu đếm trăng.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chương 90

Im lặng một lúc lâu, anh mới lại hỏi cô:

- Cậu có nhớ sư huynh của cậu tên gì không?

Giấc mơ này cũng thật kì lạ, tại sao cậu ấy cứ hỏi cô mấy câu khinh thường IQ của cô thế nhỉ? Suy nghĩ một chút, cô nên trả lời thế nào cho đúng trọng tâm nhỉ?

- Anh ấy tên là Trọng Tuyên, Lê Trọng Tuyên.

- Là người như thế nào?

Lần này cô suy nghĩ lâu hơn, đúng, sư huynh là người như thế nào nhỉ? Chết còn làm cho não cô hoạt động trì trệ, cuối cùng chỉ nghĩ ra được một câu:

- Là... người con trai yêu tôi nhất!

Rồi cô cười với anh, vòng tay ôm lấy anh càng chặt hơn.

- Anh ấy yêu tôi, nhiều hơn cả cậu yêu tôi, nhiều hơn cả tôi yêu cậu nữa! Sư huynh nói anh ấy vẫn luôn đợi tôi, ha ha anh ấy đợi tôi đã bảy năm rồi!

Rồi cô xòe tay ra đếm, một, hai, ba, năm, bảy...

- Bảy năm... Lâu hơn tôi đợi cậu!

Đúng vậy, những lời này của cô đã chỉ cho anh thấy rằng, trong khi anh rời xa cô năm năm, người con trai khác đã chờ cô bảy năm. Đó là một khoảng cách quá lớn.

Hải Ninh cười chua xót:

- Vậy sao cậu không giữ anh ấy lại?

- Sư huynh có tương lai của anh ấy, có cuộc sống riêng của anh ấy. Sẽ có người con gái tốt hơn, xứng đáng hơn với anh ấy!

Rồi cô lại cười hi hi:

- Tôi chỉ muốn làm một đứa em gái nhỏ của anh ấy thôi! Làm người không nên tham lam quá!

Hai người họ vẫn luôn nghĩ cho nhau, Hải Ninh cảm thấy như chính anh là vật cản giữa họ, khiến họ lỡ làng, xa cách. Nếu ngày đó anh không đi Nhật, không khiến cô bận lòng hay áy náy, có phải họ đã đến với nhau rồi không?

Những ngày qua anh cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Hương có nói cho anh biết, Ngọc sống rất tốt, không có anh ở bên, cô ấy sống rất tốt, rất vui vẻ, nhưng khi anh trở về thì mọi thứ đã rối tung lên. Có lẽ anh không nên gặp cô, lại khiến cô đau lòng.

Ai cũng nói cô đã thay đổi, nhưng anh biết không phải như vậy, đó chỉ là cái vỏ bọc để cô che giấu sự yếu đuối và cô độc của mình. Anh nhìn thấy cô lạnh lùng, khôn khéo, cô cũng biết nói những ngọt ngào lẫn lời cay độc, nhưng đó không phải là con người thật của cô. Như vừa mới đây thôi, trong lúc say cô đã nói với anh những lời ngọt ngào đáng yêu. Cô vẫn là con mèo nhỏ dễ thương có tư duy không giống với loài người, đúng vậy, anh đã từng yêu một người con gái như thế.

Nhưng giờ đây khoảng cách giữa hai người không chỉ là năm năm xa cách. Nếu được ở bên sư huynh, có phải cô sẽ hạnh phúc hơn?

Ngọc mỉm cười mãn nguyện, đây là giấc mơ đẹp nhất mà cô từng mơ thấy.

Cô ngẩng đầu lên, một làn gió mát thổi qua khiến cô tỉnh táo hơn. Cô đang tỉnh hay là mơ đây? Cô không dám véo mình, sợ nếu là mơ thì cô sẽ tỉnh lại. Nhưng mà khoan, anh đang công cô, nghĩa là mơ rồi! Cô ôm chặt anh như thể anh sẽ biến mất bất cứ lúc nào, sau đó lại thì thầm vào tai anh:

- Đây là giấc mơ của tôi, tôi cảm cậu không được nói những lời tàn nhẫn đó, không được mắng tôi, không được rời xa tôi, có được không?

Hải Ninh im lặng, không trả lời cô. Lòng cô lại lo sợ, anh sắp bỏ rơi cô nữa đúng không?

- Hải Ninh, đừng đi mà! Chỉ lần này thôi, ở lại với tôi đi! Đừng bỏ tôi, đừng bỏ mặc tôi!

Cô lo lắng hươ chân hươ tay, suýt thì cả hai bị ngã, anh đành gập đầu với cô.

Cô vui vẻ cười hài lòng, sau đó bắt anh hát cho cô nghe:

- Cậu hát đi!

- Tôi không biết hát.

- Tôi mơ thấy cậu biết hát mà! Nào, Hải Ninh ca ca hát đi!

Hải Ninh bật cười, coi như cô giỏi!

- Hát bài nào đây?

- Bài "đi chăn bò" ấy!

- Bài đó tôi không biết!

Không sao, cô kiên nhẫn giải thích cho anh:

- Là cái bài “Em đi chăn bò, bò không đi làm sao...” đó!

Bài hát này cô rất thích, lúc nhỏ thường bắt bố hát cho cô nghe, mỗi lần nghe lại cười lăn cười bò.

- Quả thực tôi không biết bài đó!

- Vậy à! - Cô hơi thất vọng - Vậy hát bài nào mà cậu biết đi!

Hải Ninh im lặng suy nghĩ, có thể đây là lần cuối cùng ở bên cô rồi, anh sẽ chiều cô vậy, hát một bài cho cô nghe.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Chương 91

Bước chân anh hơi chậm lại, ngẩng đầu nhìn con dài phía trước, anh chỉ cảm thấy bất lực. Anh chỉ có thể đưa cô đi được một quãng ngắn thôi, mười năm, hai mươi năm sau liệu cô có còn nhớ tới anh không?

“Walking down 29th and park

I saw you in another’s arms

Only a month we’ve been apart

You look happier.

Saw you walk inside a bar

He said something to make you laugh

I saw that both your smiles were twice as wide as ours

You look happier, you do.

Ain’t nobody hurt you like I hurt you

But ain’t nobody love you like I do

Promise that I will not take it personal baby

If you’re moving on with someone new.

Cause baby you look happier, you do

My friends told me one day I’ll feel it too

And until then I’ll smile to hide the truth

But I know I was happier with you.

Sat in the corner of the room

Everything’s reminding me of you

Nursing an empty bottle and telling myself you’re happier

Aren’t you?

Ain’t nobody hurt you like I hurt you

But ain’t nobody need you like I do

I know that there's others that deserve you

But my darling I am still in love with you.

But I guess you look happier, you do

My friends told me one day I'll feel it too

I could try to smile to hide the truth

But I know I was happier with you.

Baby you look happier, you do

I knew one day you'd fall for someone new

But if he breaks your heart like lovers do...

Cô lắng nghe anh hát mà nước mắt thấm ướt cả vai áo anh. Dù là đang say, cô vẫn biết rằng anh đã không hát cho cô nghe câu cuối cùng. Quả nhiên vĩnh viễn không còn giấc mơ đẹp nào cho cô và anh nữa. Cô khóc, rồi lại hờn dỗi đâm vào lưng anh:

-Tại sao chứ? Tại sao cậu luôn nghĩ là tôi hạnh phúc? Cậu thấy tôi sống rất vui vẻ hay sao hả đồ tôi? Cậu rời xa tôi, trốn tránh tôi, cậu là đồ hèn, đồ ích kỉ, cậu chỉ nghĩ cho bản thân mình thôi!

Hải Ninh không cãi cô, những lời cô nói cũng rất đúng. Anh chỉ biết nghĩ đến cảm nhận của riêng mình, anh là một người ích kỉ. Việc duy nhất anh có thể làm cho cô chính là để cô đi tìm hạnh phúc của riêng mình.

Một lúc sau, cô khóc đến mệt, cũng không thèm đánh anh nữa. Đường như cô đã quên những gì Mai Mai nói, cô hỏi anh:

-Bạn gái cậu có đối xử tốt với cậu không, có yêu cậu không?

Anh gơ tay lên định nắm lấy tay cô, cô lại hỏi:

-Cậu có hạnh phúc không? Có hạnh phúc hơn khi ở bên tôi không?

Anh giúp cô vuốt lại làn tóc đang xõa xuống vai, lúc sau mới trả lời cô:

-Có, tôi đang rất hạnh phúc!

Đó là những lời cuối cùng hai người nói với nhau trong đoạn đường còn lại. Hải Ninh đưa cô về khu chung cư Hòa An, bảo vệ giúp anh mở cửa. Anh đặt cô lên giường, chỉnh lại điều hòa, sau đó gọi điện cho Trọng Tuyên.

-Tôi đã đưa cô ấy về nhà rồi. Giờ tôi phải quay lại khách sạn thu xếp hành lý, phiền anh đến chăm sóc cho cô ấy!

Không để Trọng Tuyên kịp trả lời, anh liền ngắt máy.

Một nụ hôn thoáng rơi trên trán cô... You'll be happier with him!

Trở về khách sạn, Hải Ninh mệt mỏi ngã người lên giường. Ngày mai, mọi thứ sẽ kết thúc, có thể anh sẽ không trở lại đây nữa.

Mở vali lấy ra một cuốn sổ nhỏ, trong đó toàn là tranh vẽ cô, lúc thì đang chơi đùa cùng Mimi, lúc thì học bài, lúc thì ngủ gật, lúc thì chống cằm suy tư,... Mỗi khi nhớ cô anh lại vẽ, nhiều trang đã bị anh xé bỏ, cuốn sổ 300 trang giờ chỉ còn hơn 200. Anh lôi ra cây bút chì, những tiếng sột soạt vang lên. Một lúc sau, trên trang giấy trắng hiện lên hình ảnh một cô gái cầm ô đứng dưới mưa, cô đứng quay lưng lại, không nhìn rõ nét mặt. Với anh, bức vẽ này là một lời nhắc nhở.

(Hiện tại bạn tác giả hơi bị lười viết truyện mọi người ạ! Vì lười nên bạn ấy đã nghĩ ra một happy ending như sau: Trọng Tuyên nghĩ người mà Ngọc thích là Hải Ninh nên đã tạo cơ hội cho hai người ở bên nhau. Còn Hải Ninh lại nghĩ người mà Ngọc thích là sư huynh của cô ấy nên đã chọn cách ra đi để tác thành cho họ. Trọng Tuyên về Mỹ, trở thành một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc. Hải Ninh về Nhật, trở thành kĩ sư IT nổi tiếng. Ngọc ở lại viện Hải dương, tiếp tục với công việc nghiên cứu khoa học, dù không nhận được giải Nobel nhưng cũng đã trở thành một nữ giáo sư Sinh học danh tiếng. Vâng, đó là happy ending đây ạ, mọi người nghĩ sao?)

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Chương 92

Giấc ngủ này thật là dài, tựa như cô đã ngủ bù cho cả năm sau. Ngọc nằm ngủ mê man cho đến khi ánh nắng chói mắt từ cửa sổ rọi vào phòng. Chết tiệt, hôm qua cô lại quên kéo rèm nữa ư?

Đầu cô đau quá, có cảm giác như hàng ngàn cây kim nhọn cùng lúc đâm vào. Sao đầu cô lại đau thế nhỉ, hình như là hôm qua cô đi uống rượu. Thế làm sao mà cô về nhà nhỉ, hình như là sư huynh đưa cô về.

Cô vươn mình ngáp một cái, thật không muốn ngồi dậy chút nào nhưng cô thấy cổ họng mình khô khốc, muốn uống một chút nước.

Cô uể oải leo xuống giường, lách lại chỗ cái tủ lạnh. Trên cửa tủ có dán một tờ giấy với dòng chữ: “Anh có nấu cháo trắng, để trong bếp, em dậy nhớ ăn một ít, đừng để bụng đói sẽ khó chịu đấy. Nhớ uống nước cam nữa nhé! Anh đã xin giáo sư Trần cho em nghỉ hôm nay rồi, em không cần đến viện Hải dương nữa, ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Cô giật mình liếc nhìn đồng hồ, 8 giờ 10 phút rồi. Nghe tượng đồng nói họ sẽ bay lúc 9 giờ. Ủ, thế thì liên quan gì đến cô nhỉ? Cô mở tủ lấy nước cam uống, sau đó đi đến bên cửa sổ kéo rèm lại rồi leo lên giường, trùm chăn, tiếp tục ngủ.

* * *

Kim Khoa và Mai Mai đến sân bay trước, một lúc sau Hải Ninh mới đến. Kim Khoa thấy anh liền reu:

-Tưởng cậu không đi nữa! Ha ha chắc là đấu tranh tư tưởng dữ lắm nhỉ? Sao mặt mũi lại bơ phờ thế kia?

-Em mới tưởng anh định ở lại, hôm trước thấy anh với cô Nhật Thùy gì đó vui vẻ thân mật thế kia mà!

Mai Mai nghe vậy liền quay mặt đi, tỏ vẻ không quan tâm. Kim Khoa vội vàng giải thích với cô, trong lòng thầm mắng tên anh vợ đáng ghét kia.

Thủ tục các loại đã hoàn thành, khoảng 10 phút nữa là chuyến bay sẽ khởi hành. Ba người chọn một góc yên tĩnh ngồi xuống đợi. Bỗng từ phía xa, hai người một nam một nữ đi đến chỗ của họ. Là Duy Hưng và Nhật Thùy, đại diện của viện tham gia dự án hợp tác.

-Thật xin lỗi, nói là đến tiền ba người mà lại bị kẹt xe nên đến muộn, thật là...

Kim Khoa xoa tay cười:

-Không sao, vẫn còn sớm mà! Mọi người lại bận rộn như vậy, thật đã rất nỗ lực rồi!

Nhật Thùy then thưng cười với anh, sau đó đưa cho anh mấy hộp kẹo dẻo, là đặc sản ở đây, nói là tặng cho Mai Mai. Mai Mai giả vờ nghe không hiểu, vẫn hờn dỗi quay mặt đi. Hải Ninh đành giúp cô cầm lấy.

-Cảm ơn!

Nhật Thùy nhìn anh, lại e lệ mỉm cười rồi dịu dàng nói:

-Anh Hải Ninh đừng khách sáo, là bọn em phải cảm ơn anh, nếu không có anh giúp đỡ thì dự án này sẽ không hoàn thành nhanh như vậy! Nếu lần sau anh có...

-Cô cũng đừng khách sáo như vậy!

Cô lại vuốt tóc, quay sang cười với Duy Hưng. Duy Hưng chỉ khẽ thở dài và nói:

-Mắt chị có nếp nhăn rồi đấy, đừng có mà cười hoài như vậy!

Đã đến giờ, các loa ở sân bay bắt đầu nhắc nhở hành khách nhanh làm thủ tục và lên máy bay. Ba người chào Duy Hưng và Nhật Thùy rồi xách hành lý đi. Duy Hưng nhìn theo họ, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Kim Khoa và Mai Mai lên trước, Hải Ninh đứng lại, ngoảnh đầu nhìn ra cửa, nơi dòng người đang tấp nập qua lại. Anh cười khổ, anh còn đứng đây chờ ai cơ chứ? Mẹ anh đã về Nhật, Xuân Trúc và Hải Minh cũng cùng bà qua đó hưởng tuần trăng mật rồi. Còn...cô ấy, hôm qua say như vậy chắc vẫn chưa tỉnh. Mà nếu như Ngọc không say, chắc gì cô ấy đã đến! Duyên phận của hai người, hóa ra cũng chỉ có vậy thôi!

Hít một hơi thật sâu, đây là hương vị của quê hương, anh sẽ nhớ thật kĩ!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Chương 93

Hải Ninh quay người, vừa đi được vài bước liền nghe thấy ở phía sau có người gọi mình. Thật không ngờ người đó lại là Trọng Tuyên.

-Không nghĩ tới anh lại rảnh rỗi để đến tiễn chúng tôi!

-Tôi không tiễn cậu, chỉ là có chuyện muốn nói!

-Tôi phải đi rồi!

Anh kéo vali, đi nhanh về phía trước, Trọng Tuyên liền chạy tới chặn lại.

-Sẽ không mất quá 3 phút của cậu!

-Tôi không quan tâm!

-Tin nhắn mà cậu nhận được trước ngày Valentine năm năm trước...

Bước chân Hải Ninh hơi khựng lại.

-...Là tôi đã gửi cho cậu!

Quả nhiên là như vậy! Việc này Hải Ninh đã có nghĩ tới, anh biết Ngọc không phải là loại người đó. Nhưng hiện tại việc này còn quan trọng sao?

-Tất cả đã như anh mong muốn rồi, hãy đối xử tốt với cô ấy!

-Ngọc không hề thích tôi, cô ấy chỉ coi tôi như anh trai. Cô ấy chưa từng cho tôi cơ hội, năm năm qua cô ấy vẫn luôn đợi cậu!

Hải Ninh vẫn tiếp tục đi về phía máy bay. Trọng Tuyên khẽ lắc đầu, tên nhóc này thật là bướng bỉnh, tuy nhiên...

-Cậu cũng biết điện thoại của cô ấy có cài mật khẩu đúng không?

Bước chân Hải Ninh chậm lại, chuyện này đương nhiên anh biết. Sau lần giả ma kia, Ngọc không còn cho anh động vào điện thoại của cô ấy nữa, nhưng mà như vậy thì sao chứ?

-Mật khẩu là 7141, ngày 7 tháng 1 là sinh nhật của Ngọc, còn cái kia...

Hải Ninh lập tức quay người lại, nắm lấy áo của Trọng Tuyên, hét lên:

-Ý của anh là gì hả, rốt cuộc anh muốn nói gì?

Trọng Tuyên cười kiểu vừa bất lực, vừa mỉa mai:

-Cậu hiểu mà, đúng không? Ngọc thích cậu, từ lâu lắm rồi! Hai người... gốc như nhau!

Một cú đấm hung bạo rút xuống mặt Trọng Tuyên, anh cố gắng đứng thẳng dậy, giơ hai tay phủi lại áo.

-Cái này là tôi cho cậu nợ, nếu cậu lại làm cô ấy tổn thương, cậu sẽ phải trả gấp đôi!

-Nếu anh nói đến nợ...

Trọng Tuyên lại bị Hải Ninh đấm một cú nữa khiến anh ngã xuống đất.

-...Anh vẫn còn nợ tôi nhiều lắm!

Hải Ninh gửi hành lý ở chỗ bảo vệ rồi nhanh chóng chạy vụt đi.

Trọng Tuyên chống tay ngồi dậy, giơ tay lau đi máu trên khóe miệng. Hải Ninh ra tay không hề nhẹ!

Ngày đó khi chia rẽ hai người họ, anh đã không nhận ra rằng hành động đó chính là tự mình thừa nhận thất bại. Hạnh phúc vốn là thứ không thể cưỡng cầu.

***

Hải Ninh đến khu chung cư nhưng không tìm được cô. Bảo vệ thấy anh đang rất khẩn trương, nói với anh là Ngọc vừa mới rời đi, cũng không rõ là đi đâu, nhưng từ quần áo cô mặc thì chắc không phải cô đi làm.

Hải Ninh tìm cô ở khắp nơi, không gọi được cho cô khiến anh vô cùng lo lắng. Cuối cùng anh đành đến viện Hải dương tìm thử.

Nhật Thùy thấy Hải Ninh đang sốt ruột tìm kiếm ai đó, lòng cô liền nở hoa. Lúc ở sân bay, trong cái khoảnh khắc mà anh quay đầu lại nhìn cô, cô đã biết là anh không nở xa cô mà! Đã vậy cô phải làm cao một chút mới được!

Nhật Thùy quay sang nói với người trong nhóm rằng nếu có ai tìm cô thì nói là cô không có ở đây. Xong xuôi cô ôm tài liệu sang trốn ở phòng nuôi cấy. Quả nhiên cô trốn kỹ, cả buổi cũng không có ai đến tìm!

Duy Huy thấy Hải Ninh đến tìm Ngọc thì không mấy ngạc nhiên, trong lòng thầm đoán Hải Ninh chính là nguyên nhân mấy ngày nay Ngọc làm việc không tập trung. Chuyện giữa hai người họ anh có nghe Kim Khoa nói sơ qua, cụ thể thế nào anh cũng không rõ. Hôm nay tiền Hải Ninh ở sân bay, cứ nghĩ là hai người đã kết thúc.

Giờ đây người con trai này lại đứng trước mặt anh. Hải Ninh lúc làm việc thì rất nghiêm túc, thao tác chuyên nghiệp của anh ta khiến anh vô cùng bội phục. Lúc bình thường trông anh ta có vẻ lạnh lùng, chẳng mấy khi mở miệng, thỉnh thoảng mới nghe anh ta cùng Kim Khoa đấu khẩu. Thật hiếm khi thấy anh ta lo lắng đến phát hoảng như thế này!

Duy Hưng suy nghĩ một hồi mới nhớ ra Ngọc cũng hay ra biển chơi.

-Anh có thể ra bãi biển xem sao, cuối tuần chị ấy hay đến đó!

Hải Ninh nghe vậy liền vội vã đi đến đó. Anh đúng là một tên ngốc mà, sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy chứ!

Ngày 1 tháng 4, là sinh nhật của anh.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Chương 94

Sau một giấc ngủ dài, Ngọc không ngủ được nữa, lại cảm thấy mấy ngày nay không khí quá ngột ngạt nên mới ra biển đi dạo.

Cô mặc một chiếc váy dài màu trắng, trên cổ quấn chiếc khăn lụa sư huynh tặng, tóc cô buộc cao, khẽ lay động theo làn gió biển.

Hôm nay trời nắng nhẹ, bầu trời xanh điểm vài đám mây trắng xốp, khung cảnh yên bình khác với phố phường ồn ào, nhộn nhịp. Nhìn bầu trời xanh, cô nhớ đến mấy câu hát trong bài My love của Westlife:

“So I save a little prayer

And hope my dreams will take me there

Where the skies are blue

To see you once again my love

Over sea to coast to coast

To find a place I love the most

Where the fields are green

To see you once again my love...”

Cô khẽ thì thầm với làn gió:

-Ở đây trời xanh thế kia mà! Tuy không có cánh đồng xanh, nhưng biển cũng rất xanh đấy thôi! Thế mà, cậu ấy đã đi rồi! Tôi đã làm gì sai mà khiến cậu ấy ghét tôi như vậy?

Cuối tuần, bãi biển cũng có khá nhiều người đến đây dạo chơi. Cô chọn một chỗ yên tĩnh cạnh hàng phi lao, đứng đó một hồi, lúc thì nhìn trời cao, lúc ngắm biển rộng. Trước thiên nhiên hùng vĩ, ai cũng sẽ trở nên nhỏ bé.

Cô cởi giày, chân trần bước dạo trên bãi cát trắng, từng làn sóng nhẹ nhàng đùa giỡn chân cô. Đi một hồi cũng không nhặt được vỏ sò hay vỏ ốc nào, lúc sau cô đành ngồi xuống đắp lều bãi cát. Mới đắp được một đụn cát nhỏ thì sóng biển ập đến, san phẳng nó. Cô lùi vào trong khoảng một mét, tiếp tục xây, lại bị sóng xô ngã, cô vẫn bước bình tâm xây tiếp.

Đến lần thứ năm, nhìn làn sóng sắp sửa xô tới, cô liền tự tay phá vỡ lâu đài cát nhỏ của mình. Cô gục xuống, ôm mặt khóc.

Điện thoại của cô không ngừng đổ chuông, nhạc chuông của cô là bài Boulevard. Nghe nói bài hát đó là của một chàng trai Mafia chạy trốn sang Nhật. Ở Tokyo anh gặp và đem lòng yêu một cô gái. Khi cô gái đó phát hiện ra sự thật đã rời bỏ anh, ở ngay trên đại lộ. Một bài hát buồn.

“I don’t know why, you said goodbye

Just let me know you didn’t go forever my love

Please tell me why you make me cry...

Never knew that it would go so far

When you left me on that boulevard

Come again you would release my pain

As we could be lovers again...

For I will show a place I know

In Tokyo where we could be happy forever”.

Cô từng nghĩ rất nhiều lần, tại sao phải là ở Tokyo mới có thể hạnh phúc mãi mãi? Chỉ có chàng trai đó mới hạnh phúc, còn cô thì không. Cô luôn muốn sửa câu cuối của bài hát thành “For I will show, a place I know, in our country where we could be happy forever”. Nhưng bài hát đó cô vĩnh viễn không sửa được, vận mệnh của chính cô, cô cũng không sửa được.

Một cơn gió thổi qua, cô vờn người đón làn gió mát lành, cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Bỗng chiếc khăn trên cổ cô tuột ra, bị gió cuốn đi, cô liền chạy theo để nhặt lại.

Chiếc khăn rơi xuống biển, bị sóng cuốn ra xa. Cô không quan tâm dòng nước đã ngập nửa người mình, đầu óc cô như tê liệt, chỉ một mực muốn với lấy chiếc khăn. Cô đi xa dần...

Lúc Hải Ninh đến chỉ nhìn thấy một bóng trắng đang dần mất hút trong những đợt sóng, xung quanh là những tiếng hô hào can ngăn. Anh vội vàng chạy đến, con sóng dữ dội như muốn cản bước chân anh, anh không còn nhìn thấy cô nữa.

Vật lộn với dòng nước, một lúc sau anh mới tìm thấy cô, với tay nắm lấy tay cô nhưng bị cô vùng ra. Dù cô có chết chìm cũng không muốn dựa vào anh nữa. Cô nhắm mắt, thả hồn vào biển...

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Chương 95

Ngọc, cậu nhất định phải bình an! Nếu cậu không tỉnh lại thì tôi biết phải làm sao đây?

Lúc Hải Ninh đưa Ngọc vào bờ, cô đã bất tỉnh. Mặt cô trắng bệch, da tay cô nhẵn lại, toàn thân ướt sũng trông vô cùng thảm hại. Nếu không nhận thấy hơi thở yếu ớt của cô, chắc người ta sẽ nhanh chóng đưa cô vào nhà xác rồi!

Hải Ninh làm hô hấp nhân tạo cho cô (một cách trong sáng mọi người ạ :) rồi nhanh chóng đưa cô đến bệnh viện.

Ngồi ở hàng ghế chờ bên ngoài phòng cấp cứu, lòng anh như lửa đốt. Từ khoảnh khắc mà cô vùng khỏi tay anh, anh biết mình đã đánh mất cô rồi. Nhưng sao cô lại dại dột như vậy chứ, dù không yêu anh thì ít ra cô phải yêu thương bản thân mình, sao cô lại có thể dễ dàng buông tay như vậy? Khoảnh khắc nhìn thấy cô chìm xuống, trái tim anh như đã rơi khỏi lồng ngực. Khiến cô ra nông nổi này, anh là một thằng con trai thất bại.

Trọng Tuyên biết tin liền vội vàng chạy đến, trên người vẫn còn khoác áo blouse. Đây là bệnh viện anh đang thực tập tạm thời, nghe tin Ngọc vào viện, anh thấy thật hối hận khi giao cô cho thằng nhóc đó.

Trọng Tuyên tức giận bước tới, kéo Hải Ninh đứng dậy, trả lại cho anh một đám hồi sáng.

-Tôi đã cảnh cáo cậu như thế nào hả? Cậu quên hết rồi đúng không? Cậu không coi lời tôi nói ra gì hả?

Hải Ninh im lặng, ánh mắt dán chặt vào cánh cửa phòng cấp cứu. Trọng Tuyên nắm lấy cổ áo anh xách lên, gằn giọng:

-Trả lời tôi đi chứ! Sao Ngọc lại bị như vậy, cậu đã làm gì cô ấy hả? Đang yên đang lành sao lại phải vào viện chứ?

Hải Ninh đẩy tay Trọng Tuyên ra, không kiên nhẫn nói:

-Giờ cô ấy còn đang nằm trong kia, sao anh có thể ở ngoài này ồn ào cơ chứ?

Mấy cô y tá thấy hai người to tiếng với nhau liền chạy lại can ngăn.

-Bác sĩ Tuyên, anh đừng kích động! Đây là bệnh viện, các anh hãy giữ trật tự! Có gì thì nên đi chỗ khác để nói chuyện!

Trọng Tuyên buông Hải Ninh ra, lạnh lùng nói:

-May cho cậu là hiện tại tôi vẫn đang khoác áo blouse!

Một cô y tá từ tầng hai chạy đến nói với Trọng Tuyên:

-Bệnh nhân phòng 102 bị khó thở, bác sĩ Sơn gọi anh qua đó!

Trọng Tuyên lo lắng nhìn cánh cửa vẫn đang đóng chặt. Trước khi rời đi, anh chỉ để lại một câu:

-Nếu chỉ có thể làm Ngọc tổn thương thì tốt nhất cậu hãy tránh xa cô ấy!

Anh buông tay là vì muốn nhìn thấy cô hạnh phúc, nhưng có phải là anh đã làm rồi không?

Hải Ninh bắt lực ngồi xuống ghế. Trọng Tuyên nói đúng, anh chỉ toàn làm cô tổn thương thôi. Nhưng lần này dù có ra sao đi nữa thì anh nhất định sẽ không buông tay cô.

* * *

Máy bay đã cất cánh mà không thấy Hải Ninh đâu, Mai Mai vô cùng lo lắng. Máy ngày nay cô thấy anh cứ ngồi ôm cuốn sổ rồi thần thờ, cô nói gì anh cũng đều không để tâm, như vậy là sao chứ? Hay đây là tâm bệnh của người đang thất tình? Niren không lên máy bay vậy thì anh đã đi đâu?

-Ken anh nói đi, tại sao Niren lại không đi cùng chúng ta?

Khác với sự lo lắng của cô, Kim Khoa vẫn rất lạc quan, ung dung nói:

-Anh Niren của em đang đi tìm chị dâu cho em đấy! Mai Mai, em nói xem cuối năm nay liệu chúng ta có được uống rượu mừng của họ không?

Là vậy ư, nhưng sao đột nhiên Niren lại thay đổi thái độ như vậy? Xem ra chị Mai Ngọc là người con gái rất có bản lĩnh đó nha!

-Anh nói có thật không vậy? Sao em vẫn thấy hơi lo!

-Em yên tâm đi! Niren đâu còn là trẻ con nữa, nó tự biết lo liệu!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Ngọc mơ màng tỉnh lại, xung quanh toàn là màu trắng, cô tự hỏi đây là thiên đường hay địa ngục. Nhìn thấy một thiên thần áo trắng bước vào, cô dám khẳng định mình đã lên thiên đường rồi. Thiên thần đó mỉm cười với cô:

-Tỉnh rồi à? Có muốn uống chút nước không?

Ngọc miễn cưỡng lắc đầu, rồi lại thờ dãi nói:

-Không cần đâu, tôi chết rồi thì cần gì uống nữa!

Thiên thần bỗng nhiên cười sặc sụa, cô ngạc nhiên hỏi:

-Thiên thần ơi chị bị làm sao thế?

Cô y tá thôi cười, nghiêm túc đo lại thân nhiệt và huyết áp cho cô, sau đó dịu dàng nói:

-Đây là bệnh viện, em xem chút nữa là được lên thiên đàng rồi!

Sau đó cô y tá liền đi gặp bác sĩ, thông báo tình hình là bệnh nhân phòng này đã tỉnh rồi nhưng không may để lại một di chứng nhỏ, não bị úng nước.

Hải Ninh ra công viên, ngồi ở đó một hồi lâu suy nghĩ về những chuyện đã qua. Ngày đó anh dễ dàng từ bỏ như vậy, bởi anh luôn cảm thấy tự ti và lo lắng. Những thứ anh yêu quý đều đã rời bỏ anh, anh luôn sợ mình sẽ mất cô, đó như là một quy luật của cuộc đời anh. Từ ngày cô vào học ở Lương Văn Chánh, nỗi lo của anh càng tăng thêm. Cô như một chú chim nhỏ luôn khao khát được bay lên thật cao, sải rộng đôi cánh với trời xanh và mây trắng. Nếu không thể làm ngọn gió nâng đỡ cô, anh cũng không muốn làm sợi dây trời buộc cô. Và điều gì đến rồi cũng sẽ đến...

Anh nghĩ khi cô tỉnh lại sẽ không muốn gặp anh nên mới rời đi. Nhưng suy nghĩ một hồi lại thấy ở đây cô cũng không có ai thân thích, sư huynh cô thì còn phải làm việc. Thế là anh đi mua cháo rồi vào thăm cô.

Ngọc nằm trên giường, ánh mắt chăm chú nhìn lên trần nhà, cô đang suy nghĩ về những chuyện trước đây, và cả chuyện xảy ra ngày hôm nay nữa. Cuộc đời cô là chuyện ngôn tình chắc? Mà nếu là ngôn tình thì như Hương vẫn nói, có lẽ là một cuốn ngôn tình ngược rồi! Cô hận người đã viết nên cuốn truyện này, chị ta thật độc ác! Chẳng có ai làm nữ chính mà cuộc đời lại nhợt nhạt như cô. Đợi chờ năm năm thì sao chứ, chẳng phải anh vẫn chọn rời xa cô sao?

(Tiểu Kết Kết: Hắt xì! Dương Hường Hoa, có người đang mắng chúng ta đúng không?)

Dương Hường Hoa: Không phải là chúng ta, người ta chỉ mắng chị thôi! Đồ mẹ kế!)

Tối hôm qua, trong lúc say hình như cô mơ hồ nhìn thấy anh, không biết có phải là mơ hay không, đôi lúc cô cũng không phân biệt đâu là mơ, đâu là thực nữa. Cô chỉ cảm thấy những tháng ngày hai người ở khu nội trú cũ là vui vẻ nhất, cũng chân thật nhất. Nhưng khoảng thời gian đó chỉ còn là ký ức, cô lại không muốn hoài niệm. Giờ đây, có lẽ hiện tại mới là chân thật nhất, có một sự thật là Hải Ninh đã rời bỏ cô. Nhưng trong lúc cô bị đuổi ở biển, là anh đã cứu cô đúng không? Không, không thể nào, lúc đó anh phải đang ở trên máy bay mới đúng! Chắc là não cô bị úng nước nên mới mơ thấy như vậy, nghĩa là bây giờ cô cũng đang nằm mơ?

Không, cô đang ngửi thấy mùi thuốc sát trùng, đây là bệnh viện, không phải mơ! Vậy là cô bị ảo giác à?

Nghĩ một hồi cuối cùng cô cũng không hiểu là mình đang nghĩ nữa, mấy cái này còn rối hơn cả hình học không gian và lưới thức ăn nữa!

Hải Ninh bước vào liền thấy cô đang ngồi ôm đầu, anh lo lắng hỏi:

-Cậu làm sao vậy, khó chịu ở đâu à?

Cô ngước mắt lên nhìn anh, trong lòng đầy hoang mang, miệng cô lắp bắp:

-Không phải là mơ, cũng không phải ảo giác, là thật rồi!

Cô ngay lập tức đẩy anh ra, hét lên:

-Tránh ra, sao cậu lại ở đây?

-Ngọc!

-Cậu đến đây làm gì hả? Không phải cậu luôn muốn trở lại Nhật sao, vậy thì cậu còn ở đây làm gì nữa? Mau đi đi, đi đi cho tôi!

Hải Ninh nắm lấy tay cô, cố gắng trấn an cô:

-Cậu bình tĩnh lại đã!

-Bình tĩnh gì? Tôi đang rất bình tĩnh đây! Tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa! Mau đi đi!

Anh cúi người xuống ôm lấy cô, gương mặt anh đầy mệt mỏi và bất lực:

-Xin lỗi cậu!

Cô đẩy anh ra nhưng không được, đành ngồi im, lúc sau mới lạnh lùng nói:

-Cậu đến đây là để nhìn xem tôi thảm hại tới mức nào đúng không? Thấy tôi như vậy cậu vừa lòng rồi chứ?

Hải Ninh sững người, cô nhận cơ hội đó đẩy anh ra.

-Năm năm qua tôi đúng là con ngốc mới chờ đợi cậu! Giờ thì tôi không muốn thấy cậu nữa! Đi khỏi đây ngay đi!

-Ngọc, tôi biết cậu hận tôi, là do tôi đã không đúng! Nhưng cậu đừng như vậy được không, tôi sẽ giải thích mọi chuyện với cậu!

Cô bịt tai mình lại, liên tục lắc đầu:

-Không, tôi không muốn nghe gì hết! Cậu lại định đùa cợt tôi nữa đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99

Y tá nghe thấy trong phòng có tiếng ồn liền đẩy cửa đi vào, lạnh lùng nói:

-Bệnh nhân cần được nghỉ ngơi, đề nghị anh ra ngoài!

Lúc đó Trọng Tuyên cũng vừa đi vào, nhìn sơ qua anh đã đoán được tình hình. Anh nói với Hải Ninh:

-Cô ấy vừa mới tỉnh lại, cần được yên tĩnh. Nếu cậu còn không đi chúng tôi sẽ gọi bảo vệ.

Hải Ninh nhìn Ngọc, gương mặt cô vô cùng mệt mỏi, anh đành rời đi.

-Được, tôi đi! Phiền anh chăm sóc cho cô ấy!

-Chuyện này không cần cậu bận tâm!

Trọng Tuyên bước tới bên giường bệnh, nhẹ nhàng đỡ dành cô. Chuyện lúc sáng anh đã nghe kể, trải qua chuyện như vậy nên tinh thần cô vẫn còn hoảng loạn, cần yên tĩnh nghỉ ngơi. Anh đỡ cô nằm xuống rồi kéo chăn đắp cho cô.

Ngọc nằm nghỉ nhưng thấy không yên tâm, cô nắm lấy tay anh, giọng cầu khẩn:

-Anh đừng nói cho bố mẹ em biết, họ sẽ rất lo lắng!

Trọng Tuyên khẽ thở dài, nói:

-Nếu đã sợ hai bác lo lắng, sao em còn làm vậy? Mà không chỉ làm hai bác lo, hồi sáng em suýt thì dọa chết anh có biết không hả?

Cô như con mèo nhỏ biết lỗi, ngoan ngoãn cụp mắt xuống.

-Sur huynh, em xin lỗi! Thực ra lúc đó...chiếc khăn anh tặng em bị rơi xuống nước, em chỉ muốn nhặt lại thôi! Sau đó...em...

-Không sao, mọi chuyện đã qua rồi! Mà em cũng thật ngốc, nếu mất thì nói với anh, anh sẽ mua cái khác cho em!

Cô quay mặt vào trong tường, đoán một lúc mới nói:

-Chiếc khăn này là của chị dâu tặng em mà, em rất quý nó!

Trọng Tuyên gượng cười đứng dậy.

-Chỉ là một chiếc khăn, cô ấy không quan tâm đâu! Được rồi, em nghỉ ngơi đi! Cần gì em cứ gọi y tá, hết giờ anh lại đến thăm em!

Nói rồi anh nhanh chóng bước ra ngoài. Cô cố gượng dậy, gọi với theo:

-Sur huynh!

Trọng Tuyên quay đầu lại, mỉm cười với cô:

-Yên tâm đi, anh sẽ không nói chuyện này với hai bác đâu!

***

Hôm sau là chủ nhật, cô không phải đi làm, và tất nhiên cô cũng không thể đi làm. Vì sợ mọi người lo lắng nên cô không nói cho ai biết cả. Sur huynh tuy bận rộn nhưng vẫn luôn tranh thủ thời gian đến nói chuyện cùng cô, đem sách cho cô xem. Nhưng nằm viện một mình hai ngày nay thực sự rất buồn chán, cô chỉ biết gọi điện nói chuyện với Hương.

-... Là như vậy đó! Cậu nói xem có phải số tớ rất xui xẻo không?

-Tội nghiệp! Nhưng cậu cũng đừng quá bi quan, cậu xem thử ở đó có thầy nào giỏi thì mời về cúng trừ tà đi!

-Cậu quên tớ là người theo chủ nghĩa duy tâm à? Mà nếu đã là định mệnh thì không thể nào tránh được đâu!

-Ha ha, hiếm khi thấy cậu chịu buông xuôi như vậy!

-Cậu nói đúng, là lúc trước tớ đã quá cố chấp!

Ngập ngừng một lát Hương mới dè dặt hỏi:

-Nghe nói Hải Ninh vẫn chưa đi Nhật hả?

-Tớ không rõ, chắc là sắp rồi! Mà cậu đấy, đừng có nhắc chuyện này nữa, đau đầu lắm!

-À, tớ biết rồi! Thế còn sư huynh của cậu, anh ấy cũng sắp về lại Mĩ à?

-Ừ, mai anh ấy đi rồi!

-Trời ơi, nhanh vậy sao? Tiếc quá à!

Ngọc chỉ thăm thở dài, biết làm sao được!

-Cậu đấy, đừng có mà đứng núi này trông núi nọ, lo mà giữ cho chặt Duy Huy bảo bối của cậu đi!

-Aiya, tớ tiếc là tiếc cho cậu đấy chứ!

-Tớ thì tiếc gì chứ? Sư huynh còn phải hoàn thành việc học ở bên đó nữa mà!

-Cậu nói xem có phải là nguyệt lão già quá rồi nên mới bỏ quên cậu?

-Ông ta bỏ mặc tớ từ lâu rồi! Tớ không thêm tin ông ta nữa, đạo này lừa đảo nhiều quá!

Bên kia vang lên tiếng cười của Hương, sau đó cô ấy quay sang hỏi Duy Huy:

-Chuyện em nhờ anh thế nào rồi?

-Chuyện gì cơ?

-Thì chuyện...-Hương chỉ chỉ tay vào điện thoại.

-Tưởng gì chứ chuyện đó anh lo xong rồi!

Hương vui vẻ gật đầu với anh rồi mới nói với Ngọc:

-Không có nguyệt lão thì đã có tớ đây rồi! Chuyện lúc trước cậu nhờ tớ ấy, tớ giải quyết xong rồi!

-Này, tớ có nhờ vả gì cậu sao? Là chuyện gì vậy, sao tớ không nhớ nhỉ?

-À, thì là cái chuyện...chuyện đó...Thôi nhé tớ có việc rồi, lúc nào nói chuyện sau nhé! Thế nhé!

Ngọc ngẩn người nhìn cái điện thoại, rốt cuộc là chuyện gì mà thần bí thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100

Nửa tháng sau, cô vẫn đều đặn đến viện Hải dương để làm việc, Duy Hưng thì đã trở lại trường tiếp tục việc học. Thiết bị mới đã giúp cho đội nghiên cứu lấy được một khối mẫu vật từ vùng biển phía nam, bây giờ mọi người đang tiến hành phân tích lấy số liệu. Bản thân cô đang thực tập, không tính là quá bận rộn nhưng cũng không thể coi là nhàn nhã. Mà ít ra phải như vậy thì cô mới không có thời gian để nghĩ đến những chuyện không cần thiết.

Nhưng áp lực từ mẹ cô khiến cô luôn cảm thấy mình là một bà cô già đang bị ế. Nếu như mỗi lần bố gọi điện đều hỏi thăm sức khỏe hay tình hình công việc của cô thì mẹ cô lại hỏi chuyện tình cảm, chẳng hạn như tối nay, lúc cô đang viết báo cáo thì bà gọi đến.

- Con ăn cơm chưa?

- Dạ rồi!

- Đạo này có bận lắm không hả?

- Công việc hơi nhiều nhưng nhờ có mấy bạn thực tập từ Hà Nội nên con cũng không bận gì lắm.

Ở bên kia mẹ cô có vẻ vui mừng:

- Có bạn mới à? Ừ, được đấy, thế con đã làm quen chưa? Rồi thử hẹn hò xem sao?

- Mẹ! Mẹ quên là con mới 22 sao? Việc gì phải vội chứ? Mà mấy người bạn này toàn là con gái, mẹ muốn con đi hẹn hò với con gái à?

Bà Lâm khẽ thở dài, làm cha làm mẹ ai chả lo cho con cái chứ!

- Mẹ chỉ lo con ở đó một thân một mình không ai chăm sóc! Con thì ốm yếu, dính chút nước mưa cũng bệnh được! Có một đứa con trai ở bên có phải là tốt hơn không?

Cô ở đầu dây bên này cũng đành thở dài. Cha mẹ người ta suốt ngày nhắc con phải học hành, lo cho tương lai sự nghiệp, đằng này mẹ mình lại muốn mình dính vào mấy chuyện yêu đương nhăng nhít! Thật là đau đầu mà!

- Mẹ tưởng yêu đương sung sướng lắm sao? Sống một mình còn tốt hơn nhiều!...Á, giáo sư gọi cháu ạ? Số liệu về dầu mỏ ấy ạ? Vâng vâng cháu sẽ cầm đến ngay!

- Trời, giờ này mà còn phải làm việc sao con?

- Vâng con đang có việc, hôm nào con gọi cho mẹ sau nhé!

- Ô, con bé này!

...

Ngọc vứt điện thoại lên giường, mệt, mệt, mệt, đau đầu, đau đầu, đau đầu!

Cô chán nản ngã người lên giường, vất tay lên trán suy nghĩ. Nghĩ một hồi thì cảm thấy hẹn hò cũng đâu phải chuyện gì ghê gớm hay đáng sợ lắm, nhưng ít ra không phải lúc này. Cô phải lo cho sự nghiệp trước đã, chuyện tình cảm để sau rồi tính.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, bạn bè cô không có chồng thì cũng có vợ, không có bạn trai cả thì cũng có bạn gái cả rồi! Việc này cũng thật áp lực đó nha!

Những lúc như thế này con gái có một cách giải tỏa khá hiệu quả: đi ăn. Đúng vậy, ăn cho có năng lượng để mà suy nghĩ tiếp.

Gần nhà cô có một quán ăn khá ngon, bà chủ lại dễ tính nên cô thường hay đến đây. Nghe nói quán này gần đây mới tuyển được một đầu bếp nấu ăn rất ngon.

- Ngọc đi ăn khuya đấy hả cháu?

- Vâng ạ!

- Tối nay quán cô có bánh ba đậu với bánh tai vạc, con muốn ăn thử không?

Nghe vậy cô hơi ngạc nhiên, lúc trước cô có hỏi nhưng ở đây không ai biết làm mấy món bánh này. Bà chủ giải thích:

- Quán có người mới đến, là anh ta làm đấy!

Ngọc thử cả hai món, đều rất ngon! Bánh ba đậu thì có màu nâu vàng, thơm hương đậu, vỏ bánh tai vạc thì trong suốt và rất mỏng, có thể nhìn thấy nhân bên trong. Ôi đây đúng là vị của quê hương! Lúc trước mẹ thường làm mấy món bánh này cho cô ăn, nhưng mà khi đó cô lười không chịu học cách làm. Giờ thì thật tốt, có người làm cho cô ăn rồi!

Từ hôm đó, ngày ba bữa cô đều đến quán này ăn cơm. Buổi sáng sẽ thường có các món bánh dân dã như: bánh ba đậu, bánh tai vạc, bánh luộc, bánh sắn, bánh cam, bánh khoai, bánh xèo, bánh cuốn, bánh ướt... Cơm trưa và tối ngoài các món thường ngày thì đôi lúc sẽ có thêm măng chua, tương đậu đỏ, sốt cà tím... Không nghi ngờ gì nữa, cô luôn có cảm giác như đang sống ở thành phố của mình, ăn những món ăn thật ngon mà không đâu có được.

Gần đây tâm trạng của cô luôn tốt, như người ta nói, tiền có thể mua được niềm vui của bạn, đó chính là đồ ăn!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Hôm nay là chủ nhật, Mai Mai lên mẹ sang nhà Ken chơi. Lúc cô đến thì anh đang ngồi làm việc trước máy tính, có lẽ là đang viết chương trình mới. Cô ngồi xuống ghế sofa đối diện anh, khẽ thở dài.

- Đến khi nào thì em mới thôi phải trốn mẹ để đi gặp anh nhỉ? Lúc trước còn có Niren, em có thể đi theo anh ấy đến chơi với anh, giờ thì... haizz!

- Đạo này Niren có liên lạc với em không?

- Thỉnh thoảng thôi, mà cũng chỉ nói được có vài câu là anh ấy kêu bận rồi tắt máy.

Ken gật gù, hôm trước anh cũng có gọi cho cậu ta, chủ yếu là để hỏi thăm cậu ta sống có tốt không, thế mà cậu ta lại không nể mặt anh chút nào cả. Rõ ràng là anh đã nói năng rất đáng hoàng lịch sự mà:

- Mọi thứ vẫn ổn cả chứ? Khi nào thì cậu trở lại bên này?

- Vẫn ổn, đại ca không cần lo! Em chỉ muốn được yên tĩnh một thời gian.

- Thế cũng được, tôi đã xin công ty cho cậu nghỉ phép một tháng rồi!

- Cảm ơn anh! À, nhờ anh khuyên mẹ em, nói bà ấy đừng lo lắng, cả Mai Mai nữa, anh chiều cổ nó một chút!

- Chuyện đó cậu khỏi lo! Mà cậu ở đây còn đủ tiền để xài không?

Hải Ninh thân nhiên đáp:

- Thân em trai trắng thế này mà không nuôi nổi mình ư?

- Không lẽ cậu tính đi làm trai bao?

Bên kia cậu ta không hề tỏ ra tức giận, chỉ nhẹ nhàng đáp:

- Cũng khó nói lắm! Nhưng nếu em mà làm trai bao thì chắc gì anh đã bao nổi em?

Niren, cậu ta quá coi thường anh, thật khiến anh tức chết đi mà!

Ken quay sang nhìn Mai Mai, nắm lấy tay cô, chân thành nói:

- Giờ chúng ta không cần Niren nữa! Anh có một cách để hai đứa mình có thể lấy nhau!

Đôi mắt Mai Mai lập tức sáng lên:

- Cách gì vậy anh?

Đó là một cách rất hay, một cách nguyên thủy nhất, cách mà xưa nay người ta vẫn hay dùng. Anh hít một hơi, nghiêm túc nói với cô:

- Chúng ta có em bé đi!

Hai mắt Mai Mai mở to, bất động trong năm giây. Đây là cách hay mà Ken nghĩ ra sao? Thật là! Làm cô mừng hụt rồi!

Nghĩ đến các bậc trưởng bối nghiêm khắc nhà mình, Mai Mai rầu rĩ, chán nản nói với anh:

- Đó sẽ chỉ là con của anh thôi! Ba mẹ em mà biết sẽ cho em đi đầu thai làm con của anh đấy!

* * *

Hôm nay là chủ nhật, Ngọc ngủ một giấc tới 9 giờ sáng. Lúc thức dậy, cô giật mình nhìn đồng hồ, nhớ ra là sáng nay phải đem báo cáo nộp cho giáo sư Trần. Đêm qua cô thức đến 2 giờ làm cho xong báo cáo, sau đó ngủ quên mất.

Cô vội vã thay quần áo, cầm lấy tập giấy bỏ vào trong túi rồi nhanh chóng chạy xuống dưới lầu. Đứng ở trước sảnh, cô mới biết là trời đang mưa.

Thở dài một hơi, số cô thật xui xẻo mà! Cô nhớ mình đã mua vài cái ô, sau đó một cái thì làm mất, một cái bỏ quên trên xe buýt, một cái bỏ quên ở viện Hải dương. Haizz, từ đây đi đến cổng còn một đoạn, báo cáo của cô sẽ không bị ướt đấy chứ?

Vừa đặt một chân xuống bậc thềm, những giọt nước mưa rơi trên người cô như có một dòng điện, dòng điện đó đánh vào một mảng kí ức của cô...

Vào một buổi chiều mưa năm lớp 9, cô đứng nép ở cửa phòng bảo vệ vì quên đem ô, anh đã nhường ô cho cô.

Vào một buổi trưa năm lớp 10, trời lại mưa, bác bảo vệ đưa cho cô một chiếc ô, là của anh gửi cho cô.

Vào một đêm mưa ngẫu cách đây một tháng, anh lại nhường cho cô chiếc ô của mình...

Tính cô vốn đoan như vậy, cô không lo nổi cho mình, người ta cũng đâu thể lo cho cô mãi. Từ giờ, cô phải học cách sống mạnh mẽ hơn, chẳng phải lâu nay cô vẫn sống rất tốt hay sao? Không có anh, mặt trời vẫn mọc như thường. Hôm nay trời mưa thì mai lại nắng thôi!

Đột nhiên một bàn tay vỗ vào vai cô, ôn tồn hỏi:

-Nghĩ gì mà thần thờ thế cô gái?

Cô vội vàng lùi vào trong rồi quay người lại, là anh bảo vệ của chung cư. Vừa phúi mấy giọt nước mưa vương trên tóc, cô vừa cười, đáp:

-Ha ha tôi đang nhớ lại thử xem đã bỏ quên cái ô ở đâu rồi!

-Không cần tìm nữa đâu, chỗ tôi có mấy cái ô, toàn là của cô cả đấy!

Cô tròn mắt ngạc nhiên:

-Ý anh là sao?

-Nửa tháng trước có một chàng trai đem đến mấy cái ô này, nhờ tôi giữ hộ, nói là khi nào trời mưa thì nhắc cô mang theo. Chà, người ta quan tâm cô quá đấy, bạn trai cô à?

Nghe anh ta nói vậy, không hiểu sao người cô nghĩ đến đầu tiên là Hải Ninh. Cô liền lắc đầu phủ nhận:

-Không phải đâu! Tuyệt đối không phải!

-Không phải à, tiếc nhỉ? Anh ta hiểu cô thế cơ mà, điển hình như là hôm nay cô quên ô đấy!

Hiểu cô ư, có lẽ không phải là Hải Ninh rồi.

-Anh có nhớ anh ta trông như thế nào không?

Anh bảo vệ nhớ lại, ấn tượng của anh về anh ta cũng khá rõ ràng, bởi lâu rồi mới thấy có một chàng trai cao hơn anh, đẹp trai hơn anh.

-Người đó cũng khá là đẹp trai đấy!

Nói cũng như không, Ngọc kiên nhẫn hỏi lại:

-Tôi quen nhiều người đẹp trai lắm, anh nói rõ hơn đi!

-Vậy à!

Nghĩ thấy mình cũng là một người đẹp trai, anh ta cố gắng nhớ lại.

-À, đúng rồi! Là cái người mà cô gọi là sư huynh đấy, tên gì nhỉ? Cái gì Tuyên đó?

-Trọng Tuyên?

-Ừ, là anh ta đó!

Ngọc cảm thấy mấy cái ô này khó nhận lấy hơn là những cái ô trước của Hải Ninh, nhưng có lẽ sẽ khó chấp nhận hơn nếu nó lại là của Hải Ninh gửi cho cô.

Cầm lấy cái ô, cô khẽ thở dài, “Sư huynh, anh tốt với em như vậy thật khiến em ngày sau khó sống thiếu anh!”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậ Mím Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 102

May mà cô đem báo cáo đến kịp cho cuộc hội thảo của các giáo sư. Thở một hơi nhẹ nhõm, cô kiếm một chỗ trống ngồi xuống để nghe thuyết giảng.

Mất hơn ba tiếng đồng hồ họ mới nói xong, cô ôm bụng đói đi kiếm đồ để ăn. Trên đường về cô nhận được điện thoại của Hương, có vẻ như cô ấy đang hứng thú muốn biết một chuyện hay ho nào đó.

- Cậu đã nói chuyện với anh ta chưa?

Lại là “anh ta” nào nữa nhỉ?

- Ai cơ?

- Thì cái người mà tớ gửi số điện thoại cho cậu đó!

- Người nào?

Đầu dây bên kia Hương bực bội hét lên:

- Ngọc! Rốt cuộc là cậu có để tâm tới những gì tớ nói không vậy hả? Cậu nói thích con trai biết nấu ăn, tớ đã tìm giúp cậu một anh rồi, còn cho cậu số điện thoại của anh ta nữa! Giờ cậu bày ra thái độ này là sao?

- Lần đó... là tớ chỉ nói chơi thôi, cậu tưởng thật à? Mà bây giờ tớ rất bận, không có thời gian cho mấy chuyện này đâu, để đó tính sau đi!

Hương nghe vậy cảm thấy không hài lòng, liền tặng cho cô một tràng giáo huấn:

- Cậu bận cái gì chứ? Làm hồ sơ đi nhận giải Nobel chắc? Cậu mới đi thực tập thôi mà, phải dành thời gian cho bản thân để mà thư giãn và gặp gỡ bạn bè nữa chứ! Này tớ nói cho cậu biết, anh chàng này rất được, là đàn anh của Duy Huy nhà tớ đó, đẹp trai, tài giỏi, tính tình hiền lành dễ thương, ân cần chu đáo, không cờ bạc rượu chè, không đào hoa lăng nhăng, đặc biệt là nấu ăn ngon hợp với tiêu chuẩn của cậu!

- Truyện nào vậy?

- Truyện gì cơ?

- Tớ hỏi cậu đang miêu tả soái ca của truyện nào vậy?

- Ngọc! Tớ đang nói nghiêm túc với cậu đấy!

- Thì tớ cũng đang nghiêm túc đây! Đàn ông tốt như vậy nếu không phải là soái ca thì cũng là hòa thượng, tớ không có phúc hưởng rồi!

Hương im lặng một lúc như đang suy nghĩ lời mà Ngọc nói, cảm thấy những lời đó cũng đúng nhưng mà quá tiêu cực, bi quan. Cô lựa lời khuyên nhủ:

- Cậu biết không, nếu như muốn xóa đi vết sẹo cũ thì tốt nhất là nên đi tìm một vết thương mới, á không phải! Là nếu muốn quên đi nỗi buồn thì nên đi tìm một niềm vui mới! Quên cái tên bội bạc kia đi, chẳng phải tớ đã tìm cho cậu một người rất tốt đấy hay sao? Con trai tốt vẫn còn nhiều lắm, chỉ tại cậu không muốn tìm thôi! Tin tớ đi, đảm bảo trăm phần trăm là cậu sẽ không thất vọng đâu!

Ngọc đi lang thang ra bờ biển, trời đang mưa nên ở đấy chẳng có ai. Một cơn gió mạnh thổi tới, hất nước mưa làm ướt chân váy của cô.

Ngọc vẫn thần thờ đứng đó và suy nghĩ. Kể từ buổi chiều mưa đó cô chưa hề gặp lại anh. Anh nói đó là điều cô muốn, và rồi anh quay đi mà không hề ngoảnh lại. Có lẽ anh đã trở lại Nhật rồi, tiếp tục cuộc sống vốn có của anh.

Còn cô, đã đến lúc cô tìm một nửa đúng nghĩa rồi. Năm năm thanh xuân của cô, chỉ là một giấc mơ phù phiếm thôi!

Nghĩ lại mới thấy, chờ đợi không hẳn đã là hạnh phúc. Mà thật ra chờ đợi cũng có nhiều kiểu, của cô là kiểu cố chấp, cố chấp đến mức tự cao tự đại, tưởng rằng mình có thể níu giữ được anh.

“Talking to myself and feeling old

Sometimes I'd like to quit

Nothing ever seems to fit

Hanging around, nothing to do but frown
Rainy days and Mondays always get me down
What I've got they used to the blues
Nothing is really wrong
Feeling like I don't belong
Walking around, some kind of lonely clown
Rainy days and Mondays always get me down...
Funny but it seems I always wind up here with you
Nice to know somebody loves me
Funny but it seems that it's only thing to do
Run and find the one who loves me
What I feel has come and gone before
No need to talk it out
We know what it's all about
Hanging around, nothing to do but frown
Rainy days and Mondays always get me down..."

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103

Một tuần sau...

Ngoài kia trời vẫn mưa lất phất, có lẽ sắp chuyển sang mùa mưa rồi. Ngọc ngồi trong quán thưởng thức món bánh trôi nhân khoai môn, cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Hương gọi đến, vẫn cái giọng hứng thú muốn nghe tin tốt từ cô:

- Thế nào, tốt đẹp cả chứ?

- Vẫn vậy thôi!

- Cậu gặp anh ta chưa, nghe Duy Huy nhà tớ miêu tả thì cũng khá là đẹp trai đấy!

- Chưa, bọn tớ chỉ mới nhắn tin với nhau thôi!

- Vậy cậu thấy anh ta thế nào?

Ngọc không trả lời ngay, hình như là đang suy tư gì đó, rồi cô mới nói:

- Tớ hỏi cậu nhé, nếu có một chàng trai hỏi một cô gái, rằng thần tượng của cô ấy là ai, mà câu trả lời không phải là soái ca ngôn tình, không phải oppa Hàn Quốc, không phải diễn viên hay ca sĩ gì đó thì có lạ lùng lắm không?

- Cậu trả lời là Newton chứ gì? Quá mức kì cục đi! Cậu có thể miễn cưỡng trả lời là Donald Trump cũng được vậy!

- Ha ha! Vậy mà anh Khánh bảo anh ấy cũng rất thần tượng Newton đấy!

Vậy ư? Hương xoa cằm ngẫm nghĩ.

-Có khi nào anh ta nói vậy cho cậu vui không?

-Không đâu, ít ra thì anh ấy cũng biết đến nhị thức Newton, tích phân, định luật vạn vật hấp dẫn,... và đặc biệt là biết câu chuyện Newton thích nhặt vỏ ốc, vỏ sò.

Ngọc cười vui vẻ, Hương cũng thấy yên tâm hơn. Thật mong lần này cô gái ngốc nghếch sẽ tìm được hạnh phúc.

-Anh ấy có nói là đang sống ở Đà Nẵng không?

-Ừ, hình như cũng gần chỗ của tớ!

Ngọc ăn thêm một thìa bánh trôi nữa, sự mềm mại của khoai môn cùng với bột bánh hòa quyện vào nhau thật quá là tuyệt vời! Nghĩ đến mấy món ăn trong hình mà Minh Khánh gửi cho cô, thật rất đáng để cô trông chờ được gặp mặt anh ta!

-Nghe Duy Huy nhà tớ nói thì hình anh ta đang làm thêm ở một quán ăn, khi nào rảnh thì cậu tới đó thử đi! Quán đó tên gì nhỉ, à tên là Thiên Hương, rồi cái gì mà hương vị trời cho đó đó, cậu biết quán đó không?

Miếng bánh trôi bé xíu bị mắc ở cổ cô, không nuốt xuống được. Cô liền bỏ điện thoại xuống, rót một cốc nước rồi uống một hơi.

-Này, cậu bị làm sao vậy?

Sau khi ổn định lại, Ngọc liếc nhìn hàng chữ đắp nổi trên bức tường cạnh mình: THIÊN HUƠNG, dòng chữ bên dưới là: Hương vị trời cho.

Nếu không phải là trùng hợp thì là trí tưởng tượng của cô quá kém!

- Có bị làm sao không vậy? Cậu trả lời tớ đi chứ!

-Hương, cậu có tin vào định mệnh không?

* * *

Ngọc ngã người trên giường, mắt nhìn lên trần nhà, cô lại bắt đầu suy nghĩ. Cô càng thấy hoang mang khi nhận ra số điện thoại kia trùng với số của người đã nhắn tin cho cô ở bãi biển vào cái đêm có mưa sao băng. Điều ước của cô thành hiện thực rồi à, linh nghiệm vậy sao?

Cô mở Messenger, ảnh đại diện của Minh Khánh hiển thị nút xanh. Cô không khỏi tò mò về con người này, ảnh đại diện của anh ta chỉ là hình của một con dê cá, biểu tượng của Ma Kết, trang cá nhân cũng không có nhiều thông tin về anh ta, thỉnh thoảng thì đăng vài tấm hình phong cảnh, hình đồ ăn và mấy câu châm ngôn, không có cái ảnh nào là của anh ta. Tuy nhiên cô cũng không quan tâm lắm, bởi đó chỉ là một tài khoản của mạng xã hội, chỉ là một thế giới ảo, cần gì phải thành thật. Quan trọng là hai người nói chuyện khá là hợp nhau, cũng có nhiều đề tài chung để trao đổi với nhau.

Chàng Ngốc: Em về rồi à? Đã ăn cơm chưa?

Tôi Yêu Biển: Rồi ạ (trả lời cho cả hai câu hỏi) >0

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104

Ngọc có cảm giác cô đang mập lên rồi. Ngày nào cũng ăn nhiều đồ ăn, lười vận động, lại còn ngủ nướng, thật là một lối sống không lành mạnh! Vậy là cô cải lại báo thức, quyết tâm dậy sớm tập thể dục.

Buổi sáng, đúng 5 giờ thì đồng hồ đổ chuông. Cô bực mình tắt nó đi, tới qua cô thức tới gần 12 giờ nhắn tin với “Chàng Ngốc” Minh Khánh về cựu tổng thống Mi Obama. Vừa rồi cô mới mơ thấy ông ấy trao giải Nobel cho cô, cô chưa kịp bắt tay với ông thì cái đồng hồ chết tiệt kia reo lên!

Mà khoan đã, giải Nobel sinh học của cô! Cô cứ ngủ như thế này thì đến khi nào mới được nhận giải đây? Dậy, phải dậy thôi! (Con gái vẫn thường có những cách riêng để tự thuyết phục mình như thế!)

Cô kéo rèm cửa ra, không khí buổi sớm tràn ngập căn phòng, phía xa một khoảng trời đã ửng đỏ. Cô vươn mình, ánh mắt nhìn xuống phía dưới, chợt nhìn thấy một bóng hình quen thuộc. Ngỡ mình bị hoa mắt, cô đưa tay lên dụi mắt, xong nhìn xuống thì không thấy ai nữa. Đây rõ ràng là hậu quả của việc thức khuya mà!

Anh bảo vệ thấy cô đi tập thể dục thì rất ngạc nhiên:

-Chà chà, năm nay mùa mưa tới sớm đây!

-Chào buổi sáng!

-Thật hiếm khi thấy cô dậy sớm như vậy!

Thật là, anh ta đang chê cô lười sao?

-Tôi lúc nào mà chả dậy sớm, tại anh dậy muộn quá nên mới không thấy tôi thôi!

-Chà, giá như mà cô dậy sớm hơn chút nữa thì đã gặp được sư huynh của cô rồi, anh ta vừa mới rời đi!

Ngọc đang lon ton chạy, xem chút nữa thì vấp hạt sạn mà té. Cô định thần lại rồi vội vàng chạy đến chỗ anh ta, xác định xem có phải do thức khuya mà cả thị giác lẫn thính giác của cô đều bị trì trệ không!

-Anh nói sao cơ?

-Thì cái anh sư huynh của cô đó! Anh ta vừa ghé qua đây.

Gi chứ? Cô đang nghe chuyên mục tin giật gân buổi sáng sao?

-Không thể nào, sư huynh của tôi đang học ở Mi!

Anh bảo vệ xoa cằm, chẳng lẽ anh vừa gặp ma sao? Hay người kia có năng lực siêu nhiên nào đó?

-Có phải anh nhìn nhầm không?

-Rõ ràng tôi thấy anh ta, chúng tôi còn nói chuyện với nhau nữa! Vào buổi sáng thảnh thơi tôi vẫn thấy anh ta chạy thể dục ngang qua đây.

Không thể nào, sao sư huynh lại ở đây được! Hôm trước hai người còn nói chuyện với nhau, anh ấy còn gửi ảnh cho cô nữa mà! Chuyện này là sao chứ?

-Anh có nhầm với ai không vậy? Anh còn nhớ sư huynh của tôi trông như thế nào chứ?

Anh bảo vệ bị cô hỏi đến bực mình, lớn tiếng quát:

-Làm sao mà nhầm được! Cô tưởng ai cũng nhớ nhớ quên quên như cô chắc? Nói cho cô biết làm ở đây bao nhiêu năm trí nhớ của tôi rất tốt! Anh ta chính là người đã gửi ô cho cô, gửi sổ cho cô, lúc trước cô uống rượu say xin còn đưa cô về nhà, cô xem có phải là cùng một người không? Học ở Mi gi chứ! Trừ khi là anh ta có anh em sinh đôi hay là biết phân thân gì đó! Mà đào đâu ra mấy chuyện hão đó, cô tưởng mình là nữ chính ngôn tình chắc, bớt mơ mộng đi cô nương!

Nói xong một tràng dài, anh bực bội đi thẳng một mạch vào phòng trực.

Ngọc ngây người đứng đó, cô không hiểu gì hết. Người đưa cô về hôm đó là sư huynh, người gửi cuốn sổ cho cô là Hải Ninh, người gửi mấy cái ô cho cô là sư huynh. Mà theo như anh ta nói thì người gửi sổ cho cô là người đã đưa cô về, vậy người đó là Hải Ninh, còn mấy cái ô kia...cũng là của cậu ấy! Nhưng không phải cậu ta đã về Nhật rồi sao?

Không thể nào, mấy chuyện này sao có thể xảy ra với cô được chứ? Anh bảo vệ kia nói đúng, là cô đã suy nghĩ nhiều rồi! Hải Ninh sao lại có thể...

Trong đầu cô bỗng hiện lên mấy câu hát trong bài "Jar of hearts":

"I know I can't take one more step towards you

'Cause all that's waiting is regret

Don't you know I'm not your ghost any more

You lost the love I loved the most..."

"Em biết mình chẳng thể nào đi thêm một bước về phía anh

Vậy nên những chờ đợi kia đều trở thành hối tiếc

Anh có biết rằng, em không còn là cái bóng bên cạnh anh nữa?

Anh đã đánh mất tình yêu mà em trân trọng nhất...”

Đúng vậy, cô và anh còn có thể trở lại không?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105

Tối thứ bảy, sau khi thống kê lại số liệu rồi gửi cho Nhật Thủy, cô pha cho mình một cốc cà phê. Kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cửa sổ, vừa uống cà phê cô vừa mở sổ ra xem. Xem hết một lượt, cô nén tiếng thở dài, đem cất nó đi. Hít một hơi thật sâu, cố tìm cho mình một chút vui vẻ, cô gọi điện cho Hương. Lúc đó Hương đang ở nhà Duy Huy ăn gà nướng, thấy cô gọi đến thì rất hứng thú:

-Chuyên gia tư vấn tình yêu xin nghe, bạn có chuyện gì thắc mắc vậy?

-Chỉ là tớ muốn nói cho cậu biết, mai tớ đi gặp anh ấy!

Hương nghe vậy suýt chút nữa là nuốt luôn cái xương gà, Duy Huy ngồi bên cạnh vỗ lưng cô.

-Ăn từ từ thôi, Ngọc có giành của em đâu!

Ngọc cũng cảm thấy mình nói như vậy là hơi đường đột, nhưng cô không muốn kéo dài chuyện này thêm nữa. Vậy nên cô mới quyết định gặp mặt người kia. Dù không phải là lần đầu nhưng không hiểu sao cô lại thấy có chút lo lắng nên mới gọi cho Hương.

-Anh ta hẹn gặp cậu à?

-Không, là tớ nói muốn gặp anh ấy!

Hương sốc lần hai, vừa uống nước lại phun ra hết, Duy Huy ngồi bên lấy khăn đưa cô lau.

Cô thật không ngờ Ngọc lại chủ động như vậy, liệu có phải sau khi thất tình cô ấy quá cô đơn? Nhưng không sao, như vậy lại càng tốt!

-Thế anh ta đồng ý luôn à?

-Ban đầu hình như hơi do dự, nhưng sau đó thì anh ấy cũng đồng ý, còn giúp mình chọn địa điểm nữa.

-Ha ha ha! Tốt lắm, rất tốt! Cuối cùng thì cái cây tớ trồng cũng ra quả rồi!

-Cậu nói linh tinh gì vậy, chỉ là gặp mặt thôi!

-Ừ, nhưng mà cậu đã đề nghị gặp mặt. Sao, kết anh ta rồi đúng không?

Ngọc ngẫm nghĩ, hình như là... hình như anh đã làm cô rung động một lần nữa.

-Cũng có thể coi là như vậy!

-Thật không? Thật không vậy? Hay quá rồi, nếu mà thành công thì cậu có trả tiền mai mối cho tớ không đấy?

-Chuyện đó là đương nhiên!

Á! Hương reo lên vui sướng, cô quay sang hôn lên má Duy Huy một cái, nói:

-Cảm ơn anh yêu! Cảm ơn anh đã tìm cho bạn em một người con trai tốt!

Duy Huy gượng cười. Nếu cô mà biết sự thật, liệu cô có giết anh không?

Ngọc pha thêm một cốc nữa, vừa uống vừa chơi Pikachu. Một lúc sau thì Minh Khánh nhắn tin cho cô:

Chàng Ngốc: Mai có cần anh đến đón em không?

Tôi Yêu Biển: Không cần đâu, em biết quán đó mà, em sẽ tự qua đó.

Chàng Ngốc: Vậy cũng được. Em muốn ăn bánh kem dâu không, anh đem đến?

Tôi Yêu Biển: Anh Ngốc thật hiểu em!

Im lặng một lúc, người bên kia mới nhắn cho cô một tin hơi trừu tượng thế này:

Chàng Ngốc: Anh có một người bạn, anh ta rất ngốc. Vì ngốc nên anh ta đã làm tổn thương người con gái mà mình yêu. Anh ta đang rất hối hận và đau khổ. Em nói xem liệu cô gái kia có thể tha thứ cho anh ta không?

Ngọc mỉm cười, anh ấy đáng yêu như vậy từ bao giờ nhỉ? Còn biết hỏi cô mấy câu linh tinh như vậy nữa! Cô rất thành thật mà trả lời:

Tôi Yêu Biển: Nếu em là cô ấy, em sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh ta đâu!

Chàng Ngốc: Con gái các em thật là thù dai quá đi!

Tôi Yêu Biển: Ha ha, vậy nên con trai các anh đừng có mà đắc tội với bọn em!

Vì uống nhiều cà phê nên đêm đó cô trằn trọc mãi mới ngủ được. Hình như lâu rồi cô mới lại nằm mơ, cô mơ thấy anh nắm tay cô, hai người đi giữa đồi chè xanh ngắt, ánh nắng chiều nhạt nhòa, cô không nhìn rõ gương mặt anh. Một khung cảnh không hề chân thật. Anh hái những cành hoa dại làm thành một chiếc vòng hoa tặng cho cô. Hai người lặng lẽ bước đi, hai bàn tay vẫn nắm chặt lấy nhau. Sau đó cả hai ngã lưng xuống bờ cỏ, ngửa đầu ngắm bầu trời đỏ rực trong ánh hoàng hôn. Lúc ấy, không rõ cô lấy dũng khí từ đâu, dè dặt hỏi anh, rằng anh có thích cô không. Không có câu trả lời nào cả, xung quanh chỉ còn lại một màu đen. Anh biến mất như chưa từng đến bên cô.

Cô tỉnh lại giữa đêm khuya, ngồi bó gối trên giường. Đó chỉ là một giấc mơ thôi mà! Đúng vậy, vẫn là một giấc mơ như cô thường hay thấy, không có gì trọn vẹn cả. Chỉ là cô thấy tiếc, anh chưa trả lời cô. Nhưng không sao, ngày mai thôi, có lẽ cô sẽ biết được đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106

Hôm nay lại là một ngày trời mưa!

Đã thành thói quen rồi, gần đây cô hay dậy sớm. Cô không đi tập thể dục nữa mà chỉ ngồi ở trong phòng, nhìn xuống con đường phía dưới qua ô cửa sổ. Thành phố này chưa bao giờ bớt đi nhộn nhịp chỉ vì những cơn mưa, dòng người như càng vội vã hơn, cây lá như cũng xanh hơn. Còn nhớ mùa mưa của những năm trước, cô một mình che ô, một mình đút tay vào túi áo, một mình bước đi và cảm nhận sự cô độc. Mặt trời vẫn mọc đầy, nhưng không phải lúc nào cũng soi sáng cho cô, và có lẽ cũng chưa từng vì riêng cô mà soi sáng.

Trong làn mưa nhạt nhòa, cô mơ hồ nhìn thấy một bóng người cầm ô đứng dưới tán cây phượng. Anh đứng đó rất lâu, dáng vẻ như là đang suy tư điều gì đó. Người ta nói rằng chỉ có hai vấn đề khiến con trai phải suy tư, đó là tiền và tình. Theo cô thấy thì có nhiều vấn đề khác cũng rất đáng để suy tư, chẳng hạn như thời tiết!

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt dòng suy tư của cô. Rút kinh nghiệm từ lần xúc động ở bãi biển, cô đặt nhạc chuông là bản Kiss the rain, nhẹ nhàng, êm ái. Nghe hết bản nhạc rồi cô mới bắt máy, là Duy Hưng gọi đến.

-Tiền bối biết là em sắp nhò và nên làm cao đấy ư?

-À, vừa rồi mưa to quá nên tôi không nghe thấy.

Chính cô cũng phải công nhận là trình độ nói dối của mình đã tăng thêm mấy bậc.

-Ồ ngoài đó đang mưa sao ? Trời ơi, trong này mới sáng mà đã oi nóng muốn chết rồi! Bác thời tiết cũng thật bất công quá!

-Ha ha, vậy cậu ra đường nhớ bôi kem chống nắng nhá!

-Không cần đâu, da em vốn trắng mịn tự nhiên mà, chị cũng sờ thử rồi mà!

Tự nhiên cô thấy tay mình nổi cả da gà, câu này có phải là mờ ám quá không? Sự thật là cô cũng đã sờ...uầy, không phải như mọi người nghĩ đâu!

-Được rồi, đừng có mà nói linh tinh! Có chuyện gì nhò và thì cậu cứ nói đi! Giúp được thì chị sẽ giúp!

-À, chuyện là em đang viết một bài luận về một loại vi khuẩn cổ, tư liệu trong thư viện không đủ, thông tin trên mạng thì không đáng tin. Em muốn hỏi xem chị có còn giữ mấy tài liệu đó không, lúc trước hình như chị cũng làm đề tài này.

-Cái đó tôi vẫn còn lưu trong máy, tôi về tôi gửi cho cậu. Còn chuyện gì nữa không?

Cậu ta ngáp ngừng, gãi đầu, hít một hơi rồi mới nói:

-Lẽ Quốc Khánh em được nghỉ năm ngày, chắc chị cũng được nghỉ đúng không? Chú em mới khai trương một khu nghỉ dưỡng ở Đà Lạt, chị có muốn đi đến đó ngắm hoa mai trắng...với em không?

Ngọc thoáng suy tư, ai đó đã từng nói với cô nhĩ, rằng muốn từ chối thì phải nói thật ngắn gọn, dứt khoát, tuyệt đối không được giải thích dài dòng. Đúng vậy, tốt nhất là cứ nói thẳng ra!

-Thật ra thì tôi cũng rất thích mai trắng, nhưng mà Quốc Khánh tôi bận rồi, tôi có hẹn với bạn trai.

Lần này đến lượt Duy Hưng suy tư. Có thể nói cậu ta làm bạn với cô lâu như vậy một phần là vì cậu ta khá hiểu cô. Duy Hưng thoáng ngạc nhiên, nhưng rồi lại không hề tò mò hỏi chuyện bạn trai cô là ai. Cậu ta chỉ chúc cô đi chơi vui vẻ rồi cúp máy.

Ngọc khẽ thở dài, có những chuyện cô mong mình mãi mãi không bao giờ biết đến.

Thay quần áo xong cô đứng soi trước gương một hồi. Tương lai có hạnh phúc hay không thì phải xem hôm nay cô biểu hiện như thế nào đây!

Trước khi rời khỏi phòng, cô không quên cầm theo chiếc ô đã được đặt ngay ngắn trên tủ đựng giày. Từ hôm đó cô chưa từng quên mang theo nó. Cô ngắm nhìn chiếc ô một hồi, khoe môi cong thành một nụ cười nhẹ.

Những ngày mưa như thế này cô luôn cần cho mình một chiếc ô. Nhưng hơn thế, cô cần một người có thể che ô cho cô, người có thể bên cô cả đời. Năm năm qua cô đã cô đơn đủ rồi, giờ là lúc cô nắm lấy hạnh phúc của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107

Ngọc cầm ô dạo quanh mấy con phố. Có người nói rằng thời tiết giống như tâm trạng của con gái, thay đổi thất thường. Dạo này mưa nhiều như vậy, có lẽ đó là một cô gái đa sầu đa cảm.

Cô cúi đầu đếm mấy viên gạch lát trên đường. Nghĩ lại mới thấy cô hay gặp anh vào những ngày trời mưa, không phải cô mê tín nhưng có thể đó là một điềm xấu chăng? Vậy nên ngày anh rời xa cô, buổi chiều hôm đó, bầu trời mới trong xanh, nắng vàng mới rực rỡ như thế?

Nhưng hôm nay trời lại mưa, liệu có phải là một cơn mưa chia ly?

Địa điểm mà hai người hẹn nhau là ở một quán cà phê gần viện Hải dương. Cô đi loay quanh một hồi cũng không tìm thấy. Rõ ràng là ở khu này mà, nó tàng hình được chắc? Biết vậy thì ngay từ đầu cô đã để cho anh đến đón rồi!

Cô đứng lại bên đường để quan sát, lúc định sang bên kia đường thì chợt nhìn thấy một vật nhỏ màu trắng đang run rẩy nấp trong bụi cây, có lẽ là một con mèo. Cô cúi xuống, lấy tay khều khều thì nó lùi sang bên kia. Cô đứng dậy, đang định qua bên đó thì nhìn thấy một chàng trai đi đến. Anh ta khom người túm lấy vật nhỏ rồi kéo nó ra, nhẹ nhàng như sợ làm nó đau.

Cô ngạc nhiên nhìn anh ôm lấy con mèo như ôm bảo bối. Thấy anh không cầm ô, cô không nghĩ nhiều liền với tay che ô cho anh, sau đó cả hai cùng đi vào trong một quán cà phê gần đây. Nhìn lên bảng hiệu, cô mới biết đây là nơi mình cần đến.

Chàng trai kia mỉm cười và nói cảm ơn với cô. Sau đó anh ta đặt vật nhỏ lên ghế, lấy khăn lau mình cho nó. Lúc này cô mới để ý, nó là một con cún nhỏ, hai mắt tròn xoe, tai thì cụp xuống, cả người đang run lên vì lạnh trông rất tội nghiệp.

Hết nhìn nó, cô lại nhìn xung quanh, không có bàn nào trống cả. Cũng phải thôi, hôm nay là cuối tuần mà!

Nhìn lại chiếc bàn mà chàng trai kia đang ngồi, trên bàn có để một hộp bánh, cô ngạc nhiên, thăm quan sát anh ta. Ngay lúc đó, anh ta ngẩng đầu lên nhìn cô. Bốn mắt chạm nhau, cô mỉm cười, nghi ngại hỏi:

-Anh... là Minh Khánh?

Anh ta đứng dậy, nhìn cô một lượt rồi cũng mỉm cười:

-Vậy em là Mai Ngọc?

Hai người cùng ngồi xuống, gọi hai cốc matcha.

Lúc này cô mới nhìn kĩ người con trai trước mặt. Tuy anh ta không phải là đại nỹ nam khiến người khác vừa gặp liền chảy máu mũi, nhưng cũng có thể coi là khôi ngô, tuấn tú, lúc anh mỉm cười liền tạo cảm giác thân thiện, dễ gần. Cô lại liếc mắt nhìn quanh, trong lòng không khỏi thờ dài, vậy mà cô cứ nghĩ...

-Chú chó nhỏ này có phải của em không?

Cô ngo ngác quay sang nhìn anh, ba giây sau mới hiểu ra anh đang hỏi cô.

-Á, ơ... không phải đâu! Không phải chó của em! Mà nó không phải là chó của anh sao?

Minh Khánh nghe vậy liền nở một nụ cười nguy hiểm:

-Ừ, từ bây giờ nó là của anh rồi!

Cô bật cười, anh cũng vui tính ghê!

-Có vẻ như anh rất thích chú chó này, đúng không?

-Từ nhỏ anh đã thích nuôi chó. Lúc trước anh có nuôi một con thuộc giống chó ngao, nhưng mà nó dữ quá nên anh đem đổi lấy một con beagle. Vậy mà tháng trước con beagle đó bị đại rồi, thật là xui xẻo mà! Nhưng mà em xem, hôm nay gặp được con Nhật xù này, tâm hồn anh anh coi như được an ủi. Lông nó đang bị ướt nên trông mới xấu xí như vậy thôi chứ thật ra bình thường nó xù xù như cục bông vậy, đáng yêu lắm!

-Em thấy mấy con mèo cũng rất đáng yêu đấy chứ?

Minh Khánh vừa xoa đầu chú chó nhỏ vừa nói:

-Em biết đấy, loài chó năng động, hoạt bát hơn nhiều. Còn mèo ư? Chúng nó huyền bí và khó hiểu, giống như phụ nữ vậy!

Lòng cô vui vẻ, nụ cười cũng tươi hơn nhiều. Hai người nói với nhau rất nhiều chuyện, từ kim chi tới mắm ngóe, từ Obama tới Mao Trạch Đông, từ Tân Đà tới O.Henry,...

Cuối cùng, cô hỏi anh:

-Đợt sao băng vừa rồi anh ngắm được mấy cái sao?

Anh nghĩ ngợi một chút rồi mới nói:

-Anh chỉ xem thôi chứ không có đếm.

Cô gật đầu tỏ vẻ tán đồng, sau đó lại hỏi:

-Hôm đó ở bãi biển, là anh nhắn tin cho em đúng không?

Lần này anh suy nghĩ lâu hơn, như đang nhớ lại điều gì đó.

-Ừ, lúc đó em ngửa cổ nhìn trời rồi xoay vòng vòng, trông rất đáng yêu!

Tay cô chống cằm, nụ cười của cô càng đậm hơn.

-Vậy, làm sao anh biết được số điện thoại của em?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mỉm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108

Hai người họ nói chuyện có vẻ là rất hợp nhau, cô cũng cười nhiều như vậy, thật là tốt! Vậy là anh yên tâm rồi!

Hải Ninh quay người bước ra cửa sau. Đi được một đoạn, anh dừng lại, lấy điện thoại ra.

-Cho tôi một vé đi Nhật, càng sớm càng tốt!...Chiều nay cũng được...Ừ, cảm ơn!

Trút một tiếng thở dài, có lẽ bây giờ anh nên đi mua cho Mai Mai một bịch kẹo dẻo rồi về khách sạn thu dọn hành lý. Còn Ngọc, anh chẳng thể làm gì hơn cho cô ngoài việc chúc cô hạnh phúc.

Đang định bước đi thì bỗng có ai đó vòng tay ôm anh từ phía sau, đôi tay run run siết chặt lấy anh.

Cô tựa đầu lên vai anh, nước mắt:

- Ngay ngày mai thôi, tôi sẽ không bao giờ được gặp cậu nữa đúng không?

Trái tim anh lồi mắt mấy nhịp. Lúc này không phải cô đang nói chuyện với Minh Khánh sao? Làm sao cô biết...

- Cậu định cứ như vậy mà đi sao? Cậu làm tôi tổn thương như vậy rồi bỏ đi là xong à? Cậu luôn sống vô trách nhiệm như vậy à?

Anh chỉ khẽ lắc đầu, hai tay cố gắng gỡ tay cô ra nhưng không được, anh cũng không nỡ làm cô đau, đành để mặc cô ôm anh.

- Xin lỗi!

Cô khóc càng to hơn:

- Đừng nói với tôi mấy cái câu vô nghĩa đó!

- Chỉ cần không phải là ở bên tôi, cậu sẽ hạnh phúc!

- Ai nói với cậu như vậy? Cậu hiểu tôi hơn bản thân tôi sao? Cậu luôn ngạo mạn như vậy, luôn ích kỷ như vậy!

Cô giờ tay đầm loạn xạ vào lưng anh. Hải Ninh quay người lại, vờn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

- Vậy nên tôi ra đi, cậu sẽ không nhìn thấy tôi nữa!

Cô lại khóc, nước mắt nước mũi tèm lem, không còn chút hình tượng nào nữa.

- Cậu không được đi đâu hết! Tôi không cho cậu đi đấy! Cậu nợ tôi nhiều như vậy, đã trả hết đâu mà đòi đi?

- Tôi...

- Cuốn sổ tay đó, mấy cái ô đó, cả cái anh Minh Khánh kia nữa, cậu nghĩ tôi cần những thứ đó sao?

- Tôi biết... Nhưng không phải cậu cũng thích anh ấy sao? Hai người nói chuyện với nhau...

Cô tức giận ngắt lời anh:

- Người tôi thích là “Chàng Ngốc”, không phải Minh Khánh! Tôi cứ nghĩ hôm nay sẽ được gặp cậu! Không ngờ tới cậu lại là một kẻ lừa đảo, cậu đưa anh ta đến...

Cô lại khóc, vòng tay ôm anh như sợ anh sẽ đi mất. Hải Ninh ngạc nhiên, làm sao cô biết được người kia không phải là “Chàng Ngốc” chứ?

- Cậu... sao cậu biết?

Cô không trả lời, gục đầu trên vai anh mà khóc, những giọt nước mắt tui hòn thấm ướt vai áo anh. Trong lòng cô thầm mắng anh cả ngàn lần, đúng là đồ ngốc! Anh tưởng ai cũng cuồng mêo như anh sao?

- Đừng đi mà! Đừng rời xa tôi nữa! Cậu cũng thích tôi mà đúng không? Tại sao chúng ta lại cứ giằng co nhau như vậy? Có vui vẻ gì đâu?

Hải Ninh đau lòng nhìn cô, lúc sau mới nói:

- Cậu từng nói, không muốn thấy tôi nữa!

Ngọc hu hu khóc, cô nên nói thế nào cho anh hiểu đây?

- Cậu muốn tôi dùng ngôn ngữ Pascal để nói chuyện với cậu à? Lúc đó tôi giận nên mới nói vậy, cậu tin luôn à?

Hải Ninh cảm nhận được niềm vui đang lan tỏa trên từng tế bào trong cơ thể, anh ôm lấy cô, mỉm cười nói:

- Tôi thật ngốc!

Nghe anh nói vậy lòng cô mới nhẹ nhõm hơn. Giờ tay lau đi nước mắt, cô cố gắng nở một nụ cười:

- Tôi đã dành thanh xuân để đợi cậu, cậu phải dùng cả quãng đời còn lại để bù đắp cho tôi!

Anh ôm chặt cô hơn, nghiêm túc nói:

-Chỉ cần ngày nào tôi còn sống, cuộc đời tôi là của cậu!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Ngoại Truyện 6.1

1.

Không hiểu Hải Ninh ăn trứng cái gì mà nổi tính trẻ con với cô:

-Gọi một tiếng anh đi nào!

-Không thích! Mà cậu cũng đâu có lớn hơn tôi?

-Sao em biết anh không lớn hơn em hả?

Cô nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn anh:

-Thế sao cậu lại học cùng khối với tôi? Không lẽ...cậu bị lưu ban?

Hải Ninh đen mặt, cố gắng bình tĩnh lại, dịu dàng nói:

-Ngọc, em biết mà! Anh sinh trước em ba ngày, vẫn tính là lớn hơn mà đúng không?

-Làm gì có! Rõ ràng là cậu sinh sau tôi ba tháng!

-Vậy em nói đi, anh sinh ngày nào?

-Ngày 1 tháng 4! Ha ha là ngày nói dối!

Thấy anh nhìn mình chằm chằm, cô ngập ngừng nói tiếp:

-Là lúc trước tôi nhìn thấy trong sổ điểm lớn ở phòng văn thư, không...không đúng sao?

Không phải là không đúng, mà là rất rất không đúng! Ngày tháng bị đảo ngược cả! Cái quyển sổ nhầm nhứ đó mà cũng tin được sao? Rồi bỗng nhận ra điểm không đúng ở đây, anh hỏi cô:

-Mật khẩu điện thoại của em là 7141 phải không?

Hai mắt cô mở to, miệng lắp bắp:

-Làm sao...cậu...cậu biết hả? Không...không thể nào!

-Em đừng quên lúc ở Nhật anh cũng là một hacker có danh tiếng đấy!

Cô lại được một phiên ngạc nhiên:

-Mật khẩu điện thoại mà cũng hack được sao?

-Cái đó không quan trọng! Trả lời anh đi, 4 tháng 1 là ngày sinh của ai vậy?

Cô nghi hoặc nhìn anh, tự cảm thấy có gì đó không đúng.

-Sao tự nhiên cậu lại hỏi vậy? Sao cậu biết đó là ngày sinh?

-Em cứ trả lời anh đi!

Không lẽ anh đang ghen? Cô dè dặt nhìn anh, thành thật nói:

-4/1/1643 là ngày mà một thiên sứ vĩ đại đã ra đời. Ông ấy là...Newton.

Hải Ninh lại đen mặt. Rốt cuộc là cô yêu anh hay yêu ông già đó chứ?

Lại nhớ tới những lời mà Trọng Tuyên nói với anh ở sân bay, trong lòng anh thầm mắng tên sư huynh thối đó, anh ta là đồ lừa đảo!

Nhưng mà, anh thật sự phải cảm ơn anh ta.

-Ngọc, hôm nào chúng ta sang Anh thăm Newton của em đi!

2.

-Em có kẹp giấy không?

-Trong ngăn bàn đây!

Một lúc sau không thấy anh đi ra, cô chạy vào phòng xem thì thấy anh đang ngồi trên giường nghịch chiếc bật lửa. Cô vội vàng giật nó lại, lúng túng đem giấu ở sau lưng.

-Thì ra nó ở chỗ em! Vậy nên lúc trước anh tìm hoài mà không thấy!

-Cái này...là em nhặt được, tuyệt đối không phải em lấy trộm của anh đâu!

Hải Ninh đứng dậy, tiến về phía cô. Cô chợt dạ lùi lại.

-Lấy trộm đồ của người khác là không tốt!

-Em...không có!

Anh cúi người, kề sát mặt cô, thì thầm:

-Em lấy trộm bật lửa của anh để giúp anh cai thuốc đúng không?

Cô ngáy người, không dám ngẩng đầu lên, ấp úng một lúc mới nói:

-Lúc đó, đúng là em muốn giúp anh, cai thuốc cũng không phải là chuyện dễ dàng gì! Nhưng thật không ngờ anh vừa đến Nhật thì lại hút nữa, anh còn nói chuyện đó không liên quan đến em, em không quản được anh!

Hải Ninh ôm cô, đau lòng nói:

-Xin lỗi, là anh không tốt!

Hai tay cô đặt lên vai anh, giọng cô nghẹn ngào:

-Đừng nói xin lỗi với em nữa! Bản thân em cũng đâu có tốt đẹp gì!

Rồi chợt nhớ ra điều gì đó, cô đẩy anh ra, vội vàng lau nước mắt.

- Em làm sao thế?

Cô quay người đi, lấy khăn giấy lau mặt rồi mới mỉm cười nói với anh:

-Anh từng nói ghét thấy em khóc...từ giờ em không khóc nữa đâu!

Hải Ninh không khỏi thở dài, sao mà cô nhớ dai thế?

Anh kéo cô vào lòng mình, thủ thỉ:

-Anh ghét nước mắt của em, nó làm anh đau lòng chết đi được! Nhưng từ giờ em vui thì cứ cười, buồn thì cứ khóc, tức giận thì cứ đánh anh! Đừng kìm nén bản thân mình...cũng đừng rời xa anh! Được không?

-Miễn là anh không bỏ em mà đi Nhật!

-Miễn là em không bỏ anh mà đi Mĩ!

-Miễn là anh chịu nấu cơm cho em cả đời!

-Miễn là em chịu ở bên em cả đời!

3.

-Nhắm mắt lại đi nào!

-Anh lại định giờ trò gì nữa vậy?

-Ngoan, nhắm mắt lại đi, anh không ăn em đâu mà sợ!

Cô làm theo lời anh. Một cảm giác mát lạnh rơi trên cổ cô.

Ngọc giật mình nhận ra đó là chiếc dây chuyền anh đã tặng cho cô lúc trước, mà chiếc dây chuyền đó cô đã làm mất rồi. Sao giờ nó lại ở trong tay anh được?

Hải Ninh hiểu cô đang nghĩ gì, anh cúi người ngồi xuống trước mặt cô, trên:

-Anh nhặt được ở bãi biển đấy, tuyệt đối không phải anh lấy trộm của em đâu!

-Xin lỗi, là em sợ ý đánh rơi, không phải em vứt đi đâu!

-Anh biết!

Không hiểu sao cô lại thấy áy náy với anh, là cô đã sơ suất nên mới đánh rơi!

Cô mở ngăn tủ lấy ra một sợi dây chuyền đưa cho anh.

-Cái này là của anh, em đã giữ nó giúp anh. Thật vui vì hôm nay có thể trả lại cho anh! Anh thấy không, sau bao nhiêu năm lưu lạc, chúng nó lại trở về bên nhau!

Anh ngạc nhiên nhìn sợi dây chuyền, hóa ra cô vẫn luôn giữ nó! Anh nắm tay cô, chân thành nói:

-Không chỉ có đôi dây chuyền này, chúng ta cũng đã ở bên nhau rồi! Anh tuyệt đối sẽ không để chúng ta rời xa nhau nữa. Dù có chuyện gì xảy ra, cũng đừng buông tay anh, có được không?

-Cho đến khi em đi gặp Newton, em sẽ không buông tay anh!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Ngoại Truyện 6.2

4.

Ngọc ngồi xem lại báo cáo mà Nhật Thùy gửi, còn Hải Ninh thì ngồi gọt táo bên cạnh. Cái này, sao mà giống chế độ thị tộc mẫu hệ quá vậy?

Gọt táo xong, anh cắt thành những miếng nhỏ, xếp vào đĩa, sau đó quay sang hỏi cô:

-Nghe nói tiếng Anh của em rất tốt đúng không?

Ngọc vẫn đang chăm chú kiểm tra lại báo cáo, qua loa đáp:

-Cũng tạm tạm thôi!

Anh vui vẻ nhìn cô, nghiêm túc nói:

-So, give me your hand!

Lúc này cô mới ngẩng đầu lên nhìn anh, hôm nay anh bị làm sao vậy? Cô hơi nghi ngờ, trong ánh mắt anh phát ra tia nguy hiểm khó lường. Âm mưu, nhất định là anh lại đang âm mưu gạt cô nữa đây! Nhưng khi cô liếc nhìn đĩa táo trên bàn thì sự phòng bị cũng giảm bớt đi một nửa, là ăn táo thôi mà!

Thế là cô đưa tay mình ra, rồi lại tiếp tục xem báo cáo.

Bỗng nhiên một cảm giác lạnh lạnh từ ngón tay truyền đến, Hải Ninh vừa đeo nhẫn vào tay cô vừa vui vẻ nói:

-Em cũng biết đúng không? “Give me your hand” có nghĩa là...

Anh nói chậm rãi từng từ một: HÃY LẤY ANH NHÉ!

Cô vẫn chờ người nhìn anh hôn tay mình, 10 giây sau mới có phản ứng, vung tay đánh vào người anh, mắg:

-Đồ đều, đồ lưu manh! Anh dám lừa em! Có ai cầu hôn như anh không hả?

Hải Ninh dịu dàng nắm lấy tay cô, thì thầm:

-Chẳng phải em đã đồng ý rồi sao?

-Khi nào?

-Em đã đưa tay ra rồi tức là đồng ý!

Cô quay mặt đi, hờn dỗi nói:

-Nhưng mà có ai lấy tảo để cầu hôn như anh không hả?

Hải Ninh mỉm cười véo má cô:

-Là bởi vì... You are the apple of my eye!

Apple? Ngọc tròn mắt, anh chê cô tròn như quả táo sao?

Hải Ninh nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của cô thì khẽ lắc đầu, thảo nào ngày đó cô từ chối nhận học bổng sang Mỹ du học! Tiếng Anh của cô...

Ngọc nhìn lại chiếc nhẫn trên tay mình, nhận thấy nó có khắc hình mặt mèo, vị trí của hai con mắt còn có đính hai viên ngọc màu xanh xanh lục.

-Hải Ninh! Cái mặt mèo này là sao?

-Em không thích sao?

-Thích cái đầu anh! Rõ ràng là anh thích mèo hơn thích em!

-Đúng là anh rất thích mèo, nhưng em là mèo con mà anh yêu nhất!

5. Nghe tin Hải Ninh và Ngọc sắp kết hôn...

Xuân Trúc (ôm lấy Hải Minh): Thích quá! Thích quá! Em sắp có em dâu rồi!

Hải Minh: Sao lúc sắp có chồng không thấy em vui như thế?

Xuân Trúc: Anh không hiểu đâu! Ngọc sẽ gọi em là chị dâu! Ha ha thích quá!

Hải Minh (khó hiểu): Vậy mà cũng vui được sao?

* * *

Ken+Mai Mai (nhảy múa tung bừng): Cuối cùng chúng ta đã thuộc về nhau!

Mai Mai (vui vẻ): Thật không uống công ngày trước em mua sách nấu ăn cho Niren!

Ken (vui vẻ không kém): Thật không uống công ngày đó anh lấy trộm vé máy bay của Niren!

* * *

Hương (liếc Duy Huy): Giải thích chuyện này cho em đi! Tại sao người đó lại là Hải Ninh chứ?

Duy Huy (thở dài): Em thấy đấy, giờ hai người họ rất hạnh phúc, chuyện trước đây đâu cần tính toán nữa!

Hương (bực mình): Nhưng lỡ cậu ta giờ chúng quay lại Nhật thì Ngọc biết phải làm sao? Em không tin cậu ta nữa!

Duy Huy: Em nghĩ như vậy là vì em chưa thấy bộ dạng thảm hại của cậu ta khi đến tìm anh!

Hương (ngghi ngờ): Thật không? Sao tự nhiên anh lại tốt bụng mà tác thành cho họ vậy?

Duy Huy (thần nhiên): Em không tin anh à? Anh giúp họ đến với nhau là bởi vì Ngọc là bạn thân nhất của em!

Còn Hải Ninh lại chính là tình địch lớn nhất của anh! Giờ thì cậu ta đã có vợ, anh có thể yên tâm rồi!

* * *

Trọng Tuyên: Cuối cùng, người mà em chọn vẫn là cậu ta!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mím Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Chương 109

Đám cưới diễn ra ở nhà hàng Thanh Bình.

Cô dâu và chú rể trong lễ phục màu trắng đang đón tiếp khách khứa, chủ yếu là người thân và bạn bè của cả hai. Hương và Duy Huy thì làm phù dâu và phù rể. Khách mời hôm nay đa số đều là đi cặp với nhau.

Ken và Mai Mai khoát tay nhau đi vào, cười còn tươi hơn cả hai nhân vật chính. Ken rất tự đắc mà nói với Mai Mai:

-Em xem anh nói có hay không? Và giờ thì chúng ta đã được uống rượu mừng rồi đấy!

-Vậy anh nói xem sang năm họ có được uống rượu mừng của chúng ta không?

-Đó là điều tất nhiên rồi!

-Ha ha ha! Hôm nay trời sao mà đẹp quá!

Xuân Trúc và Hải Minh thì đã tới từ sớm. Hải Minh bận rộn giúp em trai tiếp khách còn Xuân Trúc thì tranh thủ trò chuyện cùng Ngọc để giúp cô bớt hồi hộp.

-Tớ thấy cảm chương làm hoa cưới cũng đẹp đấy chứ!

-Vậy cậu thấy hoa mai làm hoa cưới có đẹp không?

-Cái đó...

-Ha ha tớ đùa cậu thôi!

Thấy Ngọc cười như vậy Xuân Trúc cũng yên tâm hơn. Cô cầm tay Ngọc, vui vẻ nói:

-Ngọc ơi, chúng ta thật có duyên với nhau quá đúng không? Học cùng trường, cùng lớp, ngồi cùng bàn này, giờ thì về chung một nhà này! Tớ rất vui đấy! Cậu có thấy vui không?

Hải Minh nghe vậy thì lại thấy có chút kì quái.

-Em nói cứ như hôm nay em với cô ấy cưới nhau vậy!

-Này, anh đừng có mà ghen với em dâu nhé!

Rồi cô quay sang Ngọc:

-Đúng rồi, Ngọc! Gọi tớ một tiếng chị dâu đi!

Ngọc đỏ mặt, cô bị Xuân Trúc lời lời kéo kéo, ấp úng một hồi mới cúi đầu nói nhỏ:

-Chị dâu! Anh rể!

Hải Minh đen mặt, còn Xuân Trúc thì ôm bụng cười.

-Hai người đừng có mà bắt nạt vợ của em!

Hải Ninh đẩy hai người họ sang một bên, kéo Ngọc về phía mình. Anh ân cần hỏi cô có ổn không, nhưng cô biết chính anh cũng đang căng thẳng. Hai người đi ra phía cửa, giáo sư Trần cùng với Duy Hưng vừa mới đến. Cô thấy giáo sư đã có tuổi mà không ngại đường xa đến để chúc mừng, cảm động ôm lấy ông.

-Giáo sư, cảm ơn ông đã đến! Đi đường có vất vả lắm không ạ?

Giáo sư Trần cười hiền:

-Không đâu, ta còn khỏe lắm! Nhưng mà lâu nay không thấy cháu hẹn hò hay yêu đương với ai cả, đừng một cái lại kết hôn, thật khiến ông già này sốt lắm!

-Chuyện này...

Cô đỏ mặt liếc Hải Ninh, chẳng phải là do anh cả sao?

Duy Hưng cũng dang tay ra định ôm cô nhưng bị Hải Ninh ngăn lại. Cuối cùng thì hai anh chàng bắt tay nhau.

Nhìn cô cháu dâu hột của mình tay trong tay bên người đàn ông khác, ông giáo sư không khỏi thở dài:

-Haizz, ông đã nói với cháu rồi mà! Là đàn ông con trai thì phải biết chủ động, cháu thấy đấy, Ngọc nó giờ đã là vợ người ta rồi!

Duy Hưng tuy có hơi thất vọng, nhưng anh không thấy tiếc nuối gì nhiều. Cách thức theo đuổi tình yêu của anh có lẽ không sai, chỉ là cô chưa từng cho anh cơ hội. Hôm nay nhìn cô hạnh phúc như vậy, anh cũng chẳng mong muốn gì hơn.

Cặp đôi tiếp theo là...

-Bạch Tôn Nguyên! Không, là Bạch Cốt tinh mới đúng! Cậu giỏi lắm, đám cưới tớ không thấy mặt cậu đâu cả! Cậu định giải thích thế nào đây?

Cậu ta khoát tay bạn trai đi vào, cười hi hi:

-Xuân Trúc à, thông cảm cho tớ đi! Lúc đó tớ đang công tác ở Canada, không về ngay được! Tớ đã gửi tiền mừng cho cậu rồi mà đúng không?

-Hừ! Cậu được lắm!

Tôn Nguyên bước tới chỗ Ngọc đang đứng, dang tay ra nói với cô:

-Người đẹp, có nhớ tớ không? Lại đây cho tớ ôm cậu một cái nào!

Ngọc liếc Hải Ninh, thấy anh đang không nhìn mình liền vòng tay ôm cậu ta. Bạch Tôn Nguyên cảm thấy rất ganh tị với cô, hết nhìn mặt cô lại nhìn bộ váy cưới, luôn miệng trầm trồ:

-Trời ơi, đẹp quá đi!

Rồi anh tranh thủ chụp lại vài tấm về làm tư liệu để viết truyện.

Trong lúc đó, Hải Ninh nói chuyện với bạn trai của Tôn Nguyên. Đó là một chàng trai rất cao, dáng người hoàn hảo, rõ ràng là người hay hoạt động thể thao. Mà sao Hải Ninh lại quen anh ta nhỉ?

-Này, thu ánh mắt của cậu lại đi! Người ta đã là hoa có chủ rồi nhé!

Tôn Nguyên kéo Ngọc sang một bên, không muốn cô cứ nhìn bạn trai mình hoài như vậy.

-Tớ biết! Mà anh ấy tên gì vậy?

-Anh tên là Thanh Minh, hiện tại anh đang làm việc trong đội ngũ huấn luyện thể lực cho đội tuyển điền kinh quốc gia.

-À!

Ngọc gật gù, không hiểu sao cái tên này nghe quen quen. Rồi một ý nghĩ tò mò bỗng xuất hiện trong đầu Ngọc:

-Tớ hơi hơi thắc mắc một chút xú, anh ta là bạn trai hay bạn gái của cậu vậy?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Chương 110

Tôn Nguyên đứng hình, anh ngượng ngùng, không trả lời. Vừa lúc đó, bạn trai của cậu ta - Thanh Minh đi đến. Anh ta tiến gần về phía cô, cúi xuống thì thầm vào tai cô:

-Muốn biết chuyện đó thì có thể hỏi chồng của cô, anh ta từng ngủ chung khách sạn với tôi đấy!

Tôn Nguyên không biết anh ấy nói gì mà lại làm cho Ngọc đơ ra như vậy, nhưng trong lòng anh rất vui vẻ, bạn trai vẫn luôn quan tâm anh như vậy.

-Hi hi, đáng đời nhà cậu!

Thấy Ngọc có vẻ chú ý đến anh ta, Hải Ninh đi tới giải thích cho cô:

-Anh ta là đối thủ của anh trong trận chung kết giải đá cầu trẻ năm đó, tên là Thanh Minh, chắc em còn nhớ chứ?

-À, em nhớ, thảo nào em cứ thấy quen quen!

-Vậy em có còn nhớ anh không?

Ngọc quay người lại, vui mừng thốt lên:

-Sur huynh!

Hải Ninh liếc anh, hai người gật đầu coi như chào nhau.

Trọng Tuyên ngắm nhìn cô, sur muội nhỏ bé của anh ngày nào giờ đã trưởng thành. Hôm nay nhìn thấy cô mặc váy cưới xinh đẹp như vậy, chỉ tiếc là chú rể không phải anh.

-Chúc mừng em!

-Cảm ơn sur huynh! Vậy mà em cứ sợ anh bận quá không về được!

Anh cười, giờ tay định xoa đầu cô, giữa chừng đột nhiên thu tay lại.

-Ngày vui của em sao anh lại có thể không đến chứ? Lúc trước em hứa gì với anh, còn nhớ không đấy?

-Em nhớ mà sur huynh! Em đang rất hạnh phúc!

-Vậy là tốt rồi!

Hương cùng Duy Huy đi tới, nhắc nhở mọi người đã đến giờ làm lễ rồi.

Lúc cô định rời đi, Trọng Tuyên kéo cô lại. Hải Ninh không vui trừng mắt với anh, anh thản nhiên nhìn lại, cười nói:

-Tôi không cướp cô dâu của cậu đâu!

Ngọc cũng mỉm cười, ý bảo anh đừng lo.

-Anh đi trước đi, để em nói với anh ấy vài câu nữa.

-Được, vậy anh ra kia trước đợi em!

Hải Ninh đi rồi Trọng Tuyên mới cầm tay cô, chân thành nói:

-Anh mong hai đứa sẽ sống hạnh phúc với nhau! Nhưng mà sau này nếu như cậu ta không tốt với em, hãy gọi cho anh, anh...anh sẽ cho cậu ta một trận.

-Cảm ơn anh, sur huynh! Có một người anh trai như anh thật tốt!

-Được rồi, mau đến với chú rể của em đi!

Hải Ninh nắm tay Ngọc, đưa cô đi chào bố mẹ hai bên. Hai bà mẹ nhìn những đứa con của mình mà khóe mắt ửng đỏ, cuối cùng thì chúng cũng tìm được hạnh phúc cho mình rồi!

Trước sự chứng kiến của mọi người trong bữa tiệc, Hải Ninh và Ngọc nắm tay nhau bước tới vị trí làm lễ, nơi chủ hôn đang đứng. Hai người đứng đối diện nhau, đôi tay vẫn nắm chặt lấy nhau.

Vị chủ hôn nhìn hai người một lượt, nở một nụ cười hiền rồi ôn tồn hỏi:

-Chú rể, con có đồng ý làm chồng của Nguyễn Mai Ngọc và hứa sẽ luôn chung thủy với cô ấy, trong lúc thịnh vượng cũng như gian nan, trong lúc ốm đau cũng như mạnh khỏe, sẽ yêu thương và trân trọng cô ấy đến suốt cuộc đời hay không?

Anh dịu dàng nhìn cô, không do dự đáp:

-Con đồng ý!

Ông hài lòng gật đầu, rồi sau đó quay sang cô, hỏi câu tương tự:

-Cô dâu, con có đồng ý làm vợ của Nguyễn Hải Ninh và hứa sẽ luôn chung thủy với anh ấy, trong lúc thịnh vượng cũng như gian nan, trong lúc ốm đau cũng như mạnh khỏe, sẽ yêu thương và trân trọng anh ấy đến suốt cuộc đời hay không?

Trong giây phút quan trọng này, Ngọc bỗng nhủ mảy. Hải Ninh sợ cô bị làm sao, lo lắng hỏi:

-Em không sao chứ?

Cô lắc đầu rồi nghiêng người thì thầm vào tai anh:

-Chết rồi! Em quên mất là em còn chưa nhận được giải Nobel!

Hải Ninh đơ người, cái này...thật may là cô nói nhỏ với anh, nếu không thì người ta sẽ cười vỡ bụng mất! Anh không nói gì, chỉ yên lặng nắm tay cô, ánh mắt vẫn dịu dàng nhìn cô nhưng không khỏi chứa đựng vài phần lo lắng. Quyết định là ở cô!

Cả phòng yên lặng theo dõi hai người. Bỗng nhiên cô bật cười, tình nghịch nháy mắt với anh, môi cô mấp máy nói: Em đùa anh đấy!

Rồi cô nói to:

-Con đồng ý!

Vị chủ hôn gượng cười lau mồ hôi, cô làm ông sợ hết hồn. Cố gắng lấy lại chút phong thái, ông đồng dục nói:

-Kể từ giờ phút này, ta xin tuyên bố, hai con đã chính thức trở thành vợ chồng! Chúc hai con trăm năm hạnh phúc, chúc mọi điều tốt lành nhất sẽ đến với hai con!

Trong tiếng vỗ tay và chúc mừng của mọi người, cô dâu và chú rể trao nhẫn cho nhau, và sau đó là một nụ hôn ngọt ngào.

Hãy ở bên anh, những lời đã hứa anh nhất định sẽ làm được. Hạnh phúc là gì nếu không có em ở bên? Khi quá khứ đã lùi lại ở phía sau, hạnh phúc đang chờ ta ở phía trước. Trong giây phút này, em có nghe thấy không? Trái tim anh đang đập, là vì em đấy!

Hãy sống bên em, em sẽ mang cho anh hạnh phúc. Cùng trải qua những đau thương đó, ta mới biết trân trọng hạnh phúc hiện tại. Em đã chờ anh, chờ hạnh phúc này năm năm rồi, em không cần phải chờ giải Nobel nào nữa để được ở bên anh. Nhưng em biết giờ đây mình đã có được giải Nobel lớn nhất rồi - Nobel Hạnh Phúc.

Còn bạn, liệu bạn đã có giải Nobel cho riêng mình?

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Câu Mím Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Ngoại Truyện 7

Một ngày mùa xuân đẹp trời, những người bạn trẻ rủ nhau đi chơi công viên. Trên bãi cỏ xanh mơn, năm người ngồi xếp thành vòng tròn, chính giữa bày đồ ăn vặt, nào là ô mai, bim bim, bánh ngọt, mút trái cây, trà sữa, trà đào,... Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện với nhau.

Mai Mai vừa mới kết hôn, luôn cảm thấy vô cùng hạnh phúc, cô bắt đầu khoe khoang về chồng mình:

-Thật không thể tưởng tượng được tại sao trên trời (đời) lại có một người đàn ông vừa đẹp trai lại vừa tài giỏi như Ken nhà em! Chắc mấy anh chị không biết, anh ấy là kỹ sư IT giỏi nhất Nhật Bản!

Xuân Trúc ngồi bên không chịu kém cạnh, nói:

-Như vậy thì sao chứ! Em rể cũng chỉ là nhân viên thôi! Hải Minh thì khác, anh ấy là ông chủ, là một doanh nhân tuổi trẻ tài cao!

Hương nghe vậy cũng không ngồi yên, cao ngạo nói:

-Làm doanh nhân với IT thì có gì tốt chứ? Có nấu ăn ngon được như Duy Huy bảo bối của tớ không?

Sáu con mắt nhìn nhau này lửa, không ai chịu ai. Lúc này Ngọc mới lên tiếng:

-Xem ra Hải Ninh nhà tớ mới là người tuyệt vời nhất!

Những ánh mắt bắt đầu đổ dồn vào cô.

-Anh ấy vừa giỏi IT, vừa nấu ăn ngon, hiện tại còn đang điều hành một chi nhánh của bố ở Đà Nẵng. Các cậu nói xem, như vậy có phải là tài sắc vẹn toàn không?

Mai Mai, Xuân Trúc và Hương im lặng không nói gì. Chỉ có Tôn Nguyên là ngẩng cao đầu, đầy tự tin nói:

-Cứ xem như chồng các cậu là tài giỏi nhất đi! Nhưng chi “sắc” thì phải dành cho Thanh Minh của tớ! Anh ấy đẹp trai, body cực chuẩn, cơ bụng sáu múi, cơ bắp cuộn cuộn!

Bốn người kia hết nhìn nhau rồi lại nhìn anh. Tôn Nguyên hãnh diện kêu lên:

-Ôi! Các cậu ganh tị với tớ lắm đúng không? A hi hi hi hi!

Tối hôm đó...

Mai Mai (khoác tay, tựa đầu vào vai Ken, thủ thỉ): Ken, bạn của chị Ngọc có bạn trai rất là đẹp trai, body rất là chuẩn, gương mặt rất là cool!

Ken (thở dài, xoa đầu Mai Mai): Sao thế, lại muốn anh hack facebook hấn à?

Mai Mai (gật gật đầu): Còn cả Instagram, Twitter, Youtube, Google+, Zingme nữa, có cái nào thì anh cứ hack hết cho em! Ken của em là tài giỏi nhất!

Ken (gật gù): Được, anh sẽ cho hấn biến mất khỏi mạng xã hội!

***

Hương (ôm eo Duy Huy, nhõng nhẽo nói): Huy, hôm nay có người nói bạn trai của anh ta rất là đẹp trai, cơ bụng tám múi, body chuẩn không cần chỉnh luôn!

Duy Huy (chau mày, không vui): Đẹp trai thì sao chứ? Có nấu cơm cho em ăn được không?

Hương (gật đầu tán thành): Đúng đó! Anh ta chắc chắn là chân tay vụng về, có lẽ cũng chẳng biết cắm nồi cơm điện nữa đó! Càng không thể nấu món mì ốc ngon như Duy Huy của em!

Duy Huy (vui vẻ): Đợi anh một lát, anh nấu cho em ăn!

***

Xuân Trúc (nằm trong lòng Hải Minh): Anh còn nhớ Bạch Tôn Nguyên chứ?

Hải Minh (gật đầu): Ừ.

Xuân Trúc (hoàn toàn không có ý gì khác): Hôm nay cậu ta khoe khoang về bạn trai của mình, nói rằng anh ta đẹp trai, body săn chắc, quyến rũ!

Hải Minh (lập tức đứng dậy, cởi áo).

Xuân Trúc (đỏ mặt): Anh làm gì vậy?

Hải Minh (ng nghiêm túc hỏi Xuân Trúc): Em nói đi, anh có chỗ nào không quyến rũ?

***

Sau khi ăn tối, vừa xem ti vi Ngọc vừa kể về chuyến đi chơi của mình cho Hải Ninh nghe, vô tình nhắc đến Tôn Nguyên và bạn trai của cậu ta.

Hải Ninh (khoác vai cô): Có phải em đang định nói về anh chàng Thanh Minh đẹp trai, body chuẩn, cơ bụng sáu múi, gương mặt lạnh lùng quyến rũ đó không?

Ngọc (sững sờ): Sao anh biết?

Hải Ninh (vuốt tóc cô): Đương nhiên anh biết!

Ngọc (nhìn anh nghi ngờ, sau cùng lại nói): Anh ta như vậy thì sao chứ? Cũng đâu thể giỏi IT bằng anh, không chơi bóng giỏi như anh, không nấu ăn ngon như anh, không biết kinh doanh như anh, và không thể yêu em nhiều như anh, đúng không? Anh tốt hơn anh ta gấp trăm lần ấy chứ!

Hải Ninh (vui vẻ véo má cô): Mèo con nhỏ của anh, muốn ăn gì nào, anh nấu cho em?

Ngọc (lắc đầu).

Hải Ninh: Thế em có muốn anh phá facebook của hần không?

Ngọc (lại lắc đầu).

Hải Ninh (cúi đầu kè trán cô): Vậy em có muốn kiểm tra xem anh với anh ta ai quyến rũ hơn không?

Ngọc (vẫn lắc đầu): Em không muốn mấy thứ đó. Anh nói đi, anh biết anh ta quyến rũ như vậy từ khi nào?

Hải Ninh (thành thật): Anh mới biết thôi.

Lúc này Ken, Duy Huy, Hải Minh đã gọi điện báo cho anh về con virus nguy hiểm đó.

Ngọc (không tin): Anh biết từ trước rồi đúng không?

Hải Ninh (vô tội): Anh không có mà! Sao em lại nghi ngờ tấm lòng trong sạch của anh chứ?

Ngọc (lạnh lùng): Thanh Minh nói hai người đã từng ngủ chung khách sạn, có đúng vậy không?

Hải Ninh (vô tư gạt đầu).

Ngọc (thút thít): Tại sao chứ? Anh và anh ta, hai người ngủ với nhau... oa oa oa!

Hải Ninh (đau lòng, vội vàng giải thích): Em nghĩ đi đâu vậy chứ? Sao lại ngủ chung được, bọn anh ngủ khác phòng mà! Em đừng nghe anh ta nói bậy!

Ngọc (vẫn hu hu khóc): Em không muốn nghe!

Hải Ninh (nắm tay cô): Không phải chúng ta đã lấy nhau rồi sao? Em thấy đấy anh hoàn toàn bình thường mà!

Ngọc (khóc to hơn): Ai biết được, nhờ anh bị lưỡng tính giống giun đất thì làm sao!

Hải Ninh (mặt méo xệch) “Đây là tư duy của con gái học chuyên Sinh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mìm Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: End

Một sáng chủ nhật khá là bận rộn với Ngọc. Tối qua cô thức khuya, sáng ra lại phải dậy sớm để hoàn thành nốt luận án. Hải Ninh dậy cùng lúc với cô, sau đó xuống bếp nấu bữa sáng cho hai người và cháo dinh dưỡng cho hai đứa nhỏ.

Lúc anh nấu xong đi ra thì thấy chúng nó đã dậy, đang ngồi chơi búp bê với nhau trên sofa.

-Miu, Cún! Lại đây ăn sáng này!

Hai cô nhóc ngẩng đầu lên cười với anh rồi nhanh chóng chạy lại, trên tay cầm theo mấy gói sô cô la. Giọng nói trẻ con non nớt vang lên:

-Bố ơi, cái gì đây vậy?

-Là sô cô la đó!

Hai đứa chăm chú nhìn gói sô cô la, hít hít ngửi ngửi, thơm quá!

-Bố, Miu muốn ăn sô cô la!

-Cún cũng muốn ăn sô cô la!

Anh cúi xuống ôm con, dịu dàng nói:

-Hai đứa ăn cháo trước đã! Buổi sáng ăn sô cô la không tốt đâu! Sẽ bị sâu răng đó!

Miu nhanh nhẩu đáp lại:

-Mẹ nói sau này răng nào cũng thay răng, không sợ sâu răng!

-Nhưng mà bị sâu răng rồi răng sẽ đau lắm đấy!

Cún đây can đảm, ngẩng cao đầu nói:

-Con không sợ! Mẹ nói đau thì tự mà chịu!

Hải Ninh dờ khóc dờ cười, mẹ con nhà này quá sức bá đạo!

-Bố, mở gói sô cô la này cho con đi!

-Không được! Hai đứa còn chưa ăn cháo mà, nào lại đây!

-Bố không mở thì tụi con tìm mẹ!

Hải Ninh vội ngăn chúng nó lại.

-Mẹ con đang làm việc, đừng có làm phiền!

Hai cô nhóc với thân hình nhỏ nhắn nhanh chóng trườn khỏi anh, chui vào phòng làm việc, ôm lấy Ngọc.

-Mẹ, ăn sô cô la!

-Mẹ, mở gói sô cô la cho con đi!

Cô dịu dàng xoa đầu hai đứa rồi liếc nhìn anh đang đứng ở ngoài cửa đầy bất lực, khẽ mỉm cười:

-Thế hai đứa đã ăn cháo bố nấu chưa?

-Dạ chưa!- Miu, Cún đồng thanh đáp.

Cô lại liếc anh, ánh mắt mang ý trách móc, ai bảo anh tự dưng lại mua sô cô la cho tụi nhỏ chứ!

Anh nhún vai, cười khỏ, ai biết được chúng sẽ như vậy chứ?

Rồi cô cầm gói sô cô la lên, nhìn nó vẻ chăm chú, rồi bỗng nhiên “à” lên một tiếng:

-Hương dẫn sử dụng nói rằng cái này chỉ được ăn vào buổi sáng, sau khi đã ăn cháo, nếu không sô cô la sẽ không ngon đâu!

Hai cô nhóc đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn cô, sau đó ngậy thơ hỏi:

-Có thật không ạ?

Ngọc rất nghiêm túc mà gật đầu:

-Đương nhiên rồi!

Hải Ninh ở bên cạnh phụ họa:

-Mẹ các con nói đúng đấy! Ra ngoài ăn cháo rồi bố sẽ lấy sô cô la cho ăn!...Đúng rồi, ngoan lắm!

Nhìn hai cô nhóc ngoan ngoãn đi ra, hai vị phụ huynh mẫu mực bùm miệng, cố gắng nhịn cười, sợ chúng nghe thấy.

Về mặt cô đặc ý, hắt cằm nói:

-Anh đã thấy công phu lợi hại của em chưa?

-Vợ anh giỏi lắm! Rất giỏi dụ dỗ trẻ con!

-Còn anh thì sao? Chỉ giỏi dụ dỗ em thôi!

Hai người nhìn nhau âu yếm, bỗng bên ngoài vang lên tiếng sột soạt, và sau đó là tiếng mở cửa. Miu và Cún nghiêng người ló mặt vào, miệng nhai sô cô la, tò mò hỏi:

-Bố mẹ đang tính dụ dỗ ai thế?

~~~~~

Có người từng hỏi tôi, khi đang hạnh phúc, có bao giờ cậu quay đầu nhìn lại phía sau không? Có lẽ câu trả lời là không nếu như quá khứ kia mang quá nhiều đau thương.

Có người nói với tôi rằng, khi hai người từng làm tổn thương nhau sâu sắc, họ khó lòng ở bên nhau lâu dài, dù là kim cương thì khi có nhiều vết rạn, nó vẫn có thể vỡ bất cứ lúc nào. Tôi thì lại cho rằng, nếu đã từng tổn thương nhau, cũng đã từng chịu khổ sở, đau đớn thì càng phải biết trân trọng hạnh phúc hiện tại. Chúng ta đang sống vì hiện tại và tương lai chứ không phải vì những thứ đã qua. Kim cương dù có vỡ thì nó vẫn cứ là kim cương, vẫn cứ tỏa sáng lấp lánh. Hiện tại chúng tôi đã có hai viên kim cương nhỏ, là thứ mà nhiều năm trước tôi cũng chẳng dám mơ đến.

Tôi thấy mình thật may mắn, cuộc sống đã quá ưu ái cho tôi. Chúng tôi xa nhau vì chưa thực sự hiểu nhau, chúng tôi đến được với nhau là vì thực sự yêu nhau. Nếu là định mệnh thì đó là một sự ưu ái, đi loanh quanh một vòng, chúng tôi lại trở về bên nhau.

Cậu ấy hỏi tôi, rằng tôi bắt đầu thích cậu ấy từ khi nào. Đây đúng là một câu hỏi khó mà các cặp đôi vẫn thường hỏi nhau. Tôi đã không cho cậu ấy một câu trả lời thỏa đáng, bởi chính bản thân tôi cũng không biết đáp án. Nhiều năm về sau, khi nhớ lại những ngày đầu quen nhau, tôi mới chợt nhận ra một điều. Tôi đã thích cậu ấy ngay lúc đó, ngay trong cái khoảnh khắc mà nắng chiều cũng không rực rỡ bằng cậu ấy. Đó là khoảnh khắc cậu ấy mỉm cười với tôi.

HẾT.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Cậu Mỉm Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.